

Giới thiệu Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?

Trong buổi lễ tốt nghiệp cấp ba tràn đầy lưu luyến cô đã được đề cử để đọc diễn văn, bởi giọng nói của cô ngọt ngào thanh thoát. Sau khi cô đọc xong diễn văn và cô có muốn nói gửi lời cảm ơn đặc biệt đến vị giáo sư đã dạy dỗ cô nên người...

Các bạn đang đọc truyện Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa? của tác giả Kiều Dương Noãn Noãn. Những lời cô nói làm cho mọi người phải ồ lên vì quá ngạc nhiên. Thấy không những giúp em trong công việc học tập mà còn giúp em tư vấn tình yêu?

Vị giáo sư này cũng hết sức ngạc nhiên...Vậy cô học trò này có gì đó không ổn với vị giáo sư chăng? Còn rất nhiều câu hỏi sẽ được trả lời trong truyện.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Bắt đầu suy nghĩ

“Thầy giáo, các bạn, xin chào, hôm nay mình muốn tranh cử chức vị lớp trưởng” nữ sinh cột tóc đuôi ngựa đứng ở trên bục giảng, nhìn về những học sinh đang ngồi ở phía dưới, khom người cúi chào, sau đó cô bắt đầu thao thao bất tuyệt, tiến hành diễn thuyết: “. hon nữa, mọi người đều biết, mình không chỉ biết đánh đàn dương cầm, còn viết chữ rất đẹp, không những viết chữ rất đẹp mà còn nhiệt tình giúp đỡ các bạn, chưa hết.Cho nên mình là một người có rất nhiều ưu điểm, yếu tố đa dạng, có thể đáp ứng thỏa mãn đủ loại yêu cầu của mọi người! Đến đây là kết thúc, hy vọng mọi người sẽ ủng hộ mình!”

“Có thể thỏa mãn nhu cầu của mọi người nha” Lâm Nhất Nhiên ngồi phía dưới thì thầm nói: “S,M.”

“Xì” một nam sinh ngồi sau lưng cô không nhìn được bật cười, Lương Thần chọc cô, nhỏ giọng nói: “Cậu giỏi thật đấy!”

“Tớ cũng cảm thấy vậy.” Lâm Nhất Nhiên nhìn nữ sinh tóc đuôi ngựa tràn đầy tự tin đang bước xuống bục giảng, hơi nghiêng đầu, nhỏ giọng nói: “Chúc tớ may mắn đi!”

Nói xong, cô liền đứng dậy, nhấc tay áo, ung dung thông thả bước lên trên bục giảng.

“Xin chào, mình là người tranh cử cuối cùng của ngày hôm nay, Lâm Nhất Nhiên.”

Cô đứng trên bục giảng, khuôn mặt mang theo nụ cười: “Hôm nay mình muốn tham gia tranh cử chức vị, cũng là chức trưởng lớp, mới vừa nghe một bạn học diễn thuyết xong, mình cảm thấy năng lực của cô ấy thật mạnh mẽ.” cô dừng lại một chút, hơi nghiêng đầu, nhìn thấy vẻ mặt không chút thay đổi của chủ nhiệm lớp đang đứng dựa lưng lên khung cửa, “Tôi muốn nói là, mặc dù năng lực của tôi không được mạnh như cô ấy, không có tài năng như cô ấy, không thể thỏa mãn nhu cầu của tất cả mọi người, nhưng mà.” Lâm Nhất Nhiên kéo dài âm thanh, nụ cười trên mặt càng sâu hơn: “Nhưng mà so với cô ấy, tôi còn biết tự giới thiệu tên của mình, tôi nói xong rồi, cảm ơn mọi người.”

Cô lùi về phía sau hai bước, khom người cúi chào.

Bên dưới, mọi người im lặng hai giây rồi bắt đầu cười haha, sau đó vỗ tay, Lâm Nhất Nhiên ngẩng đầu lên vừa nhìn thấy Lương Thần giơ ngón tay cái với cô, miệng phát ra khẩu hình “Hay lắm”.

“Như vậy, đợt tranh cử lần này đến đây là kết thúc.” Người đàn ông khi nãy đứng tựa lưng vào khung cửa đang bước lên bục giảng, nhìn xuống dưới, mang theo vẻ mặt hiếu kỳ, anh khẽ mỉm cười: “Mọi người bắt đầu bỏ phiếu!”

Những người tranh cử không thể bỏ phiếu, cho nên Lâm Nhất Nhiên chống cằm, cẩn thận quan sát chủ nhiệm lớp đang đứng trên bục giảng. Người đàn ông này có đôi mắt rất to, sống mũi cao thẳng, còn có đôi môi rất đẹp, tóc ngắn che đi vàng trán, nếu như mái tóc kia làm tăng thêm mấy phần trẻ con thì gọng kính đặt tại sống mũi lại hoàn hảo che giấu đi đôi mắt sắc bén của anh.

Nếu nhìn dáng dấp bên ngoài, người đàn ông này xứng đáng với hai chữ “Hoàn mỹ”.

“Ồi, cậu nói xem chủ nhiệm lớp của chúng ta năm nay bao nhiêu tuổi?” Lâm Nhất Nhiên hơi nghiêng đầu, nhìn về phía Lương Thần, nhỏ giọng hỏi: “Tại sao nhìn lại trẻ như vậy?”

“Ai biết được.” Lương Thần đặt bút xuống, đem tờ giấy viết tên Lâm Nhất Nhiên gấp lại, “Nhưng mà tớ nghe nói người này rất khó tính, nếu không, còn trẻ như vậy, tại sao lại chuyển đến trường chúng ta.”

“Thật à?” Lâm Nhất Nhiên nhìn người đàn ông đứng trên bục giảng đang cúi đầu nhìn thứ gì đó, dường như đang có điều suy nghĩ.

Lương Thần nói không sai, đây là trường trung học trọng điểm của tỉnh, hơn nữa lớp của các cô cũng là lớp trọng điểm cho nên thầy giáo cũng là những nhân vật có cấp bậc “Giáo sư”, kinh nghiệm phong phú.

Mà chủ nhiệm mới lần này lại chuyển thẳng tới đây, năm đầu tiên đã được làm chủ nhiệm lớp, điều này đòi hỏi giáo viên cần phải có một nền tảng vững chắc, ngoài ra cần có một bản lĩnh tuyệt vời.

“Kết quả thăm dò ý kiến đã được công bố, Lâm Nhất Nhiên sẽ là lớp trưởng lớp chúng ta, Đường Cẩm là ủy viên học tập, Chiêu Dương là bí thư chi bộ đoàn, còn lại đại biểu của các môn học sẽ được các giáo viên lựa chọn.” Người đàn ông đem các phiếu bầu bỏ qua một bên, đẩy gọng kính trên sống mũi, “Như vậy, đại biểu môn học của tôi sẽ do lớp trưởng đảm nhiệm, không có vấn đề gì chứ?”

“Không có vấn đề gì, thưa thầy.” Lâm Nhất Nhiên đứng lên gật đầu một cái.

“Tốt lắm, hôm nay đến đây thôi.” Người đàn ông gật đầu một cái, cầm viên phấn viết lên trên bảng, sau đó xoay người lại: “Tự giới thiệu một chút, tôi tên là Trần Tư Tầm, sau này sẽ là chủ nhiệm lớp của các bạn, có vấn đề gì không?” Người đàn ông viết tên mình lên trên bảng đen, sau đó anh bỏ viên phấn xuống.

Bắt đầu suy nghĩ, dần dần cảm thấy hơi hận.

Lâm Nhất Nhiên mặc niệm trong lòng, tên của người này cũng thật là văn thơ.

“Thưa thầy, thầy bao nhiêu tuổi rồi ạ?” phía dưới có nữ sinh can đảm giơ tay lên hỏi: “Thầy đã kết hôn chưa?”

Trong lớp, mọi người nở nụ cười, Trần Tư Tầm đẩy cái gọng kính, cũng cười cười theo: “Chưa nói đến chuyện cưới xin, hoan nghênh mọi người theo đuổi.”

“Oaaaa ~” phía sau hàng ghế nam sinh nhao nhao lên, tất cả mọi người la hét, vỗ tay kêu to: “Người đàn ông cực phẩm”

Lâm Nhất Nhiên cũng không nhịn được nở nụ cười, ngẩng đầu quan sát người đàn ông có khuôn mặt rất đẹp này, khá là Trần Tư Tầm, dễ dàng chiếm được tình cảm của cả lớp như vậy, thật không đơn giản.

“Lâm Nhất Nhiên” Trần Tư Tầm đột nhiên quay đầu lại, chạm vào ánh mắt dò xét của cô, anh chỉ khẽ mỉm cười: “Cùng tôi đến phòng làm việc.”

“Vâng!” Lâm Nhất Nhiên vội vàng thu hồi ánh mắt, nhìn thấy nụ cười của anh, gò má cô ửng đỏ.

Lâm Nhất Nhiên đi theo sau lưng chủ nhiệm lớp, bước về phía phòng làm việc.

Trần Tư Tầm mặc áo sơ mi, thân hình cao lớn, suốt đoạn đường có không ít nữ sinh vây xem, Lâm Nhất Nhiên nghe thấy những nữ sinh kia thì thào to nhỏ, không nhịn được ngẩng đầu lên, lặng lẽ nhìn về mặt của Trần đại soái ca một chút, kết quả phát hiện ánh mắt của anh bình tĩnh nhìn về phía trước, giống như đã quen với loại cảnh tượng này.

Lâm Nhất Nhiên nhần nhần mũi, cũng khó trách, bề ngoài của anh xuất sắc như thế, có lẽ đã quen bị người khác nhìn chăm chú, hơn nữa anh còn có một nền tảng vững chắc như vậy, chỉ sợ sẽ có vô số phụ nữ ôm ấp giấc mộng yêu thương.

Không biết loại phụ nữ nào mới được anh ta coi trọng đây?

“Vừa có tiền, vừa giản dị, lớn lên lại dịu dàng, đẹp trai, người đàn ông cực phẩm như vậy, đứng sau lưng anh cũng phải là một người phụ nữ cực phẩm” Nhớ tới lúc bỏ phiếu anh nói giỡn, Lâm Nhất Nhiên nhìn thấy một nữ sinh chạy vào trong lớp kêu to: “Đại soái ca.”, không nhịn được nói khẽ: “Cho dù có cực phẩm như thế nào cũng sẽ không phải là một nữ sinh nhỏ nhỏ đâu.”

“Em nói gì?”

Đại soái ca chột dưng bước, quay đầu lại nhìn các nữ sinh đứng xung quanh.

“A” Lâm Nhất Nhiên không kịp đề phòng, đụng đầu vào người anh.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi!” Lâm Nhất Nhiên vội vàng từ trong ngực Trần Tư Tầm tránh ra, không ngừng xin lỗi: “Thưa thầy, em không thấy rõ, thật xin lỗi!”

Không thấy rõ?

Trần Tư Tầm nhún mày, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô nữ sinh, cũng không nói gì, đưa tay đẩy cửa ra: “Đây chính là phòng làm việc của tôi, em nhớ rõ chưa?”

“Vâng!” Lâm Nhất Nhiên gật đầu một cái, đi theo Trần Tư Tầm vào phòng làm việc.

“Tiểu Trần, xong rồi à?” thầy tổ trưởng trong khoa cười tươi như hoa, nhiệt tình nhìn Trần Tư Tầm chào hỏi.

“Ba giờ chiều nay tất cả các giáo viên họp ở trong giảng đường, tôi tới thông báo cho cậu biết, nhưng nếu cậu có việc thì cứ nói trước một tiếng, không cần phải đi, như vậy nhé, tôi đi trước.”

Lâm Nhất Nhiên liếc mắt, nhìn thấy một người đàn ông lớn tuổi, vẻ mặt tươi cười nịnh hót, so với cái người mà mỗi sáng thứ hai đầu tuần đứng ở trên lễ đài quát to: “Ai không mặc đồng phục thì trở về nhà.” hoàn toàn khác nhau.

Lai lịch của Trần Tư Tầm này quả nhiên không nhỏ.

“Đây là kế hoạch của chúng ta vào mùa xuân tháng sau, em xem qua một chút đi.” Trần Tư Tầm đưa một bảng thông báo cho Lâm Nhất Nhiên, cắt đứt suy nghĩ lung tung của cô: “Còn nữa, đem cái danh sách này photo ra một bản, ngày mai đưa cho tôi.”

“Vâng.” Lâm Nhất Nhiên nhận lấy cái danh sách bỏ trống và tờ thông báo, nhân tiện liếc mắt nhìn thấy trên bàn của Trần Tư Tầm đều là “quả táo”.

Đúng là người có tiền! Cùng bước ra khỏi cửa, tôi mua bốn giỏ táo, anh mua Iphone đời thứ tư, nghĩ đến cái ý nghĩa này, Lâm Nhất Nhiên cảm thấy bước ra khỏi phòng làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Thiếu niên, thực nữ

“Lâm Nhất Nhiên!”

“Mục Nhiên?” Lâm Nhất Nhiên quay đầu lại, nhìn nam sinh đang vội vã chạy về phía mình: “Sao vậy?”

“Lý Điền nói chị chờ một chút, cậu ấy sẽ lập tức ra ngay.” Người con trai tên là Mục Nhiên nói với Lâm Nhất Nhiên: “Em đi trước, chị đứng đây đợi cậu ấy một lúc nhé.”

“Ừ.” Lâm Nhất Nhiên phất tay với cậu con trai đó, cô lấy dây buộc lại tóc rồi quay trở về phòng học.

Lý Điền là học đệ thua Lâm Nhất Nhiên một cấp, cũng là bạn trai của cô. Vào sinh nhật năm ngoái của Lâm Nhất Nhiên, hai người đã "xong" rồi, bởi vì Lý Điền nhảy cấp, lại là một anh chàng đẹp trai vừa mới nhập học, tự nhiên khiến toàn trường chú ý.

Lâm Nhất Nhiên và Lý Điền quen nhau hai năm, Lý Điền có dáng người đẹp mắt, thành tích không tồi, gia cảnh cũng không phức tạp, mặc dù tính tình không phải là rất tốt, nhưng đối với Lâm Nhất Nhiên cũng coi như là muốn gì được nấy, người ngoài nhìn vào chính là sẽ đối với cô hâm mộ và ghen tỵ.

“Nhất Nhiên!” Lý Điền đứng ở bên ngoài phòng học, nhìn vào trong nói: “Ra đây đi!”

Cho tới bây giờ Lâm Nhất Nhiên cũng chưa lần nào đứng trước lớp học chờ cậu, bởi vì cô cảm thấy làm nổi quá cũng sẽ không hay, nhưng mà Lý Điền không cho là vậy, cậu luôn hận không thể nói với toàn bộ thế giới rằng mình và Lâm Nhất Nhiên là một.

“Giáo viên mới của lớp em như thế nào?” Lý Điền nhìn Lâm Nhất Nhiên nói: “Lớp bọn anh vừa đổi chủ nhiệm, phiền chết đi được, cứ nói lặp đi lặp lại không ngừng.”

“Chủ nhiệm mới của lớp em cũng không tệ lắm.” Lâm Nhất Nhiên đi theo Lý Điền tới bãi giữ xe, “Rất trẻ, không biết giảng dạy sẽ như thế nào?”

“Rất trẻ?” Lý Điền có chút kinh ngạc nói, “Giáo viên trẻ tuổi mà đã làm chủ nhiệm lớp mười hai?”

“Không biết nữa, nhưng mà nếu trường đã sắp xếp như vậy thì nhất định là có lý do của nó.” Lâm Nhất Nhiên mở cặp sách, ngẩng đầu lên nhìn người con trai trước mặt, “Điện thoại di động của anh đâu?”

“Điện thoại” Lý Điền chợt dạ đứng lên “Điện thoại bị ba anh tịch thu rồi.”

“Tại sao lại bị ba tịch thu?” Lâm Nhất Nhiên nhún mày, “Không phải đã nói với anh là điện thoại rất quan trọng sao? Anh lại quăng ở đâu mà bị phát hiện?”

“Anh để ở trong cặp.” Lý Điền phản bác, “Anh cứ nghĩ rằng ông ấy sẽ không mở cặp sách ra.”

“Anh đừng có suốt ngày “nghĩ rằng” “nghĩ rằng” “nữa được không?”” Lâm Nhất Nhiên có chút tức giận nhìn chàng trai đang đứng trước mặt, “Đã nói với anh bao nhiêu lần, gọi xong thì phải cất đi ngay! Làm sao anh lại có thể quên như vậy?”

“Không phải, anh đã nói với ông ấy là buổi tối quay trở về ngủ đi, ai biết ngày hôm qua ông ấy tự nhiên ở lại nhà anh.” Lý Điền phản bác liên hồi, “Anh cứ nghĩ rằng ông ấy.”

“Được rồi, anh không cần giải thích nữa!” Lâm Nhất Nhiên cắt đứt lời nói của Lý Điền, “Đừng nói nữa.”

Lý Điền cái gì cũng tốt, chỉ là còn quá trẻ, cậu nhỏ hơn Lâm Nhất Nhiên một tuổi, hơn nữa con trai thường hay chậm hiểu, cùng với Lý Điền ở chung một chỗ, thỉnh thoảng Lâm Nhất Nhiên lại có cảm giác như đang chăm sóc một đứa em trai. Hơn nữa Lý Điền lại hay kiểm soát cho bản thân, theo như lời của Lâm Nhất Nhiên chính là Lý Điền vẫn luôn nói “Anh nghĩ rằng” “Anh cho là” “Anh đã nói” để giải thích, lại không bao giờ nghe lời người khác khuyên giải, một thời gian dài như thế làm Lâm Nhất Nhiên cũng có chút không nhịn được.

“Lý Điền, lời em nói với anh, anh có thể nhớ rõ được không?” Lâm Nhất Nhiên nhấn mạnh “Có thể để vào trong đầu được hay không?”

Đối với học sinh trung học mà nói, chuyện yêu đương vẫn luôn phải lén lút lút lút, cách liên lạc duy nhất là điện thoại di động, vậy mà Lý Điền luôn luôn làm mất, điều này làm cho Lâm Nhất Nhiên tức giận không thôi.

“Anh cho là.”

“Anh đừng có cho là nữa!” Lâm Nhất Nhiên đột nhiên quát to: “Không nói nữa!”

Lý Điền im lặng nhìn cô gái trước mặt mình đang giận dữ.

Lúc mới quen Lâm Nhất Nhiên, cô lúc nào cũng cười híp mắt, cho dù điện thoại có bị tịch thu, cô cũng sẽ không như bây giờ, không nhịn được mà to tiếng với cậu.

“Nhất Nhiên, cho em cái này để viết thư.”

Im lặng hồi lâu, Lý Điền lấy một phong thư từ trong cặp ra đưa cho Lâm Nhất Nhiên, “Cho em này.”

Lâm Nhất Nhiên cầm lấy, về mặt ủy khuất nhìn Lý Điền, lại có chút hối hận: “Không phải em có ý máng anh, nhưng anh lúc nào cũng như vậy, em.”

Cô thở dài, dang tay nhẹ nhàng ôm lấy người con trai cao hơn mình nửa cái đầu, “Thật xin lỗi, em không có ý.”

“Không sao đâu.”

Lý Điền xoa xoa mái tóc mềm mại của cô, khẽ cười: “Về nhà đi.”

“Ừ.” Lâm Nhất Nhiên kéo tay cậu, tiếp tục đi về bãi giữ xe.

Lý Điền len lén nhìn gò má của Lâm Nhất Nhiên, cậu nắm thật chặt đôi bàn tay mềm mại của cô.

Trần Tư Tầm dừng xe lại, anh đi vào bên trong nhà hàng dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ.

Đây là nhà hàng lớn nhất thành phố A, bao gồm những món ăn của Đàm gia, món ăn Tứ Xuyên, món ăn Hoài Dương, món ăn Quảng Đông, món ăn Tây và món ăn Nhật Bản, tất cả đều mang một sắc thái khác nhau, ngoài ra còn có phòng yến tiệc được bố trí một cách hoàn mỹ, đại sảnh đa chức năng, trung tâm thương mại và phòng tập thể hình, bơi lội, thư pháp, sân tennis trong nhà và ngoài trời, sân bowling, phòng bóng bàn, phòng bài bạc, chỗ ăn chơi vv... Chưa nói đến khu thẩm mỹ, làm tóc, dịch vụ chuyển đổi tiền tệ, đại lý vé máy bay dành cho doanh nhân, trên tất cả, ẩm thực vẫn là ông trùm.

Có thể tới được nơi này ăn cơm, không giàu cũng quý, điểm này chỉ cần nhìn một hàng xe hơi nổi tiếng ở bên ngoài bãi đỗ cũng có thể nhận ra, chiếc BMW của Trần Tư Tầm khiến cho người ta hoa cả mắt, so với hàng xe trong bãi đậu xe cũng không coi là quá chói mắt, nhưng khiến người khác nhìn chăm chú chính là biển số xe của anh.

AA8888.

A thứ nhất chính là đại biểu của thành phố A, mà cái chữ A thứ hai chứng tỏ rằng biển số xe này là biển số xe được nhà nước đưa ra sớm nhất, nói cách khác, biển số của người có xe sớm nhất trong cả nước đều lấy chữ A đứng đầu, điều này hiện tại rất hiếm khi nhìn thấy, giá trị của cái bảng số xe này không phải là nhỏ!

“Tiểu tử, rốt cuộc cũng tới rồi!” Trong căn phòng khói thuốc lượn lờ, chỉ thấy một gã đàn ông tóc đen cười cười, đánh vào ngực Trần Tư Tầm một cái.

Trần Tư Tầm khẽ mỉm cười, ngồi xuống nhấp tiệc: “Vừa từ trường học đến đây.”

“Oh! Đúng rồi, hôm nay là ngày thầy giáo Trần phải đi giảng đạo!” Về mặt của người đàn ông tóc đen giống như vừa bừng tỉnh ngộ, cười to nói: “Đúng là một thầy giáo chăm chỉ của Tổ quốc! Ôi, còn đeo kính nữa!”

“Tư Thụy, anh đừng náo loạn.” Mỹ nữ ngồi đối diện Trần Tư Tầm mở miệng cười: “Tư Tầm bận rộn cả ngày chắc đói bụng rồi, chúng ta gọi đồ ăn đi.”

“Phải phải, chúng ta đừng để Bội nỡ nhân đau lòng.” Người đàn ông tên Tư Thụy cười phát phát tay, giọng nói vang lên như tiếng chuông: “Vậy chúng ta gọi thức ăn thôi.”

Tư Thụy là bạn thân từ nhỏ đến lớn của Trần Tư Tầm, mọi người trong nhóm đều nói Trần Tư Tầm trầm ổn lạnh lùng, Tư Thụy đương nhiên cũng phải chín chắn chừng chạc, nhưng hết lần này tới lần khác, trên thế giới này còn có cái gọi là “Hỗ bồ”*, tính tình của Tư Thụy hoàn toàn đối lập với Trần Tư Tầm, là một người tùy tiện, không tim không phổi, theo thói quen, nghĩ cái gì thì làm cái đó, hơn nữa anh ta còn có người cha có tiền có thế, nhìn kiểu gì

cũng là một bộ dáng hoa hoa công tử.

(Hổ hổ: Hổ trợ, hổ sung.)

“Tur Tầm.” Bội Tường đáng người xinh đẹp, giọng nói cũng trong trẻo, “Anh không định trở về Anh quốc sao?”

“Nhìn kỹ rồi hẵng nói.” Trần Tur Tầm khoanh tay, mi mắt đẹp hơi nhú lại: “Cho dù có trở về thì cũng phải chờ học sinh thi tốt nghiệp trung học xong đã.”

“Đội lớp tốt nghiệp? Có thể lắm.” Từ Thụy đem menu trả lại cho bồi bàn, bung ly rượu lên: “Trong lớp có em gái nào xinh đẹp à?”

“Hôm nào anh tự mình đi xem một chút không được sao?” Bội Tường liếc Từ Thụy một cái, đôi mắt được trang điểm xinh đẹp dưới ánh đèn càng thêm quyến rũ, “Hỏi Tur Tầm làm gì?”

“Con mắt của Trầm Tur Tầm cao như vậy, có thể làm cho cậu ấy coi trọng nhất định là không sai!” Từ Thụy nhún vai, nháy mắt nhìn Trần Tur Tầm nói: “Aizz, ta nói, có gì tốt thì hãy nghĩ tới anh em một chút nha.”

Nghĩ đến mấy gương mặt non nớt trong lớp mình, Trần Tur Tầm nâng ly thủy tinh, khẽ mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Tai nạn xe cộ

“Lâm Nhất Nhiên, đi nộp bài tập nhanh lên.” Hạ Gia đứng ngoài cửa nhìn về phía Lâm Nhất Nhiên lớn tiếng nói: “Nhanh đi!”

“Biết rồi, biết rồi.” Lâm Nhất Nhiên mở miệng ứng phó, đếm chồng bài tập trên bàn, sau đó ôm vào trong ngực, chạy tới phòng làm việc của Trần Tur Tầm.

Lại nói, Trần Tur Tầm tới thành phố A mới được mấy ngày, lập tức có một đám người ái mộ bùng lên, trên diễn đàn cũng thảo luận về cái vị Đại soái ca khí thế ngất trời này, Lâm Nhất Nhiên ngồi đọc mấy cái bình luận, chủ yếu chỉ xoay quanh vấn đề chính là anh ta chưa kết hôn, không biết đã có bạn gái hay chưa, thích loại con gái như thế nào linh tinh. . . dĩ nhiên cũng có một số người dùng cảm tò tình, muốn cho Trần đại soái ca chú ý đến mình, chỉ là Lâm Nhất Nhiên cảm thấy Trần Tur Tầm này giống như Thiên chi kiều tử (*), chắc sẽ không rảnh rỗi mà lên diễn đàn xem những thứ này.

(*: Thiên chi kiều tử - Con cung của trời, đại khái là người vô cùng cao quý í.=)

“Đẹp trai không thể yêu, đẹp trai không thể yêu aaa ~” Lâm Nhất Nhiên đột nhiên nhớ tới bộ dạng hung dữ của Hạ Gia, lắc lắc đầu, gõ cửa phòng làm việc, “Báo cáo.”

“Vào đi.”

Trần Tur Tầm đặt bút xuống, khẽ ngẩng đầu, nhìn thấy Lâm Nhất Nhiên ôm chồng sách bài tập đi vào, “Cuối tuần tôi dự định sẽ cho cả lớp làm một bài kiểm tra, xem tình hình học tập của mọi người thế nào, em trở về lớp thông báo một tiếng cho mọi người ôn tập thật kỹ.”

Kiểm tra? Lâm Nhất Nhiên âm thầm tạch lưỡi, không thể nào, vừa vào năm học đã kiểm tra?

“Thưa thầy, lần này là kiểm tra Anh ngữ à?” Lâm Nhất Nhiên đem bài tập để lên trên bàn, cẩn thận hỏi: “VẬY còn những bài kiểm tra khác?”

“Cũng phải làm” Trần Tur Tầm trả lời đơn giản, nhìn về lớp học phía xa xa, khẽ mỉm cười: “Dựa trên hình thức thi tốt nghiệp trung học ra đề, mọi người trở về cố gắng ôn tập, cho dù là đại biểu của khoa cũng không thể thất bại.”

“Vâng!” Lâm Nhất Nhiên trưng ra khuôn mặt cười thật tươi, trong lòng lại như có một cái búa đang nện vào, thật là muốn khóc.

Lớp mười hai, sẽ có vô số những đợt kiểm tra lớn nhỏ, những ngày tháng đau khổ chỉ mới bắt đầu.

“Kiểm tra?” Ở ngã tư, Đường Cẩm ngồi trên xe đạp, chống một chân xuống đường “Sao nhanh vậy?”

“Đúng vậy, hai ngày nữa sẽ kiểm tra.” Lâm Nhất Nhiên quay đầu đi, “Còn là 3+3 nữa!”

“3+3 ?” Đường Cẩm há to miệng, giật mình nói: “Vừa mới đầu năm đã kiểm tra 3+3 ? Đợt xét duyệt đầu tiên còn chưa bắt đầu mà?”

3+3 đề cập đến số lượng từ ngữ Tiếng Anh, sau đó đem tất cả sắp xếp lại cho hợp lý, thật ra thì cũng khó trách Lâm Nhất Nhiên và Đường Cẩm giật mình như thế, dù sao mọi người cũng vừa lên lớp mười hai, chưa trải qua vòng xét duyệt chính thức đã phải làm bài kiểm tra tổng hợp, thật là làm cho người ta chưa rõ ngọn ngành, cứ như vậy nói kiểm tra liên kiểm tra.

“Ôi chào, thằng bé nhà cậu thế nào rồi? Sao không thấy hai người đi cùng nhau?” Đường Cẩm đẩy đẩy Lâm Nhất Nhiên một phen.

Lý Diễm nhỏ hơn Lâm Nhất Nhiên một tuổi, cho nên những nữ sinh chơi thân với cô cũng hay gọi đùa cậu là “thằng bé nhà Lâm Nhất Nhiên.”

“Khá tốt.” Lâm Nhất Nhiên vặn lại ốc của xe đạp điện, thờ ơ nói: “Hôm qua còn cùng nhau về nhà.”

“Hiện tại thế nào?”

“Vẫn vậy.”

“Lý Diễm đối với cậu thật tốt! Cậu cũng đừng làm gì quá đáng.”

“Dạ dạ dạ, mình biết rồi.” Lâm Nhất Nhiên vuốt vuốt trán, có chút không kiên nhẫn, cô bắt đầu dĩ cười cười: “Nhưng cậu ấy thật sự còn quá nhỏ.”

“Sao lúc trước cậu không nói gì? Bây giờ lại chê người ta nhỏ?” Đường Cẩm bĩu môi, khinh bỉ nói: “Cậu cũng đừng đùa giỡn tình cảm của người ta.”

Lâm Nhất Nhiên bị Đường Cẩm nói giọng điệu châm chọc: “Được rồi, biết rồi! Nhưng mà chắc là tụi tớ sắp chia tay, hôm qua Lý Diễm đưa cho tớ một phong thư, nói”

“Nói gì?”

Đường Cẩm nhìn khuôn mặt kinh hoàng của Lâm Nhất Nhiên, khó hiểu hỏi: “Thế nào? Làm sao vậy?”

Nhưng mà trạng thái của Lâm Nhất Nhiên không có đặt ở đây, lao thẳng vào chiếc Passat đang dừng ở ven đường.

“Cẩn thận!”

Đường Cẩm ở phía sau kêu to: “Lâm Nhất Nhiên!”

Cho đến khi nghe được Đường Cẩm gào thét, Lâm Nhất Nhiên mới định thần trở lại, vội vàng vặn tay lái, suýt nữa quệt vào thân xe.

Đường Cẩm vừa định thở dài một hơi nhẹ nhõm, lại thấy Lâm Nhất Nhiên giữ thẳng bằng không ổn định, lăn từ trên xe xuống.

“Lâm Nhất Nhiên!”

Đường Cẩm vội vàng nhảy xuống xe, chạy lên phía trước đỡ lấy Lâm Nhất Nhiên đang nằm trên mặt đất: “Cậu không có chuyện gì chứ?”

“Ui da, đau chết mất!” Lâm Nhất Nhiên ôm cánh tay, kêu lên thảm thiết: “Đường Cẩm, đau chết mất!”

“Ai bảo tự nhiên ngã người ra làm gì?” Đường Cẩm cẩn thận xem xét cánh tay bị sưng của cô, hung dữ nói: “Đụng chết cũng đáng đời cậu.”

“Không cho cậu nguyên rủa tớ! Tớ.”

“Aizz, làm sao vậy?”

Lâm Nhất Nhiên còn chưa nói hết, liền thấy một người đàn ông mặc tây trang từ trên chiếc Passat bước xuống, hần ta chỉ vào Lâm Nhất Nhiên còn đang ngồi dưới đất: “Cô đụng vào xe của tôi phải không?”

“Không đụng!” Đường Cẩm tức giận nói: “Không nhìn thấy có người đang bị thương sao?”

“Cái cô này, nói gì vậy?” Người đàn ông kia nổi giận dùng dùng nói: “Cô ấy bị thương không có nghĩa là cô ấy không có đụng vào xe của tôi.”

“Anh.”

“Ôi ôi, cưng à, anh đến đây mà xem.” Lâm Nhất Nhiên từ dưới đất bò dậy, nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp, ăn mặc sặc sỡ đang lấy tay xoa xoa, chỉ vào cửa xe nói: “Chỗ này, nhìn xem, son tróc ra hết rồi.”

“Còn nói không đụng!” Người đàn ông chỉ vào thân xe, nhìn Lâm Nhất Nhiên nói: “Bồi thường đi!”

Đường Cẩm vừa muốn nổi giận liền bị Lâm Nhất Nhiên kéo lại, chỉ thấy Lâm Nhất Nhiên trưng ra bộ mặt tươi cười: “Chú à, phải bồi thường bao nhiêu tiền?”

“Tại sao cậu phải bồi thường?” Đường Cẩm kéo Lâm Nhất Nhiên nói nhỏ: “Cậu cũng đâu có đụng vào xe của lão ta.”

“Tính như thế nào? Dù sao tôi cũng không rành về xe.”

“Thấy các người còn nhỏ, bồi thường năm nghìn đi.”

Người đàn ông mặc tây trang nhìn thấy Lâm Nhất Nhiên mặc đồng phục nói: “Cô không có tiền thì gọi ba mẹ cô đến đây.”

“Năm nghìn?” Đường Cẩm kêu to: “Ông đi ăn cướp à?”

“Cái con bé này nói gì vậy?” Người phụ nữ đứng bên cạnh lên tiếng: “Có phải mấy người đụng hư xe hay không?”

“Ai biết được xe của mấy người bị hư trước đó rồi bây giờ đổ thừa cho tui tôi.” Đường Cẩm không chịu yếu thế nói: “Chúng tôi căn bản là không có đụng vào xe của mấy người.”

“Mấy nói cái gì?” Người phụ nữ bước lên phía trước, tiếng giày cao gót phát ra cộp cộp, gờ tay chuẩn bị đánh xuống.

Lúc này đột nhiên có một bàn tay đưa ra, giữ lấy tay của người phụ nữ kia.

Quay đầu lại, chỉ thấy một mỹ nam vẻ mặt tươi cười: “Tiểu thư, đánh người ở giữa đường sẽ không được hay cho lắm.” Dứt lời, anh quay sang nhìn Đường Cẩm và Lâm Nhất Nhiên một chút, lại nói tiếp: “Nhất là đánh trẻ em.”

“Anh là ai?” Người phụ nữ né tránh cánh tay của anh ta, “Bọn họ làm trầy xe của tôi.”

“Chúng tôi căn bản là không có đụng vào xe của cô.” Đường Cẩm kéo tay Lâm Nhất Nhiên, “Chưa kịp đụng vào xe của mấy người, cô ấy đã bị té xuống đất rồi.”

“Tôi không cần quan tâm cô có bị té hay không.” Người đàn ông mặc tây trang bước lên nói: “Dù sao xe này cũng đã bị trầy xước, các cô phải bồi thường.”

“Từ Thụy!” Một giọng nói đàn ông quen thuộc vang lên. “Cậu đang làm gì vậy?”

Giọng nói này.

Lâm Nhất Nhiên ngẩng đầu, nhìn ra phía sau lưng của mỹ nam, cô trông thấy một chiếc BMW.

AA8888.

Mà người đàn ông đứng cạnh xe thoát nhìn rất quen mắt.

Áo somi trắng cùng quần tây ôm sát người, đôi giày da không dính một hạt bụi, ánh mắt xinh đẹp, giọng nói lạnh lùng.

Sắc mặt Lâm Nhất Nhiên bỗng dung trở nên rất khó coi, cô có chút khó khăn mở miệng nói:

“Thầy Trần!”

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Cơm nắm

“Thầy Trần?”

Từ Thụy há to miệng, quay đầu lại nhìn Trần Tư Tầm, “Học sinh của cậu à?”

Trần Tư Tầm nhẹ nhàng “ừ” một tiếng, đi tới trước mặt Lâm Nhất Nhiên, “Đi thôi, tôi đưa em đến bệnh viện.”

“Không, không cần.” Lâm Nhất Nhiên hơi lui về sau hai bước, kéo áo Đường Cẩm, “Thầy Trần, em về nhà tự bôi thuốc là được rồi.”

“Lâm Nhất Nhiên, cậu bôi cái gì mà bôi.” Đường Cẩm túm tay cô đẩy đến trước mặt Trần Tư Tầm, “Thầy, thầy mang cậu ấy vào bệnh viện đi ạ, tay cậu ấy chảy máu đến giờ vẫn còn sưng, ở nhà cứ tự nói dối bản thân mình thế thôi.”

“Đường Cẩm!” Lâm Nhất Nhiên tức giận dậm chân, chợt nhớ tới thầy giáo đang ở trước mặt, cô vội vàng đứng thẳng người, “Thưa thầy, thật sự là không cần đâu ạ.”

Từ Thụy đứng ở bên cạnh “xì” một tiếng, nở nụ cười, khuôn mặt tuấn mỹ dưới ánh đèn càng thêm mê người, “Em gái à, không phải là em đang sợ thầy

Trần sẽ đem em ăn sạch chứ?”

Đường Cẩm cũng không nhịn được cười ra tiếng. Lâm Nhất Nhiên tròn mắt nhìn cô một cái, cảm giác mặt mình nóng lên, cô vội vàng khoát tay: “Không có không có, nếu thầy ấy ăn em thì em là người được lợi nhất, haha.”

Từ Thụy nghe cô nói như vậy càng cười to hơn, Lâm Nhất Nhiên lúng túng thả tay xuống, cảm thấy lời nói này cực kỳ ngu xuẩn, hận không thể tự tát vào miệng mình.

“Được rồi được rồi, em đi với thầy Trần đi.” Từ Thụy chỉ về đôi nam nữ đứng bên cạnh, nhìn Lâm Nhất Nhiên cười híp mắt: “Tôi sẽ giúp em xử lý chuyện này, con gái đề lại sẹo sẽ không tốt.”

“Đúng vậy, cậu mau đi đi.” Đường Cẩm cũng lên tiếng, còn đe dọa Lâm Nhất Nhiên: “Cậu nhìn đi, máu sắp khô lại rồi, để trễ nữa là phải phẫu thuật đấy.”

“A!” Lâm Nhất Nhiên vội vàng nhìn bàn tay dính máu của mình, quả thật là máu đã khô lại, cô bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang mỉm cười đứng bên cạnh mình nãy giờ: “VẬY. . . làm phiền thầy ạ.”

Trần Tư Tầm nhìn bạn mình một cái, Từ Thụy hiểu rõ, vỗ vỗ ngực: “Tôi sẽ giúp cậu từ chối cuộc hẹn với Bội Tường, cậu cứ đi đi.” Nói xong nhìn Lâm Nhất Nhiên nháy nháy mắt: “Em gái, bái bai.”

“Bái bai, bái bai.” Lâm Nhất Nhiên ngượng ngùng phát phát tay với Từ Thụy, trước khi lên xe của Trần Tư Tầm, cô quay đầu, tròn mắt liếc Đường Cẩm một cái, lại nhận lấy ánh mắt vô tội của đối phương.

Ánh mắt Lâm Nhất Nhiên càng hung dữ hơn.

Lúc này đang là giờ cao điểm, trên đường xe cộ qua lại rất đông, lẽ ra chỉ mất năm sáu phút là có thể tới được bệnh viện, bây giờ đã hơn mười phút rồi mà còn chưa tới.

Cuối cùng hai người cũng thoát ra khỏi trung tâm thành phố.

Trong xe có mùi thơm nhàn nhạt, tiếng nhạc trầm thấp vang lên, Lâm Nhất Nhiên ngồi bên cạnh Trần Tư Tầm, cảm thấy cực kỳ lúng túng.

Không biết anh có kiểm tra bài tập hay không?

Lâm Nhất Nhiên cắn môi suy nghĩ lung tung, hy vọng đừng kiểm tra, đừng kiểm tra.

“Không được cắn môi.” Trần Tư Tầm đột nhiên mở miệng, anh tắt nhạc trong xe: “Đi xe sao lại không nhìn đường?”

“A?” Lâm Nhất Nhiên tự dưng bị anh hỏi làm giật mình, nói quanh co cũng không trả lời được nguyên nhân.

Trần Tư Tầm cũng không để ý, hỏi tiếp: “Tay còn đau không?”

“Không đau nữa. “ Lâm Nhất Nhiên nhìn xuống bàn tay, có chút ngập ngừng hỏi: “Thầy. . . . cái này không cần phải mổ đúng không?”

Trần Tư Tầm nghiêng đầu, chăm chú nhìn vẻ mặt của Lâm Nhất Nhiên, nhìn không được bật cười: “Em sợ sao?”

Lâm Nhất Nhiên nuốt một ngụm nước bọt, nhìn khuôn mặt tươi cười của anh, cô cảm thấy tim mình đập thật nhanh.

“Nếu mổ sẽ rất đau.” Lâm Nhất Nhiên trả lời qua loa, vội vàng dời tầm mắt: “Em sợ đau.”

“Thật đúng là một cô bé.” Trần Tư Tầm khẽ cười lên tiếng, chậm rãi lái xe.

Lâm Nhất Nhiên “A” lên một tiếng, ngây ngẩn nhìn Trần Tư Tầm qua gương chiếu hậu.

Ánh mắt mang theo nét cười, sống mũi cao thẳng, khóe miệng đang nhếch lên, gò má người đàn ông này trông thật đẹp, nhưng cái loại đẹp mắt đó không chỉ riêng ở bề ngoài, nhìn anh, cô không tự chủ được bật cười, cảm giác rất thoải mái, trong lòng cô bỗng nhiên có cái ham muốn được nhìn thấy anh cười mãi như vậy.

Đợi chút.

Khóe miệng Lâm Nhất Nhiên đang giương lên đột nhiên cứng đờ.

Cái gì gọi là ham muốn được nhìn thấy anh cười? Chẳng lẽ cô cũng giống như những nữ sinh kia?

Lâm Nhất Nhiên lắc đầu một cái, cố gắng đem những cái suy nghĩ không thiết thực kia gạt ra, ngược lại lại bắt đầu lo lắng Trần Tư Tầm có kiểm tra bài tập hay không.

Lúc chạy xe tại sao cô lại thất thần như thế? Bởi vì cô vừa mới nhớ tới bức thư của Lý Diễm viết vẫn còn kẹp trong vở bài tập.

Lâm Nhất Nhiên im lặng tính toán, nếu như bị anh gọi đến kiểm tra thì sẽ phải ứng phó như thế nào, cố gắng chống đỡ hay là trối tay chịu chết. . . .

Nghĩ tới đây, ánh mắt cô chợt sáng lên, lén lút nhìn người đàn ông đang chuyên tâm lái xe bên cạnh mình, không nhận được cười trộm một tiếng —

Cô còn chưa có bị hỏi tới, chứng tỏ là anh chưa xử lý đồng bài tập kia, hoặc là chưa chăm đến bài tập của mình.

Lâm Nhất Nhiên đắc ý nở nụ cười: “Minh đã nói rồi mà.” Cô nhỏ giọng thì thầm “Haizz, mình nhất định sẽ không chăm chỉ như vậy nữa đâu.”

Nghĩ đến ngày mai sẽ tìm cách đi vào phòng giáo viên, sau đó lấy lại phong thư này!

Cô càng nghĩ càng kích động, đôi mắt sáng rực mang theo nét cười, còn kém không nhảy dựng lên hô to “Vạn tuế!” mà thôi.

Trần Tư Tầm gạt cần thẳng xe, tay nâng cằm nhìn cô gái đang cười híp cả mắt.

Lâm Nhất Nhiên dần dần cảm thấy không khí có chút kỳ lạ, cô định thần, không biết xe đã dừng từ lúc nào.

Thấy cô run run quay đầu lại nhìn mình, lông mi Trần Tư Tầm nhếch lên, anh khẽ cười một tiếng làm cô gái nhỏ lập tức đỏ mặt.

“Xuống xe đi, đến rồi.”

Giọng nói của Trần Tư Tầm tràn ngập vui vẻ, Lâm Nhất Nhiên mở cửa xuống xe, gần như là chạy trời chết.

Xếp hàng, ghi danh.

Trong bệnh viện rất đông người, hành lang tràn ngập mùi thuốc khử trùng.

Vừa đi vào phòng, Lâm Nhất Nhiên run rẩy bước đến.

Ngồi lên ghế, ngoan ngoãn đưa tay ra cho bác sĩ kiểm tra.

“Không có vấn đề gì nghiêm trọng.” bác sĩ nữ đeo khẩu trang nhìn vào tay cô, cầm lên cuộn băng khử trùng: “Miệng vết thương không sâu lắm.”

“Bác sĩ, không cần phải phẫu thuật sao?”

“Dĩ nhiên là không cần.” Bác sĩ khó hiểu nhìn Lâm Nhất Nhiên một cái, trông thấy cô thờ phào nhẹ nhõm, Trần Tư Tầm cúi thấp đầu, khoe môi khẽ giương lên nụ cười.

“Thầy, lúc này thầy định đi ăn ă?”

Lâm Nhất Nhiên đóng cửa xe, đột nhiên hỏi.

“Sao em biết?” Trần Tư Tầm thất đại an toàn, sau đó từ từ lái xe.

“Bởi vì người lúc này giúp tui em, bạn của thầy nói là sẽ giúp thầy từ chối cuộc hẹn.” Lâm Nhất Nhiên le lưỡi, có chút không yên tâm nói: “Thầy, nếu không thì thầy đi đi, em tự về nhà cũng được.”

Trần Tư Tầm nhìn Lâm Nhất Nhiên một cái, so với lúc này thì cô vui vẻ hơn nhiều: “Không sao, tôi đưa em về.”

“Oh!” Lâm Nhất Nhiên không nói gì nữa, cô thất đại an toàn, ngồi ngay ngắn trên ghế phụ.

“Chính là chỗ này.” Lâm Nhất Nhiên nhìn thấy khu nhà quen thuộc, nghiêng đầu nói với Trần Tư Tầm: “Thầy Trần, tới nhà em rồi.”

“Ừ.” Trần Tư Tầm dừng xe, nhìn cô nữ sinh chân tay vụng về đang nhắc cái sập sách bước xuống.

Sau khi xuống xe, cô lại đem cặp sách để lên ghế ngồi, kéo khóa, lục lọi giống như là đang tìm cái gì trong đó.

“Thầy, thầy đã từ chối cuộc hẹn chắc cũng sẽ không đi ăn cơm phải không?” cô không ngẩng đầu, tiếp tục lục lọi, đột nhiên lấy ra một cái hộp từ trong cặp sách, kêu to: “A, thấy rồi!”

Trần Tư Tầm nhìn hộp com HELLO KITTY màu hồng trong tay cô, nhin không được nhếch mi lên.

“Đây là com nắm mẹ em làm.” Lâm Nhất Nhiên kéo lại khóa kéo, đưa hộp com trong tay cho Trần Tư Tầm: “Ngon lắm, thầy, cái này cho thầy.”

Thật ra thì hộp com này Lâm Nhất Nhiên định mang cho Lý Điển, nhưng vì lúc tan học không gặp được cậu nên cô mang về, đương nhiên cô sẽ không ngốc đến nỗi nói cho Trần Tư Tầm biết đây là đồ dư.

Trần Tư Tầm nhận lấy hộp com, nhìn về phía cô cười cười.

“Vây. . . tạm biệt thầy.” Lâm Nhất Nhiên đóng cửa xe, phát tay nhìn về phía anh, dõi theo khúc quanh anh vừa rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tình yêu sét đánh

Trần Tư Tầm cầm sách giáo khoa tiếng Anh, đứng trên bục giảng nói về kỳ thi trọng điểm, Lâm Nhất Nhiên ngồi ở phía dưới, vắt óc suy nghĩ không biết mình đã đem phong thư của Lý Điền để ở chỗ nào rồi.

Lần trước Lâm Nhất Nhiên cho rằng Trần Tư Tầm còn chưa kiểm tra bài tập, vì vậy ngày thứ hai cô tìm có đi đến phòng làm việc của anh, nhưng ngoài dự đoán là lá thư không có kẹp ở trong vở bài tập, điều này làm Lâm Nhất Nhiên không khỏi hoài nghi mình có kẹp thư ở trong đó hay không.

Nhưng cô tìm khắp nhà đều không thấy, cặp sách cũng không thấy, chẳng lẽ cô kẹp trong vở bài tập bị Trần Tư Tầm phát hiện nên lấy đi rồi?

Lâm Nhất Nhiên đem sách cất trở lại vào trong ngăn bàn, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang đứng trên bục giảng.

Nhưng đã một tuần trôi qua, nếu anh thật sự lấy đi tại sao vẫn còn chưa tìm cô nói chuyện?

Lâm Nhất Nhiên suy nghĩ, không biết nếu Trần Tư Tầm nhìn thấy được rồi thì sẽ như thế nào?

Bên này Lâm Nhất Nhiên đang ngẩn ngời nhìn Trần Tư Tầm, mà bên kia, Trần đại soái ca đang đứng trên bục giảng, anh đặt sách lên bàn, ánh mắt chú ý tới một người đang nhìn mình chăm chăm, đôi mắt cô tựa như hai bóng đèn sáng rực, đặc biệt nóng bỏng.

“Lâm Nhất Nhiên, em hãy trả lời vấn đề này.”

Giọng nói đàn ông dễ nghe vang lên, tất cả ánh mắt trong phòng học đều “Xoẹt” một cái, tập trung vào người Lâm Nhất Nhiên.

“A?” Lâm Nhất Nhiên không kịp phản ứng, sững sờ tại chỗ.

“Thầy nói cậu trả lời câu này.” Lương Thần ngồi ở phía sau, dùng sức đá ghế của Lâm Nhất Nhiên, nhỏ giọng nói: “Trang 73 câu thứ nhất.”

“À.” Lúc này cô mới kịp phản ứng, vội vàng cầm sách đứng dậy.

“Không tệ.”

Chuông tan học vang lên, đúng lúc Lâm Nhất Nhiên trả lời xong vấn đề. Trần Tư Tầm bỏ phấn lại vào trong hộp, vỗ vỗ tay cho bột phấn rơi ra, “Lâm Nhất Nhiên, sau khi hết giờ đến phòng làm việc của tôi, những bạn khác tan học.”

“A. . . .” Trong lòng Lâm Nhất Nhiên thấp thòm, cô nhìn khuôn mặt đang tươi cười của Trần Tư Tầm chỉ thấy thật đáng sợ.

Quả nhiên cái gì tới sẽ tới mà.

Lâm Nhất Nhiên ủ rũ cúi đầu ngồi xuống, nằm dài trên bàn không nhúc nhích.

Phải làm sao đây?

Nghịch nghịch móc điện thoại, Lâm Nhất Nhiên suy nghĩ phải đối phó như thế nào, hai tiết học sau cô cũng không nghe lọt câu gì.

Thời gian từ từ trôi qua, tiếng chuông tan học vang lên, Lâm Nhất Nhiên giật mình, biết giờ chết sắp đến gần kề.

“Lâm Nhất Nhiên, bây giờ cậu phải lên phòng làm việc của thầy Trần à?” Đường Cẩm đem sách vở cất vào trong cặp, đi tới trước bàn của Lâm Nhất Nhiên, lay lay cái người đang nằm im không nhúc nhích kia: “Này, cậu sao vậy?”

“Không có gì.” Lâm Nhất Nhiên ỉu xiu, phát phát tay: “Tớ đang chuẩn bị tâm lý.”

“Chuẩn bị tâm lý cái gì cơ?” Đường Cẩm không thể hiểu được, đưa tay sờ sờ trán của Lâm Nhất Nhiên: “Không có phát sốt, đang yên đang lành sao lại mê sảng nhỉ?”

“Cậu đi chết đi.” Lâm Nhất Nhiên gạt tay Đường Cẩm ra, lão đạo đứng lên: “Cậu không hiểu đâu, tớ cũng không biết phải nói làm sao bây giờ.”

“Hãy, sao cậu không thử nói ra xem nào.” Đường Cẩm quơ quơ cái cặp sách, có vẻ không vui: “Lâm Nhất Nhiên cậu có chuyện gì mà không thể nói với

tớ? Nói mau.”

“Còn không phải là Lý Điền sao?” Lâm Nhất Nhiên than thở: “Lý Điền viết thư cho tớ, tớ lại kẹp trong vở bài tập rồi đem nộp, kết quả là bị mời lên uống trà với thầy giáo.”

“Vậy cậu còn trách móc cái gì.” Đường Cẩm trừng mắt, đeo cặp sách: “Ai bảo cậu ném lung tung, cậu đó, đáng đời.”

“Đi đi đi, tớ đang buồn bực gần chết đây, cậu còn ở đó mà chằm chọc.”

“Được được, tớ đi đây.” Đường Cẩm nhún vai, nhìn Lâm Nhất Nhiên cười xấu xa: “Vậy cậu còn không mau đi đi, tớ sẽ nói với Lý Điền không cần chờ cậu, yên tâm lên đường đi nhé.”

“Cậu mới lên đường ấy.” Lâm Nhất Nhiên trừng mắt nhìn Đường Cẩm: “Đi nhanh đi, đi nhanh đi.”

“Bái bai!” Đường Cẩm phát phát tay, nhìn về phía Lâm Nhất Nhiên ném ra một ánh mắt câu hồn, trước khi đi còn lớn tiếng nói: “Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn. Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn!” (*)

Lâm Nhất Nhiên thờ dài, cảm giác mình giống nhân vật chính trong mấy bộ manga, ngồi một mình trong phòng học, nắng chiều nghiêng vào in bóng kéo dài, vừa đáng thương, vừa thê lương.

“Đồ thừa cho ai bây giờ, aizzz” Lâm Nhất Nhiên thu dọn đồ đạc, còn không quên giáo huấn bản thân: “Để xem mày lần sau còn ném đồ lung tung nữa hay không?”

Cô vừa nói vừa đeo cặp sách, từ từ đi đến phòng làm việc của Trần Tư Tầm.

Trần Tư Tầm nghe tiếng gõ cửa liền ngẩng đầu lên, thấy Lâm Nhất Nhiên giống như một con chuột nhỏ len lén thò ra nửa cái đầu: “Thưa thầy, em tới rồi.”

“Vào đi.” Trần Tư Tầm đặt bút xuống, tháo mắt kính, đưa cho Lâm Nhất Nhiên tờ giấy.

Khóe mắt Lâm Nhất Nhiên giật giật một cái, cầm lấy món đồ Trần Tư Tầm đưa đến, cô chỉ cảm thấy tay mình đang run rẩy.

“Đây là phiếu điểm của cuộc thi lần này.” Giọng nói dễ nghe lại vang lên: “Em cầm cái này đem lên vì tính đánh thành bảng điểm.”

“A?” Tay của Lâm Nhất Nhiên lập tức ngừng run.

“Quả nhiên là phiếu điểm.” Cô lẩm bẩm nói: “Vậy còn phong thư.”

“Còn vấn đề gì sao?” Trần Tư Tầm khoanh tay, khiêu mi mỉm cười.

“A, không có, không có gì.” Lâm Nhất Nhiên vội vàng lắc đầu, giờn sao, chẳng lẽ cô còn muốn hỏi có phải thầy đang giữ lá thư của em hay không sao?

Ôm suy nghĩ trong lòng, Lâm Nhất Nhiên đi tới bên cạnh Computer, mở Excel, bắt đầu nhập vào số điểm của cả lớp.

Trần Tư Tầm ngồi bên phải cô, anh đang viết cái gì đó, thỉnh thoảng ngừng lại suy tư một chút, ngón tay thon dài vô thức xẹt qua tờ giấy bên dưới.

Lâm Nhất Nhiên hơi nghiêng đầu, lén lút nhìn động tác của anh.

Thu lại nụ cười, không đeo kính, anh bốt đi một chút dáng vẻ thư sinh, lại tăng thêm chút quý khí.

Trên thế giới này nhất định sẽ có một số người mà từng lời nói, từng cử chỉ của họ, nhất cử nhất động, thậm chí ngay cả ngũ quan cũng không tự giác toát ra cái loại khí chất cao quý và kiêu ngạo bẩm sinh này, kể cả nghề nghiệp của anh ta cũng sẽ không làm ảnh hưởng, cho dù anh ta có là thợ sửa xe ven đường thì cũng sẽ là thợ sửa xe cao quý nhất.

Lâm Nhất Nhiên thu hồi ánh mắt, thờ dài thườn thượt, dáng dấp của Lý Điền không thể đem so với Trần Tư Tầm, để hai người ở chung một chỗ có thể cảm nhận được sự chênh lệch rõ ràng.

Lý Điền hấp dẫn người khác là vì cậu có một nụ cười đẹp mắt, còn có tinh thần mạnh mẽ, phấn chấn, nhưng cũng chỉ là nhất thời, còn Trần Tư Tầm có thể hấp dẫn người khác không chỉ riêng về bề ngoài mà còn bởi vì anh nhắc tay nhắc chân cũng không tự chủ toát ra đầy sức quyến rũ.

Có khi là một nụ cười của anh, có khi là lúc anh lơ đãng, tất cả đều có thể làm cho trái tim của một cô gái đập loạn nhịp, Lâm Nhất Nhiên chẳng qua chỉ là một cô gái bình thường, thậm chí chỉ mới mười tám tuổi, đương nhiên sẽ không ngoại lệ, nói cô không bị Trần Tư Tầm hấp dẫn là nói láo, nhưng Lâm Nhất Nhiên biết, cô sẽ không thể nào có thể trở thành một người phụ nữ cực phẩm đứng sau lưng một người đàn ông cực phẩm, cho nên đối với Trần Tư Tầm, cô đem anh đặt ở trong lòng chỉ là sự sùng bái giống như thần tượng một ngôi sao, đó là điều an toàn nhất.

Nhất là cô đã có bạn trai, tuyệt đối không được có tâm tư gì khác. Đây là nguyên tắc.

Nghĩ đến Lý Điền, không biết Đường Cẩm có thật là sẽ nói với cậu ấy không cần chờ mình hay không?

Lâm Nhất Nhiên len lén lấy điện thoại từ trong túi ra, chuẩn bị nhắn tin cho bạn trai của mình, lại vô tình nhìn thấy một cái tin chưa đọc.

Lý Diễm.

Lâm Nhất Nhiên không tự chủ được bật cười, mặc dù Lý Diễm không thành thực, tao nhã bằng Trần Tư Tầm nhưng ít ra cậu ấy cũng thật lòng thích cô, chỉ riêng điều này so với người khác cũng đã hơn gấp trăm lần!

Cô đắc ý mở tin nhắn ra đọc, vui vẻ vẫn còn đọng lại trên môi nhưng nét mặt dần dần trở nên khó coi.

Chiếc Sony Ericsson màu đỏ tím chỉ có bảy chữ:

Nhiên Nhiên, chúng ta chia tay đi.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Mất mặt không mất tiền

Lâm Nhất Nhiên biết, trên thế giới này không có bữa tiệc nào là không tan, mặc dù nói ra lời này bây giờ quả thật có chút không thích hợp, nhưng trong đầu Lâm Nhất Nhiên thoáng qua ý niệm đầu tiên chính là câu này.

Không phải là cô chưa bao giờ tưởng tượng đến tình cảnh này, nhưng nói chia tay đột ngột như vậy quả thật là nằm ngoài dự liệu của Lâm Nhất Nhiên.

Sấm sét giữa trời quang.

Trong đầu Lâm Nhất Nhiên chợt thoáng qua rất nhiều cảnh tượng, cô há hốc mồm muốn nói gì đó nhưng rồi một câu cũng không nói ra được.

Lòng cô giống như có một lớp bông mềm mại che phủ, không có cảm giác đau, nhưng quả thật là không dễ chịu chút nào.

Lâm Nhất Nhiên tự dung cảm thấy trong lòng thật ủy khuất, cô đã làm sai điều gì sao?

“Tại sao lại khóc?”

Cho đến khi một giọng nói dễ nghe vang lên, cô mới chợt nhớ ra là mình đang ở chỗ nào.

Trần Tư Tầm không biết đã đi tới bên cạnh cô từ bao giờ, trên tay anh cầm mấy tờ khăn giấy, vẻ mặt luôn luôn lạnh nhạt giờ phút này lại có chút lo âu, chân mày đẹp cũng nhíu lại.

“Thầy.” Lâm Nhất Nhiên ngẩng đầu, giọng nói có chút run run. “Thầy.”

Trần Tư Tầm không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn cô, trong đôi mắt anh ngập tràn lo lắng.

“Thầy.”

Lâm Nhất Nhiên cảm thấy lỗ mũi ê ẩm, cảnh vật trước mắt cũng dần dần trở nên mơ hồ, thế nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng sự lo lắng trong đáy mắt anh.

Cô cắn cắn môi, đột nhiên òa khóc.

May mắn là Trần Tư Tầm đã sớm luyện tập tốt bản lĩnh một thân sóng gió chẳng xôn xao, gặp phải chuyện như vậy cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Lâm Nhất Nhiên dùng sức lau hai gò má, cái mũi nhỏ nhắn phồng hồng, cô cắn môi không để mình bật khóc quá lớn, cũng làm cho người khác cảm thấy đau lòng.

Trần Tư Tầm để khăn giấy vào tay Lâm Nhất Nhiên, anh do dự một chút, cuối cùng vẫn là giơ tay lên xoa nhẹ mái tóc mềm mại của cô an ủi.

Lâm Nhất Nhiên nắm chặt khăn giấy, ngẩng đầu lên, ánh mắt mênh mang ngập tràn nước mắt, nhìn anh dịu dàng như vậy, cô lại nhớ đến lời nói của Lý Diễm chỉ càng thêm uất ức, cô giờ tay nắm áo anh, khóc càng lớn, càng thương tâm.

Trần Tư Tầm còn chưa kịp nói gì, cửa đã bị người khác đẩy ra.

“Tư Tầm, em.”

Hai người trong phòng đồng thời quay đầu lại, nữ sinh tựa vào trong ngực của người đàn ông, tay còn níu lấy áo anh, khuôn mặt ướt đẫm nước mắt, bộ dạng chật vật khiến người khác nhìn vào cũng cảm thấy đau lòng, mà chân mày của người đàn ông này đang nhíu lại, trong ánh mắt tràn đầy lo lắng.

Người mới tới sững sờ tại chỗ.

Không khí trở nên thật kỳ lạ, cả căn phòng yên tĩnh chỉ nghe được tiếng nước nở của Lâm Nhất Nhiên.

“Tur Tầm, em ra ngoài đợi anh.” Bội Tường cười nói, giống như là cái gì cũng chưa nhìn thấy, giọng nói mềm mại nói với Lâm Nhất Nhiên: “Đừng khóc, khóc sẽ không đẹp, cô bé hãy cười lên nha.” Nụ cười trên mặt càng sâu hơn, Bội Tường trang điểm tinh xảo khéo léo thoát nhìn thật giống như đang đeo mặt nạ, “Dùng áo soni lau nước mắt sẽ làm tổn hại đến da.”

Lâm Nhất Nhiên chợt định thần lại, lúc này cô mới nhìn rõ là tay mình đang kéo áo của ai, nhìn thấy gương mặt phóng đại trước mắt, lại nhìn người phụ nữ vừa mới đến đang cười bí hiểm, khuôn mặt cô chợt nóng bừng như lửa đốt, vội vàng rút tay về, đứng bật dậy.

Bội Tường thu lại nụ cười vui vẻ, xoay người đi ra khỏi phòng làm việc, tiếng giày cao gót nện lên mặt đất phát ra âm thanh bén nhọn.

“Thầy, thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Lâm Nhất Nhiên chỉ cảm thấy mặt mình nóng bừng, không cần soi gương cũng biết nhất định là đang đỏ rực, “Thật xin lỗi thầy.”

Trần Tư Tầm nhìn vạt áo đã ướt đẫm có chút nhăn nhúm của mình, lại nhìn thấy gò má ửng đỏ của Lâm Nhất Nhiên, khóe mắt còn mang theo nước mắt, anh khẽ thở dài.

“Lau nước mắt đi.” Trần Tư Tầm nhìn Lâm Nhất Nhiên gắt gao nắm chặt khăn giấy, “Không được cắn môi nữa.”

“Thầy. . . .” Lâm Nhất Nhiên cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Thầy, em làm rơi áo của thầy rồi, em về cho thầy tắm rửa.”

“Không cần đâu.” Trần Tư Tầm khẽ cười, “Em đi rửa mặt đi.”

Nói xong anh xoay người đi ra khỏi phòng.

“Em tới tìm anh đi ăn cơm.” Bội Tường đứng chờ trước cửa, mái tóc hơi xoắn xỏa dài trước ngực, toát lên mùi hương vị của một người phụ nữ.

“Hôm nay không được rồi, để hôm khác đi, gọi cả Từ Thụy nữa.”

“Được.” Bội Tường chắc chắn cũng hiểu được Trần Tư Tầm đang cố ý từ chối mình, cô thông minh nên không dài dòng nữa, duy trì nụ cười hoàn mỹ: “Đến lúc đó em sẽ điện thoại cho anh.”

Trần Tư Tầm ừ một tiếng, không nói gì thêm.

Bội Tường khẽ gật đầu, “Ok, vậy em đi trước đây, à, đúng rồi. “ ngón tay sơn đỏ chỉ lên ngực Trần Tư Tầm: “Tur Tầm, mấy cô bé nhỏ tuổi như vậy không có gì hay ho đâu, thầy trò yêu nhau lại càng không thể.”

Dứt lời Bội Tường khẽ mỉm cười, Trần Tư Tầm nhíu mày, gạt bàn tay đang ở trên ngực anh xuống.

“Cô nghĩ nhiều rồi.” giọng nói nhàn nhạt mang theo vẻ xa cách.

“Em cũng hy vọng là em nghĩ nhiều rồi.” Giọng nói của Bội Tường mềm nhũn, bước lên hai bước, “Tur Tầm, em. . . .”

“Muộn rồi, cô trở về đi.” Trần Tư Tầm cắt đứt lời nói của Bội Tường, lách người đi qua, khẽ mỉm cười: “Tôi không tiễn cô.”

“Được thôi.” Bội Tường sùng sốt, muốn mở miệng lại thôi, cô xoay người, mỉm cười nói: “Vậy em về trước, anh cũng nghỉ ngơi đi.”

Tiếng giày cao gót lộc cộc xa dần, cuối cùng biến mất.

Lâm Nhất Nhiên ngồi trên ghế, tay vẫn còn cầm tờ khăn giấy, trên lớp khăn giấy là cái điện thoại Sony Ericsson.

Cô vừa mới nhắn tin cho Lý Diễm, hỏi tại sao cậu lại muốn chia tay, Lý Diễm trả lời rất đơn giản:

Em biết mà.

Lâm Nhất Nhiên rất muốn nói cô không biết, cô làm sao mà biết được! Thứ nhất, cô không có ai khác ở bên ngoài, thứ hai, lòng cô không thay đổi, cô không hiểu vì sao cậu nói chia tay rồi lại nói rằng cô biết lý do tại sao.

Lý Diễm nói chia tay, người con trai đã từng toàn tâm toàn ý yêu thương mình lại nói chia tay, cậu ấy không còn cần mình nữa.

Nghĩ đến đây Lâm Nhất Nhiên lại cảm thấy sống mũi ê ẩm, cô vội vàng hít hít mũi cái, xoa xoa hốc mắt, không để cho nước mắt rơi ra.

Nhưng mà, Lý Điền không còn cần cô, không còn cần cô nữa rồi.

Động tác của Lâm Nhất Nhiên chậm lại, cuối cùng, một giọt nước mắt rơi xuống mu bàn tay cô. . . .lạnh buốt!

“Không được, không thể khóc.” Lâm Nhất Nhiên tự nhắc bản thân, lau khô nước mắt trên mu bàn tay.

“Chia tay thì chia tay, có gì đâu, tôi thì biết cái gì chứ, căn bản chỉ là cái có, chỉ là cái có mà thôi!” Lâm Nhất Nhiên giận dữ nói: “Khốn kiếp! Lý Điền khốn kiếp! Để xem chia tay với tôi rồi cậu sống thế nào?”

Đúng lúc ấy, điện thoại của Lâm Nhất Nhiên lại sáng lên, Lý Điền nhấn tin đến:

Nhiên Nhiên, em hãy mau trưởng thành đi.

Lý Điền rất ít khi gọi cô là Nhiên Nhiên, chỉ có những lúc dụ dỗ cho cô uống thuốc hoặc lúc ngủ cậu mới gọi, mà lần này cậu lại liên tục mấy lần như vậy, gọi cô là Nhiên Nhiên thay vì Lâm Nhất Nhiên, chỉ là không còn ý nghĩa như lúc trước, điều này làm cho cô tức giận không thôi.

“Nhỏ hơn tôi một tuổi mà dám bảo tôi mau trưởng thành à?” Lâm Nhất Nhiên ném điện thoại lên trên bàn, “Lại còn Nhiên Nhiên, Nhiên Nhiên, sợ tôi sống chết không phân biệt được hay sao? Lý Điền, cậu đi chết đi!”

Lâm Nhất Nhiên xoa xoa mặt, nặn ra một nụ cười: “Chia tay thì thế nào, một mình tôi còn có thể sống tốt hơn.”

Trung ra bộ dạng hăng hái của hồng quân Liên Xô cũ, Lâm Nhất Nhiên cổ vũ bản thân: “Cố lên, cố lên! Chia tay Lý Điền, làm quen trai đẹp! Bỏ đi rừng cây nhỏ, bắt lại Trần Tư Tầm! Cố gắng lên!”

Lâm Nhất Nhiên còn chưa dứt lời, cửa liền bị đẩy ra.

Về mặt Trần Tư Tầm khó hiểu nhìn Lâm Nhất Nhiên đang bày ra tư thế quái dị.

“Thầy. . .thầy Trần!” Lâm Nhất Nhiên luống cuống tay chân, trong lòng kêu gào hôm nay như thế nào lại xui xẻo như vậy.

“Đi thôi, tôi đưa em về.”

Ngoài dự đoán của Lâm Nhất Nhiên, Trần Tư Tầm cũng không nói gì, anh chỉ đi tới bàn làm việc lấy điện thoại và áo khoác.

“Thầy, em tự về cũng được rồi.” Lâm Nhất Nhiên vội vàng từ chối, vừa nhìn nhìn áo somi của Trần Tư Tầm, “Thầy à, hay là thầy đưa áo somi cho em đi, em tự mình trở về để cho thầy tắm rửa, em sẽ đem áo của thầy giặt thật sạch.”

Trần Tư Tầm mặc áo khoác, cũng không nhìn Lâm Nhất Nhiên: “Vậy tôi trở về như thế nào?”

“.”

Lâm Nhất Nhiên sững sốt một chút, đột nhiên thốt lên:

“Cởi ra.”

Sau đó lại thấy động tác của Trần Tư Tầm dừng lại, anh từ từ quay đầu, về mặt vô cùng lạnh nhạt nhìn cô mở miệng:

“Lạnh.”

Lâm Nhất Nhiên thật muốn vả vào miệng mình mấy cái.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chia tay thật không vui vẻ

Trên thế giới này, tốc độ ánh sáng là nhanh nhất.

Nhưng mà cái gì so với ánh sáng còn có thể nhanh hơn?

Chính là những lời đồn đãi.

Khi Lâm Nhất Nhiên bước vào lớp học, giây đầu tiên, chào đón cô là những ánh mắt vô cùng quý dị, những nữ sinh khác thì tùm lại một chỗ bàn tán xôn

xao, Lâm Nhất Nhiên cũng biết là đang nói về mình.

Bọn họ lấy “Hai năm hạnh phúc, đôi phương là chàng trai đẹp trai nhất trường.” làm đề tài, mà “chia tay” là trung tâm của câu chuyện.

Thật là có sức công phá mãnh liệt!

Về mặt Lâm Nhất Nhiên lạnh nhạt đi vào trong lớp, không thèm để ý tới những ánh mắt đồng tình hay khinh miệt.

Được lắm Lý Điền, mới như vậy đã không đợi được mà làm cho cả thiên hạ biết.

Lâm Nhất Nhiên đem cặp sách quăng lên trên bàn, đặt mông ngồi xuống.

Xung quanh yên tĩnh trở lại, không có ai hỏi Lâm Nhất Nhiên rốt cuộc như thế nào.

Trừ Đường Cẩm.

Lâm Nhất Nhiên âm thầm nghĩ, cô bị Đường Cẩm kéo tới toilet nữ.

“Cậu và Lý Điền xảy ra chuyện gì?”

Đường Cẩm đẩy Lâm Nhất Nhiên vào trong, nhỏ giọng nói: “Tại sao tự nhiên lại chia tay?”

“Tớ cũng không biết cậu ta làm sao, tự nhiên chia tay thế thôi.”

“Nghe nói sáng nay Lý Điền cùng đến trường với Trình Tân lớp mười một, cậu có biết không?”

Trong lòng Lâm Nhất Nhiên “lộp bộp” một cái, nhưng vẫn thành thực nói: “Không biết, tớ không nhìn thấy.”

“Trời ạ, tớ có hỏi cậu thấy hay không đâu.” Đường Cẩm nhú lông mày, trong giọng nói mang theo ý tứ chỉ hận rèn sắt không thành, “Cậu xem, không phải là hai người bọn họ cùng đi học hay sao?”

“Cùng đi học thì có sao đâu.” Lâm Nhất Nhiên làm bộ như không sao cả nói: “Dù sao thì cũng đã chia tay rồi.”

“Ồi ôi, đại tiểu thư của tôi ơi, sao cậu lại có thể nói như vậy chứ?” Đường Cẩm than thở liên tục, “Đây là cái chuyện gì vậy? Mới vừa chia tay với cậu mà đã đi cùng với Trình Tân? Không phải là công khai đùa giỡn với cậu sao?”

“Lý Điền không phải là người như vậy.”

“Cái gì mà phải với không phải?” Đường Cẩm vỗ vào ót Lâm Nhất Nhiên một cái, nói từng câu từng chữ: “Sự thật rành rành trước mắt, cậu đừng có ở đó mà ngu ngốc hồ đồ nữa.”

“Vậy cậu nói tớ phải làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?” Lâm Nhất Nhiên đột nhiên ngẩng đầu, nói to: “Cậu nói đi, cậu nói đi.” “Càng nói giọng cô càng nhỏ dần, mang theo một chút nước mắt.”

Nhìn khuôn mặt Lâm Nhất Nhiên, đôi mắt đã sưng lại còn chứa đầy nước mắt, trong đó vẫn lóe lên những tia máu.

“Nhất Nhiên.”

Đường Cẩm hoảng hồn, luống cuống tay chân lau nước mắt trên khuôn mặt cô, khí thế cường đại vừa rồi cũng biến mất.

“Nhất Nhiên, Nhất Nhiên, đừng khóc, đừng khóc nữa.” Khuôn mặt Đường Cẩm tràn đầy đau lòng làm Lâm Nhất Nhiên khóc càng thương tâm hơn.

“Tớ phải làm sao bây giờ? Tớ có thể làm gì bây giờ. . . .Tớ không biết chuyện gì cả, cứ như vậy bị người ta nói chia tay, tớ có thể làm gì đây?”

“Tớ sai rồi, tớ sai rồi, Nhất Nhiên, cậu đừng khóc, đừng khóc.” Đường Cẩm cũng gấp đến nỗi muốn khóc theo, vung tay áo lên: “Tớ đi tìm cậu ta! Đi, tớ đi tìm cậu ta!”

“Tìm cái gì, còn chưa đủ mất mặt hay sao?” Lâm Nhất Nhiên vừa lau nước mắt vừa kéo tay Đường Cẩm không để cho cô đi ra ngoài.

“Vậy sao được, ngay cả lý do cũng không nói, cứ như vậy chia tay với cậu.” Đường Cẩm túm cánh tay của Lâm Nhất Nhiên chạy ra bên ngoài, trong miệng còn nói: “Vừa mới chia tay lại lập tức đi cùng người khác, thật không thể chấp nhận được.”

Lâm Nhất Nhiên khóc đến tối tăm mặt mũi, sức lực của Đường Cẩm rất lớn, Lâm Nhất Nhiên dùng sức giãy dụa mà vẫn bị Đường Cẩm lôi ra ngoài.

“Cậu đừng kéo tớ nữa.” Lâm Nhất Nhiên dùng sức gỡ tay Đường Cẩm ra: “Đi cái gì, tớ không đi, cậu buông tay ra đi.”

Nhưng Đường Cẩm cũng không quay đầu lại, chỉ tiếp tục kéo tay cô đi ra ngoài.

Lâm Nhất Nhiên gỡ tay Đường Cẩm mãi mà không được, cô liền vịn chặt vào khung cửa sổ.

“Cậu buông tay ra, tớ muốn đi hỏi cho ra lẽ.” Đường Cẩm quay đầu lại, nhìn chằm chằm Lâm Nhất Nhiên: “Trông cậu bây giờ thật chẳng có tiền đồ gì cả! Buông tay ra!”

“Không!” Lâm Nhất Nhiên sống chết không buông tay, “Hỏi cái gì? Có cái gì hay mà hỏi?”

Đường Cẩm há hốc mồm, vừa định nói gì, ánh mắt cô lướt qua Lâm Nhất Nhiên, nhìn xuống phía dưới lầu.

Lâm Nhất Nhiên định mở miệng hỏi sao vậy, lại thấy Đường Cẩm đột nhiên bỏ tay mình ra, nhìn xuống bên dưới quát to: “Lý Diễm khôn kiếp, cậu mau buông tay cô ta ra! Nhanh lên!”

Lâm Nhất Nhiên chỉ cảm thấy cả sân trường đều im lặng. Cô vội vàng quay đầu lại, nhìn thấy Lý Diễm và Trình Tân đang đứng dưới lầu, còn đang nắm tay.

Khuôn mặt cả hai kinh ngạc.

Đường Cẩm kéo tay Lâm Nhất Nhiên chạy xuống, tốc độ chỉ kém đứng từ trên lầu nhảy xuống mà thôi.

“Lý Diễm, cậu mau nói rõ cho tôi!”

Ra khỏi trường học, Đường Cẩm nhìn chằm chằm Lý Diễm, trực tiếp mắng một trận, Lâm Nhất Nhiên vội vàng kéo tay Đường Cẩm, chỉ sợ Đường Cẩm kích động sẽ giơ tay lên.

“Học tỳ, chị.” Trình Tân đứng bên cạnh, mở miệng muốn nói điều gì đó.

“Cô câm miệng lại cho tôi.” Đường Cẩm nhìn Trình Tân, vẻ mặt khinh thường: “Tiểu Tam thì cút sang một bên.”

“Cậu đừng như vậy.” Lâm Nhất Nhiên kéo áo Đường Cẩm, nhỏ giọng nói: “Chúng ta về thôi.”

“Trời ơi, cậu làm tớ tức chết mất!” Đường Cẩm chau mày, chỉ vào Lý Diễm, ánh mắt nhìn về phía Lâm Nhất Nhiên dấy dỏ một phen: “Cái loại khôn kiếp ngu xuẩn như vậy thì có gì đáng để cho cậu khóc? Cậu còn khóc sao? Cậu nhìn thật kỹ cho tớ đây là ai? Cậu như vậy có đáng hay không? Cậu còn khóc nữa à? Ngừng lại cho tớ, mau lên!”

“Nhiên Nhiên, anh.”

“Nhiên Nhiên cái gì? Lâm Nhất Nhiên với cậu không có liên quan, cậu câm miệng cho tôi!”

Lâm Nhất Nhiên đứng bên cạnh Đường Cẩm, không nhìn Lý Diễm cũng không nhìn Trình Tân, cô siết tay Đường Cẩm, nước mắt không thể khống chế được rơi xuống, lau thế nào cũng không hết.

Chuông vào học vang lên, tất cả học sinh đều chạy vào trong lớp, Lý Diễm bảo Trình Tân quay về lớp trước nhưng bị Đường Cẩm cản lại.

Lâm Nhất Nhiên nhìn Lý Diễm đem Trình Tân bảo hộ ở phía sau, nói với Đường Cẩm điều gì đó, cô chỉ cảm thấy không còn cần thiết phải nói gì nữa.

“Lý Diễm.” Lâm Nhất Nhiên lau nước mắt trên mặt, kéo tay Đường Cẩm nói: “Lý Diễm, chia tay là do cậu lựa chọn, tôi tôn trọng quyết định của cậu, tôi sẽ không dây dưa với cậu nữa, từ nay về sau, cậu là cậu, tôi là tôi, chúng ta cả đời sẽ không còn liên quan nữa.” Lâm Nhất Nhiên dừng một chút, nhìn sang ánh mắt lo lắng của Đường Cẩm, cô chỉ thấy cảm giác buồn bã trong lòng càng lúc càng rõ ràng, “Nhưng cậu hãy nhớ rằng cậu vẫn còn thiếu tôi một lý do. Đừng nói là tôi biết, tôi không biết cái gì cả.”

Lâm Nhất Nhiên nói xong, hít một hơi thật sâu, nở nụ cười: “Dù sao cũng chúc cậu hạnh phúc, thật đấy.”

“Nhất Nhiên, cậu.”

“Chúng ta đi thôi.” Lâm Nhất Nhiên kéo Đường Cẩm vẫn còn đang muốn nói điều gì đó đi về lớp, “Trễ giờ học rồi.”

Trước khi vào lớp, Lâm Nhất Nhiên hơi nghiêng đầu, nhìn thấy Lý Diễm vẫn còn đứng tại chỗ, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Sau khi thất tình, con người ta có thể khóc, có thể mắng, có thể hoài niệm nhưng cũng có thể quên đi, chỉ cần cảm thấy đáng giá.

Lâm Nhất Nhiên ngồi trên ghế, đôi mắt vẫn sưng đỏ, trên mặt vẫn còn nước mắt, trong lòng lại cảm thấy vô cùng nguội lạnh.

Chỉ là lại quay trở về thời gian giống như trước kia, khi chưa quen biết cậu, có gì không tốt cơ chứ.

Từ hôm nay trở đi, cô sẽ không cần nữa, không chú ý đến cậu, không nhìn thấy cậu, không nghĩ về đoạn ký ức có cậu và cô, chắc sẽ không bao lâu nữa, rồi cô cũng sẽ quên được cậu thôi.

Mà biện pháp tốt nhất để quên đi chính là làm cho mình trở nên bận rộn, không còn thời gian suy nghĩ đến chuyện này nữa, lâu ngày, cảm giác sẽ phai

nhặt dần thôi.

Cho nên khi tan học, Lâm Nhất Nhiên kéo Đường Cẩm đến quảng trường lớn nhất ở gần đó, hai người dắt nhau đi mua sắm.

Mua cái gì?

Mua áo somi !!!

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tốn tiền nhưng không đau lòng

“Nghe nói phụ nữ thất tình thường hay giận chó đánh mèo, lấy đồ vừa mua được đem đi trút giận hết những thống khổ trong lòng, chẳng lẽ cậu cũng có tật xấu này?”

Đường Cẩm đi theo sau lưng Lâm Nhất Nhiên, nhìn cô đang đứng lựa đồ ở cửa hàng bên cạnh quảng trường, khó hiểu hỏi: “Nhưng sao cậu không đi đến chỗ bán đồ cho phụ nữ, lại đến khu bán đồ đàn ông làm gì?”

“Charvet là gì?” Lâm Nhất Nhiên nhìn xung quanh những tấm bảng hiệu, cũng không quay đầu lại, hỏi Đường Cẩm “Cậu biết không?”

“Cái gì?” Đường Cẩm đặt mông ngồi xuống băng ghế đá, “Cậu nói gì vậy?”

“Nhãn hiệu! Cậu lấy điện thoại ra tra thử xem nhãn hiệu này là gì, C-h-a-r-v-e-t.”

Đường Cẩm ừ một tiếng, lấy điện thoại ra bắt đầu lên mạng.

Lâm Nhất Nhiên nhớ lại ngày hôm qua lúc cô kéo áo somi của Trần Tư Tâm, ống tay áo của anh có in nhãn hiệu sản phẩm bằng tiếng Anh, nhìn một vòng những tấm bảng hiệu ở quảng trường này, cô thậm chí có lẽ mình nhớ nhầm rồi, nếu không thì tại sao lại tìm không thấy cửa hàng bán đồ của nhãn hiệu đó chứ?

“Lâm Nhất Nhiên.” “Tiếng Đường Cẩm vang lên sau lưng cô, trong giọng nói có chút kỳ lạ: “Cậu làm sao biết được cái nhãn hiệu này?”

“Sao vậy?” Lâm Nhất Nhiên quay đầu lại, trông thấy Đường Cẩm không chỉ riêng giọng nói kỳ lạ mà cả vẻ mặt cũng kỳ quái, “Không có cái hiệu này à?”

“Có thì có nhưng.” Đường Cẩm đưa điện thoại di động giơ lên trước mặt Lâm Nhất Nhiên, chỉ vào màn hình: “Xếp hạng thứ ba trong Top mười thương hiệu nổi tiếng nhất trên toàn thế giới, áo somi cao cấp của Pháp, thương hiệu Charvet, ba trăm Đôla.” Đường Cẩm dừng lại một chút, tròn mắt nhìn Lâm Nhất Nhiên, nói tiếp: “Lên giá rồi.”

Lâm Nhất Nhiên sững sờ ngay tại chỗ, nửa ngày mới thốt lên được một câu: “Tương đương với hai ngàn một cái áo somi?”

“Không sai!” Đường Cẩm cất điện thoại: “Hơn nữa trong nước không có cửa hàng bán nhãn hiệu này.”

“.”

Nhớ tới cái áo somi ngày hôm qua bị mình giầy xéo thê thảm không nỡ nhìn, Lâm Nhất Nhiên hiện giờ chỉ muốn khóc.

“Cậu biết cái hiệu này từ đâu vậy?” Đường Cẩm đẩy Lâm Nhất Nhiên một cái: “Làm gì mà nhìn cậu giống như muốn khóc mà không ra nước mắt thế?”

“Tớ quyết định rồi, tớ muốn đi bán thân!” Sắc mặt Lâm Nhất Nhiên nặng nề nhìn Đường Cẩm

“Gi? Tại sao?”

“Kiếm tiền.” Lâm Nhất Nhiên phun từng chữ từng chữ ra ngoài: “Mua áo somi!”

“.” Gương mặt Đường Cẩm có chút hung dữ: “Cậu làm gì phải mua áo somi?”

“Bởi vì, tớ nhất thời xúc động, đã gây ra một chuyện sai lầm.” Lâm Nhất Nhiên nhìn về phía xa xa, trầm giọng nói.

“Mau khai thật ra cho tớ!” Đường Cẩm đáp Lâm Nhất Nhiên một cái, “Đừng có nói nhảm!”

“Này, rất đau đấy!” Lâm Nhất Nhiên xoa xoa cái mông hét to.

“Cậu mà còn nói nhảm nữa thì sẽ đau hơn đấy.” Đường Cẩm giờ nắm đấm, “Nói mau! Cho cậu ba phút.”

“Ok, Ok!” Lâm Nhất Nhiên giờ tay làm bộ đầu hàng nói: “Chuyện là như vậy.”

Trần Tư Tầm đứng bên cửa sổ, thưởng thức cái ly đang cầm trong tay.

“Tư Tầm à, cậu như vậy quả thật là làm khó cho tôi.” Hiệu trưởng vỗ vỗ cái bụng tròn vo, hớn hờ tiêu sái bước đến bên cạnh Trần Tư Tầm, “Tôi biết cậu đã từng là sinh viên của trường đại học hàng đầu ở nước ngoài, nhưng bộ giáo dục bên đó cũng không giống như nước ta, các cậu dạy học sinh trung học, bây giờ đã là cuối tháng ba, còn có hơn hai tháng nữa là sẽ thi tốt nghiệp, lúc này lại tổ chức đi du lịch quy mô lớn như vậy, e rằng. . . .”

“Thầy Từ, tôi hiểu ý của ngài.” Trần Tư Tầm hơi cân nhắc, lại tiếp tục mở miệng: “Nhưng áp lực của lớp mười hai quả thực không nhỏ, bây giờ lại càng thêm nặng nề, đầu óc luôn luôn phải căng lên như dây đàn, nếu cứ tiếp tục như vậy, càng ngày sẽ càng khó chịu, sợ rằng mọi người sẽ không chịu nổi. Cho nên tôi cảm thấy làm như vậy sẽ động viên được tinh thần học tập của các em học sinh.”

“Chuyện này mặc dù cũng có đạo lý, nhưng mà.”

“Thầy Từ, tôi biết ngài đang băn khoăn điều gì.” Ngón tay phải của Trần Tư Tầm xẹt qua cái ly, nở nụ cười: “Ngài cứ yên tâm, tôi bảo đảm sẽ không làm trễ nải việc học tập, bảo vệ an toàn cho các em học sinh.”

“Cứ như vậy đi, để xem thành tích thi cử tháng này. . .” hiệu trưởng suy nghĩ một chút, “Nếu như điểm số trung bình của toàn trường cao hơn điểm số trung bình của thành phố, chúng ta sẽ làm theo ý cậu, được không?”

“Được.” Trần Tư Tầm sáng khoái gật đầu: “Học sinh của tôi không thành vấn đề!”

“Các cậu còn trẻ tuổi, đầu óc sáng suốt, thật tràn đầy sức sống!” Hiệu trưởng cười híp mắt vỗ vỗ vai Trần Tư Tầm, trong đôi mắt không che dấu được sự tán thưởng.

“Ngài quá khen rồi.” Trần Tư Tầm đem cái ly đến bên cửa sổ, nhìn xuống từng nhóm học sinh bên dưới lầu, từng khuôn mặt rạng rỡ, còn có thể sáng khoái cười, tùy ý khóc, bộ đồng phục rộng lớn không thể che hết được sức sống và tinh thần phấn chấn của họ.

“Bọn họ mới là những người có đầu óc của tuổi trẻ!”

Ngồi bên cửa sổ đón ánh mặt trời, Trần Tư Tầm nheo mắt nhìn nụ cười tươi như hoa, còn có lúm đồng tiền của Trình Tân, Lý Diễm đang bị Trình Tân lôi kéo, không nhìn rõ vẻ mặt.

“Ý của cậu là. . . cậu trực tiếp bôi hết nước mắt nước mũi lên người thầy ấy?”

“Không có nước mũi!” Lâm Nhất Nhiên vội vàng phản bác, “Chỉ có nước mắt!”

Đường Cẩm nhìn Lâm Nhất Nhiên một cái: “Có gì khác nhau sao?”

“Đương nhiên là có!” Lâm Nhất Nhiên nhỏ giọng nói, sau đó mặt mày đăm chiêu ủ dột, kéo kéo áo của Đường Cẩm: “Cậu bảo tớ phải làm sao bây giờ?”

“Buông tay, buông tay.” Đường Cẩm gỡ cánh tay của Lâm Nhất Nhiên, đem ống tay áo của mình rút ra: “Làm hư thì cậu bồi thường là được rồi.”

“Bồi thường cũng được, khu chợ đồ cũ bán hai mươi đồng một món!” (zã man, thầy Trần mà biết chị nói vậy không biết về mặt thầy sẽ như thế nào =))

“Vậy sao cậu không đi mà mua một món hai mươi đồng cho thầy ấy?” Đường Cẩm liếc mắt hỏi ngược lại cô, “Cậu đi mua đi.”

Lâm Nhất Nhiên bỗng chốc tức giận: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Dù sao Trần Tư Tầm cũng không bắt cậu bồi thường, cứ coi như xong rồi đi.” Đường Cẩm đứng lên, phui phui bụi dính trên quần, “Trở về thôi.”

“Không được đâu.” Lâm Nhất Nhiên có chút do dự, “Áo somi mắc như vậy lại bị tớ làm cho không thể mặc được nữa.”

“Haizz, làm sao mà cậu biết không mặc được nữa?” Đường Cẩm vung tay, hỏi ngược lại: “Hơn nữa, cậu không nhìn thấy thầy ấy đi xe gì sao? BMW đấy! Chẳng lẽ còn quan tâm đến số tiền nhỏ như vậy?”

“Không được, tớ phải mua một món gì đó.” Lâm Nhất Nhiên lắc đầu: “Thầy ấy có tiền là chuyện của thầy ấy.”

“Ôi trời, tại sao cậu sống chết lại để ý chuyện này như vậy?” Đường Cẩm lớn tiếng than thở, “Vậy cậu muốn thế nào đây? Hàng hiệu đó ở tút bên Pháp, cậu định bay qua đó mua sao?”

“A.”

“Vị vậy, tốt nhất là chúng ta nên trở về thôi.”

“Từ từ đã.” Lâm Nhất Nhiên buông tay Đường Cẩm, chạy đến quầy phục vụ.

Đường Cẩm liếc mắt nhìn bóng lưng của Lâm Nhất Nhiên, cam chịu đi theo cô bước đến quầy phục vụ.

“Trang phục dành cho nam giới nằm trên lầu hai, áo somi ở khu B.” Cô gái ở quầy phục vụ mỉm cười khéo léo: “Những hiệu áo somi nổi tiếng nhất là Hermes, Thomas pink, Armani các loại, cô có thể dựa theo nhu cầu của bản thân, tự mình lựa chọn.”

“Cám ơn.” Lâm Nhất Nhiên gật đầu, kéo Đường Cẩm đi lên lầu hai.

“Cậu thật sự muốn mua áo somi đắt tiền như vậy cho thầy ấy?” Đường Cẩm kéo tay Lâm Nhất Nhiên nói: “Cậu điên rồi!”

“Ừ, nếu không tớ sẽ cảm thấy áy náy lắm.”

“Anh ta đại gia như vậy còn so đo những thứ này sao? Đừng có ngu ngốc thế!”

“Vậy cũng không được.” Về mặt của Lâm Nhất Nhiên rất nghiêm túc: “Đây là nguyên tắc, tốn tiền gì chứ, tớ không đau lòng, thật sự không đau lòng.”

Nói xong liền đẩy cánh cửa bên phải ra.

Thomas pink.

Nhìn giá niêm yết của năm loại tây trang, Đường Cẩm vội vàng lấy điện thoại di động từ trong túi ra, bắt đầu kiểm tra vấn đề đẳng cấp của từng nhãn hiệu.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Bạn trai cũ kiêu ngạo

Đầu tháng tư, không khí mát mẻ, ánh mặt trời ấm áp làm người ta cảm thấy lười biếng.

Những cây đào xung quanh trường học đều đã nở hoa, ngồi trong lớp cũng có thể thấy một màu hồng rất đẹp.

Quả nhiên là mùa xuân đã đến rồi.

Lâm Nhất Nhiên ôm cặp sách thờ ơ suy nghĩ, tính đi tính lại, còn đúng một trăm ngày nữa là sẽ phải thi tốt nghiệp.

Giờ túi đựng áo somi lên, Lâm Nhất Nhiên chạy đến chỗ Đường Cẩm đang đứng.

Dưới sân trường, hoa đào đẹp rực rỡ, nhưng có người so với hoa còn kiêu diễm hơn.

“Nhiên Nhiên.”

Bị Trình Tân lôi kéo, về mặt Lý Điển hơi lúng túng, Lâm Nhất Nhiên ôm túi đựng áo somi sững sờ.

Cô nhìn thấy Trình Tân lôi lôi kéo kéo tay của Lý Điển: “Chồng à, chúng mình đi nhanh đi.”

Chồng???

Lâm Nhất Nhiên chết đứng tại chỗ.

Ba tuần đầu sau khi chia tay đối với cô thật khó khăn, trải qua cảm giác khổ sở tê tâm liệt phế, cô khóc đến chết đi sống lại, gần như trở thành vô cảm. Đối với sự đau đớn mà bản thân phải chịu đựng, cách tốt nhất là quên nó ra sau đầu.

Cô đã cố gắng vượt qua được vài tuần, nhưng hôm nay lại bị người ta kéo đến đây, công khai diễn trò ngay trước mặt.

Lý Điển cau mày, muốn rút tay ra, ai ngờ Trình Tân lại càng nắm chặt, còn vòng cánh tay lên phía trên, rụt rè e sợ nhìn Lâm Nhất Nhiên và Đường Cẩm (đúng bản chất của tiểu Tam mà)

Trông thật đáng thương!

Đường Cẩm không thể nào chịu đựng nổi cái vẻ mặt giả tạo này, Lâm Nhất Nhiên đứng bên cạnh cô dường như cũng cảm thấy được sau lưng Đường Cẩm đang bốc lên một ngọn lửa hừng hực.

Ý chí chiến đấu sục sôi!

“Lâm Nhất Nhiên, chúng ta đi thôi kéo thầy ấy lại chờ.” Cứ như vậy, Đường Cẩm kéo tay Lâm Nhất Nhiên, trong lời nói khó giấu được sự ngượng mồm, ánh mắt vẫn không ngừng liếc nhìn Lý Diên: “Cậu tốn đến vài ngàn chỉ để mua một cái áo somi, đương nhiên là để tặng cho người quan trọng nhất, nghìn lần đừng xuất hiện trước mặt mấy loại người thô nát này nữa! Khéo lại dọa bảo mã vương tử (*) chạy mất!”

(* Bảo mã là BMW í:D)

Lúc này, Lý Diên nhàu mày, trong mắt không có vẻ gì là tức giận, ngược lại Trình Tân giật mình há to miệng.

“Đường Cẩm” Lâm Nhất Nhiên nhăn mặt, nhờ giọng nói: “Cậu nói gì vậy? Cái gì mà bảo mã vương tử?”

“Nói cho cậu trút giận đó, đồ ngốc! Chẳng lẽ cậu không thấy là Trình Tân cố ý sao?” Đường Cẩm nghiêng răng nghiêng lợi, trong miệng phát ra tiếng ken két, lập tức lại hô to, đặc ý liếc nhìn Trình Tân một cái, “Đi thôi!”

“Cậu làm như vậy không tốt lắm đâu!”

“Tại sao lại không tốt?”

“Tớ chỉ cảm thấy thế.” Lâm Nhất Nhiên cau mày, từ từ nói: “Giống như tớ mới vừa chia tay mà đã nhanh chóng có người mới vậy.”

“Đại tiểu thư, cậu muốn làm thì làm cho rõ ràng một chút.” Đường Cẩm trừng mắt, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Vội lại cái người vừa chia tay đã nhanh chóng có người khác là Lý Diên chứ không phải cậu, còn cậu nữa, bình thường nhanh nhẹn nhanh miệng, tại sao vừa nhìn thấy cậu ta thì lại ủ rũ như thế hả? Cậu sợ cái gì vậy?”

“.” Lâm Nhất Nhiên đột nhiên dừng bước, Đường Cẩm quay đầu lại, vẻ mặt nghi hoặc hỏi: “Sao thế?”

“Không phải tớ sợ.” Lâm Nhất Nhiên ngẩng đầu, mái tóc đen bị ánh nắng mặt trời chiếu lên biến thành một màu vàng kim rực rỡ, trong đôi mắt tràn đầy sự nghiêm túc: “Chỉ là tớ và cậu ta đã quen nhau lâu như vậy, lúc chia tay cũng không có ai dây dưa làm cho ai khó xử, nếu đem hạ thấp đối phương, chẳng phải cũng sẽ hạ thấp chính mình lúc còn quen nhau đó sao?” Cô dừng lại một chút, đôi mắt lấp lánh tỏa sáng: “Dù sao đoạn đường này cũng đã từng cùng nhau đi qua.”

Đường Cẩm nhìn khuôn mặt của cô, bỗng nhiên không biết phải nói gì.

Lâm Nhất Nhiên trầm mặc một lúc, bỗng dung nở nụ cười: “Được rồi, chúng ta đi thôi.” Nói xong, cô kéo tay Đường Cẩm bước về phía trước.

Đường Cẩm biết, Lâm Nhất Nhiên có thể nói ra những lời như vậy là cô ấy đã hoàn toàn thông suốt rồi: “Một người trưởng thành đối với một tình yêu đã qua, tốt nhất hãy duy trì sự im lặng.” Đường Cẩm nhẹ nhàng lên tiếng, “Cũng có thể cậu ta là người tốt, chỉ là hai người không thích hợp mà thôi. Lâm Nhất Nhiên, cậu thật sự đã trưởng thành!”

Từ Thụy dựa vào xe, nhìn Trần Tư Tầm chậm rãi lái xe từ trong gara chạy ra.

“Tớ biết cậu có ý gì.” Từ Thụy gõ gõ mũi xe, bày ra bộ dáng mỹ nam, “Không phải là chỉ ăn một bữa cơm sao, cậu không muốn đi thì từ chối đi, sao lại kéo theo tớ làm gì?”

“Náo nhiệt.” Trần Tư Tầm mở miệng, nhàn nhạt nói, anh gõ gõ cửa xe, ý bảo Từ Thụy giờ tay lên, “Quay về xe của cậu đi.”

“Náo nhiệt cái gì? Chẳng phải là cậu không muốn đi với Bội Tường sao?” Từ Thụy bĩu môi, xoay người đi tới hai bước, chuẩn bị mở cửa xe lại đột nhiên híp mắt, nở nụ cười.

“Tiểu tử, xuống xe.” Từ Thụy nhìn Trần Tư Tầm đang ngồi trong xe, chỉ về phía sau lưng anh: “Náo nhiệt kia.”

Qua tấm kính, một nữ sinh tóc ngắn, trong tay cô ôm thứ gì đó đang chạy về phía anh, miệng còn đang nói điều gì.

Trần Tư Tầm nhướn mày, khoe miệng khê cong lên một nụ cười, anh mở cửa bước xuống xe.

“Em gái, tại sao lại chạy nhanh như vậy?” Từ Thụy cười đến chân mày đều cong lên, vẻ mặt thành khẩn, “Nghỉ một lát, nghỉ một lát nào.”

“Ồi chào, ôi, đây có phải là cái người hôm đó.” Đường Cẩm mở to hai mắt, chỉ vào người đàn ông: “Từ Thụy!”

“Ồi, còn nhớ rõ anh cơ à!” Từ Thụy cười đến càng vui vẻ, ánh mắt cong thành hình lưỡi liềm, muốn đẹp bao nhiêu thì đẹp bấy nhiêu.

“Đường Cẩm!” Lâm Nhất Nhiên nhìn Đường Cẩm một cái, có vẻ không đồng ý, nói: “Chào anh!”

“Cái miệng nhỏ này thật ngọt nha, nhưng mà gọi tên anh cũng được rồi.” Từ Thụy chỉ vào Trần Tư Tầm đang đứng ở phía sau: “Thầy Trần của em đang

ở kia kia, đi đi.” Nói xong lại nheo mắt cười với Đường Cẩm: “Cô bé, em có muốn đi ăn cơm với anh hay không? Rất vui đó nha.”

Lâm Nhất Nhiên nghe hai từ “Cô bé” này, chỉ cảm thấy thật buồn nôn, vội vàng nói cảm ơn một tiếng rồi ôm áo somi chạy ra.

Trần Tư Tầm nhìn cô gái đang ôm một cái túi lớn, mái tóc cắt ngắn, dường như rất mềm mại, có con gió nhẹ nhàng thổi qua, một vài sợi xẹt ngang qua vành tai cô, bay bay theo gió.

“Thầy Trần!” Lâm Nhất Nhiên chạy chậm lại, nhìn chằm chằm vào Trần Tư Tầm đứng cách đó không xa, đột nhiên cô vấp phải hòn đá, chỉ cảm thấy chân vừa trượt, chuẩn bị ngã xuống.

Lâm Nhất Nhiên thét lên, bỗng cảm thấy bả vai mình đang được ai đó đỡ lấy, ôm thẳng vào trong ngực.

“Lại không nhìn thấy tôi sao?”

Trần Tư Tầm đỡ cô, trong giọng nói mang theo ý cười.

“A?” Lâm Nhất Nhiên sững sốt một phen, nhớ tới ngày đầu tiên khai giảng, mình cũng té nhào vào ngực anh như vậy, mặt cô chợt ửng đỏ, vội vàng đứng vững, “Không, không phải, là vì em. . . . em không nhìn thấy hòn đá.”

Trần Tư Tầm bật cười, cô bé này thật sự rất đáng yêu.

Lâm Nhất Nhiên vội vàng mở to mắt, cố gắng điều chỉnh lại nhịp tim đang đập thật nhanh của mình.

Trần Tư Tầm này, cười cũng đẹp quá đi thôi! Một người đàn ông có bộ dáng đẹp trai như vậy đã cảm thấy quá tội lỗi rồi, lại còn hay cười nữa, mà anh cười vẫn luôn luôn đẹp như vậy.

Lâm Nhất Nhiên đâu biết rằng, Trần Tư Tầm anh vốn không phải lúc nào cũng đem vẻ mặt tươi cười để nói chuyện với người khác, chẳng qua chỉ là do cảm xúc nhất thời, cứ tự nhiên như vậy mà cười thôi.

“Thầy, em đến để đưa cho thầy cái này.” Lâm Nhất Nhiên giơ ra cái gì đó, đưa đến trước mặt Trần Tư Tầm: “Cho thầy!”

Trần Tư Tầm không đưa tay ra nhận, anh vừa định hỏi là cái gì thì Từ Thụy đứng đối diện bỗng nhiên mở miệng:

“Hihi, em gái à, mau lên xe thầy Trần đi, tụi anh đưa mấy em đi ăn.”

“A?” Lâm Nhất Nhiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Từ Thụy đang mở cửa xe cho Đường Cẩm, mà Đường Cẩm lại nhìn cô le lưỡi, phát phát tay rồi lên xe.

“Đường Cẩm! Đường Cẩm!”

Từ Thụy chỉ nhìn Lâm Nhất Nhiên làm động tác lên xe, sau đó yên ổn ngồi vào ghế, lái xe rồi đi.

Lâm Nhất Nhiên há hốc mồm: “Bọn họ cứ như vậy mà rời đi sao?”

“Xem ra là vậy.” Trần Tư Tầm nhìn bộ dạng cứng đầu cứng cổ của Lâm Nhất Nhiên, khóe môi nhếch lên, anh mở cửa xe: “Đến đây, lên xe đi”

Lâm Nhất Nhiên do dự một chút, ôm túi đựng áo somi chạy tới ghế phụ, tự mình mở cửa lên xe.

Trần Tư Tầm nháy mắt có chút giật mình, lại lập tức cười nhẹ, khóe mắt và đôi môi anh đều tràn ngập ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Ăn cơm thật không dễ dàng

Lâm Nhất Nhiên ôm áo somi vào lòng, hương vị trong xe thật quen thuộc, bỗng nhiên cô cảm thấy cực kỳ an tâm.

Một chút buồn bực và khổ sở khi nhìn thấy Lý Diễn và Trình Tân cũng đều quên hết.

Trần Tư Tầm chú ý đến vẻ mặt mệt mỏi của cô, anh điều chỉnh âm nhạc trong xe nhỏ lại, tốc độ lái xe cũng chậm dần.

Xe chạy rất êm, giống như không hề cảm nhận được chấn động nào, Lâm Nhất Nhiên tựa lưng vào ghế, tiếng nhạc nhẹ nhàng bên tai, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm, toàn thân thả lỏng, thần trí bất tri bất giác trở nên mơ hồ, không đến một phút, cô đã ngủ thiếp đi.

Trần Tư Tầm tắt máy lạnh, hơi hạ tấm kính cửa xe xuống, không khí oi bức trong xe bị đẩy ra ngoài, gió nhẹ ủa vào, cảm giác thật thoải mái, tóc trên trán của Lâm Nhất Nhiên bị gió thổi lệch sang một bên, lộ ra cái trán trơn bóng, hô hấp của cô bình ổn, có vẻ như là ngủ rất ngon.

Tháng tư, cách hôm thi tốt nghiệp chỉ còn một trăm ngày, e rằng cô bé này gần đây phải thức đêm học bài mà không biết bản thân mình có chịu được hay không, Trần Tư Tầm xoay vòng vô lăng, quẹo vào một khu thương mại, đang tìm một nhà hàng nào đó.

Nhưng mà Lâm Nhất Nhiên lại ngủ say như vậy. . . . Trần Tư Tầm bất đắc dĩ gọi to tên cô: “Lâm Nhất Nhiên! Lâm Nhất Nhiên!”

Cô gái nhỏ mơ mơ hồ hồ đáp một tiếng, giọng nói có vẻ lười biếng, ý lại, cho dù là người như Trần Tư Tầm cũng không nhìn được, trong nháy mắt, anh cảm thấy kinh ngạc.

Bên này Lâm Nhất Nhiên còn đang ngủ say, bên kia Từ Thụy và Đường Cẩm đã sớm tới nơi, Đường Cẩm nhìn Trần Tư Tầm lái xe vào chỗ đậu, cũng không trông thấy có ai bước ra khỏi cửa, cô không nhìn được quay đầu hỏi: “Từ Thụy, sao bọn họ còn chưa đi ra?”

Từ Thụy đang gõ gõ vào mũi xe, vẻ mặt cũng buồn bực: “Anh cũng không biết, hay là chúng ta đi xem thử một chút vậy?”

Đường Cẩm suy nghĩ, tuy rằng Trần Tư Tầm này là người nghiêm túc, đứng đắn, nhưng dù vậy cũng không bảo đảm là sẽ không làm gì đối với Lâm Nhất Nhiên. Cô ngừng đầu nhìn Từ Thụy, thấy anh ta cười cười, vẻ mặt bí hiểm, liền gật đầu, mở cửa xuống xe.

Sau khi xuống xe, Đường Cẩm liền chạy về phía chiếc BMW của Trần Tư Tầm, đến nơi mới phát hiện. . . . Trời ạ! Thì ra là Lâm Nhất Nhiên đang ngủ, mặc cho Trần Tư Tầm có kêu như thế nào thì cô ấy cũng chỉ ừ một tiếng chứ không thèm tỉnh dậy.

Trần Tư Tầm đã nhìn thấy vẻ mặt của Từ Thụy cười mờ ám từ rất xa, anh mở cửa xuống xe, Đường Cẩm đứng bên kia hắng giọng kêu lên: “Thầy Trần, vấn đề Lâm Nhất Nhiên ngủ à?” Vừa nói cô vừa vịn cửa xe.

Lâm Nhất Nhiên này ngủ cũng say thật đấy, Đường Cẩm mở cửa, kéo Lâm Nhất Nhiên xuống xe, dọa cô sợ hãi, thét chói tai.

Từ Thụy đứng ở bên cạnh thấy vậy cười cười: “Lâm Nhất Nhiên quả thực là một bảo vật! Rất tuyệt vời!” Nói xong anh nhìn Lâm Nhất Nhiên, phát phát tay: “Em gái Lâm, đến nơi rồi, đi ăn thôi!”

Em gái Lâm???

Lâm Nhất Nhiên đột nhiên lao đảo một cái, chỉ còn không té úp mặt xuống đất mà thôi, cô cười haha một tiếng, trong lòng nói: Tôi trở thành em gái Lâm của anh từ khi nào, tại sao tôi lại không biết vậy?

Từ Thụy nhìn Lâm Nhất Nhiên như thế thì cảm thấy thật vui vẻ, Đường Cẩm thì lại không đồng ý, cô chống nạnh nói: “Tôi nói này, Lâm Nhất Nhiên sao lại thành em gái Lâm của anh rồi? Cô ấy cùng anh có quan hệ gì sao?”

“Được được, anh sai rồi, anh sai rồi!” Từ Thụy giơ hai tay lên làm bộ dạng đầu hàng, nhìn Đường Cẩm nói: “Đi thôi, đại tiểu thư!”

Đường Cẩm hừ một tiếng, ngừng cao đầu, cũng không thèm nhìn đến Từ Thụy, cô lập tức đi vào nhà hàng.

Lâm Nhất Nhiên đi theo phía sau Đường Cẩm, tách lùi, giỏi lắm Đường Cẩm, cậu với Từ Thụy quan hệ tốt như vậy từ khi nào? Lại nhìn sang Trần Tư Tầm bên cạnh, trông bộ dạng của anh giống như không nhìn thấy gì. Lâm Nhất Nhiên trừng mắt, chẳng lẽ còn có chuyện gì mà cô không biết sao?

Đi theo bồi bàn lên đến lầu hai, lúc bước vào phòng, Lâm Nhất Nhiên mới cảm thấy bữa cơm ngày hôm nay quả thật là mình không nên tới.

Không vì cái gì khác, chỉ là vì Bội Tường ăn mặc lộng lẫy đang ngồi bên trong phòng.

Kể ra thì lúc đầu Bội Tường chỉ muốn mời một mình Trần Tư Tầm dùng cơm, về sau bất đắc dĩ phải gọi thêm Từ Thụy, mà bây giờ, trước mặt lại có thêm hai cô gái nhỏ, vốn là một kế hoạch hoàn mỹ, bữa tối dưới ánh nến chỉ có hai người lại biến thành một buổi tiệc liên hoan, trông thấy Lâm Nhất Nhiên và Đường Cẩm đi vào, sắc mặt Bội Tường có chút khó coi.

Nhưng mà bản lĩnh của Bội Tường vẫn còn tốt lắm, vẻ mặt khó chịu chỉ xuất hiện trong giây lát rồi lại biến mất, lập tức nở một nụ cười thật tươi, còn không quên dặn bồi bàn chuẩn bị thêm ghế ngồi.

Từ Thụy ngồi xuống trước tiên, Đường Cẩm cũng không khách sáo, tùy tiện ngồi xuống bên cạnh anh, Từ Thụy không nói gì, vui vẻ nhìn cô, Trần Tư Tầm ngồi xuống đối diện Từ Thụy, động tác tao nhã, vẻ mặt bình tĩnh, còn lại một mình Lâm Nhất Nhiên đang cảm thấy lúng túng.

Cái bàn này vốn là hình vuông, trước mặt có năm người, nhất định sẽ có người phải ngồi một mình, Đường Cẩm và Từ Thụy đã ngồi một bên, Trần Tư Tầm ngồi đối diện, vậy cô phải ngồi ở đâu đây?

Nhìn Bội Tường trang điểm xinh đẹp như vậy, Lâm Nhất Nhiên cắn răng, định gọi bồi bàn chuẩn bị thêm một chỗ ngồi nữa, nào ngờ vừa bước ra, tay cô đã bị Trần Tư Tầm nắm lại.

“Ngồi đây.”

Trần Tư Tầm hơi dùng lực kéo tay của Lâm Nhất Nhiên, làm cô hơi lao đảo, ngồi xuống bên cạnh anh.

Đường Cẩm ngồi đối diện nhìn về phía Lâm Nhất Nhiên, cười một cách bí hiểm, Từ Thụy ngồi bên cạnh lại nháy mắt ra hiệu với Trần Tư Tầm, Bội Tường đứng một bên, biểu hiện có vẻ tức giận, trái lại, về mặt của Trần Tư Tầm thần nhiên, giống như anh không làm cái gì cả, nhìn Bội Tường gật đầu: “Ngồi đi.”

Từ Thụy rất muốn cười, sắc mặt của Bội Tường đã tái mét, cứng ngắc ngồi xuống.

Khuôn mặt của Lâm Nhất Nhiên đỏ đến nỗi muốn chảy máu, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào, cô cảm thấy ánh mắt Bội Tường nhìn mình có mang theo dao găm, nhưng mà những điều này cũng không phải là trọng điểm, trọng điểm là. Trần Tư Tầm còn đang nắm tay của cô!

Anh vẫn còn nắm tay cô!!!

Lâm Nhất Nhiên cúi đầu, không dám thở mạnh, cảm thấy toàn thân ướt đầm mồ hôi, nửa người bên phải đều trở nên cứng ngắc, không dám động đậy, tim đập càng lúc càng nhanh.

Bồi bàn đi tới, có người đang gọi món ăn, có người đang nói gì đó, toàn bộ, Lâm Nhất Nhiên đều không cảm giác được, tất cả cảm giác của cô đều tụ tập lên bàn tay phải, thậm chí còn từ tay phải truyền sang người bên cạnh.

Anh nhẹ nhàng gật đầu, khẽ cười một tiếng, cô hiểu rõ.

Bởi vì anh đang nắm tay cô.

Từ Thụy thật sự muốn khom lưng xuống nhìn xem, có phải Trần Tư Tầm cứ nắm tay cô gái nhỏ này mãi không chịu buông ra hay không. Nhưng rồi anh lại nhin xuống.

Ai cũng có thể nhìn ra biểu hiện của cô gái này không được tự nhiên, Trần Tư Tầm thì hoàn toàn ngược lại, về mặt vẫn nhẹ nhàng bình thản, giống như cái người đang nắm tay cô không phải là anh. Thật là biết cách giả bộ mà!

Đang nói chuyện, cửa bị đẩy ra, bồi bàn đem đồ ăn tiến vào, đến khi các món ăn đã được dọn lên hết, mọi người bắt đầu ăn cơm, lúc này Trần Tư Tầm mới buông tay Lâm Nhất Nhiên ra, anh cầm đũa, chậm rãi gắp thức ăn.

“Em gái Lâm, sao lại không ăn?” Tuy nói là nói với Lâm Nhất Nhiên, nhưng ánh mắt Từ Thụy lại nhìn chăm chăm vào Trần Tư Tầm: “Có phải tay đã tê hết rồi đúng không?”

Nụ cười của Bội Tường cứng đờ, Đường Cẩm khó hiểu, ngẩng đầu lên nhìn, Trần Tư Tầm nhúm mày, cười với Từ Thụy: “Ăn cơm của cậu đi.”

Đương nhiên Từ Thụy biết đây là nụ cười cảnh cáo, anh nhún vai: “Em gái Lâm, anh đùa thôi, ăn cơm, ăn cơm nào!”

Lâm Nhất Nhiên ngượng ngùng cười, cầm chén com lên, lúc này cô mới phát hiện, lòng bàn tay phải của mình đã ướt sũng, quay đầu nhìn về phía Bội Tường, Lâm Nhất Nhiên vội vàng ngậm miệng, không để ý tới bọn họ nói chuyện, chỉ chăm chú ăn com.

Chợt nghe thấy tiếng người đàn ông bên cạnh cười khẽ, giọng nói của anh trầm thấp, gọi cảm, đột nhiên Lâm Nhất Nhiên cảm thấy trái tim mình vừa bình tĩnh, lại bắt đầu không nghe lời, cô vội vàng bưng chén canh lên uống.

Trần Tư Tầm liếc nhìn cô một cái, nụ cười trên khóe môi anh càng lúc càng sâu.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Áo sơmi không hề rẻ

Suốt bữa ăn, Lâm Nhất Nhiên quả thực cảm thấy rất mệt mỏi, cố gắng lắm cô mới chịu được đến khi kết thúc, nhưng lại xuất hiện một vấn đề khó khăn.

Bội Tường không lái xe đến, có ý định muốn để cho Trần Tư Tầm đưa mình về nhà, Đường Cẩm đương nhiên là ngồi xe của Từ Thụy. Lâm Nhất Nhiên suy nghĩ, bữa com này, mình vốn là người không nên có mặt, nếu bây giờ không tính ý, sợ rằng cô sẽ bị Bội Tường nguyên rủa đến chết. Lâm Nhất Nhiên cảm thấy mình thật giống như Đà điểu, cho nên không dám nói ra chuyện mình bị Trần Tư Tầm nắm tay trong bữa ăn, cô tự an ủi chính mình, không để cho Trần Tư Tầm đưa về cũng không phải bởi vì nguyên nhân đó, chỉ là cô không muốn phá hư chuyện tốt của người khác mà thôi.

Nào ngờ, tự thuyết phục bản thân mình còn chưa xong, cô lại bị giọng nói của Trần Tư Tầm cắt ngang dòng suy nghĩ.

“Lâm Nhất Nhiên, lên xe!” Trần Tư Tầm vừa nói với cô, lại mở cửa sau ra, ý bảo Bội Tường ra sau ngồi.

Sự khác biệt giữa ngồi phía sau và ngồi kế bên cũng không phải là nhỏ, từ trước đến nay, đều là người thân thiết mới ngồi ở kế bên, còn khách thì

thường ngồi ở phía sau, hành động này của Trần Tư Tầm giống như muốn thanh minh rằng anh và Bội Tường không hề có quan hệ gì, lại thêm chuyện chỗ ngồi, cho dù Bội Tường đã được giáo dục thật tốt cũng không tránh khỏi tức giận, nhưng lại ngại có Trần Tư Tầm ở đây nên không dám bộc phát, đành phải oán hận liếc Lâm Nhất Nhiên một cái, nhấc chân lên xe.

Lần này Lâm Nhất Nhiên vội vàng xua tay: “Thầy, em đi cùng với Đường Cẩm là được rồi, thầy không cần phải đưa em về đâu.” Còn chưa nói xong, Từ Thụy đứng ở xa xa mở miệng, trong giọng nói mang theo ý cười: “Em gái Lâm! Anh đưa em về thì bất tiện lắm, chúng ta không cùng đường! Vẫn là nên để cho thầy Trần đưa em về thôi!”

Lâm Nhất Nhiên nghiêng rằng, Từ Thụy này sợ thiên hạ còn chưa đủ loạn hay sao?

Trần Tư Tầm cũng không vội, đứng ở bên cạnh chiếc BMW, nhìn khuôn mặt của Lâm Nhất Nhiên lúc trắng lúc đỏ, cuối cùng cô vẫn là dậm dậm chân, bước lên xe.

Bóng đêm bao trùm, Lâm Nhất Nhiên ngồi trên xe, chỉ cảm thấy trong lòng thật sự rối rắm, suy nghĩ về những hành động của Trần Tư Tầm tối nay. Cuối cùng cô vẫn chỉ là một cô gái mười bảy mười tám tuổi, âm thầm cảnh cáo bản thân không thể tự mình đa tình, nhưng lại nhịn không được suy nghĩ, có phải là cô đã thích anh rồi hay không?

Nghĩ như vậy, Lâm Nhất Nhiên len lén nhìn về phía Trần Tư Tầm đang lái xe.

Áo somi màu xanh đậm, hai nút đầu vẫn chưa cài, để lộ ra vòm ngực hình chữ V, hầu kết nổi lên, móng tay đã được cắt ngắn, sạch sẽ, làm tăng thêm hương vị đàn ông của anh.

Còn có bàn tay dày và rộng

Lâm Nhất Nhiên nhìn đôi bàn tay đang đặt trên vô lăng của Trần Tư Tầm, khuôn mặt cô bỗng nhiên ửng đỏ.

“Em gái Lâm Nhất Nhiên!” Bội Tường ngồi phía sau đột nhiên mở miệng, phá vỡ yên tĩnh trong xe: “Năm nay cấp ba rồi phải không?”

“Ừm, đúng vậy!” Lâm Nhất Nhiên gật đầu, cảm thấy xung hô như vậy có chút mất tự nhiên, nhưng cô lại ngại không dám nói ra.

“Cấp ba thật tốt, tuổi trẻ thật tốt!” Giọng điệu của Bội Tường tràn đầy hoài niệm, “Có bạn trai chưa?”

“A?” Lâm Nhất Nhiên hơi sững sờ, không nghĩ tới đề tài lại bị chuyển nhanh như vậy, cô không biết phải trả lời như thế nào.

Bội Tường nhìn thấy Lâm Nhất Nhiên im lặng, khóe môi khẽ nhếch lên, mỉm cười, ánh mắt nhìn về phía Trần Tư Tầm, “Tình yêu đơn thuần là tình yêu đẹp nhất, em gái Lâm Nhất Nhiên à, em phải nắm giữ thật tốt nhé!”

Lâm Nhất Nhiên không ngốc, cô lập tức hiểu được là Bội Tường có ý gì, vừa định mở miệng, lại cảm thấy nếu bây giờ cô phủ nhận mình không có bạn trai, chẳng phải sẽ làm cho Bội Tường nghĩ là mình đang khiêu khích cô ta hay sao?

Nhưng chẳng lẽ lại không phủ nhận?

Lâm Nhất Nhiên nghiêng đầu, nhìn về mặt Trần Tư Tầm không có chút biểu hiện vui buồn nào, cô ngẫm kêu khổ, đây chính là chủ nhiệm lớp của cô nha, yêu đương với học sinh cấp ba sắp tốt nghiệp, đây chính là điều tối kỵ!

“Đến rồi!”

Còn chưa để cho Lâm Nhất Nhiên kịp suy nghĩ cách đối phó tốt nhất, Trần Tư Tầm bỗng nhiên dừng xe, “Đến rồi!”

Lâm Nhất Nhiên cứ tưởng đã đến nhà mình, cô ngẩng đầu lên nhìn. Sao lại như vậy? Chỗ này trông thật xa lạ.

Trái lại, Bội Tường ngồi ở phía sau, nhẹ nhàng cười: “Trư Tầm, cảm ơn anh!” Dứt lời, lại nhìn qua Lâm Nhất Nhiên: “Em gái Lâm Nhất Nhiên à, cố gắng thi vào cao đẳng nhé, đừng để yêu đương ảnh hưởng đến việc học!”

Lâm Nhất Nhiên cười khổ, cô nhìn Bội Tường, phát phát tay, không dám nhìn đến người bên cạnh, chỉ mong Trần Tư Tầm đừng để chuyện này ở trong lòng.

Suốt cả quãng đường, hai người đều im lặng.

Nhiều ánh đèn neon chiếu sáng, cả thành phố trở nên rực rỡ, xinh đẹp lạ thường.

Trần Tư Tầm không nói gì, anh chỉ lái xe, trước kia, trong xe chưa bao giờ yên tĩnh như vậy.

Lâm Nhất Nhiên giãy giụa trong lòng một phen, cảm thấy bầu không khí có chút kỳ dị, cô cầm lấy túi áo somi, “Thầy, cái này là em mua cho thầy.”

“Đây là cái gì?” Trần Tư Tầm cũng không nhìn Lâm Nhất Nhiên, chỉ là mở miệng hỏi.

“Áo somi, lần trước em đã làm dơ áo somi của thầy.” Lâm Nhất Nhiên xấu hổ gãi gãi đầu, “Vốn định mua giống hiệu áo somi của thầy, nhưng không tìm

thấy chỗ nào có bán nên em mua loại này.”

“Em đã nói rõ chiều cao và dáng người của thầy cho nhân viên bán hàng, cũng không biết có vừa hay không, thầy trở về mặc thử xem.”

“Không phải đã nói là không cần rồi sao? Tại sao lại mua nữa?”

“Ừm” Lâm Nhất Nhiên nghẹn lời, “Chỉ là cảm thấy không được hay cho lắm, em làm dơ áo của thầy, lại còn không đem đi giặt, chiếc áo đó đất tiền như vậy. Dù sao em cũng đã mua rồi, thầy hãy nhận đi ạ!”

Trần Tư Tầm đột nhiên đạp mạnh lên thắng xe, Lâm Nhất Nhiên theo quán tính lao về phía trước, lúc ngẩng đầu, lại nhìn thấy khuôn mặt khôi ngô tuấn tú của anh đang áp sát vào cô, lúc trắng lúc xanh.

Chỉ thấy vẻ mặt của Trần Tư Tầm mang theo nét cười, “Được rồi.” Dứt lời, anh nhìn gò má ửng hồng của cô gái trước mặt, “Lâm Nhất Nhiên!”

“A!” Lâm Nhất Nhiên nhìn chằm chằm Trần Tư Tầm, đôi mắt anh hơi híp lại thành hình lưỡi liềm, bên trong như có nhiều ngôi sao nhỏ đang lóe lên, cô cảm thấy mặt của mình càng ngày càng nóng, “Sao vậy ạ?”

“Đến nhà em rồi.” Trần Tư Tầm đứng thẳng dậy, cười cười nói.

Lâm Nhất Nhiên vội vàng nhìn bốn phía xung quanh, lúc này cô mới phát hiện là đã đến lầu ở dưới nhà mình. Nhìn lại khuôn mặt tươi cười của người đàn ông này, bỗng nhiên cô có cảm giác vừa rồi mình đã bị anh trêu chọc.

Nhất định chỉ là ảo giác.

Lâm Nhất Nhiên tự thuyết phục bản thân, “Vây em về đây, cảm ơn thầy, hẹn gặp lại!”

“Ừm!” Trần Tư Tầm thu lại nụ cười, thân nhiên nói: “Đi cẩn thận một chút.”

Lâm Nhất Nhiên gật gật đầu, chán chừ một phen: “Thầy, về nhà nhớ thử cái áo somi đấy nhé, nếu không hợp thì em mang đi đổi.” Dứt lời cô vẫy vẫy tay: “Thầy, Hẹn gặp lại!”

Trần Tư Tầm hơi nâng tay phải, vẫy vẫy tay với cô, anh đeo tai nghe điện thoại lên, bắt máy, “Ừ?”

“Đưa em gái Lâm của chúng ta về rồi à?” Trong tai nghe truyền đến giọng nói của Từ Thụy, “Không nữa sao?”

Trần Tư Tầm thân nhiên lái xe, không trả lời, Từ Thụy cũng không để ý, tiếp tục nói: “Kể ra thì em gái Lâm này quả thực là không tệ, bộ dáng đáng yêu, tính tình cũng làm cho người ta yêu thích, tớ bảo này, cô ấy đã có bạn trai chưa? Người anh em này có thể theo đuổi được không?”

Trần Tư Tầm hơi nhíu mày, hừ lạnh nói: “Cậu ở bên ngoài trêu chọc phụ nữ còn chưa đủ sao?”

Đầu dây bên kia, Từ Thụy cười ha hả, cũng không dây dưa nữa, “Em gái Lâm đưa áo somi cho cậu rồi à?”

Trần Tư Tầm ừ một tiếng, cũng không hỏi gì nhiều, chắc là Đường Cẩm nói cho Từ Thụy biết.

“Haha, em gái Lâm đúng là không tiếc tiền đối với cậu nha!” Từ Thụy cảm thán nói, “Một cái áo somi hơn hai ngàn, aizz, bao giờ thì tớ mới có thể gặp được một người đối với tớ tốt như vậy đây? Đừng nói là hai ngàn, hai trăm đối với tớ cũng đủ rồi!”

Trần Tư Tầm giữ điện thoại, dừng xe lại bên đường, anh xoay người cầm lấy cái túi ở phía sau, bên trong là một cái áo somi màu bạc: “Hơn hai ngàn?”

“Đúng vậy nha, em gái Lâm không nói với cậu à? Chỗ đó chắc là ba tháng tiền com của cô ấy! Chắc chắn, vì mua áo somi cho cậu mà cô ấy đã ứng trước tiền com từ giờ đến lúc thi tốt nghiệp, tớ bị cô ấy làm cảm động mất rồi!”

“Từ Thụy!”

“A! Sao vậy?”

“Bắt đầu từ ngày mai cậu mời khách ăn com.” Trần Tư Tầm tốt bụng mở miệng: “Buổi sáng, buổi trưa đều là cậu mời.”

“A?” Từ Thụy khó hiểu kêu lên: “Vì cái gì?”

“Không vì cái gì cả.” Ánh mắt Trần Tư Tầm nhìn vào gương chiếu hậu, cũng không rõ khóe môi của chính mình bất tri bất giác cong lên, anh tiếp tục lái xe.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Đến trường không thuận lợi

Thành phố A rộng lớn, người đến người đi, xe cộ không ngừng tấp nập. Kẹt xe thì lại càng thường xuyên, mà mỗi lần kẹt xe là phải kéo dài hai đến ba tiếng đồng hồ, cho nên đối với học sinh, ngồi tàu điện ngầm là lựa chọn tốt nhất.

Bây giờ ba mươi sáng là giờ cao điểm, người đi tàu điện ngầm cũng không phải là ít, khó khăn lắm Lâm Nhất Nhiên mới chen được vào bên trong, cô chỉ cảm thấy không khí ngột ngạt, hít thở cũng không thông.

Tàu điện ngầm chạy rất nhanh, trong xe vang lên giọng nói nhả nhận của người phụ nữ: “Hoan nghênh mọi người đến với tuyến tàu điện ngầm số một, đã gần đến trạm phía trước.”

Từ nơi này cho đến trường học cũng không phải đi qua tuyến tàu khác, người đi lên càng ngày càng nhiều, Lâm Nhất Nhiên nhìn cửa xe mở ra, một nhóm người lần lượt chen chúc bước vào, cô chỉ có thể đứng nắm tay vịn, nhìn đồng hồ.

Trong tàu điện ngầm rất đông người, khó tránh khỏi chân tay sẽ va chạm vào nhau, Lâm Nhất Nhiên vẫn ngồi tàu điện ngầm đi học nên cô biết, tất nhiên sẽ có một vài người trong số đó lợi dụng để đụng chạm, sờ mó, những người như vậy hay gọi là. . .

Những kẻ quấy rối.

Lâm Nhất Nhiên nghe mấy cô bạn trong lớp kể rằng, bản thân đã từng gặp vài kẻ quấy rối ở trên tuyến tàu điện ngầm số một này, nhưng cô thì chưa bao giờ gặp qua, cho nên khi có một bàn tay nóng rực để trên lưng cô, đầu óc của Lâm Nhất Nhiên dường như ngừng hoạt động, cứng đờ trong giây lát.

Gặp phải cảm thú nên làm cái gì bây giờ?

Những cách tự vệ của phụ nữ? Mười tám chiêu đánh sói?

Đáng tiếc chiêu nào Lâm Nhất Nhiên cũng không làm được, cô chỉ cứng ngắc, đứng im tại chỗ không dám nhúc nhích, quay đầu cũng không dám quay, chỉ cảm thấy tim mình đập thình thịch. Cô gắt gao nắm chặt cái khóa kéo, tất cả cảm giác đều dồn về bàn tay ở sau lưng.

Cô cảm nhận được cái bàn tay kia đang vuốt ve ở phần eo của mình, sau đó từ từ trượt xuống dưới. . . .

Mọi người xung quanh cũng đang tự nhiên làm chuyện của họ, chả có ai để ý đến cô, Lâm Nhất Nhiên hít sâu một hơi, bỗng nhiên mở miệng hét to: A~~~~~a. . . .! A~~~~~a. . . .Trời ơi!

Quý thần ơi. . . .xung quanh ai nấy đều thấp thỏm không yên.

Ánh mắt của tất cả mọi người đổ dồn vào cô gái vừa mới hét lên, Lâm Nhất Nhiên đỏ mặt, cảm thấy hai má nóng bừng, mà cái người ở sau lưng lại không ngờ rằng cô sẽ làm như vậy, bàn tay hơi khựng lại, cũng sờ tại chỗ.

Lâm Nhất Nhiên thấy thế, vội vàng lách người, chạy đến chỗ cửa xe, còn chưa đợi cửa hoàn toàn mở hẳn, cô đã vọt ra ngoài, bước xuống tàu điện ngầm, cho dù có bắt taxi đi học, cô vẫn bị đến muộn.

Tiết đầu tiên là tiết của Trần Tư Tầm, lúc Lâm Nhất Nhiên ôm cặp sách thở hổn hển chạy đến trước cửa lớp, giờ học đã bắt đầu được mười phút, Trần Tư Tầm đang đứng trên bục giảng, Lâm Nhất Nhiên chạy vào cửa hô lên, báo cáo mình đã đến lớp, Trần Tư Tầm cũng không nhìn cô, chỉ ra hiệu báo cô bước vào rồi lại tiếp tục giảng bài, vẫn là nói bằng giọng tiếng Anh bản xứ. Lâm Nhất Nhiên vội vàng đi đến chỗ ngồi, lấy sách tiếng Anh từ trong cặp ra, dò đến từ anh đang giảng.

Không đợi nghe xong được hai từ, điện thoại của cô rung lên, Lâm Nhất Nhiên nhìn Trần Tư Tầm đang đứng trên bục giảng, lén lút mở điện thoại.

Sao cậu lại đến muộn vậy?

Lâm Nhất Nhiên nhìn Đường Cẩm đang ngồi ở bàn bên kia, tay trái đang cầm điện thoại, ngón tay cô nhanh chóng lướt trên bàn phím trả lời: đi tàu điện ngầm tới.

Đường Cẩm cầm điện thoại, vẻ mặt kinh ngạc: Đi tàu điện ngầm tới? Vậy tối nay cậu cũng đi tàu điện ngầm về à?

Lâm Nhất Nhiên nhú mày, nhớ lại chuyện lúc nãy ở trên tàu điện ngầm, không chút do dự nói: Không, hôm nay tớ. . . .

Suy nghĩ một hồi, lại gõ bàn phím: Không ngồi tàu điện ngầm nữa, tan học nói chuyện sau.

Nói xong, cô đem điện thoại bỏ vào ngăn bàn, chăm chú nghe Trần Tư Tầm phát âm từng câu tiếng Anh.

“Bài tập hôm nay có chủ đề là I have a dream, mọi người về nhà viết một đoạn văn về chủ đề này.” Trần Tư Tầm gấp sách lại, đem phần bỏ vào hộp,

“Ngày một tháng năm, trường chúng ta tổ chức đi chơi xuân, để cho mọi người trước khi thi tốt nghiệp, có thể hoạt động vui chơi một lần nữa.” Vừa nghe thấy được đi chơi, một đám học sinh ồ lên, xôn xao bàn tán, ánh mắt sáng lấp lánh, Trần Từ Tâm dừng một chút, nói tiếp: “Thời gian không thể quay lại, bây giờ mọi người còn có thể ngồi ở đây, cùng nhau học tập, sau này tốt nghiệp, mỗi người một nơi, trời Nam đất Bắc, muốn gặp nhau cũng không dễ dàng.” Lời nói rất cảm động, ánh mắt Trần Từ Tâm đảo một vòng, nhìn đến mái tóc ngắn của cô gái lớp trưởng, rất nhanh lại dời đi, “Cho nên tôi hy vọng mọi người hãy quý trọng khoảng thời gian này, được rồi, hôm nay đến đây thôi, mọi người tan học.”

Trần Từ Tâm vừa dứt lời, Đường Cẩm liền nhảy ra khỏi chỗ ngồi, kéo Lâm Nhất Nhiên ra khỏi lớp, mang theo ánh mắt tò mò của mọi người.

Lại là ở trong toilet nữ, Lâm Nhất Nhiên đem toàn bộ chuyện lúc sáng mình gặp phải ở trên tàu điện ngầm kể hết cho Đường Cẩm.

“Tớ có nghe mấy người nói qua, không ngờ là cậu cũng gặp phải.” Đường Cẩm dựa vào bức tường gạch men sứ, “Về sau cậu đến trường làm sao bây giờ? Không thể cứ bắt taxi mãi được.”

“Tớ cũng không biết nữa.” Lâm Nhất Nhiên đứng bên cạnh lavabo, cẩn thận rửa tay, “Chắc là mua xe đạp đi.”

“Ba mẹ cậu còn chưa về à?” Đường Cẩm suy nghĩ, “Hay là để tớ bảo Từ Thụy buổi sáng tới đón cậu?”

Ba mẹ của Lâm Nhất Nhiên đều đi làm ở thành phố A, tuy rằng cùng ở một thành phố, nhưng chạy qua chạy lại cũng phải mất bốn năm tiếng đồng hồ, cho nên Lâm Nhất Nhiên sống cùng bà nội, đến đúng hạn, ba mẹ cô mới đến đưa tiền mà thôi.

“Từ Thụy?” Lâm Nhất Nhiên nghe vậy, quay đầu nghi ngờ hỏi: “Mỗi sáng Từ Thụy đều đến đón cậu?”

“Đúng vậy.” Đường Cẩm cũng không để ý nói: “Dù sao cũng đều là đón, đón thêm một người nữa thì có sao đâu?”

“Cậu và Từ Thụy có quan hệ gì? Lâm Nhất Nhiên vẩy vẩy tay cho khô nước, cô chau mày đi đến trước mặt Đường Cẩm, “Lại còn để cho anh ta đưa đón nữa chứ?”

“Không có quan hệ gì.” Đường Cẩm nhún vai, nhìn về mặt Lâm Nhất Nhiên như vậy, “Thật đấy, không có quan hệ gì.”

“Anh ta đối với cậu ân cần như vậy, nhưng mà cậu cũng nên cẩn thận, đừng để bị lừa nhé.”

“Biết biết biết.” Đường Cẩm cười nói: “Tớ sẽ cẩn thận, ngược lại là cậu kia.” Nói xong, cô lộ ra vẻ mặt cân nhắc: “Lâm Nhất Nhiên, tớ cảm thấy thầy Trần đối với cậu cũng như vậy.”

“Làm gì có.” Nhắc tới Trần Từ Tâm, trái tim của Lâm Nhất Nhiên đập mạnh một phen, cô xoay nửa người lại, che giấu khuôn mặt của mình: “Không có đâu.”

“Mặt đỏ rồi kia, nói thật đấy, hình như thầy Trần thích cậu phải không?”

“Tớ. . . tớ làm sao biết được.” Lâm Nhất Nhiên có chút lắp bắp, lập tức nói to: “Tớ đang nói chuyện của cậu đó! Tại sao lại chuyển đề tài lên người tớ rồi?”

“Ai da, thì có làm sao đâu.” Đường Cẩm cũng không để ý, hưng phấn lôi kéo cánh tay Lâm Nhất Nhiên nói: “Ồi chao, vậy là cậu cũng thích thầy ấy phải không?”

“Cái gì mà thích với không thích?” Lâm Nhất Nhiên cuống quýt, quơ tay loạn xạ, trên gò má là một mảng đỏ bừng: “Cậu cũng rảnh rồi thật đấy!”

“Stop, không muốn nói thì thôi, đừng là keo kiệt mà!” Đường Cẩm bừa môi: “Cậu cứ ở đó chờ mà xem, thầy ấy khẳng định là đã thích cậu rồi!”

“Cậu thật lắm mồm!” Lâm Nhất Nhiên dậm chân, kéo tay Đường Cẩm: “Đi thôi đi thôi, tới giờ vào lớp rồi.”

“A, đúng rồi!” Đường Cẩm dường như nhớ ra điều gì đó, “Lâm Nhất Nhiên, Từ Thụy mời chúng ta ăn cơm.” Cô dừng một chút, lại nói tiếp: “Cả bữa sáng và bữa chiều đó.”

mình bần ngụ quá... đang cố gắng làm 3 chương 1 ngày

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Bạn xấu không dễ làm

Từ Thụy là một người đàn ông có địa vị cao quý, đương nhiên lựa chọn nhà hàng cũng không cần phải nói, so với nhà hàng lần trước Bội Tường mời com cũng không hề thua kém, Lâm Nhất Nhiên không khỏi tạch lưỡi, hít hà một hơi, không biết nguyên nhân gì mà hôm nay mấy người này lại đốt tiền

như vậy.

Đường Cẩm thì lại không khách khí, nhìn menu chỉ hết món này đến món khác, một chút cũng không nương tay, Từ Thụy cũng không tức giận, vui vẻ nghe theo tính tình trẻ con của cô, còn Lâm Nhất Nhiên thì đang đau khổ nhìn một bàn thức ăn giá trên trời, cảm thấy trong lòng cũng đau xót.

“Em gái Lâm, ăn đi.” Từ Thụy nói xong liền uống một hớp rượu vang đỏ, “Ăn nhiều một chút, đừng khách sáo.”

Lâm Nhất Nhiên cười cười gật đầu, trong lòng thầm nghĩ: Tôi với anh không thân thiết gì, có thể không khách sáo sao?

“Em gái Lâm, kỳ thật, chúng ta gặp qua không nhiều lần.” Từ Thụy cười một cách rất nhã nhặn, nhìn Đường Cẩm đang ăn vui vẻ, “Nhưng mà, anh cảm thấy chúng ta rất có duyên, nhìn em và Đường Đường ăn uống, chơi đùa vui vẻ như vậy, anh cũng cảm thấy vui vẻ theo.”

Đường Đường?

Lâm Nhất Nhiên há hốc mồm, nhin không được nói: “Quan hệ của hai người từ khi nào lại trở nên tốt như vậy?”

“Kỳ thực anh đang muốn theo đuổi Đường Đường.” Từ Thụy nhìn Đường Cẩm, có chút cưng chiều cười nói: “Dĩ nhiên là sau khi cô ấy thi tốt nghiệp xong, hiện tại kỳ thi tốt nghiệp là quan trọng nhất, chuyện gì cũng phải để sang một bên, đúng không?”

“Đường Cẩm, không phải cậu đã nói không có quan hệ gì với anh ấy sao?”

“Không có quan hệ.” Đường Cẩm cong môi, vẻ mặt vô tội nói: “Anh ta theo đuổi là chuyện của anh ta, tớ không đồng ý, đương nhiên là không có quan hệ.”

Lâm Nhất Nhiên chỉ còn thiếu không tức giận đến mức ngắt đi thôi, giới lắm Đường Cẩm, cái này mà gọi là không có quan hệ sao?

Từ Thụy nói tiếp: “Em gái Lâm, anh cũng biết là em lo lắng cho Đường Đường, sợ anh lừa dối cô ấy, nhưng mà em hãy yên tâm, anh và Trần Tư Tầm đều hiểu rõ đối phương, em không tin anh thì cũng nên tin Trần Tư Tầm, đúng không?”

“Ai mà biết được.” Đường Cẩm nhìn Từ Thụy, cũng không thềm nể nang mặt mũi nói: “Thầy Trần cũng chỉ mới đến làm chủ nhiệm lớp năm nay, biết đâu cũng là kẻ lừa đảo!”

“Đường Cẩm!” Lâm Nhất Nhiên có chút mất hứng, “Thầy ấy không phải là người như vậy.”

“Đúng, đúng, em gái Lâm nói rất đúng, thầy Trần không phải là người như vậy.”

“Ngừng, cậu nói không phải thì sẽ thật sự không phải chắc?” Đường Cẩm lau miệng, cười nói: “Xem ra, cậu mới là người phải coi chừng bị thầy ấy lừa đây.”

“Đường Cẩm!” Lâm Nhất Nhiên lúng túng, nhanh chóng liếc Từ Thụy một cái: “Đừng có nói bậy!”

“Tớ nói bậy chỗ nào?” Đường Cẩm không đồng ý nói: “Từ Thụy, anh có thấy như vậy hay không? Thầy ấy đối với Lâm Nhất Nhiên là đặc biệt quan tâm nha.”

“Em gái Lâm, cái này không phải là anh nói suông, Trần Tư Tầm đối với em quả thực không tệ!” Từ Thụy gật đầu một cách nghiêm túc, “Anh thấy, có thể là cậu ấy đã nhìn trúng em rồi.”

Trong một ngày, liên tục bị hai người bọn họ nói như vậy, Lâm Nhất Nhiên bỗng chốc cảm thấy không được tự nhiên, “Em”

“Em gái Lâm, em đừng vội vàng phủ nhận như vậy, trừ Trần Tư Tầm ra, anh chẳng chơi thân với người nào khác.” Nói xong anh lại rót ly nước trái cây cho Lâm Nhất Nhiên, “Em gái Lâm à, thật ra thì anh vốn không nên nói ra điều này trước khi em thi tốt nghiệp, nhưng thật không dễ dàng để có thể tìm được một người làm cho Trần Tư Tầm nhìn bằng đôi mắt khác, anh thật sự rất tò mò, lời anh nói ngày hôm nay em đừng nghi ngờ vội, dù thế nào thì hãy cố gắng ôn tập thật tốt, đừng để trễ nải việc học.” Anh dừng lại một chút, nhìn sang Đường Cẩm, nghiêm mặt nói: “Em cũng vậy, đừng vì anh mà ảnh hưởng đến việc học.”

“Ai vì anh mà ảnh hưởng đến việc học?” Đường Cẩm trưng ra bộ mặt khinh bỉ, “Tự mình đa tình!”

Biểu cảm đứng đắn của Từ Thụy nhanh chóng tan rã, vẻ mặt đầy đau khổ, ôm ngực nói: “Ôi, ôi, anh đau lòng quá!”

Đường Cẩm và Lâm Nhất Nhiên nhìn nhau, bật cười ha hả.

Sau khi ăn xong, Từ Thụy lái xe chở Lâm Nhất Nhiên và Đường Cẩm về trường học, lại dặn dò Đường Cẩm hai câu, Đường Cẩm tuy nói ra những lời không kiên nhẫn, nhưng vẻ mặt lại rất ngọt ngào, Lâm Nhất Nhiên đứng ở bên cạnh cũng cảm thấy xấu hổ, nghĩ mình lại quấy rầy bọn họ, cô quay đầu nhìn lung tung, đột nhiên trông thấy Lý Điền và Trình Tân cùng nắm tay đi vào trường học.

Lâm Nhất Nhiên lập tức ngăn ra, theo bản năng, cô nắm lấy tay Đường Cẩm.

Đường Cẩm đang nói chuyện với Từ Thụy, bất ngờ bị Lâm Nhất Nhiên túm chặt tay, vừa định mở miệng hỏi chuyện gì, lại nhìn theo ánh mắt của Lâm

Nhất Nhiên, trông thấy một màn này, vẻ mặt cô lập tức lạnh xuống.

Từ Thụy cảm thấy trong lòng buồn bức, tại sao cô bé này vừa rồi vẫn còn cười nói vui vẻ, lại thay đổi nhanh như vậy, “Chuyện gì thế?”

“Không có gì, chỉ là một quả trứng thối mà thôi!” Giọng nói của Đường Cẩm có chút miễn cưỡng, “Lâm Nhất Nhiên, chúng ta đi thôi.” Nói xong liền kéo tay Lâm Nhất Nhiên bước về phía trường học.

“Aizz, aizz, làm sao vậy?” Từ Thụy nhìn thấy Đường Cẩm tức giận, muốn kéo tay cô nhưng lại không dám, anh chỉ nhìn theo Đường Cẩm và Lâm Nhất Nhiên, miệng không ngừng nói: “Sao tự nhiên lại tức giận?”

Bên này lôi lôi kéo kéo, bên kia Lý Diễm cũng quay đầu lại, đúng lúc Từ Thụy ngẩng lên, nhìn thêm một chút, Từ Thụy hạ tay xuống, trong mắt không có vẻ gì là hờn giận, anh nhìn lòng tay Đường Cẩm ra.

Trình Tân đứng một bên có chút xấu hổ, bầu không khí trở nên thật kỳ lạ.

Từ Thụy là ai, ở trong xã hội đen mờ mịt lẫn lộn bao nhiêu năm, đi với bụi mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy, đương nhiên anh có thể nhận ra, giờ phút này, chàng trai đang đứng nhìn mình từ xa, cùng với Lâm Nhất Nhiên đang đứng im lặng, hai người chắc chắn có quan hệ không tầm thường. Anh đột nhiên buông tay, xoa đầu Đường Cẩm cười haha.

“Được rồi, được rồi, mau trở về trường học đi.” Nói xong, ánh mắt cười như không cười nhìn Lâm Nhất Nhiên nói: “Em gái Lâm, đừng để thua chính bản thân mình.”

“Anh cũng biết?” Đường Cẩm liếc Từ Thụy một cái, lại dúi đến trên người Lý Diễm: “Loại người này, không đáng giá để cho chính mình cũng không vượt qua được.” Đường Cẩm cô tình nói to cho Lý Diễm nghe, sắc mặt Lý Diễm lập tức trở nên khó coi, Đường Cẩm cũng không quan tâm, kéo tay Lâm Nhất Nhiên đi về phía trường học.

Từ Thụy nhìn Đường Cẩm hành động có chút trẻ con, anh không nhịn được bật cười, “Buổi chiều tan học nhớ gọi điện thoại, anh sẽ dẫn tụi em đi ăn thật ngon.”

“Biết rồi, biết rồi.” Đường Cẩm cũng không thèm quay đầu lại, phất phất tay, “Anh về đi.”

Từ Thụy nhún nhún vai, mở miệng tự giễu: “Em đó, tự nhiên cả ngày nay biến anh thành bảo mẫu rồi.” Lời còn chưa nói hết, điện thoại đã vang lên, Từ Thụy vừa mở cửa xe vừa nghe điện thoại.

“Này, tớ đã đưa cô ấy trở về trường rồi.” Không đợi đối phương mở miệng, Từ Thụy liền nói trước, trong lời nói mang theo ý cười: “À đúng rồi, cậu có tình địch đấy, biết không?”

Đầu dây bên kia đột nhiên trầm lặng, lại lập tức “Ừm” một tiếng, là thanh âm của Trần Tư Tầm.

Tuy giọng điệu có vẻ hờ hững, nhưng Từ Thụy vẫn nghe ra được ý tứ bất đồng, trong lòng thầm nói: Không nghĩ tới Trần Tư Tầm cậu rớt cuộc cũng có ngày hôm nay!

Từ Thụy cầm điện thoại, không nhịn được cười ha ha.

“Người anh em, hai chúng ta đều gặp phải hai cô bé, xem chừng là khắc tinh rồi!” Cười xong, Từ Thụy cầm điện thoại, có chút cảm khái nói: “Thật sự là oan gia mà!”

Đến tối, Từ Thụy quả thật không nuốt lời, đưa Lâm Nhất Nhiên và Đường Cẩm đến một nơi khác ăn cơm, lại phục vụ hai người ăn uống thật chu đáo, mặc dù Lâm Nhất Nhiên cảm thấy áy náy, nhưng không lay chuyển được Đường Cẩm lôi kéo mình, với lại trên người cô cũng không còn tiền, tính toán một hồi, quyết định sau khi thi tốt nghiệp xong sẽ đem tiền ăn trả lại cho Từ Thụy, suy nghĩ xong, cuối cùng cô cũng đi theo.

Trước lạ sau quen, ngày ngày ăn ké hai bữa cơm, Lâm Nhất Nhiên và Từ Thụy cười nói đùa giỡn, so với Trần Tư Tầm còn thân thiết hơn, mà ở trước mặt Từ Thụy, cô cũng dần dần thả lỏng, không còn lạnh nhạt, khách khí như trước nữa. Chỉ là Từ Thụy và Đường Cẩm luôn luôn đem Trần Tư Tầm ra nói đùa, trêu chọc, Lâm Nhất Nhiên đương nhiên cũng không tránh khỏi, hai cô ban ngày ở trong trường học nhìn thấy anh sẽ lại đỏ mặt, vì vậy mà Đường Cẩm luôn luôn cười nhạo cô.

Lúc đầu, Lâm Nhất Nhiên lo lắng Đường Cẩm sẽ bị Từ Thụy làm ảnh hưởng mà xao lãng việc học, nhưng về sau cô phát hiện, mình căn bản là lo lắng dư thừa rồi, cô ấy không những không bị phân tâm, ngược lại, học càng ngày càng nhiều.

Tính nhẩm từng ngày, còn một tháng nữa là sẽ đến kỳ thi tốt nghiệp, mọi người đều than vãn áp lực nặng nề, mà Lâm Nhất Nhiên, Đường Cẩm và Từ Thụy, mỗi ngày đều ở cùng nhau, lại chẳng cảm thấy có cái gì áp lực, thành tích học tập tuy không phải là cực kỳ xuất sắc, nhưng đứng giữa một đám thí sinh thì hai người bọn họ cũng được xem như là nổi bật.

Thời gian trôi đi nhanh chóng, thoáng một cái đã đến ngày cuối cùng của tháng tư.

Có ai để ý là thầy Trần đã ngầm thừa nhận rồi không Từ Thụy quả nhiên là một người bạn "tốt" nhỉ

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: Tân Lương vào cuộc

Vào một ngày nọ, như thường lệ, Đường Cẩm đứng trước cửa lớp, chờ Lâm Nhất Nhiên họp xong sẽ đi ăn cơm, không ngờ lại gặp phải chuyện phiền toái.

“Cô nói gì? Có thể nói tiếng người được hay không?” Nữ sinh có mái tóc dài ngang vai, đẩy đẩy Đường Cẩm, giọng nói không mấy thiện cảm.

“Đây cái gì mà đây, nói chuyện và cư xử như thế cũng khiến người khác hiểu rõ mình là loại người như thế nào rồi.” Đường Cẩm không hề tỏ ra yếu thế, vung tay, hất bàn tay của nữ sinh kia ra, lông mày dựng ngược, “Trình Tân, tôi nói cho cô biết, dù thế nào đi nữa thì cô vẫn là cái loại tiểu tam! Cô còn mặt mũi tìm đến đây, thật là không biết mình mang họ gì có phải hay không?”

Trình Tân e dè, đứng bên cạnh, kéo cánh tay của nữ sinh tóc dài, cắn cắn môi: “Chị à, em không muốn làm lớn chuyện này, chúng ta về đi.”

Đường Cẩm không nhìn Trình Tân, vẻ mặt khinh thường, cô hừ lạnh một tiếng, nữ sinh tóc dài vuron tay ra, chuẩn bị tát Đường Cẩm, Lâm Nhất Nhiên vội vàng bước lên phía trước, kéo Đường Cẩm ra.

“Chuyện gì vậy?” Lâm Nhất Nhiên nhìn Trình Tân hỏi: “Cô ấy là ai?”

“Cô chính là Lâm Nhất Nhiên phải không?” Nữ sinh tóc dài nhìn Lâm Nhất Nhiên một cái, cười khẩy nói: “Tôi còn tưởng là ai, thì ra cũng bình thường thôi.”

Lâm Nhất Nhiên nhú mày, đè nén sự bất mãn trong lòng xuống: “Thật ngại quá, chúng tôi có việc, phải đi trước đây.” Nói xong, cô liền kéo tay Đường Cẩm, chuẩn bị đi.

“Chờ đã!” Nữ sinh tóc dài ngăn Lâm Nhất Nhiên lại, chỉ vào Trình Tân, “Tôi là chị của nó, mỗi ngày, cô đều tìm nó kiếm chuyện à?”

“Chị, không phải vậy.” Hốc mắt Trình Tân đều là nước mắt, “Lâm học tỷ không có kiếm chuyện với em.”

“Cô câm miệng cho tôi!” Đường Cẩm đứng ở phía sau Lâm Nhất Nhiên, trợn to mắt nhìn, “Nếu không phải vì cô, Lý Diễm sẽ chia tay với Lâm Nhất Nhiên sao?”

Trình Tân co rúm, nói như sắp khóc đến nơi: “Em . . . em . . . không phải em muốn Lý Diễm và học tỷ chia tay, thật sự không phải em. Em không phải là người thứ ba, em không phải.”

“Cô còn dám nói là không phải tại cô?” Đường Cẩm đứng thẳng người, nghiêng răng: “Cô dám mở to mắt mà nói mấy lời giả dối đó sao?”

“Em em” Trình Tân cắn chặt môi, hai hàng mi ánh lên nước mắt, sắc mặt tái nhợt, thật là khiến cho người khác tiếc thương.

“Cô ngang ngược, hung dữ như thế làm cái gì?” Nữ sinh tóc dài giờ tay muốn đẩy Lâm Nhất Nhiên, “Chính mình không giữ được đàn ông, lại quay sang oán trách người khác à?”

“Đù rồi!” Một bàn tay xẹt ngang qua, túm chặt cổ tay của nữ sinh tóc dài, mạnh mẽ đẩy ra, “Muốn nổi điên thì quay trở về lớp mười một của mấy người mà nổi điên, đừng có ở đây giễu võ giương oai!”

Lâm Nhất Nhiên sững sờ, nghiêng đầu nhìn nữ sinh cao hơn mình nửa cái đầu, hơi kinh ngạc nói: “Tân Lương?”

Sắc mặt của Trình Tân càng thay đổi, nữ sinh tóc dài kia cũng sững sờ: “Cô chính là Tân Lương?”

“Đúng, tôi chính là Tân Lương.” Nữ sinh có mái tóc ngắn màu hạt dẻ, hơi xoắn, vừa nhìn là biết nhuộm tóc, dưới mái tóc đang nằm trên trán là một đôi mắt phượng, hẹp và dài, càng lộ vẻ sắc bén.

Tân Lương hơi hít mắt lại, giọng nói có vẻ lười biếng: “Trình Tân, đừng có ở đây giả bộ vô tội, cô có phải là tiểu tam hay không thì trong lòng cô rõ nhất, tôi hy vọng cô biết điều một chút, không có chuyện gì thì đừng tìm người khác gây sự.” Nói xong, Tân Lương dừng lại một chút, liếc xéo nữ sinh tóc dài, “Ra mặt giúp người khác thì cũng phải tìm hiểu cho rõ ngọn ngành, nếu cô ấy là em gái của cô thì hãy dạy dỗ cho thật tốt, đừng có tự tìm mất mặt!”

Tân Lương nổi tiếng là không hề dễ chọc, nữ sinh tóc dài có chút kiêng kỵ, nhưng vì mặt mũi nên liều chết chống đỡ: “Chẳng lẽ tôi nói không đúng sao? Hơn nữa, Lâm Nhất Nhiên cũng có người đàn ông khác, sao cứ phải tìm Trình Tân gây phiền toái?”

Lâm Nhất Nhiên chỉ cảm thấy không hiểu tại sao, cô và Đường Cẩm nhìn nhau một cái, căn bản là không biết bọn họ đang nói gì.

“Trình Tân?” Tân Lương đem hai tay bỏ vào túi quần, dựa lưng vào tường, nhẹ nhàng nở nụ cười, hỏi: “Cô muốn giống như Liễu Tâm Tâm sao?”

Liễu Tâm Tâm cũng là học sinh cấp ba, lớp mười một, vì đã đắc tội với Chiêu Dương nên bị Tân Lương đánh cho cực kỳ thê thảm, đây là chuyện mà tất cả học sinh trong trường đều biết. Hiện tại, Tân Lương nói ra những điều này, không cần nói cũng biết, trong đó có cả hàm ý muốn cảnh cáo. Trình Tân đang đứng im lặng, nghe thấy thế, rốt cuộc cũng không chịu được, chỉ tay vào Đường Cẩm: “Chính là Đường học tỷ nói. . . nói Lâm học tỷ mua áo somi đến mấy ngàn để tặng cho bảo mã vương tử.”

Bảo. . .Bảo mã vương tử?

Lâm Nhất Nhiên tròn tròn mắt, mạnh mẽ quay đầu nhìn Đường Cẩm: Bảo mã vương tử? Lần này thì hay rồi!

Về mặt Đường Cẩm có chút vô tội: Làm sao mà tớ biết được cô ta lại nhớ rõ ràng như thế?

Vậy phải làm sao bây giờ?

Không biết.

Lâm Nhất Nhiên liếc mắt, khẽ nhìn Tân Lương đang đứng một bên giăng co, “Cái chuyện bảo mã vương tử này thật ra là hiểu lầm.”

“Về sau em thấy Lâm học tỷ đem áo somi tặng cho thầy Trần!” Trình Tân cắt ngang lời Lâm Nhất Nhiên: “Em tận mắt nhìn thấy!”

“Thầy Trần?” Nữ sinh đứng ở bên cạnh nghi hoặc hỏi: “Chẳng lẽ là.”

“Chính là thầy Trần, Trần Tư Tầm!” Trình Tân nói tiếp.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc, Tân Lương cũng không khỏi nhíu mày.

“Tôi nghĩ, chuyện này có lẽ là có hiểu lầm!” Bị Tân Lương che chắn ở phía sau, Chiêu Dương điềm đạm mở miệng, mỉm cười nhìn về phía Trình Tân, “Trình học muội ở cùng một chỗ với Lý Điển chưa được bao lâu, nhìn nhầm cũng là điều khó tránh khỏi.”

Lời nói này mang theo mười phần hàm ý châm chọc, nhưng mà khuôn mặt của Chiêu Dương thì vẫn tươi cười vui vẻ, Trình Tân cũng không biết nói gì, chỉ ngập ngừng nói: “Em. . . là em tận mắt nhìn thấy!”

Nữ sinh tóc dài túm lấy bả vai của Trình Tân: “Thật không? Chính mắt em nhìn thấy?”

Trình Tân gật gù đầu, “Hôm đó là Đường học tỷ nói Bảo mã vương tử, em lại nhìn thấy Lâm học tỷ đem áo somi tặng cho thầy Trần.” trông thấy sắc mặt khó coi của Lâm Nhất Nhiên, Trình Tân lại nói thêm một câu: “Nhưng mà về mặt của thầy Trần hình như là không muốn nhận.”

“Chỉ biết mà.” Nữ sinh tóc dài nhẹ nhàng thở ra, buông bàn tay đang túm bả vai của Trình Tân, giọng nói mang đầy vẻ khinh miệt: “thầy Trần dĩ nhiên là ghê tởm những người như vậy rồi.”

Sắc mặt Lâm Nhất Nhiên tái mét, cô không biết phải nói gì, nữ sinh tóc dài thấy vậy, lại càng khẳng định suy nghĩ của mình là đúng: “Chắc chắn là do cô muốn theo đuổi thầy Trần, nhưng thầy ấy không thèm quan tâm đến cô, hừ, cô cho rằng chỉ dựa vào một cái áo somi là có thể làm thầy ấy cảm động sao? Đừng có nằm mơ!”

Đường Cẩm lo lắng nhìn Lâm Nhất Nhiên: “Cô đừng có xuyên tạc! Làm sao cô biết được thầy Trần không thích Lâm Nhất Nhiên?”

“Ôi trời, vậy ý của cô là thầy ấy thích Lâm Nhất Nhiên sao?” Nữ sinh tóc dài kỳ lạ nói: “Đừng đùa chứ!”

“Cô.”

Đường Cẩm muốn phản bác, nhưng lại không biết nói gì, bỗng nhiên, đôi mắt sắc bén nhìn thấy ở phía đầu hành lang bên kia, có một người vừa từ trong văn phòng bước ra, không nhận được hô to: “Thầy Trần! Thầy Trần!”

Mọi người cả kinh, Lâm Nhất Nhiên lại càng chấn động, vội vàng nhìn theo ánh mắt của Đường Cẩm, trông thấy ở đầu hành lang bên kia, có một người mặc áo màu xám, không phải Trần Tư Tầm thì là ai?

Đường Cẩm hăng hái kêu lên, Lâm Nhất Nhiên đè lại bả vai của Đường Cẩm xuống: “Cậu kêu thầy ấy làm gì?”

“Ai da, chính là để cho thầy ấy nói nha!” Đường Cẩm gỡ tay Lâm Nhất Nhiên ra, “Thầy Trần, thầy mau qua đây!”

Trần Tư Tầm nghe được giọng nói của Đường Cẩm, anh đẩy đẩy mắt kính nằm trên sống mũi, sau đó đi qua.

Lúc Trần Tư Tầm đến gần, Lâm Nhất Nhiên mới nhìn rõ, hôm nay anh ăn mặc khá nhàn nhã, không phải là áo somi, mà là áo len màu xám, tay áo hơi xắn lên, để lộ ra đồng hồ trên cổ tay.

“Thầy Trần, thầy Trần, các cô ấy quả quyết rằng, thầy cảm thấy Lâm Nhất Nhiên thật chướng mắt.” Đường Cẩm kéo Lâm Nhất Nhiên đến bên cạnh Trần Tư Tầm, “Thầy nói xem, Lâm Nhất Nhiên nhìn như thế nào?”

Trần Tư Tầm đem ánh mắt rời đến trên người Lâm Nhất Nhiên, anh không hiểu trong đầu Đường Cẩm đang nghĩ gì, chỉ trầm ngâm một chút: “Thật đáng yêu, khiến người ta yêu thích.”

“Vậy thầy thích Lâm Nhất Nhiên sao?” Đường Cẩm tiếp tục hỏi, có người không nhìn được, bật cười, nữ sinh tóc dài hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt của Lâm Nhất Nhiên càng lúc càng đỏ, cô túm lấy bả vai Đường Cẩm.

Trần Tư Tầm hơi nhú mồm, nhìn Lâm Nhất Nhiên vẫn không chịu ngẩng đầu, trong ánh mắt xẹt qua ý cười: “Thích.”

“Mọi người tụ tập ở đây làm gì vậy?” Giọng nói hung dữ của thầy giám thị vang lên từ phía sau: “Tân Lương, em lại gây chuyện rồi hả?”

“Không có.” Tân Lương lười biếng nói: “Thầy à, thầy nghĩ nhiều rồi.”

“Không có thì giải tán, giải tán mau lên!” thầy giám thị phát phát tay, chỉ vào Trình Tân và nữ sinh tóc dài: “Mấy em này, cũng là học sinh cấp ba phải không? Còn không mau về lớp?”

“Thầy giám thị, mấy em này tìm tôi hỏi về chuyện ngày mai đi chơi xuân.” Trần Tư Tầm cười nói: “Không có việc gì, các em về lớp đi.”

Tân Lương nhún vai, nắm tay Chiêu Dương đi xuống lầu, Trình Tân cắn cắn môi, cũng đi theo nữ sinh tóc dài xuống dưới, mấy học sinh bu lại xem náo nhiệt cũng tản hết, Đường Cẩm nhìn theo bóng lưng của thầy giám thị đang rời đi, quay đầu hỏi: “Thầy Trần, vừa rồi thầy còn chưa nói xong! Thầy thích Lâm Nhất Nhiên sao?”

Ánh mắt Trần Tư Tầm lướt qua Lâm Nhất Nhiên, cô vẫn như cũ, cố chấp không chịu ngẩng đầu lên, hai vành tai đều ửng đỏ.

“Sao Từ Thụy còn chưa tới?” Trần Tư Tầm lảng tránh câu hỏi, nhìn đồng hồ trên cổ tay, “Đã muộn như vậy, tại sao còn chưa tới nhỉ?”

“A! Em quên mất!” Đường Cẩm vỗ mạnh vào đầu mình một cái, nhớ tới Từ Thụy vẫn đang chờ dưới lầu, cô nói: “Thầy, tụi em đi trước nha!”

“Đi đi.” Trần Tư Tầm buồn cười nhìn Đường Cẩm tay chân luống cuống, chỉnh sửa lại tóc tai, quần áo, trong lòng thầm mặc niệm cho bạn tốt của mình, “Lâm Nhất Nhiên, buổi chiều tan học, em thông báo cho mọi người biết, đi chơi hai ngày một đêm, sáng mai bây giờ tập trung tại trường, chuẩn bị tốt đồ đạc cho bản thân.”

Nghe thấy anh gọi tên của mình, trái tim Lâm Nhất Nhiên đập mạnh một phen, phản xạ có điều kiện, cô ngẩng đầu: “Vâng!”

Quả nhiên là khuôn mặt đã đỏ bừng.

Trần Tư Tầm nhú mồm, cũng không vạch trần cô, anh nói: “Được rồi, hai người đi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Đi chơi cũng không dễ dàng

Ads Nằm cách xa trung tâm thành phố A, đây là ngoại thành, có tên là Thủy Khố

(Thủy Khố có nghĩa là đập nước)

Không khí mát mẻ, ánh nắng ấm áp, trời trong mây trắng, non xanh nước biếc, không có một chút cảm giác ngột ngạt nào như ở thành phố, làm cho người ta thật không muốn rời xa nơi này. Lâm Nhất Nhiên nhìn những đám mây trôi bồng bềnh bên ngoài cửa sổ, cô cảm thấy tất cả áp lực thi tốt nghiệp đều bị cuốn lên chín tầng mây.

Một chặng đường dài một nhọc, chín giờ sáng rốt cuộc cũng đến nơi.

“Tôi hôm nay chúng ta sẽ ở lại nông trang này.” Thầy giám thị đứng trước mặt một đám học sinh đang bước xuống xe, cầm loa hô to: “Mọi người nghỉ ngơi một tiếng, sau đó chúng ta sẽ đi hái ô mai.”

“Hái ô mai nha!” Lâm Nhất Nhiên hưng phấn bồng bồng, nói: “Nơi này có cảm giác thật tốt, đúng không?”

“Ừ!” Đường Cẩm đi theo ở phía sau, mơ mơ màng màng nói, trong tay không ngừng nắm chặt điện thoại di động.

“Cậu xem cậu đi.” Lâm Nhất Nhiên khoác tay lên bả vai Đường Cẩm, bước xuống xe, trong giọng nói có chút trách móc: “Lo gửi tin nhắn cho ai mà ngay cả đường cũng không thèm nhìn.”

“Còn không phải Từ Thụy sao?” Đường Cẩm tỏ vẻ khinh thường, phát phát tay: “Thật là phiền chết mất!”

Lâm Nhất Nhiên bều môi: “Rõ ràng là mặt cậu hạnh phúc thế kia mà còn làm bộ.”

“Ngừng!” Đường Cẩm đẩy tay Lâm Nhất Nhiên ra, tiếp tục cúi đầu gửi tin nhắn.

Hải ô mai, câu cá ở nông trang, tiếp thu lối sống và tình cảm của những người dân nơi đây, so với trung tâm thành phố quả thực là một trời một vực. Tuy nói là cùng một thành phố A, nhưng cuộc sống sinh hoạt tuyệt đối khác nhau. Nhất là buổi tối, trong thành phố, nhà cao tầng, đèn đuốc sáng trưng, khắp nơi trên đường đều là đèn xe, mà nơi này thì lại tràn ngập tiếng cười, mặc kệ già trẻ lớn bé, tất cả mọi người đều ra sân hóng gió, nói chuyện phiếm, có thể nói là rất khoan thai nhàn hạ. Tất cả học sinh tụ tập ở trong sân ca hát, kể chuyện xưa, một đám người cười nói ngả nghiêng, giống như quay trở lại thời thơ ấu, đâu còn chút đáng vẽ nào của những học sinh sắp tốt nghiệp cấp ba.

“Lâm Nhất Nhiên, cậu đi đâu vậy?” Đường Cẩm ngồi trong sân, chợt đứng lên hỏi Lâm Nhất Nhiên.

“Ở đây đông người nên hơi nóng.” Lâm Nhất Nhiên chỉ vào những người đang ngồi trong sân, “Tớ ra ngoài đi bộ một vòng.”

“Tớ đi cùng cậu nhé?”

“Thôi khỏi.” Lâm Nhất Nhiên nhìn tay Đường Cẩm cứ nắm khur khur cái điện thoại, “Cậu ở đó mà nhắn tin đi!” Nói xong, cô phất phất tay với Đường Cẩm, bước ra khỏi sân.

Ngoài đường cái thực sự rất lớn, cũng chả có một bóng người, đèn đường chiếu sáng một màu cam nhạt, gió đêm thổi hắt hiu, Lâm Nhất Nhiên chậm rãi bước đi trên đường. Tản bộ là một chuyện cực kỳ thoải mái, dễ chịu, nhưng lúc này lại có tiếng bước chân ở phía sau lưng, dĩ nhiên là không thể cảm thấy dễ chịu được nữa rồi.

Lâm Nhất Nhiên không quay đầu lại, cô cảnh giác, chân bước nhanh hơn, nào ngờ tiếng bước chân sau lưng cũng nhanh dần, Lâm Nhất Nhiên cắn chặt răng, chạy nhanh về phía trước, người phía sau đột nhiên sừng sốt một phen, lập tức chạy theo, dường như còn đang nói to cái gì đó.

Lâm Nhất Nhiên không dám quay đầu lại, cũng không dám trả lời, chạy đến ngã rẽ, cô đột nhiên quẹo vào, lại bất ngờ trông thấy, ở dưới ánh đèn, bóng dáng một người đàn ông cao ngất đang đứng đó.

“Thầy!” Lâm Nhất Nhiên vừa chạy vừa kêu to: “Thầy!”

Trần Tư Tầm đang đứng dưới cột đèn, dường như là đang gọi điện thoại, nghe thấy có giọng nói ở phía sau, anh xoay người, liền nhìn thấy một cô nữ sinh đang chạy rất nhanh về phía mình.

“Cẩn thận! Chỗ này là đập nước lớn!” Trần Tư Tầm còn chưa nói xong, Lâm Nhất Nhiên cũng đột nhiên ý thức được, nhưng mà theo quán tính, cô chạy quá nhanh nên không kịp dừng lại, lúc này, chân cô đập lên một khoảng không.

Lâm Nhất Nhiên sợ hãi kêu to, cảm thấy mắt mình hoa lên, cứ như vậy thẳng tắp ngã xuống.

Ngay sau đó là một trận choáng váng đầu óc, đợi đến khi cô lần tới được bờ bên kia, Lâm Nhất Nhiên cảm thấy mình giống như bị ném chết rồi.

“Ai ôi” Lâm Nhất Nhiên nằm bò trên mặt đất, rên rĩ: “Mẹ ơi, thật là muốn lấy mạng của mình mà. . .”

“Lâm Nhất Nhiên, nằm đủ rồi thì đứng dậy đi.”

“A!” Lâm Nhất Nhiên hoảng sợ, kêu to: “Thầy, sao thầy cũng ở đây?”

“Sao tôi cũng ở đây. . . .” Trần Tư Tầm cười khỏ lặp lại lời cô, “Em nói thử xem.”

Lúc này, Lâm Nhất Nhiên mới phát hiện là mình đang nằm đè lên trên người anh, cô vội vàng đứng dậy, bởi vì cái cổ chuyển động quá mạnh, làm cô đau muốn nhe răng.

“Thầy, làm sao mà.” Lâm Nhất Nhiên vừa mới mở miệng liền hối hận, rõ ràng người này là bị mình xông vào nên mới ngã xuống, vậy mà mình còn định hỏi thêm một lần nữa.

Trần Tư Tầm đứng lên, phui phui đất bám trên quần áo, liếc mắt nhìn Lâm Nhất Nhiên một cái, không trả lời cô, anh nói: “Lâm Nhất Nhiên, sao tự nhiên em lại chạy nhanh như vậy?”

“Có người đi theo em” Lúc này Lâm Nhất Nhiên mới nhớ tới vì sao mình lại chạy, vội vàng mở miệng: “Thầy, có người đi theo em.”

Trần Tư Tầm nhìn về phía đập nước, “Bây giờ không có ai rồi, em yên tâm đi.”

“Thầy, vậy chúng ta làm sao bây giờ?”

“Em có mang theo điện thoại không?”

“Không có.” Lâm Nhất Nhiên lắc đầu, nhìn bàn tay trống không của Trần Tư Tầm, âm thầm suy nghĩ, vừa rồi cô vẫn còn thấy điện thoại trong tay anh,

sao bây giờ anh lại hỏi cô có mang theo điện thoại không, không phải là bị cô xô ngã nên vắng đi rồi chứ?

Nghĩ như vậy, sắc mặt Lâm Nhất Nhiên có chút tái nhợt, âm thầm kêu khổ, không phải chứ, mới vừa bồi thường cái áo somi hết hai ngàn, bây giờ lại phải bồi thường điện thoại di động, cô có đem mình bán đi thì cũng không đủ tiền để mua điện thoại trả cho anh.

“Em sao vậy?” Trần Tư Tầm quan sát Lâm Nhất Nhiên: “Bị thương ở chỗ nào?”

“Thầy!” Lâm Nhất Nhiên mở miệng, vẻ mặt trông rất đáng thương: “Em không có tiền mua điện thoại cho thầy rồi.”

Trần Tư Tầm sững sốt một phen, anh không nghĩ tới Lâm Nhất Nhiên sẽ đột nhiên nói như vậy, “Ừm, tôi biết.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Lâm Nhất Nhiên nhìn xung quanh, chỉnh sửa lại quần áo, “Chúng ta trở về như thế nào? Tại sao ở đây lại không có nước vậy?”

“Cái đập này vẫn chưa được sử dụng, hiện tại chúng ta chỉ có thể ngồi đợi mà thôi.” Nói xong, Trần Tư Tầm đi đến bên cạnh bờ đê, “Là xi măng, chúng ta ngồi đây đi.”

“Lỡ không ai phát hiện ra.”

Trần Tư Tầm mỉm cười, “Vậy thì chúng ta phải ở lại đây cả đời rồi.” Nói xong, anh lại ngồi xuống bên cạnh bờ.

Lâm Nhất Nhiên không nghĩ tới, rơi vào tình huống như bây giờ mà Trần Tư Tầm còn có thể nói đùa như vậy, nhất thời cô không biết phải nói như thế nào, đành phải đi đến ngồi xuống bên cạnh anh, vẫn không quên duy trì khoảng cách.

Trần Tư Tầm bật cười, cũng không vạch trần cô, anh nói: “Lâm Nhất Nhiên, em ôn tập thế nào rồi?”

“Cũng tạm tạm.” Lâm Nhất Nhiên nghĩ một hồi lại nói: “Em cảm thấy không tồi, lần này về ôn tập lại một chút cũng không sao.”

“Em đã suy nghĩ muốn báo danh vào trường đại học nào chưa?”

Lâm Nhất Nhiên lắc đầu: “Vẫn chưa.”

“Em có biết vì cái gì mà hôm qua Đường Cẩm lại hỏi tôi như thế không?” Trần Tư Tầm hơi nghiêng đầu, ánh mắt mang theo ý cười.

“A?” Lâm Nhất Nhiên sửng sốt, có chút không theo kịp suy nghĩ của Trần Tư Tầm, “Gì cơ?”

“Cảm thấy em như thế nào ấy.” Trần Tư Tầm lặp lại vấn đề của Đường Cẩm, anh chăm chú nhìn cô.

“A. . . .” Lâm Nhất Nhiên quần bách, không biết phải trả lời như thế nào, cũng không dám nhìn thẳng vào mắt anh, chỉ có thể nhìn nhìn xung quanh.

Trần Tư Tầm cũng không so đo với cô, anh quay đầu nhìn về phía xa, “Lâm Nhất Nhiên, em cảm thấy Lý Điền có chỗ nào không tốt?”

Lâm Nhất Nhiên bị sắc nước bọt của chính mình, ho khan vài tiếng.

“Sao lại khàn như vậy?” Trần Tư Tầm nâng tay trái, vỗ vỗ lưng cho cô, “Không nói chuyện này nữa.”

“Cảm ơn thầy.” Lâm Nhất Nhiên vẫn có chút chột dạ, không dám nhìn vào ánh mắt của anh, cô đang suy nghĩ xem nên trả lời như thế nào.

“Cứ như bây giờ là tốt rồi.” Giống như anh biết cô đang suy nghĩ gì, Trần Tư Tầm nâng tay phải chống cằm, nhìn Lâm Nhất Nhiên cười: “Chỉ là nói chuyện phiếm giết thời gian thôi.”

Lúc này, trăng sáng tỏ, ánh trăng màu bạc chiếu rọi vào khuôn mặt anh, lộ ra những đường nét đẹp như tranh vẽ.

Có lẽ là vì ánh mắt quá mức đồng cảm của những người khác, khiến cho bản thân cô không thể không kiên cường, cũng có lẽ là vì đã kìm nén trong lòng quá lâu, lâu đến mức cô cảm thấy thật khó để có thể chịu đựng thêm được nữa, có lẽ là do cảnh tượng này quá mức mê hoặc, Lâm Nhất Nhiên hơi cúi đầu, điều chỉnh lại tư thế ngồi.

“Kỳ thực cũng không có gì.” Cô từ từ mở miệng, giọng nói bình thản, “Cậu ấy không có gì là không tốt, có thể là vì tội em không thích hợp, mặc dù đang yên ổn, không hiểu tại sao lại cãi nhau, chỉ cảm thấy có cái gì đó không đúng, hoặc cũng có thể là do em quá soi mói mà thôi.” Lâm Nhất Nhiên cười khẽ, “Em luôn muốn tìm một người có thể cho em cảm giác an toàn, Lý Điền rất tốt, nhưng chỉ là cậu ấy còn quá nhỏ, ở cùng một chỗ với cậu ấy làm em có cảm giác như mình đang quan tâm tới một người em trai, đối với người mà em mong muốn, hoàn toàn trái ngược.”

“Vậy em muốn một người như thế nào?”

“Em cũng không biết.” Lâm Nhất Nhiên thành thật trả lời, “Loại chuyện như thế này, tốt nhất là nên dựa vào cảm giác của mình, không phải cứ muốn là có thể tìm được.”

“Lâm Nhất Nhiên.” Đôi mắt của Trần Tư Tầm như ánh lên hàng ngàn vì sao sáng, lông mi anh khẽ chớp, hứng thú hỏi: “Em cảm thấy tôi như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Thổ lộ không bất ngờ

Ads Lâm Nhất Nhiên quay đầu, nhìn bộ dạng nghiêm túc của Trần Tư Tầm, cô có chút sững sờ, bật thốt lên: “Thầy, thầy bị ngã đến mức đầu óc choáng váng sao?”

Trần Tư Tầm không tức giận, tươi cười trên khóe môi cũng không giảm bớt, “Lâm Nhất Nhiên, em còn quá nhỏ, vẫn chưa hiểu được thế nào là yêu một người, nhưng không sao cả, tôi sẽ từ từ dạy cho em, em không cần gấp gấp trả lời tôi, tôi sẽ cho em thời gian.” Khóe môi anh nhếch lên, ánh mắt ngập tràn vui vẻ như gió xuân, “Tôi chờ em đến khi tốt nghiệp.”

“Thầy, em”

“Lâm Nhất Nhiên. Lâm Nhất Nhiên.”

Giọng nói tràn đầy lo lắng của Đường Cẩm không biết từ chỗ nào truyền đến: “Lâm Nhất Nhiên, cậu ở đâu.”

Lâm Nhất Nhiên cọ cọ chân đứng lên, hưng phấn kêu to: “Là Đường Cẩm, cậu ấy đến rồi!”

“Ừm.” Trần Tư Tầm cũng đứng lên, phúi phúi đất bám trên quần, chỉ lên phía trên đập nước: “Em xem kia.”

Lâm Nhất Nhiên nhìn theo hướng anh chỉ, cô trông thấy thấp thoáng ánh đèn pin cùng với những tiếng kêu to.

“Là bọn họ đến đây!” Lâm Nhất Nhiên túm chặt cánh tay của Trần Tư Tầm, ra sức nhìn lên phía trên đập nước, vẫy vẫy tay, “Đường Cẩm, Đường Cẩm, tớ ở đây! Thầy, chúng ta đi thôi!”

Trần Tư Tầm nhìn cổ tay mảnh khảnh của cô, hơi hơi nhú mảy, đi theo cô về phía trước hai bước, đến bên cạnh bờ đê.

“Lâm Nhất Nhiên, sao cậu lại đi xuống đó làm gì?” Đường Cẩm đứng ở phía trên, cầm đèn pin rọi vào, lúc ẩn lúc hiện, “Con bé chết tiết này, làm tớ lo lắng chết mất.”

“Tớ đi lên bằng cách nào đây?” Lâm Nhất Nhiên đưa tay che mắt, “Đừng có lấ cái đèn pin nữa, chói mắt quá!”

“Em đi về phía trước một chút, đằng trước có một bậc thềm, có thể bước lên.” Bên cạnh Đường Cẩm vang lên giọng nói của một người đàn ông xa lạ, “Bậc thang ở đó trơn lắm, cẩn thận một chút kéo ngã, cô bé, dưới đó chỉ có một mình em thôi sao?”

“A, không phải.” Lâm Nhất Nhiên chân chừ một chút, “Còn có thầy Trần.”

“Thầy Trần!!!” Đường Cẩm hét ầm lên, lắc lắc đèn pin trong tay, “Lâm Nhất Nhiên, Lâm Nhất Nhiên, sao cậu không ngồi ở dưới đó ngay ngốc luôn đi!”

“.”

Lâm Nhất Nhiên không khỏi có chút xấu hổ thẹn thùng, lúc trước Đường Cẩm và Từ Thụy cũng hay nói đùa, nhưng cô cũng không tự mình đa tình, cho rằng Trần Tư Tầm sẽ thích mình, chuyện đây cô vẫn tự giác hiểu được. Nhưng hiện tại thì khác, giờ phút này nghe Đường Cẩm nói vậy, giống như là bị vạch trần, cảm giác so với lần trước khác nhau rất nhiều.

Nhìn Lâm Nhất Nhiên bất động, Trần Tư Tầm không nhịn được bật cười, anh ho nhẹ hai tiếng: “Có bậc thang ở phía trước sao?”

“A, thầy Trần!” Giọng nói của Đường Cẩm lập tức trở nên nghiêm chỉnh, “Vâng, là ở phía trước, đi dọc theo chỗ này thêm vài bước là có thể thấy được.”

Trần Tư Tầm khề ừ, gật đầu nói: “Đi thôi.”

Bờ đê rất cao, cho nên bậc thang được làm cực kỳ nhỏ, nằm chi chít kéo dài về phía trước.

Đứng ở bậc thang bên dưới nhìn lên, chỉ cảm thấy một mảnh tối đen, không thấy được bên trên, Đường Cẩm rọi đèn pin xuống cũng chỉ thấy được một vài đốm sáng mờ mờ.

Bên cạnh những bậc thang đều là nước, Lâm Nhất Nhiên thử bước lên một bậc, chỉ thấy dưới chân mình rất trơn, cảm giác so với trượt băng còn kích

thích hơn.

“Hai người cẩn thận một chút.” Đường Cẩm ở phía trên nói vọng xuống, “Bậc thang này rất trơn.”

Lâm Nhất Nhiên cảm thấy buồn cười, bậc thang này đâu chỉ rất trơn, mà là trơn đến nỗi không thể nào đi được.

Phía sau, Trần Tư Tầm bỗng nhiên bước lên bậc thang, Lâm Nhất Nhiên vừa muốn mở miệng nhắc nhở, đã thấy Trần Tư Tầm đứng vững ở trên thềm, anh đang giơ tay đưa về phía cô.

“Tôi đây!”

Lâm Nhất Nhiên sững sờ nhìn ngón tay thon dài của anh, Trần Tư Tầm hơi nhú mày, “Sao vậy?”

“Không, không có gì.” Lâm Nhất Nhiên vội vàng định thần lại, có chút do dự, cuối cùng vẫn là vươn tay ra nắm chặt tay anh, “Cảm ơn thầy.”

Trần Tư Tầm xoay người, nghe thấy cô nhỏ giọng nói như vậy, anh nghiêng đầu, liếc nhìn cô một cái, chỉ thấy cô gái nhỏ đang cúi đầu, bàn tay đang nắm lấy tay anh hơi run rẩy, xem ra là cô rất khẩn trương.

Trần Tư Tầm cúi đầu cười cười, anh nhìn bậc thang, nắm tay cô từ từ đi lên.

Lâm Nhất Nhiên nắm lấy tay anh, cô cảm thấy trái tim mình bỗng dưng loạn nhịp.

Tay anh rất lớn, bàn tay rất dày, nắm lấy tay cô cực kỳ ấm áp. Anh đi rất chậm, nhưng mỗi bước đều cực kỳ ổn định, cô đi theo phía sau, cảm thấy không hề sợ hãi, lại có cảm giác rất an toàn.

Xung quanh một mảnh tối đen, không biết đường lên trên còn dài hay ngắn, nhưng Lâm Nhất Nhiên cảm thấy trong lòng mình thật bình thản, giống như trước đây, cô hay nằm trong lòng mẹ nghe chuyện cổ tích, không có sợ hãi, không có bất an, toàn bộ đều yên tĩnh, tốt đẹp như vậy. Lâm Nhất Nhiên có chút hoảng hốt, thất thần nói: “Làm sao để biết được, mình thật sự có thể gặp được người như mình mong muốn hay không?”

Trần Tư Tầm dừng bước, quay đầu lại nhìn, bởi vì anh đứng trên cô một bậc nên trông cô càng thêm nhỏ nhắn, anh từ từ mở miệng: “Do not, for one repulse, give up the purpose that you resolved to effect.” Anh chăm chú nhìn cô, thật khó để có thể nhận ra được sự dịu dàng ẩn trong đôi mắt.

Một cơn gió thổi nhẹ lên mái tóc, Lâm Nhất Nhiên nhớ lại hôm anh đứng phân tích ngữ pháp trên bục giảng ngày hôm đó, ánh mắt anh nhìn cô, ánh mắt mang nhiều hàm xúc, nhưng khi đó cô lại không nhận ra. Lâm Nhất Nhiên ngẩng đầu, bên trong nụ cười dường như có phần sáng tỏ.

“Cảm ơn thầy.” cô nhìn anh, mỉm cười nói: “Cảm ơn!”

Trần Tư Tầm gật đầu, nhắc chân bước lên bậc thang, “Đến rồi.”

“Lâm Nhất Nhiên!”

Đường Cẩm chạy đến kêu to, ôm chầm lấy Lâm Nhất Nhiên, “Cậu rốt cuộc cũng lên rồi.”

Lâm Nhất Nhiên ngạc nhiên, lúc này cô mới phát hiện là mình đã lên trên mặt đất.

“Thì ra là có thể dễ dàng leo lên như vậy.” Lâm Nhất Nhiên thì thào, nhìn chằm chằm Trần Tư Tầm, “Dễ dàng như vậy.”

“Cậu nói gì thế?” Đường Cẩm buông Lâm Nhất Nhiên ra, lập tức nở nụ cười trêu chọc: “Ôi ôi, xấu hổ quá, phi lễ chứ nhìn, phi lễ chứ nhìn nha.” (chỗ này để nguyên cho hay hen)

Lâm Nhất Nhiên hơi sững sờ, lúc này cô mới phát hiện ra là mình vẫn còn đang nắm lấy tay của Trần Tư Tầm, cô xấu hổ, vội vàng buông ra, đẩy bả vai của Đường Cẩm, trên khuôn mặt là một mảnh ửng hồng.

Trần Tư Tầm nhàn nhạt cười, nhìn đồng hồ trên tay, “Không còn sớm nữa, mọi người mau về đi.”

Lâm Nhất Nhiên đỏ mặt, khẽ ừ, Đường Cẩm nắm chặt tay Lâm Nhất Nhiên, cười hi hi nhìn về phía Trần Tư Tầm phất phất tay, nói một câu hẹn gặp lại rồi xoay người đi, Lâm Nhất Nhiên đột nhiên túm chặt tay Đường Cẩm, chần chờ một chút, lại nói: “Thầy, trở về nhìn xem một chút. . . có. . . có bị thương ở đâu hay không.”

Trần Tư Tầm gật đầu, Lâm Nhất Nhiên vẫn còn muốn nói cái gì, suy nghĩ một hồi lại không mở miệng, chỉ nói hẹn gặp lại rồi theo Đường Cẩm trở về.

Ban đêm, Lâm Nhất Nhiên nằm ở trên giường, lăn qua lăn lại, không ngủ được, Đường Cẩm nằm bên cạnh cầm điện thoại, “Đại tiểu thư, cậu làm sao vậy? Lăn qua lăn lại có mệt hay không?”

“Đường Cẩm!” Lâm Nhất Nhiên vươn tay che mắt, ánh trăng sáng ngời, xuyên qua kẽ tay rọi vào trong mắt cô, “Tại sao cậu cứ hay đem tớ và thầy Trần ra trêu đùa vậy?”

“Cảm giác không giống nhau.” Đường Cẩm hơi suy tư, “Mặc dù thầy Trần đối với cậu cũng không có gì đặc biệt, nhưng tớ cứ có cảm giác lại không

giống như vậy.” cuối cùng, cô cười híp mắt nói: “Chắc là tớ bị Từ Thụy ảnh hưởng rồi!”

“Vậy sao. . . .” Lâm Nhất Nhiên nheo mắt lại, “Muộn rồi, ngủ đi.” Nói xong cô xoay người, gối đầu lên bàn tay, lại nghĩ đến lúc Trần Tư Tầm cười nói: Tôi chờ em đến khi tốt nghiệp.

Đến khi tốt nghiệp.

Lâm Nhất Nhiên nhắm mắt lại, trong lòng thăm thẳm, còn hơn một tháng, còn có thời gian.

Tất cả đều có khả năng.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Rắc rối rồi, không thể về nhà!

Ads Buổi chiều ngày thứ hai, sau khi trở về trường học, mọi người đều mệt mỏi, chào hỏi nhau vài câu rồi ai về nhà nấy.

Đường Cẩm tốt số được Từ Thụy tới đón, Lâm Nhất Nhiên đang định leo lên xe, lại bị Từ Thụy ngăn lại.

“Em gái Lâm à, ngày hôm nay không đưa em về được rồi.” Về mặt Từ Thụy bốn cọt, đứng ở kế bên Đường Cẩm, nói xong, anh lại bĩu môi: “Em xem kia.”

Lâm Nhất Nhiên khó hiểu quay đầu lại, chỉ thấy Trần Tư Tầm mỉm cười, dựa người vào chiếc BMW đang nhìn về phía cô.

Nhớ tới cái chuyện đêm hôm trước, khuôn mặt của Lâm Nhất Nhiên lại đỏ bừng, Từ Thụy trêu chọc nói: “Em gái Lâm, sao mặt em đỏ vậy?” Nói xong, anh nháy nháy mắt vài cái, mở cửa bước lên xe.

“Lâm Nhất Nhiên, tụi tớ đi trước đây.” Đường Cẩm thò đầu ra ngoài cửa kính nói, chỉ về Trần Tư Tầm đang đứng cách đó không xa, “Mau đi đi, đừng để người ta đợi!”

Lâm Nhất Nhiên phát tay với Đường Cẩm, lại quay đầu nhìn thoáng qua Trần Tư Tầm, chần chừ một chút, cuối cùng vẫn là bước lên phía trước: “Thầy!”

“Đi thôi, tôi đưa em về nhà.”

“Thầy, thầy biết chuyện của Đường Cẩm với Từ Thụy sao?”

“Biết, Từ Thụy có nói với tôi.”

Lâm Nhất Nhiên “Oh!” một tiếng, “Hình như nhà của Từ Thụy rất giàu.”

Trần Tư Tầm liếc mắt nhìn cô một cái, thản nhiên nói: “Ừ, có lẽ vậy.”

Anh mà nói có lẽ, vậy thì nhất định là đúng như vậy rồi, Lâm Nhất Nhiên âm thầm suy nghĩ, Trần Tư Tầm bỗng nhiên mở miệng nói: “Đói bụng sao?”

Lâm Nhất Nhiên xoa xoa bụng, “Có một chút. . . .”

“Đi ăn nhé.” Trần Tư Tầm nhìn gương chiếu hậu, dừng xe lại, anh hỏi: “Em muốn ăn gì?”

Lâm Nhất Nhiên nhìn bốn phía xung quanh, chỉ vào góc đường, “Hay là chúng ta vào đó đi, em và Đường Cẩm vẫn hay ăn KFC ở đây.”

Trần Tư Tầm gật đầu, đi theo Lâm Nhất Nhiên xuống xe.

Lâm Nhất Nhiên và Đường Cẩm thường xuyên đi tới đây dạo phố, cho nên đối với nơi này rất quen thuộc. Đẩy cửa vào liền ngựa quen đường cũ, đi đến chỗ mình vẫn hay ngồi, mà Trần Tư Tầm thì đi gọi thức ăn.

Bởi vì hôm nay là mừng một tháng năm, trong tiệm KFC rất đông người, cách đó vài bước, một cô bé đang nắm tay mẹ, lớn tiếng nói: “Mẹ, con muốn ăn cái này.”

Bà mẹ trẻ xoa xoa đầu con gái, dường như có chút khó xử, cúi đầu, không biết là đang nói gì với cô bé, cô bé chép chép miệng, giống như là sắp khóc.

“Cái kia.” Lâm Nhất Nhiên đứng dậy, “Hay là hai người ngồi ở đây đi.”

“Chuyện này. . . không được hay cho lắm.” Người phụ nữ nhìn Lâm Nhất Nhiên, “Em không ngồi sao?”

“Không có chuyện gì đâu.” Lâm Nhất Nhiên ngồi xuống đối diện hai mẹ con, cười nói: “Chúng tôi cũng đi có hai người, không sao cả.”

“Vây, thật sự cảm ơn em.” Người phụ nữ cảm kích, nắm tay bé gái nói: “Bé cưng, cảm ơn chị đi!”

“Cảm ơn chị!” Cô bé mỉm cười ngọt ngào, ngoan ngoãn nói.

“Đừng khách khí.” Lâm Nhất Nhiên làm mặt quỷ với cô bé, “Hihi, em thật đáng yêu.”

Cô bé càng cười lớn tiếng, Lâm Nhất Nhiên cũng nở nụ cười, nhìn thấy Trần Tư Tầm đang bụng thức ăn đến, cô vội vàng vẫy tay với anh: “Ồ đây!”

Trần Tư Tầm đặt khay lên trên bàn, ngồi vào bên cạnh Lâm Nhất Nhiên, nhìn về phía người phụ nữ kia cười cười, người phụ nữ có chút hoảng hốt, lập tức đánh nhẹ vào tay của bé gái: “Đó là khoai tây chiên của người khác.”

“Không sao, không sao.” Lâm Nhất Nhiên vội vàng nói, “Em ăn đi, không sao đâu.”

“Thật ngại quá, để tôi đi mua đồ ăn.” Bà mẹ trẻ dặn dò con mình đừng chạy lung tung, sau đó bước đi đến chỗ quầy phục vụ.

Cô bé mở to đôi mắt tròn vo, nhìn chằm chằm khoai tây chiên trước mặt, vẻ mặt làm cho người khác cảm thấy buồn cười.

Lâm Nhất Nhiên lấy khoai tây chiên đưa cho cô bé, “Hai mẹ con họ không tìm được chỗ ngồi nên em bảo hai người ngồi ở đây.”

“Ừm.” Trần Tư Tầm đem hamburger đưa cho Lâm Nhất Nhiên, “Em ăn đi.”

“Thầy không ăn sao?”

Lâm Nhất Nhiên nhìn trên bàn, chỉ thấy phần ăn dành cho một người, cô lập tức nhớ tới ở đây là tiệm KFC, mà người trước mặt là Trần Tư Tầm, anh làm sao có thể ăn cái loại thức ăn dành cho trẻ con này cơ chứ.

Nghĩ vậy, Lâm Nhất Nhiên cúi đầu, có chút ảo não, cảm thấy hối hận tại sao mình lại dẫn anh đi đến chỗ này, bây giờ thì hay rồi, mình ngồi ăn còn người ta thì ngồi nhìn, ôi. . .

“Tôi không đói.” Trần Tư Tầm làm sao có thể không nhìn ra được tâm tư trong lòng cô, “Huống chi ở nước ngoài tôi đã ăn hamburger đến phát ngán rồi.”

“Vây chúng ta trở về mua cái gì ăn đi.” Lâm Nhất Nhiên nghĩ nghĩ, “Em biết một tiệm bán đồ ăn rất được.”

“Tình cảm của hai người thật tốt.” Người phụ nữ bụng khay thức ăn tới, nhìn nhìn Trần Tư Tầm, nói nhỏ với Lâm Nhất Nhiên: “Tìm bạn trai thì nên tìm người lớn tuổi hơn mình như vậy, em sẽ cảm thấy tình yêu của họ chín chắn hơn.”

Lâm Nhất Nhiên bị lời nói này làm cho hoảng sợ, hamburger đang nhai trong miệng lập tức bị nghẹn ở cổ họng, nuốt vào cũng không được mà nhả ra cũng không xong, cô xấu hổ ngồi yên tại chỗ, không biết phải nói như thế nào.

Trần Tư Tầm ngồi ở bên cạnh cũng không lên tiếng, anh chỉ cười cười nhìn bộ dạng quẫn bách của cô.

“Chúng em. . . chúng em không phải vậy.” Lâm Nhất Nhiên khó khăn nuốt xuống miếng hamburger, vội vàng giải thích, “Anh ấy là thầy của em, tụi em không phải là cái gì kia.”

“A.” người phụ nữ có chút xấu hổ, nhanh chóng nhìn Trần Tư Tầm một cái, “Thật ngại quá!”

“Không sao đâu.” Lâm Nhất Nhiên cũng có chút xấu hổ, chỉ cúi đầu ăn hamburger, không dám nhìn đến vẻ mặt của người đàn ông bên cạnh.

Trần Tư Tầm lắc lắc cái ly Coca, những viên đá va chạm tạo nên những âm thanh leng keng, bầu không khí lúc này có vẻ hơi gượng gạo.

“Nguyên vọng của tôi là được làm một người hiệu trưởng, mỗi ngày đều thu tiền học phí của học sinh, sau đó sẽ đi ăn lẩu, hiện tại.” (Cái này hình như là chuỗi đt của em Nhiên nhà ta)

Âm thanh chuông bỏ bóng nhiên vang lên, Lâm Nhất Nhiên vội vàng móc điện thoại ra: “Alo “

“A. . bà nội, sao vậy ạ?”

“A?”

“A a?”

“A a a?”

“A a a a?”

Trần Tư Tầm nhìn về mặt biến hóa và giọng điệu kỳ quái của cô, lúc Lâm Nhất Nhiên cúp điện thoại, anh hỏi: “Sao vậy?”

“Bà nội tưởng hôm nay em vẫn còn đi chơi với lớp nên đã qua bên nhà cô của em rồi.” Về mặt của Lâm Nhất Nhiên suy sụp, “Nhà cô của em lại ở thành phố B.”

“Ba mẹ em ngày hôm qua về nhà bà nội rồi lại đi đến thành phố S. . . “

“Em không có chìa khóa nhà. . . .”

Sau cùng là vẻ mặt tuyệt vọng, “Đây là Thượng Đế muốn chinh chết mình sao.”

Trần Tư Tầm trầm ngâm một lát: “Hay là em gọi thử cho Đường Cẩm xem?”

“Đúng nha. . . “ Lâm Nhất Nhiên vội vàng bấm số điện thoại của Đường Cẩm.

“Này, cậu đang ở đâu?”

“Từ Thụy?” Giọng nói của Lâm Nhất Nhiên bỗng lên cao tám phân âm điệu, “Điện thoại của Đường Cẩm tại sao lại ở chỗ anh?”

Trần Tư Tầm nghe vậy hơi nhủ mảy, anh lấy điện thoại từ trong tay cô, chỉ nghe giọng nói trêu chọc của Từ Thụy ở đầu dây bên kia: “Sao vậy? Chẳng lẽ chỉ có em và Trần Tư Tầm mới được phép chơi bởi, không cho anh và Đường Cẩm vui về hay sao? Em gái Lâm à, em như vậy cũng không đúng rồi, anh.”

“Cậu nói gì vậy?” Trần Tư Tầm hơi quát to: “Đứng đắn một chút!”

“Ôi, nhanh như vậy đã đổi người rồi.” nói là nói thế, nhưng Từ Thụy cũng không có chút giật mình, “Chỉ đùa một chút thôi mà, cậu đừng nóng, cẩn thận dọa em gái Lâm sợ đấy.”

Nổi giận với cái loại người này thì sớm muộn gì cũng tự làm mình tức chết, Trần Tư Tầm dứt khoát nói: “Đường Cẩm đâu?”

“Tụi tớ đang ở bên ngoài, làm sao vậy?”

“Lâm Nhất Nhiên không thể về nhà.” Trần Tư Tầm liếc nhìn Lâm Nhất Nhiên một cái, “Cậu đưa Đường Cẩm trở về nhanh lên.”

“Cậu đem Lâm Nhất Nhiên đến chỗ cậu đi, dù sao bên cậu cũng không có ai.” Giọng nói của Từ Thụy cả lơ phát phơ, “Tụi tớ không có ở trong thành phố A, vừa mới ra khỏi đường cao tốc rồi.”

“Từ Thụy, cậu.”

“Thầy Trần ạ?” Đầu dây bên kia đổi qua giọng nói của người khác, “Em và Từ Thụy đi xem Liên hoan âm nhạc, bây giờ đã ra khỏi đường cao tốc rồi, hay là thầy mang Lâm Nhất Nhiên về nhà thầy đi?”

Về mặt Lâm Nhất Nhiên phức tạp, nhìn thấy Trần Tư Tầm cúp điện thoại, cô vội vàng hỏi: “Thầy, thế nào rồi?”

“Hai người bọn họ không có trong thành phố A!” Trần Tư Tầm nói ngắn gọn, nhìn Lâm Nhất Nhiên đang lộ ra ánh mắt thất vọng.

“Chẳng lẽ đêm nay mình phải ngủ ở khách sạn sao.?” Cô lẩm bẩm nói.

“Em. . . “ Trần Tư Tầm trầm ngâm một lúc lâu, “Em có muốn theo tôi về nhà không?”

Anh vừa dứt lời, người phụ nữ ngồi đối diện đang cầm ly Coca đột nhiên sặc lên, ho khan vài tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Mất hết cả mặt mũi

Ăn xong đã hơn sáu giờ tối, ngoài đường vẫn còn đang kẹt xe, Trần Tư Tầm nhìn đồng hồ, quay đầu lại nói với Lâm Nhất Nhiên: “Em nói tiệm mì ở đâu?”

Lâm Nhất Nhiên suy nghĩ một hồi: “Đại khái là gần khu vui chơi trẻ em.”

“Có thể đi tàu điện ngầm đến sao?”

“Ừm!” Lâm Nhất Nhiên nhìn Trần Tư Tầm, “Nhưng bây giờ chúng ta làm sao đi mua vé được?”

“Bây giờ chắc chắn là không ra được rồi.” Trần Tư Tầm dừng lại nói: “Đợi một chút có lẽ sẽ khá hơn.”

Nghĩ đến ngồi tàu điện ngầm, Lâm Nhất Nhiên có chút do dự.

“Sao vậy?”

“Không, em không sao.” Lâm Nhất Nhiên nhìn một chút thức ăn còn sót lại trên bàn, cô cắn răng nói: “Thầy, chúng ta đi thôi.”

Trên đường nhiều xe, tàu điện ngầm cũng đông người.

Lâm Nhất Nhiên theo đám người chen chúc lên xe, cô cảnh giác nhìn chăm chăm xung quanh, sợ lại gặp phải mấy kẻ quấy rối.

Hơn nữa, còn có Trần Tư Tầm đi theo, nếu cô lại hét to một lần nữa thì chắc sẽ dọa đến anh mất.

Nghĩ đến đây, Lâm Nhất Nhiên quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh mình, thật là làm khó cho anh, phải chen chúc trong một đám người nhưng anh vẫn phong độ như vậy.

“Ôi. . .” Lâm Nhất Nhiên đang thất thần, bỗng nhiên cảm thấy có cái gì đó đụng mạnh vào thắt lưng mình.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Một người đàn ông to béo, khoảng chừng ba mươi tuổi, quay đầu lại, liên tục nói xin lỗi: “Tiểu thư, xấu hổ quá, đụng vào cô rồi, thật sự xin lỗi!”

“Không có việc gì đâu.” Lâm Nhất Nhiên cảm thấy nói cái gì cũng không tốt, chỉ có thể mỉm cười, bộ dạng như không hề hấn gì.

“Xem ra mình không thích hợp ngồi tàu điện ngầm!”

Lâm Nhất Nhiên xoa xoa thắt lưng, nhỏ giọng than thở, lần trước là tâm hồn bị tổn thương, lần này là thân thể bị trọng thương, thật sự là đầy đủ mà.

“Ôi. . .ai. . .ôi.ôi. . .!” Tàu điện ngầm dừng lại, Lâm Nhất Nhiên bị đoàn người cuốn theo, ra gần đến cửa xe, “Nhường đường một chút, nhường đường một chút, làm ơn cho qua. . .”

Lâm Nhất Nhiên liều mạng quay trở lại, bỗng nhiên bàn tay cô bị ai đó túm chặt, bàn tay dùng lực, Lâm Nhất Nhiên lao ra khỏi đám đông, bỏ nhào vào trong ngực anh.

“Cám ơn thầy!” Lâm Nhất Nhiên còn chưa nói xong, lại lao đảo một phen, bởi vì tàu điện ngầm chuyển động, khiến cô lại ngã vào lòng anh.

Trần Tư Tầm ôm cô xoay người lại, sau đó buông tay, đem cô đặt ở trong lòng, chặn lại những người khác.

“Cám. . . cám ơn thầy!”

Giọng nói của Lâm Nhất Nhiên nhỏ đến mức khó có thể nghe được, cô cảm thấy mình lẩn qua lộn lại, rồi cứ nói cám ơn anh như vậy thật ngu xuẩn.

Trần Tư Tầm gật đầu, “Không có gì, cô bé ngốc nghếch!”

Ngốc. . .cô bé ngốc nghếch.

Lâm Nhất Nhiên ghen hờn, trở mắt nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Trần Tư Tầm, đột nhiên cô có cảm giác mình bị người ta ghét bỏ rồi.

Mờ mịt đi theo Trần Tư Tầm xuống trạm xe, đến tiệm mì, mua vé, ngồi tàu điện ngầm trở về, sau đó ngồi lên xe của Trần Tư Tầm.

“Lâm Nhất Nhiên, em đang suy nghĩ gì vậy?” Trần Tư Tầm cũng không nhìn cô đang mất hồn ngồi ở bên cạnh mình, chỉ tập trung lái xe.

Lâm Nhất Nhiên đang sững sờ, ôm trong lòng một túi đựng mì sốt tương thật lớn, cô bật thốt ra: “Đang nghĩ mình bị người ta ghét bỏ rồi.”

Nói xong, cô mới kịp phản ứng, vội vã ngậm miệng.

Trần Tư Tầm nhú mày, đúng lúc đèn đỏ, anh nắm lấy cần thắng xe, nhìn Lâm Nhất Nhiên, chỉ cười mà không nói gì.

Lâm Nhất Nhiên bị anh nhìn có chút lúng túng, vội vàng chỉ về phía trước, “Thầy, đèn chuyển rồi!”

Trần Tư Tầm nghiêng đầu nhìn qua, mặt không chút thay đổi nói: “Đèn đó để quẹo phải.”

“.....”

Lâm Nhất Nhiên im lặng cúi đầu.

“Giờ mới là đèn xanh.” Trần Tư Tầm bình tĩnh nói: “Ngốc!”

Lâm Nhất Nhiên cảm thấy lần này, mình không phải là bị anh ghét bỏ nữa, mà là bị anh khinh thường rồi!

Nhà của Trần Tư Tầm không quá lớn, nhưng rất ngăn nắp và sạch sẽ.

Lâm Nhất Nhiên cởi giày, cẩn thận quan sát bài trí trong phòng.

“Đợi tôi đi thu dọn phòng khách một chút.” Trần Tư Tầm tháo kính xuống, đột nhiên hỏi: “Em không mang sách ngày mai đi học sao?”

“Em để ở trường rồi.” Lâm Nhất Nhiên co ro ngồi trên ghế sofa, “Bình thường em cũng không mang về.”

Trần Tư Tầm gật đầu, sau đó mang túi đựng mì sốt tương đem vào phòng bếp.

Lâm Nhất Nhiên không biết Từ Thụy và Đường Cẩm bắt đầu quen nhau từ khi nào, nhưng mà xem ra, bọn họ ở cùng nhau cảm thấy rất tốt, ít nhất cũng không giống mình, mỗi lần ở riêng một chỗ với Trần Tư Tầm, cô lại cảm thấy cực kỳ hồi hộp căng thẳng.

Chẳng lẽ lại giống như Đường Cẩm nói, cô quá sợ hãi rồi sao ==

“Thầy!” Lâm Nhất Nhiên đi đến phòng bếp, Trần Tư Tầm đang uống nước, “Sao vậy?”

“Thầy, cảm ơn thầy cho em ở nhờ hôm nay.” Lâm Nhất Nhiên chân thành nói: “Nếu không thì em cũng không biết phải làm sao.”

Trần Tư Tầm bưng ly nước, dựa vào tủ lạnh, “Vậy em định cảm ơn tôi thế nào?”

“Ồ. . . ?” Lâm Nhất Nhiên có chút buồn bực, tôi có nói là muốn trả ơn cho anh sao?

Trần Tư Tầm đặt ly nước xuống, xoa xoa cằm, “Chẳng lẽ, không phải em mang lòng cảm kích nên muốn báo đáp cho tôi sao?”

“Đương. . . đương nhiên.” Trên đầu Lâm Nhất Nhiên đầy hắc tuyến, không nhịn được, đánh giá Trần Tư Tầm, sao cô lại có cảm giác hai ngày nay anh khác với trước kia rất nhiều.

Được rồi, tuy là anh vẫn rất đẹp trai, rất có phong độ, nhưng lại không còn cảm giác xa cách như trước kia.

“Ừm. . .” Trần Tư Tầm bỗng nhiên mở miệng, chỉ vào bồn rửa chén, “Vậy em giúp tôi dọn dẹp nó.”

“.....”

Tuyệt đối không giống nhau, tuyệt đối không giống nhau. Chắc chắn là cùng một thân xác, nhưng bị người khác nhập hồn vào rồi, chắc chắn là như vậy, chắc chắn là như vậy!

Lâm Nhất Nhiên xắn tay áo lên, bắt đầu rửa chén.

“Em có ý định muốn đi nơi khác học đại học không?”

“Ừm?” Lâm Nhất Nhiên nhìn Trần Tư Tầm đang dựa vào một bên, thành thực lắc đầu: “Em chưa nghĩ tới.”

“Hai tuần nữa, trường đại học S sẽ đến trường chúng ta chiêu sinh, trường này cũng tốt lắm, em có muốn thử một chút hay không?”

“Ở thành phố B sao?” Lâm Nhất Nhiên nhú mày, “Nếu học ở đó thì chẳng phải cả một học kỳ chỉ có thể trở về một lần thôi sao?”

“Không.” Trần Tư Tầm giải thích: “Chỉ có học sinh năm nhất mới học tại thành phố B, ba năm còn lại thì trở về đây học.”

“Như vậy. . . .” Lâm Nhất Nhiên có chút động tâm, “Điều kiện là gì?”

“Đạt điểm chuẩn của trường đại học S, còn phải kiểm tra phát âm tiếng Anh, tôi nghĩ em có thể thử một lần.”

Lâm Nhất Nhiên nghi hoặc nhìn Trần Tư Tầm, “Nhưng mà.”

Trần Tư Tầm nhú mày, chờ cô nói tiếp.

“Không có gì.” Lâm Nhất Nhiên cắn cắn môi, cũng không nói gì thêm.

“Tốt lắm, phụ đạo thêm ba tuần, tại hội trường.” Trần Tư Tầm cũng không tiếp tục hỏi, “Bắt đầu từ ngày mai, buổi tối em ở lại trường, tôi sẽ hướng dẫn cho em.”

Nhìn Trần Tư Tầm, trong đầu Lâm Nhất Nhiên bỗng toát ra một cái suy nghĩ.

Đây chính là giờ học tình yêu đằng sau danh nghĩa phụ đạo sao?

Tắt vòi nước, Lâm Nhất Nhiên bỗng cảm thấy bụng có chút đau đớn, cô chợt hỏi: “Hôm nay là ngày bao nhiêu?”

“Mùng ba, em sao vậy?”

Mùng ba!

Sắc mặt Lâm Nhất Nhiên thay đổi, miễn cưỡng tươi cười nói: “Không, không có gì, thầy, toilet ở đâu?”

“Bên này.” Trần Tư Tầm dẫn Lâm Nhất Nhiên đến toilet, lo lắng hỏi: “Thật sự không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì, không có việc gì.” Lâm Nhất Nhiên liên tục trả lời, sau đó bước vào toilet, đóng mạnh cửa lại.

Hôm nay trên hoàng lịch viết là kỵ xuất hành.

Nhìn một màu đỏ tươi trên quần, Lâm Nhất Nhiên cảm thấy thật sự muốn chết.

Khép hai chân, cô mở cánh tủ phía dưới bồn rửa mặt, trong đó cái gì cũng có, chỉ là không có băng vệ sinh.

Quả nhiên là vậy!

Lâm Nhất Nhiên vô lực ôm trán, nhìn bộ dạng của mình lúc này, sớm biết vậy đã ngủ ở khách sạn rồi.

Tiếng đập cửa vang lên, “Lâm Nhất Nhiên, em không sao chứ?”

Trần Tư Tầm đứng ở ngoài cửa, hơi cau mày hỏi: “Ăn đến nỗi đau bụng rồi sao?”

“Không, không sao.” Giọng nói không có sức lực của Lâm Nhất Nhiên vang lên từ bên trong: “Em không sao.”

“Vậy thì tốt.” Trần Tư Tầm vẫn có chút lo lắng, “Thật sự không sao?”

“Không có việc gì. . . .” Lâm Nhất Nhiên chần chờ một chút, lắp bắp mở miệng, “Thầy. . . có thể. . . có thể phiền thầy đi mua giúp em. . . băng vệ sinh được hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Lâm Tâm Thất

“Tổng cộng ba mươi chín đồng.” nhân viên quầy thu ngân đem ly, bàn chải đánh răng và băng vệ sinh bỏ vào túi, đưa cho Trần Tư Tầm, “Cảm ơn quý khách!”

“Chờ chút.” Trần Tư Tầm chỉ vào cái giá trên quầy, “Cái túi chườm giữ nhiệt, lấy cho tôi một cái.”

“A. . . vâng!” Nhân viên thu ngân sững sốt một chút, “Mười hai đồng, tổng cộng là năm mươi mốt.”

Trần Tư Tầm gật đầu, xách một túi lớn, mặt không chút thay đổi, bước ra ngoài.

Chân trước vừa mới đẩy cửa bước ra, một loạt các cô gái đứng xếp hàng sau lưng anh hưng phấn kêu to: “Ôi! Ai mà có ông xã chăm sóc thật tốt nha, lại còn rất đẹp trai nữa!”

“Đúng vậy, đúng vậy! Vợ của anh ấy chắc chắn là hạnh phúc đến chết mất.”

Nhưng mà trên thực tế, từ đầu đến cuối, Lâm Nhất Nhiên chẳng cảm thấy hạnh phúc tí nào, chỉ cảm thấy thực sự muốn chết.

Trần Tư Tầm đẩy cửa ra, liền nhìn thấy cô ôm bụng ngồi trên ghế sofa, sắc mặt tái nhợt, “Đau lắm sao?”

“Ừm.”

Trần Tư Tầm đưa ly nước ấm cho cô, “Em vẫn hay đau như vậy sao?”

“Cũng bình thường, chắc là do lúc nãy uống Coca lạnh nên mới thế.”

“Em cũng không nhớ ngày à?”

Trần Tư Tầm nhún mày, có chút trách cứ nói.

Lâm Nhất Nhiên bưng ly nước ấm, lắc lắc đầu, tay ôm bụng.

Nếu như trước đó mấy tiếng đồng hồ, có ai đó nói với Lâm Nhất Nhiên rằng, cô sẽ cùng với người đàn ông này nói cái loại chuyện như vậy, đánh chết cô cũng không tin, nhưng mà bây giờ thật sự là cô đau bụng muốn chết rồi, căn bản là không thèm để ý đến những điều đó nữa, “Thầy, ở đây có aspirin không?”

“Có thì có, nhưng uống thuốc không tốt cho cơ thể.” Trần Tư Tầm suy nghĩ một chút, đứng dậy lục ngăn kéo ở trong phòng khách, lấy ra một bao màu đỏ, đổ vào cái ly trong tay Lâm Nhất Nhiên, lại lấy nước ấm pha thêm vào, “Em uống đi.”

“Đây là cái gì?” Lâm Nhất Nhiên nghi hoặc hỏi.

“Là thuốc được chiết xuất từ hoa hồng, đối với cái kia rất hiệu quả.”

Rất hiệu quả?

Lâm Nhất Nhiên nửa tin nửa ngờ, bưng ly lên, thổi thổi một hồi, từ từ uống vào.

“Uống xong thì đi tắm rửa, nhớ lấy túi chườm để trên bụng.” Trần Tư Tầm đi vào phòng ngủ lấy ra một cái áo somi, “Em không mang theo đồ ngủ, mặc tạm cái này đi.”

Lại là áo somi.

Lâm Nhất Nhiên nhún mày, chẳng may làm dở nữa thì phải làm sao bây giờ = =

“Phòng khách tôi đã dọn dẹp rồi, em tắm rửa xong thì đi vào phòng nằm đi.” Trần Tư Tầm dặn dò, dứt lời, lại bổ sung thêm một câu: “Có việc gì thì gọi tôi.”

Uống xong ly nước vào bụng, quả nhiên không còn cảm thấy đau như vừa rồi, Lâm Nhất Nhiên nói một tiếng cảm ơn thầy, cô cầm áo somi, có chút yếu ớt, chạy vào phòng tắm, chỉ cảm thấy mệt mỏi hình như đã đi đâu mất. Tắm rửa qua loa, Lâm Nhất Nhiên ôm túi chườm leo lên giường.

Cái nước hoa hồng gì đó đúng là tốt thật, mơ mơ màng màng nằm trên giường, không còn cảm thấy đau bụng nữa, cô cứ như vậy mà ngủ thiếp đi.

Lâm Nhất Nhiên bị tiếng điện thoại đánh thức.

Nhìn đồng hồ, mới bảy giờ sáng, bên ngoài im ắng, chỉ có chuông điện thoại kêu mãi không ngừng.

“Chẳng lẽ thầy ấy ra ngoài rồi?”

Lâm Nhất Nhiên nhỏ giọng than thở, cô đẩy cửa đi ra, “Thầy?”

Vẫn không ai trả lời, có lẽ là anh đã đi ra ngoài rồi, Lâm Nhất Nhiên ngáp một cái, đi vào toilet, đánh răng rửa mặt, bên ngoài chuông điện thoại vẫn không ngừng vang lên.

Lâm Nhất Nhiên hơi nhún mày, cứ gọi mãi như thế, không phải là có chuyện gì quan trọng chứ? Nghĩ như vậy, trong lòng cô cảm thấy có chút bất an, lau mặt qua loa rồi đi ra ngoài, do dự một chút, cuối cùng vẫn là nghe điện thoại.

“Này, Trần Tư Tầm, sao lâu như vậy anh mới chịu nghe điện thoại? Gọi muốn hư điện thoại cũng không thông.” Giọng nói ngọt ngào của một người phụ nữ từ bên kia đầu dây truyền đến, “Mở cửa đi, em có mua đồ ăn sáng cho anh.”

Lâm Nhất Nhiên lập tức chết đứng ngay tại chỗ, trong lòng kêu to: Nguy rồi!

“Trần Tư Tầm? Sao anh không trả lời?” Giọng nói có chút lo lắng: “Anh làm sao vậy? Bệnh à?” Người phụ nữ vừa nói vừa gõ cửa.

Lâm Nhất Nhiên cầm điện thoại, “Tôi”

“Thất Thất?” Giọng nói trầm thấp của Trần Tư Tầm trong điện thoại truyền đến, “Sao em lại ở đây?”

“Trần Tư Tầm?” Giọng nói của người phụ nữ có chút kinh ngạc, “Sao anh lại ở đây?” Dứt lời liền hô to: “Trần Tư Tầm! Điện thoại của anh có người nghe máy, nhà anh có trộm!”

Lâm Nhất Nhiên nắm chặt điện thoại, “Không phải, tôi.”

“A! Còn dám nói chuyện, em đi báo công an!”

“Đừng làm loạn!” Trần Tư Tầm nói xong liền gõ cửa, “Lâm Nhất Nhiên, mở cửa đi!”

Lâm Nhất Nhiên vội vàng để điện thoại xuống, chạy ra mở cửa.

Một cô gái tóc dài đứng ngoài cửa, không hề trang điểm, nhưng so với Bội Tường trang điểm sắc sỡ cũng không hề thua kém.

Cô ấy và Trần Tư Tầm sóng vai đứng ở bên ngoài, nhìn vô cùng xứng đôi.

Mà cô gái kia cũng đang đánh giá Lâm Nhất Nhiên, tóc tai rối bời, mặc áo somi rộng như thế, rõ ràng không phải của cô ấy, bên dưới mặc một chiếc quần màu xanh, giống như là. đồng phục?

Nhìn đến đây, cô gái không khỏi ghen hòng, nhìn chằm chằm vào Lâm Nhất Nhiên, “Hai người các người.”

Trần Tư Tầm cũng không nói gì, đem túi lớn trong tay đi về phía tủ lạnh, bắt đầu thay giày, “Đi dép lê vào, bụng có còn đau nữa không?”

“A.”

Sau khi nghe được nửa câu, Lâm Nhất Nhiên mới biết là anh đang nói mình, cô lại co chân, chạy một mạch về phòng, thay dép lê, vừa định đi ra ngoài, lại ngừng lại, lập tức cởi áo somi, thay đồng phục, chỉnh lại đầu tóc, xong xuôi mới ra khỏi phòng.

“Sao em lại đến đây?”

“Tại sao em không thể đến?” Giọng cô gái có chút nghịch ngợm, “Này, cái người kia là ai vậy? Sao anh lại đưa cô ấy về nhà?”

Trong phòng truyền đến giọng nói, Lâm Nhất Nhiên không khỏi đi chậm lại.

“Ừm” Trần Tư Tầm lảng lảng chuyển đề tài, “Em trở về cùng bác trai bác gái sao?”

“Ừ nha. . . Bọn họ vừa nghe em nói đến tìm anh là để cho em đi liền!” Sau đó là tiếng kéo ghế, “Trần Tư Tầm, em muốn ở nhà anh một thời gian.”

“Em là con gái, sao có thể ở lại nhà anh?” Trần Tư Tầm nhỏ giọng quát, rồi lại cười nói: “Đi về nhà em đi.”

“Có gì đâu, không phải anh cũng mang phụ nữ về nhà đó sao?”

“Không giống nhau.” Trần Tư Tầm cũng không thêm giải thích thêm, “Lâm Nhất Nhiên, xuống ăn sáng.”

“A. . .” Lâm Nhất Nhiên có chút bối rối, vội vàng đi ra ngoài, “Vâng!”

“Cô tên là Lâm Nhất Nhiên?” Cô gái tóc dài mở to mắt, tò mò hỏi.

“Ừm” Lâm Nhất Nhiên không biết phải nói gì, gật đầu, có chút mất tự nhiên.

“À, chúng tôi là họ hàng bên nội, tôi là Lâm Tâm Thất.” Lâm Tâm Thất dường như rất cao hứng, vỗ nhẹ bàn tay.

“Đừng có khoa tay múa chân.” Trần Tư Tầm có chút trách cứ nói, anh đưa chén cho Lâm Nhất Nhiên, sau đó cực kỳ tự nhiên kéo ghế ra, ngồi xuống bên cạnh Lâm Tâm Thất.

“Có ảnh hưởng gì đâu.” Lâm Tâm Thất bữu môi, lại hứng trí bừng bừng nói: “Ồi chao, năm nay cô bao nhiêu tuổi rồi?”

“Tôi mười tám”

“Oa, tuổi trẻ thật tốt nha.” Lâm Tâm Thất dường như có chút cảm thán, chọc chọc cánh tay của Trần Tư Tầm, “Hắc hắc, anh còn nhớ bộ dáng của em lúc mười tám tuổi không?”

“Bây năm rồi, không nhớ.” Trần Tư Tầm gõ gõ chén của Lâm Tâm Thất, “Ăn cơm đi!”

“Ăn thì ăn!” Lâm Tâm Thất phát phát tay, bắt mẫn nói.

Lâm Nhất Nhiên ngồi đối diện bọn họ, không nói được câu nào, chỉ cúi đầu ăn cháo, bỗng nhiên cô cảm thấy mình trở nên dư thừa.

Chương 20: Quan hệ rắc rối

“Đúng rồi, nghe nói bây giờ anh đang làm giáo viên à?”

Lâm Tâm Thất im lặng không tới ba phút, mắt to lại mở ra xoay tròn, “Phải không?”

“Ừm.”

“Vậy anh sẽ phải đi làm à?”

“Ừm.”

“Anh sẽ đi đến trường học đúng không?”

“Ừm.”

“Mang em theo với nhé!”

“No way!”

“A a a a!”

Lâm Tâm Thất suy sụp cúi đầu, kéo dài âm điệu, cầm đôi đũa chọc chọc vào chén cơm, “Sao anh không Ừm nữa đi!”

“Hừ!” Trần Tư Tầm từ chối cho ý kiến, anh chỉ hừ một tiếng, không nói gì thêm.

“Em mặc kệ, em muốn đi!” Lâm Tâm Thất dứt khoát ném đôi đũa, khoanh tay ôm trước ngực, bộ dáng tức giận.

“Muốn đi sao?” Trần Tư Tầm nghiêng đầu mỉm cười.

“Ừ!” Lâm Tâm Thất chấp tay, liều mạng gạt đầu.

“Vậy thì cứ tiếp tục hy vọng đi.” Trần Tư Tầm trưng ra nụ cười hoàn mỹ, anh vỗ vỗ vai Lâm Tâm Thất, “Lâm Nhất Nhiên, em thu xếp đồ đạc đi, chúng ta phải đi rồi.”

“A. . . ?” “Bộ dạng của Lâm Nhất Nhiên thiếu sức sống, ừ ừ đáp một tiếng rồi đứng dậy, Lâm Tâm Thất nhanh tay lẹ mắt túm chặt tay của Trần Tư Tầm, “Em muốn đi!”

“Đừng làm loạn!” Trần Tư Tầm thu lại nụ cười, vẻ mặt hồ hững, gạt cánh tay của Lâm Tâm Thất ra, “Em đi tìm Từ Thụy đi.”

“Trở mặt còn nhanh hơn lật sách!” Lâm Tâm Thất tức giận thu lại bàn tay, không cam lòng nói: “Này, tình cảm của chúng ta nhiều năm như vậy, lại không bằng một đứa con gái khác sao?”

“Cái gì mà đứa con gái khác?” Trần Tư Tầm cau mày, “Người ta có tên!”

“Được, được, Lâm Nhất Nhiên chứ gì, khi nào thì anh lại bắt đầu thích một cô gái nhỏ tuổi như vậy rồi? Còn Bội Tường thì sao?”

“Em hỏi nhiều quá, điện thoại di động của anh mất rồi, đừng gọi cho anh, đi tìm Từ Thụy mà nói chuyện, nhưng phải gọi sau bảy giờ và trước tám giờ đây.”

“Ôi trời?” Lâm Tâm Thất mở to hai mắt nhìn, “Tại sao? Người như anh ta mà còn phải có giờ giấc sao?”

“Không phải.” Trần Tư Tầm cười cười, “Bởi vì cậu ta cũng nhìn trúng một bé gái.”

Miệng của Lâm Tâm Thất há hốc thành hình chữ O, con ngươi trong mắt cũng sắp rớt xuống, “Anh nói cái gì?”

“Ừ!” Trần Tư Tầm gạt đầu, khoe miệng cong lên, tâm tình cảm thấy rất tốt, anh vỗ vỗ đầu Lâm Tâm Thất: “Em không nghe lầm đâu.”

Người đàn ông thì cười thật vui vẻ, còn người phụ nữ thì chu miệng lên, bắt nắn vuron tay, gạt đi bàn tay đang dể trên đầu mình, ánh nắng mặt trời chiếu lên hai người bọn họ, có một loại cảm giác thật đặc biệt, tạo thành một bức tranh đẹp mắt.

Lâm Nhất Nhiên vẫn nắm vịn cửa, cô xấu hổ đứng tại chỗ, tiến cũng không được mà lùi cũng không xong.

“Người ta thu dọn xong rồi kìa.” Lâm Tâm Thất trông thấy bóng dáng của cô nữ sinh, thúc giục nói: “Anh đi làm đi!”

“Nhớ rõ thời gian!” Trần Tư Tầm thu tay, “Khi nào đi thì khóa cửa lại.”

“Biết rồi, biết rồi!” Lâm Tâm Thất không kiên nhẫn phát phát tay, giống như là đang đuổi khách: “Mau đi đi!”

Lâm Nhất Nhiên cắn cắn môi dưới, từ đầu đến cuối cũng không có ngẩng đầu lên, chỉ cảm thấy hai người bọn họ nói chuyện chối tai cực kỳ, nhớ tới cái đêm hai ngày trước, trong mắt anh phát sáng, hai hàng lông mày đều tràn ngập sự dịu dàng, anh hỏi: Vậy em cảm thấy tôi như thế nào?

Quả nhiên là mình bị anh ta đùa giỡn rồi!

Lâm Nhất Nhiên buồn bực nghĩ, chỉ cảm thấy trong lòng đang kim nén con tức giận, liều mạng túm chặt lấy vạt áo, miễn cưỡng nở nụ cười với Lâm Tâm Thất đang nhìn theo bóng dáng của Trần Tư Tầm.

Suốt cả chặng đường, hai người không nói chuyện.

Ngược lại, tâm trạng của Trần Tư Tầm tốt cực kỳ, anh trực tiếp lái xe vào cổng trường, bình thường, Lâm Nhất Nhiên đã nhanh chóng bước xuống xe, tránh để cho người khác nhìn thấy lại bị chỉ trích, mà hiện tại, cô chỉ ngồi im không nói lời nào, cũng không thèm nhìn Trần Tư Tầm, chỉ nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ.

Anh ta không liên quan đến mình, thật sự không liên quan đến mình.

Lâm Nhất Nhiên không ngừng tự thôi miên bản thân, anh là thầy của cô, chỉ là thầy của cô mà thôi. Lâm Tâm Thất và anh có quan hệ gì cũng không quan trọng, không quan trọng.

Trần Tư Tầm dừng xe xong, thấy Lâm Nhất Nhiên vẫn không nhúc nhích, ngồi im trên xe, “Lâm Nhất Nhiên?”

“Ừm?” Cô đột nhiên quay đầu, bất giác thốt lên: “Không quan trọng.”

Trần Tư Tầm dừng động tác trong tay, hứng thú hỏi: “Cái gì không quan trọng?”

Lại cười! Lâm Nhất Nhiên cảm thấy trong lòng mình như có thuốc súng, cô nhìn thẳng vào anh nói: “Không có gì!” Nói xong, chuẩn bị mở cửa bước xuống xe.

Nào ngờ, Trần Tư Tầm “cạch” một tiếng, khóa xe lại, Lâm Nhất Nhiên cứ đẩy mà đẩy mãi không ra, cô nghiêng đầu nhìn chăm chăm vào Trần Tư Tầm: “Thầy, em muốn xuống xe!” Cô cố ý cắn răng lặp lại chữ “Thầy.”

“Lâm Nhất Nhiên!” Trần Tư Tầm bình tĩnh thào đai an toàn, nghiêng người, chống tay về phía cô, “Em đang tức giận sao?”

Hơi thở của người đàn ông này tràn ngập vào tất cả các giác quan của Lâm Nhất Nhiên, cô chỉ cảm thấy mặt mình nóng bừng, vội vàng nghiêng người ra sau, có chút đề phòng nói: “Không có!”

“Thật không?” Trần Tư Tầm nhún mày cười, để lộ ra hàm răng trắng, “Có phải là bởi vì”

“Nguyên nhân là bởi vì” Lâm Nhất Nhiên bắt đầu nói cả lăm, nhanh chóng suy nghĩ, có phải là do cảm giác khó chịu lúc sáng bị cô biểu hiện quá rõ ràng rồi không? Lại nói tiếp: “Lúc sáng ngủ dậy có chút khó chịu.”

“A. . . thì ra là vậy!” vẻ mặt của Trần Tư Tầm giống như hiểu rõ, anh gật đầu, thân thể càng áp sát cô, “Tôi còn cho rằng. . . .”

“Cho rằng cái gì?” Lâm Nhất Nhiên chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, rất nhanh liền phủ nhận: “Em không tức giận!”

“Ồ!” Trần Tư Tầm ngồi trở về vị trí cũ, biểu hiện dường như có chút kinh ngạc: “Tôi còn tưởng rằng bữa sáng không hợp khẩu vị của em.”

“A! . . . haha.” Lâm Nhất Nhiên chỉ có thể gượng cười, trong lòng thầm mắng chính mình thật ngu xuẩn, “Hợp khẩu vị, rất hợp khẩu vị.”

“Vậy là tốt rồi.” Người đàn ông cười đến càng vui vẻ, lấy tay vỗ vỗ khuôn mặt của cô, “Xuống xe đi!”

Lâm Nhất Nhiên vội vàng mở cửa, tốc độ nhanh đến nỗi cứ tưởng sắp ngã úp mặt xuống đất tới nơi, “Thầy, hẹn gặp lại!”

“Chờ chút!”

“A?” động tác của Lâm Nhất Nhiên bị kìm hãm, run rẩy ngẩng đầu, “Thầy?”

“Buổi tối nhớ đến tìm tôi.” Trần Tư Tầm cũng mở cửa xuống xe, bộ dạng rất nhàn nhã, “Học phụ đạo.”

“A” Lâm Nhất Nhiên liên tục gật đầu, trong lòng cảm thán, thì ra đàn ông trở mặt còn nhanh hơn phụ nữ, cô lắc lắc đầu chạy về phía lớp học, đi gần đến nơi mới chợt nhận ra, sao mình lại phải tức giận cơ chứ?

“Ôi, sắc mặt hồng hào thật!”

Vừa bước vào lớp, Lâm Nhất Nhiên liền trông thấy Đường Cẩm mang theo vẻ mặt ái muội, đi qua đi lại, “Sao rồi?”

“Sao cái gì?” Lâm Nhất Nhiên mờ mịt hỏi lại.

“Cậu và thầy Trần ấy!”

“Tớ cùng anh ta làm sao?”

Lâm Nhất Nhiên đề phòng, nhìn vẻ mặt tươi cười của Đường Cẩm nói: “Này, cậu tránh xa tớ ra một chút, sao tớ cứ cảm thấy cái kiểu cậu cười càng ngày càng giống với Từ Thụy rồi?”

“Cái này gọi là tương vợ chồng nha!” Đường Cẩm nhún mày có chút khoe khoang, “Giống nhau cảm thấy thật tốt!”

“Bỉ ối giống nhau = “ Lâm Nhất Nhiên trung ra bộ mặt ghét bỏ nói: “Tránh ra.”

“Hắc, cậu dám nói tớ như vậy à?” Đường Cẩm bị Lâm Nhất Nhiên đẩy tới cửa, không cam lòng lại chen đi vào, “Này, cậu đừng có nói với tớ là cả đêm qua hai người các cậu cũng không làm cái gì nhé!”

“Làm cái gì là làm cái gì?” Lâm Nhất Nhiên liếc mắt, “Chị hai à, em còn là vị thành niên!”

“Cái gì gọi là vị thành niên?” Đường Cẩm không thêm đề ý, hỏi: “Có nắm nắm tay hay hôn hôn môi nhỏ gì không?”

Về mặt Lâm Nhất Nhiên càng ghét bỏ, “Đa gà của tớ sắp nổi lên tới đầu rồi.”

“Ngừng! Già bộ ngây thơ, tớ cũng không tin cậu và Lý Điền là tình cảm trong sáng.”

Lý Điền.

Động tác của Lâm Nhất Nhiên dừng lại, đã bao lâu rồi cô chưa nghĩ tới cậu ấy?

Đường Cẩm phát hiện hình như mình đã lỡ miệng, vội vàng kéo tay Lâm Nhất Nhiên lảng sang chuyện khác: “Này, tớ hỏi thật, cái gì cũng chưa làm sao?”

“Anh ta với tớ chả có quan hệ gì cả.” Lâm Nhất Nhiên cau mày, bổ sung thêm một câu: “À, không đúng, anh ta là thầy của tớ, không phải là không có quan hệ gì.”

“Cậu nói nghiêm túc một chút!”

“Tớ cực kỳ nghiêm túc!” Lâm Nhất Nhiên ngồi lên trên ghế, tay phải chống cằm, “Tớ còn chưa hỏi cậu, cái gì mà tương vợ chồng? Cậu và Từ Thụy thế nào rồi?”

“Cậu đoán xem?” Đường Cẩm đá lông nheo với Lâm Nhất Nhiên, cố tình làm ra vẻ lảng lờ, vuốt vuốt tóc nói: “Tư vị của người phụ nữ đang yêu, chẳng lẽ cậu không nhìn ra được sao?”

“Đường Cẩm!” Lâm Nhất Nhiên nhún mày, vẻ mặt cau có: “Cậu và Từ Thụy.càng ngày càng biến thái = “

“Cậu đi chết đi!”

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Lại được mời cơm

Trần Tư Tầm mặc một chiếc áo len màu xanh đen, đứng ở trên bục giảng, Lâm Nhất Nhiên mặc một bộ đồng phục rộng rãi, ngồi ở phía dưới, suy nghĩ miên man.

Lần đầu tiên gặp người đàn ông này, cô cảm thấy anh đúng là một cực phẩm, có khí chất sang trọng, chỉ có thể đứng nhìn từ xa chứ không thể chạm vào, nào biết càng về sau anh càng trở nên kỳ lạ, nói theo cách của Đường Cẩm chính là: Người đàn ông cực phẩm như Trần Tư Tầm mà lại đi coi trọng

một người thứ phẩm như cô.

Nghĩ đến lời nói lúc đó của Đường Cẩm, Lâm Nhất Nhiên không nhận được chau mày, tuy rằng mình không phải là cực phẩm nhưng tốt xấu gì cũng là thượng phẩm chứ!

“Lâm Nhất Nhiên!” Một giọng nói đàn ông quen thuộc cắt đứt dòng suy nghĩ của cô, Lâm Nhất Nhiên phản xạ có điều kiện, ngẩng đầu: “A? Sao vậy?”

Trả lời quá mức tự nhiên khiến tất cả học sinh trong lớp đều đem ánh mắt dò dẫm lên người cô, bàn tay của Trần Tư Tâm hơi nâng cuốn sách, mắt kính phản quang, có chút bí hiểm, nữ sinh ngồi cùng bàn với Lâm Nhất Nhiên gõ vào cánh tay của cô, Lâm Nhất Nhiên vội vàng đứng dậy, giờ sách lên mà giống như muốn che hết khuôn mặt mình.

“Em trả lời câu này đi.”

Lâm Nhất Nhiên vội vàng cúi đầu lật sách, cô bạn ngồi cùng bàn hơi hơi cúi đầu, nhỏ giọng nói đáp án, hai bên phối hợp, cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm lọt qua.

(Hữu kinh vô hiểm: nhìn có vẻ nguy hiểm nhưng thực ra là không có gì)

Sau khi ngồi xuống, Lâm Nhất Nhiên có chút buồn bực, rõ ràng mấy ngày trước, mỗi lần cô ở một mình với anh còn có cảm giác khẩn trương, sao bây giờ gặp chuyện như vậy, cô lại cảm thấy rất nhẹ nhõm. Nghĩ đến chuyện băng vệ sinh ngày hôm qua, cùng với cái chuyện sáng nay ở trong xe, Lâm Nhất Nhiên không khỏi cảm thán một hơi, xúc tiến tình cảm trực tiếp như vậy thật là mất mặt quá đi!

“Này, cậu đang suy nghĩ cái gì vậy?”

Vừa hết giờ, Đường Cẩm liền nhảy sang bên cạnh bàn học của Lâm Nhất Nhiên, nhìn thấy cô vẫn ngồi bất động không nói gì, “Vừa nãy còn chưa nói xong, aizzz!”

“Nói cái gì?” Lâm Nhất Nhiên vui đầu vào trong khuỷu tay, rầu rĩ nói: “Đừng có túm tay tớ!”

“Haha, mọi người nghe đây!” Một nam sinh nhiều chuyện trong lớp bỗng nhiên đẩy cửa bước vào, nói to: “Có một siêu cấp mỹ nữ đang ở trong văn phòng!”

“Ai?”

“Thật à?”

“Đừng có gạt người!”

“Thật đấy!” Nam sinh nhăn mặt, không phục nói: “Không tin thì tự ra xem đi! Cô ấy đến tìm thầy Trần.”

Mọi người trong lớp bàn tán xôn xao, Lâm Nhất Nhiên bỗng “ui da” một tiếng, xoa xoa bả vai, ngẩng đầu lên: “Cậu làm gì vậy?”

Chỉ thấy Đường Cẩm tròn to hai mắt, lại đánh Lâm Nhất Nhiên một cái: “Còn hỏi tớ làm gì à? Cậu không nghe thấy người ta đang nói gì sao? Có người đến tìm người đàn ông của cậu kia, sao một chút cảm giác nguy hiểm cậu cũng đều không có vậy?”

“Cái gì mà người đàn ông của tớ?” Lâm Nhất Nhiên vội vàng che miệng Đường Cẩm, nhìn nhìn xung quanh, thấy không có ai chú ý mới buông tay ra, kìm chế tức giận, nhỏ giọng nói: “Cậu nói bậy bạ gì vậy?”

“Tớ nói sai cái gì, tớ.”

Lâm Nhất Nhiên sợ Đường Cẩm nói to, sẽ bị mọi người nghe thấy, cô vội vàng kéo tay Đường Cẩm ra khỏi lớp, “Nói nhỏ một chút! Lỡ người khác nghe được thì không hay đâu!”

“Được rồi được rồi, tớ sợ cậu rồi!” Đường Cẩm há miệng thờ phỉ phò, “Tớ mà chết ghen là tại cậu đấy!”

Lâm Nhất Nhiên đứng ở trong hành lang, nhìn không được nhìn về hướng văn phòng.

“Đi đi, nếu muốn biết thì đi qua đó mà xem! Cậu đứng ở đây thì nhìn được cái gì?”

“Tớ muốn nhìn hồi nào?” Lâm Nhất Nhiên vội vàng thu hồi ánh mắt, dựa vào khung cửa sổ, “Tớ chỉ đang nhìn.”

“Đi đi, đi đi, không cần giải thích!” Đường Cẩm vội vàng ngắt lời của Lâm Nhất Nhiên, “Còn giả bộ kiên cường!”

“.”

“Nhìn kia, nhìn kia! Xuất hiện rồi!” Đường Cẩm lắc lắc cánh tay của Lâm Nhất Nhiên, chỉ vào văn phòng, “Nhìn kia, nhanh lên!”

Lâm Nhất Nhiên quay đầu lại, không hề bất ngờ khi nhìn thấy Lâm Tâm Thất.

“Quả thật là rất đẹp!” Đường Cẩm tịch lười cảm thán, quay đầu lại, nhìn Lâm Nhất Nhiên từ trên xuống dưới, “Không cần phải nói, cậu đúng là không có chỗ nào có thể so với cô ấy.”

“... Tớ trở về đây.”

“Ôi, đừng đi mà!” Đường Cẩm vội vàng nắm tay cô, “Tớ chỉ nói đùa thôi.”

“Lâm Nhất Nhiên!”

Một giọng nói trong trẻo vang lên, hấp dẫn tất cả ánh mắt ở ngoài hành lang, cơ thể Lâm Nhất Nhiên cứng đờ, vẻ mặt Đường Cẩm thì kinh ngạc.

“Lâm Nhất Nhiên! Tôi biết là có thể gặp được cô mà.” Lâm Tâm Thất cười hì hì, tiêu sái bước qua, “Haha, quả nhiên không sai!”

Lâm Nhất Nhiên không còn cách nào khác, chỉ có thể trưng ra bộ mặt tươi cười, “Chị Lâm!”

“Cái gì mà chị Lâm, đã là thời đại nào rồi mà còn gọi như vậy, xưa rồi!” Lâm Tâm Thất nhăn nhó cái mũi, phất phất tay, “Cứ gọi tôi là Thất Thất được rồi!”

Từ Thụy còn gọi tôi là em gái Lâm kia.

Trong lòng Lâm Nhất Nhiên âm thầm phản bác, “Vậy em gọi chị là chị Thất Thất nhé!”

“Ừmcũng được!” Lâm Tâm Thất cũng không để ý nữa, rồi chợt giống như là nhớ tới chuyện gì đó, cô nói: “Buổi tối tôi rủ Trần Tư Tầm đi ăn cơm, cô cũng đi nhé!”

“Không không không!” Lâm Nhất Nhiên kinh hãi, vội vàng xua tay, “Em không đi, không đi đâu.”

“Không được!” Lâm Tâm Thất vung tay lên, rất có khí thế nói: “Tôi nói đi là đi.”

“.....” Lâm Nhất Nhiên có chút khó xử, “Em thật sự.....”

“Nghe lời Thất Thất đi!” không biết từ lúc nào, Trần Tư Tầm đã đi tới, ánh mắt anh nhìn vào khuôn mặt của Lâm Nhất Nhiên, “Cùng đi đi”

Lâm Nhất Nhiên nhìn hai người đang đứng vai kề vai, trong đầu cô bỗng hiện lên khuôn mặt tươi cười của Lâm Tâm Thất, cùng ánh mắt tràn ngập ý cười của Trần Tư Tầm, có chút giân dỗi cúi đầu, không nói gì thêm.

Đường Cẩm lôi kéo Lâm Nhất Nhiên, nhìn người này rồi lại nhìn người kia, vẻ mặt hoàn toàn là không hiểu chuyện gì cả.

“Cứ như vậy nhé, tôi đi trước đây!” Lâm Tâm Thất không chờ Lâm Nhất Nhiên đáp ứng, tùy tiện vỗ vỗ lên vai Trần Tư Tầm, “Buổi tối nhất định anh phải mang cô ấy đến nhé!”

“Ừm.” Trần Tư Tầm hơi nghiêng người, Lâm Tâm Thất vỗ vào khoảng không, “Buổi tối tui anh sẽ tới muộn một chút!”

“A? Vì sao?”

Trần Tư Tầm nhủ mảy, làm như không nhìn thấy ánh mắt ái muội của Lâm Tâm Thất, “Em quản nhiều quá!”

“Thì có gì đâu, anh đúng là!” Lâm Tâm Thất không cam lòng, trừng mắt nhìn Trần Tư Tầm một cái, rồi lại nheo nheo mắt, cười với Lâm Nhất Nhiên, “Tối nay tôi chờ hai người, đi trước nhé!” Nói xong cũng không đợi Lâm Nhất Nhiên có phản ứng, xoay người rời đi. Ánh mắt của Trần Tư Tầm khẽ biến, nhìn thấy Lâm Nhất Nhiên vẫn sống chết cúi đầu, không nói một lời, trong đôi mắt anh xẹt qua một tia mỉm cười.

“Buổi chiều tan học thì chờ tôi.”

Nói xong, anh cũng xoay người rời đi.

“Lâm Nhất Nhiên!” Về mặt của Đường Cẩm có chút hung dữ, bóp cổ của Lâm Nhất Nhiên lay lay, “Câu giải thích rõ ràng cho tớ!”

“Câu manh tay quá, buông ra!” Cô dùng sức gạt cánh tay đang hành hạ cổ của mình, không ngừng ho khan: “Câu định bóp chết tớ à?”

“Thằng thần được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị!” Đường Cẩm giống như đã mất đi lý trí, “Dám chống lại nữa thì sẽ không chỉ là vũ lực đâu!”

“ . . . ”

Lâm Nhất Nhiên không có một giây do dự, giờ hai tay lên đầu hàng: “Tớ nói, tớ nói là được chứ gì? Muốn biết thì mau buông tay ra!”

Đường Cẩm hừ lạnh một tiếng, cuối cùng cũng buông tay, Lâm Nhất Nhiên vội vàng xoa xoa cái cổ, lùi lại hai bước, ho khan dữ dội, “Cậu đúng là muốn giết chết tớ mà!”

“Bớt nói nhảm đi, mau nói vào vấn đề chính!”

Lâm Nhất Nhiên trợn mắt, mặc niệm cho cái cổ của mình, sau đó tóm tắt ngắn gọn chuyện lúc sáng cho Đường Cẩm, sử dụng hết ý nghĩa văn chương khái quát, đến nỗi cô cảm thấy chính mình cũng chưa nghiêm túc như vậy bao giờ.

“Vậy cậu có biết rốt cuộc hai người bọn họ là quan hệ như thế nào không?” Cuối cùng, Đường Cẩm bỗng nhiên hỏi như vậy, Lâm Nhất Nhiên suy nghĩ một hồi, cũng thành thật lắc đầu, nhận lấy ánh mắt xem thường của Đường Cẩm. (chỗ này mình cũng không hiểu cho lắm, mình vừa xem lại bản raw chương 19 thì rõ ràng là Lâm Tâm Thất nói mình là họ hàng bên nội của Trần Tư Tầm, bây giờ Lâm Nhất Nhiên lắc đầu thì mình cũng chịu (___!) ... để edit từ từ xem có gì thay đổi không :D)

“Cậu xem cậu đi.” Đường Cẩm giơ ngón tay, dí dí vào trán của Lâm Nhất Nhiên, “Coi chừng bị người ta đoạt mất đàn ông của mình đấy.”

Cái gì mà đàn ông của mình ==

Lâm Nhất Nhiên ôm trán, nhìn vẻ mặt của Đường Cẩm chỉ tiếc rèn sắt không thành, cô biết điều nên im lặng, không dám nói gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Thiếu nữ VS Thục nữ

Bởi vì phải đi tìm Trần Tư Tầm để học phụ đạo, cho nên sau khi tan học, Lâm Nhất Nhiên liền nói tạm biệt với Đường Cẩm rồi trực tiếp mang theo cặp sách chạy về phía văn phòng.

Lúc cô gõ cửa đi vào thì thấy anh đang ngồi ngay ngắn trước bàn làm việc, trong tay đang cầm một ly nước, mắt kính đặt trên sống mũi không biết đã biến mất từ bao giờ. Thấy Lâm Nhất Nhiên vẫn cứ đứng ngoài cửa không chịu bước vào, Trần Tư Tầm đặt ly xuống, nhìn cô vẫy vẫy tay.

“Đây là thông báo tuyển sinh.” Trần Tư Tầm vừa nói, tay vừa lật lật, đem một thứ gì đó đưa tới cho Lâm Nhất Nhiên: “Bên dưới là điều kiện tiêu chuẩn, em nhìn kỹ một chút.”

“A. . .” Lâm Nhất Nhiên kéo ghế, nhích đến bên cạnh Trần Tư Tầm, sau đó cầm lấy tờ thông báo.

“Còn phải diễn thuyết với đề tài về các vấn đề thực trạng trong xã hội?” Lâm Nhất Nhiên há hốc mồm, “Cái này làm sao mà giống như thi Anh ngữ? Có phải là còn có giảm khảo chấm điểm nữa hay không?”

“Có thể là có.” Trần Tư Tầm suy nghĩ một hồi, nghiêm túc nói.

“Thầy. . . lúc trước em chỉ nói đùa thôi.”

“Tôi cũng không nói đùa.” Trần Tư Tầm mỉm cười, kéo laptop sang, chỉ vào màn hình, “Em xem đi, đây là chủ đề tôi đã sàng lọc từ những buổi diễn thuyết mấy năm qua, rất có thể kỳ thi sẽ ra, em chủ yếu là tập trung ôn lại cái này.”

Lâm Nhất Nhiên nhìn một chuỗi dài những đề mục, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, cô sùng sốt hồi lâu, “Lỡ không trúng thì làm sao?”

“Thì chịu thôi.” Trần Tư Tầm nhe răng cười, “Vậy thì em hãy tùy cơ ứng biến.”

“.....”

“Em về xem tất cả những đề mục này, sau đó đem từng đề mục viết thành một bài, khoảng chừng ba phút rồi đưa cho tôi xem thử.”

“A. . .” “Lâm Nhất Nhiên gật đầu, nhìn những đề mục đã được Trần Tư Tầm sàng lọc, bỗng nhiên, cô quay đầu, nói với người đàn ông bên cạnh mình: “Thầy, vậy em đưa bảng thông tin cá nhân cho thầy luôn nhé?”

Trần Tư Tầm ngồi cạnh Lâm Nhất Nhiên, cũng nghiêng đầu nhìn vào màn hình, Lâm Nhất Nhiên bất chợt quay đầu lại, nhìn thấy gương mặt anh phóng đại trước mặt mình, giọng nói của cô cũng lạch lạch.

“Cũng được.” Trần Tư Tầm trả lời đơn giản, nhìn thấy gương mặt của Lâm Nhất Nhiên có chút vẩn vơ, “Em sao vậy?”

“Không có gì.” Lâm Nhất Nhiên cực kỳ bình tĩnh lắc đầu, sau đó lại cực kỳ bình tĩnh quay đầu, tiếp tục nhìn vào màn hình laptop.

Mất mặt nhiều lần khiến người ta trở nên bình tĩnh hơn, Lâm Nhất Nhiên suy nghĩ viễn vông.

“Em chép vào USB rồi mang trở về xem đi.” Trần Tư Tầm liếc nhìn đồng hồ đeo tay nói: “Chúng ta đi ăn thôi.”

“A. . . .” Nghĩ đến Lâm Tâm Thất, Lâm Nhất Nhiên lại có chút không vui, cô lục lại cặp sách, che giấu cảm xúc của mình, sau đó ngẩng đầu nói: “Thầy, em không mang theo USB, thầy gửi vào mail cho em được không?”

“Ừm.” Trần Tư Tầm cầm lấy chìa khóa xe, đưa điện thoại di động cho cô, “Em ghi địa chỉ email vào đây.” Lại bổ sung thêm một câu: “Cả số điện thoại nữa.”

Lâm Nhất Nhiên nhận lấy điện thoại, thuận thực gõ phím, không để ý nói: “Thầy, không phải là thầy thích xài iphone sao?”

“Không tôi.”

“Aizz. . . em nhớ rõ hồi trước, điện thoại của thầy là Apple.” Lâm Nhất Nhiên thở dài một hơi, “Laptop cũng vậy.”

Trần Tư Tầm liếc nhìn cô một cái, thấy cô chỉ lo bấm điện thoại nên anh cũng không trả lời.

“Thầy, em không đi được không?”

Lâm Nhất Nhiên đem điện thoại trả lại cho Trần Tư Tầm, do dự một chút: “Em và chị ấy không có quen biết gì.”

Nói vậy cũng không sai, Lâm Nhất Nhiên và Lâm Tâm Thất chỉ gặp mặt có hai lần, nói không quen biết cũng đúng, nhưng mà lúc trước, cô gặp Từ Thụy cũng chỉ có vài lần mà anh có thấy cô phản đối gì đâu.

Rốt cuộc vẫn là do cô có thành kiến với Lâm Tâm Thất.

Trần Tư Tầm nhìn cô cúi đầu, bộ dạng không có tinh thần, anh cũng không vạch trần cô, chỉ nhàn nhạt nói: “Thất Thất đã ra mặt rồi, không đi không được.” Liếc nhìn cô đưa điện thoại cho mình, bàn tay trắng nõn nâng chiếc di động màu bạc, thật là đáng yêu.

“Bên trong có trò chơi, em cầm chơi đi.”

Lại Thất Thất!

Trong lòng Lâm Nhất Nhiên bỗng nhiên cảm thấy khó chịu, nhưng sợ lại biểu hiện rõ ràng làm cho người ta nhìn thấy, cô cắn cắn môi dưới, từ từ thu tay về.

“Đừng cắn môi!” Trần Tư Tầm nhìn khuôn mặt tức giận của cô, nhẹ nhàng nói: “Coi như là em theo giúp tôi ăn cơm đi.”

“Chúng ta đến tiệm mì sốt tương lần trước không được sao? Làm gì phải đi theo cô ấy mới ăn được!”

Lâm Nhất Nhiên vẫn có chút không tình nguyện, rầu rĩ mở miệng.

Cô gái nhỏ đứng dưới ánh mặt trời, nắng chiếu lên trên mái tóc ngắn của cô, thành một màu vàng nhạt, tỏa sáng.

Trần Tư Tầm không tự giác được, khoe môi anh cong lên, trong ánh mắt tràn ngập sự dịu dàng, “Ừm, lần sau chúng ta sẽ đi ăn mì sốt tương.”

Lâm Nhất Nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy bóng anh bao trùm lên cả người cô, ánh nắng áp áp chiếu xuống bị cách trở, một vài tia sáng len lỏi trên bờ vai và mái tóc anh, trong đôi mắt sáng ngập tràn sự vui vẻ.

Cảnh hoàng hôn này thật sự rất hấp dẫn, khiến cô không khỏi có chút sợ sệt, giống như là đang bị mê hoặc, cô không thể khống chế được, vô thức gật đầu.

Trần Tư Tầm nở nụ cười thỏa mãn, anh nâng tay xoa lên mái tóc cô: “Đi thôi!” Nói xong liền đi về chỗ để xe.

“Sao vậy?”

Phát hiện Lâm Nhất Nhiên không đi theo mình, Trần Tư Tầm dừng lại, nghiêng người, vươn tay về phía cô gái đang đứng sững sờ tại chỗ: “Lại đây!”

Lâm Nhất Nhiên bước về phía trước hai bước, lại dừng lại, nhìn chằm chằm vào nụ cười dịu dàng và kiên nhẫn của anh, bỗng nhiên cô cảm thấy, hình như là. . . .có cái gì đó đang dần dần thay đổi.

Nơi Lâm Tâm Thất mời cơm là một tiệm vịt quay nổi tiếng trong thành phố.

Phòng ốc lịch sự, tao nhã. Lâm Tâm Thất mặc một bộ sườn xám đỏ thắm, bó chặt xung quanh, tôn lên vóc người hoàn mỹ, tóc dài như thác nước, mặc dù rất đẹp nhưng cũng không khỏi khiến người ta ganh ghét.

Lâm Nhất Nhiên nhìn mình mặc một thân đồng phục rộng rãi, còn bị đồng phục che lấp bộ ngực nhỏ nhỏ, đột nhiên cô cảm thấy tự ti.

“Lâm Nhất Nhiên, tớ chờ cậu lâu rồi đấy.”

Đường Cẩm ngồi bên cạnh Từ Thụy, cầm đĩa gỗ vào chén sứ, “Cuối cùng cậu cũng đến rồi!”

“Sao cậu cũng đến đây?” Lâm Nhất Nhiên có chút kinh ngạc, quan sát Đường Cẩm, “Quần áo mới?”

“Nói gì vậy, cậu có thể đến chẳng lẽ tớ thì không sao?” Đường Cẩm hỏi ngược lại, đứng lên cho Lâm Nhất Nhiên nhìn rõ toàn thân, “Haha, Từ Thụy đặc biệt mua quần áo cho tớ đấy nhé!”

“Là tôi mời.” Lâm Tâm Thất cười nói, “Người có thể khiến cho Từ Thụy trở nên như vậy quả nhiên không nhiều.”

“A . . .”

Lâm Nhất Nhiên không nói thêm câu nào, đi theo Trần Tư Tầm đến bàn tròn bên cạnh ngồi xuống, “Thất Thất, em đã mời những ai rồi?” Trần Tư Tầm bỗng nhiên hỏi như vậy khiến Lâm Nhất Nhiên sững sờ.

“Trần Tư Tầm, anh vẫn luôn nhảy bèn như vậy sao?” Lâm Tâm Thất hờn dỗi nói, Lâm Nhất Nhiên rời ánh mắt khỏi người cô.

“Nhiều năm rồi em không về nước, cho nên đã thông báo với tất cả bạn học cũ, mọi người cùng nhau vui vẻ một hôm.”

Lâm Tâm Thất cười cười nói nói, Trần Tư Tầm không lên tiếng, Lâm Nhất Nhiên nhìn chăm chăm chén đĩa trước mặt, cũng không phát biểu một câu.

“Lâm Nhất Nhiên, cậu không biết à?” Đường Cẩm nói nhỏ bên tai của Lâm Nhất Nhiên, “Sao cậu lại mặc nguyên một bộ đồng phục tới đây, tớ nghĩ là cô ta muốn làm cho cậu mất mặt.”

Lâm Nhất Nhiên không nói câu nào, hung hăng nắm chặt đĩa trong tay.

“Vậy à?” Vẻ mặt của Trần Tư Tầm thân nhiên, hai tay đặt trên đùi, nói: “Như vậy cũng được, để cho mọi người biết em đã trở về.”

“Đúng vậy.”

“Sao anh ta không giúp cậu?” Đường Cẩm hỏi nhỏ, Lâm Nhất Nhiên hơi quay đầu nhìn, Trần Tư Tầm vẫn như cũ, vẻ mặt nhẹ nhàng, bình thản.

“Tớ không cần anh ta giúp!” Lâm Nhất Nhiên hờn dỗi, giọng nói có vẻ hơi hung dữ, cô quay mặt đi, không thèm nhìn Trần Tư Tầm.

Bên trong phòng trở nên yên tĩnh, Lâm Nhất Nhiên nắm chặt đĩa trong tay, không thèm nhìn ai, Đường Cẩm ngồi ở bên cạnh Lâm Nhất Nhiên, vẻ mặt lo lắng, Từ Thụy nâng tay phải chống cằm, cười hi hi, nhìn chăm chăm Đường Cẩm, vờn tay trái ra vuốt ve mái tóc dài của cô. Ánh mắt của Lâm Tâm Thất hơi híp lại, mỉm cười, nhìn chăm chăm vào Trần Tư Tầm, Trần Tư Tầm vẫn yên lặng ngồi một chỗ, trông có vẻ rất tự nhiên.

Ai cũng không nói gì, bầu không khí có chút kỳ lạ.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Minh tranh và ám đấu

Tiếng gõ cửa vang lên, Lâm Nhất Nhiên phản xạ theo điều kiện, ngẩng đầu, chỉ thấy một nữ phục vụ bước vào, “Xin hỏi các vị có thể gọi món chưa ạ?”

“Bây giờ chưa cần, cô đi xuống trước đi.”

Lâm Tâm Thất nói, ánh mắt xẹt qua Lâm Nhất Nhiên, cười tươi như hoa, “Căng thẳng à?”

“Không!” Lâm Nhất Nhiên ra vẻ ung dung, vén tóc trên trán, nói: “Không có.”

Lâm Tâm Thất cũng không hỏi thêm, Đường Cẩm nói nhỏ vào bên tai Lâm Nhất Nhiên: “Dù có chán nản cũng đừng bắt chước người khác vuốt tóc, cậu không có đẹp giống như người ta.”

Khóe miệng Lâm Nhất Nhiên có chút cứng đờ: “Cút!”

Giọng nói có chút hung ác, Đường Cẩm “xì” một tiếng, che miệng bật cười, ngồi thẳng lại.

Tiếng gõ cửa lại vang lên, Lâm Nhất Nhiên vội vàng thu hồi ánh mắt, trên mặt trung ra một nụ cười, thùy mị đến nỗi làm cho người ta sồn hết gai ốc,

người phục vụ lại bước vào lần thứ hai, có chút mất tự nhiên nói: “Cái kia. tôi đem đồ uống tới.”

Về mặt của Lâm Nhất Nhiên không chỉ có chút vụn vặt, mà là vụn vặt một cách cực kỳ rõ ràng.

“Hahaha.” Đường Cẩm xoay người, nhìn chăm chăm vào Lâm Nhất Nhiên, “Cậu thật biết cách pha trò, sắc mặt thay đổi rất nhanh nha.”

“Đừng cười, như vậy sẽ lại đau hai bên hông.” Từ Thụy vỗ nhẹ vào lưng Đường Cẩm, khuôn mặt cũng là một bộ dạng đang nhin cười.

“Không cần phải kim nén, coi chừng táo bón.” Lâm Nhất Nhiên nhìn hai người bọn họ, tức giận nói.

“Em gái Lâm, em nói chuyện càng ngày càng độc địa, chỉ có điều là hệ tiêu hóa của anh cực kỳ khỏe mạnh, để cho em thất vọng rồi, haha, nhưng mà làm sao em biết được nhin cười sẽ bị táo bón?”

“Ôi trời ơi, nhắc đến chuyện này làm gì, Lâm Nhất Nhiên đương nhiên là đã có kinh nghiệm.” Đường Cẩm cười cười, vỗ vỗ vai Từ Thụy, ra vẻ thần bí nói: “Thường xuyên, thường xuyên nha.”

Lâm Tâm Thất cũng có chút buồn cười, lấy tay che miệng, giả vờ ho khan hai tiếng, Lâm Nhất Nhiên căn bản là không dám nhìn đến vẻ mặt của Trần Tư Tâm, cảm thấy tâm tình của mình lúc này không còn có thể dùng hai từ “Muốn chết” để hình dung, trông thấy Đường Cẩm dựa vào Từ Thụy cười đến run rẩy hết cả người, cô vỗ bàn quát: “Táo bón em gái cậu [*]! Cậu mới bị táo bón!”

Lâm Nhất Nhiên còn chưa nói dứt lời, cửa liền bị mở ra, một người đàn ông ăn mặc trang nhã, lịch sự đứng ở ngoài cửa, vẻ mặt có chút kinh ngạc, sau khi sững sốt hai giây liền quay qua nhìn số phòng, lại nhìn nhìn Lâm Nhất Nhiên, rồi nhìn đến Trần Tư Tâm và Từ Thụy, sau cùng, nhìn thấy Lâm Tâm Thất, có chút chần chừ nói: “Tôi. không đi nhầm phòng chứ?”

Trong phòng đều là tiếng cười cười nói nói, mặc dù có mười mấy người, nhưng đều là bạn bè thân thiết thời đại học.

Lâm Nhất Nhiên buồn bực ngồi trên ghế, đối với những tiếng cười nói trên bàn cơm đều coi như là mất điếc tai ngo, cô chỉ ngồi gắp vịt nướng. Đường Cẩm nhích ghế đến bên cạnh Lâm Nhất Nhiên, “Hắc hắc, tức giận à?”

Lâm Nhất Nhiên nhìn Đường Cẩm một cái, cũng không trả lời, tiếp tục gắp vịt nướng.

“Đừng tức giận, kỳ thực là tớ muốn giúp cậu nha.” Đường Cẩm giữ chặt cánh tay của Lâm Nhất Nhiên, “Đừng ăn nữa, nghe tớ nói này!”

“Nói!”

“Cậu nghĩ thế nào, Lâm Tâm Thất muốn cướp người đàn ông này của cậu có phải hay không? Ôi, ôi, ánh mắt của cậu như vậy là có ý gì? Thôi, không cần biết có phải là người đàn ông của cậu hay không, dù sao cũng chắc chắn là cô ta có ý định muốn cướp thầy Trần đúng không? Tớ đã suy nghĩ rồi, cậu xem cậu này, từ dáng người đến chiều cao, từ chiều cao đến nhan sắc, từ nhan sắc đến gia thế, từ gia thế đến quan hệ với Trần Tư Tâm, điểm nào cậu cũng kém hơn so với người ta đúng không? Cho nên, chúng ta phải tấn công theo cách khác!”

“Cách khác là làm cho tớ mất hết mặt mũi à?” Lâm Nhất Nhiên tròng mắt, “Cậu cảm thấy hại tớ vẫn còn chưa đủ sao?”

“Không phải, cậu hãy nghe tớ nói, cậu không nghe người ta nói sao, người con gái có gan nói huých toẹt ra là người con gái đáng yêu nhất, chân thực nhất. Cho nên, nếu như chúng ta không sánh bằng người ta, thì cũng phải tỏ ra gây thơ, thật thà, vụng vẩy giấy chết một phen, không chừng còn có cơ hội sống sót! Cậu cứ nói về cái vấn đề táo bón này thêm lần nữa, biết đâu sau này anh ta sẽ nhớ đến cậu. bình tĩnh, cậu bình tĩnh nha!”

“Bình tĩnh em gái cậu!” Lâm Nhất Nhiên cảm thấy gân xanh trên trán mình nổi cuộn cuộn, “Sao cậu không nói với Từ Thụy là cậu bị lừa rồi?”

“Xuyt.nói nhỏ một chút, nói nhỏ một chút!” Đường Cẩm vội vàng kéo tay Lâm Nhất Nhiên, cười lạnh nói: “Tớ không phải. bởi vì không có ai tranh đoạt Từ Thụy, mà anh ta cũng không có làm chuyện gì sau lưng tớ, còn đối với cậu, mấy người kia chính là đối thủ nha, hắc hắc.”

Lâm Nhất Nhiên tròng mắt, liếc Đường Cẩm một cái, “Xê ra, tớ không muốn nói chuyện với cậu.”

Đường Cẩm thấy Lâm Nhất Nhiên không còn tức giận như vừa rồi, liền cười cười làm nũng: “Ai da, cậu nhìn tâm sao, Lâm Nhất Nhiên, Nhất Nhiên, Nhiên Nhiên, cậu.”

“Được được được, mau ngừng lại!” Lâm Nhất Nhiên vội vàng giơ tay, làm khẩu hiệu STOP, “Đừng làm tớ buồn nôn, ăn cơm đi!”

Đường Cẩm cười haha hai tiếng, trong bữa cơm, có người mở miệng: “Ôi chào, Trần Tư Tâm, bên cạnh cậu là bé gái nhà ai thế? Sao vẫn còn mặc đồng phục vậy?”

Vừa nói hai từ “bé gái”, Lâm Nhất Nhiên và Đường Cẩm đồng thời ngẩng đầu, lại nói tiếp hai từ “đồng phục”, Đường Cẩm liền xoay người, ăn ăn uống uống, mặc kệ Lâm Nhất Nhiên.

“Em gái nhỏ, em đến với ai vậy?” Người đang nói chuyện, hất cằm cười với Lâm Nhất Nhiên, chính là cái người đàn ông ăn mặc lịch sự, đứng ở cửa khi nãy.

“Tôi là.” Lâm Nhất Nhiên vừa định nói là Trần Tư Tâm mang đến, nhưng nhìn thấy bộ dạng Trần Tư Tâm cứ đứng đưng, lạnh nhạt, Lâm Nhất

Nhiên cảm thấy trong lòng không vui, tức giận nói: “Là chị Thất Thất mời đến.”

“A. . . Thất Thất của chúng ta đúng là quan hệ thật rộng rãi!”

“Tôi đang tự hỏi, ai mà lại có thể gây náo nhiệt như vậy, thì ra là Thất tiểu thư! Khó trách, khó trách!”

Một âm thanh của giày cao gót và giọng nói mà Lâm Nhất Nhiên cảm thấy quen thuộc vang lên, Bội Tường mặc một chiếc váy dài màu xanh đậm, xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

“Ôi, tôi đang nghĩ tại sao mọi người lại im lặng, thì ra là chị Bội Tường đã đến rồi.” Lâm Tâm Thất đứng dậy, cười khanh khách mở miệng.

“Ôi trời, cậu có cảm thấy Bội Tường được mọi người đặc biệt quan tâm hay không?” Đường Cẩm nhò giọng nói: “Đặc biệt? Hừ!”

“Tớ thấy rồi. . . .”

Lâm Nhất Nhiên không tự giác gật gật đầu, Bội Tường uốn tóc, khắp người toát ra hương vị của phụ nữ, mỉm cười ngọt ngào: “Đã lâu không gặp, có vẻ chẳng thay đổi gì.”

“Chị cũng vậy.” Lâm Tâm Thất cũng cười, ánh mắt lấp lánh, trông thật sự rất đẹp.

“Rõ ràng là hai mỹ nữ đang nhìn nhau cười, mà sao cứ cảm thấy có mùi thuốc súng thật lớn nha. . .” Lâm Nhất Nhiên lẩm bẩm nói, Đường Cẩm ở bên cạnh cũng gật gật đầu, “Đúng vậy, ánh mắt giống như còn phát ra lửa!”

“Hai đại mỹ nữ, đứng nói chuyện có cảm thấy mệt hay không?” Bên cạnh có người lên tiếng, “Đến đây, mau ngồi xuống, mau ngồi xuống đi.”

Bội Tường cười xinh đẹp, “Cũng phải, đứng nói chuyện mệt thật.” Nói xong liền đi vào trong, kéo ghế, chuẩn bị ngồi xuống.

“Chị Bội Tường, em còn nghĩ là chị sẽ ngồi ở bên cạnh Trần Tư Tầm cơ đấy!” Lâm Tâm Thất che miệng cười, “Sao lại tùy tiện tìm một chỗ để ngồi như vậy? Thật chẳng giống chị chút nào! Chẳng lẽ. . . là vì có nguyên nhân nào khác sao?”

Lâm Tâm Thất nói như vậy, dường như là đã nói trắng ra hoàn toàn, mà tay của Bội Tường cũng dừng lại, sắc mặt không thay đổi, tiếp lời: “Đúng vậy, nhiều năm rồi, cũng nên thay đổi thôi, chẳng lẽ phải giống như người khác, theo đuổi người ta suốt mấy năm, đến nỗi người ta phải trốn đến bên kia bờ đại dương mà cũng trốn không thoát à?”

Nói cho cùng, Lâm Tâm Thất không thể cao thâm như Bội Tường, sắc mặt lập tức không chịu nổi, “Cô. . .”

“Thất Thất, sao sắc mặt của cô khó coi vậy?” Bội Tường ra vẻ quan tâm, “Tôi nói cũng không phải là nói cô, cô đừng suy nghĩ nhiều nha. . .”

Hai bên đối chọi gay gắt, những người bên cạnh lại không hề có phản ứng, Lâm Nhất Nhiên nghĩ, có thể là quan hệ của bọn họ đã không tốt từ trước đó, Đường Cẩm thì lại tò mò, mà không thể hỏi trực tiếp được, chỉ có thể kéo Từ Thụy ra ngoài, tuy Lâm Nhất Nhiên cũng hiểu kỳ, nhưng bởi vì còn đang tức giận với Trần Tư Tầm nên cố nén lại, không mở miệng hỏi, cô tự an ủi chính mình, dù sao về nhà hỏi Đường Cẩm cũng như nhau cả thôi.

Còn hai cái người trong miệng “Người khác” thì lại cứ “trượt đuôi đến bên kia bờ Đại dương”, nghĩ đến quan hệ của Lâm Tâm Thất và Trần Tư Tầm, cuối cùng Lâm Nhất Nhiên cũng nhin không được, lấy tay kéo áo của anh, nhỏ giọng nói: “Thầy!”

“Ừm?” Trần Tư Tầm nghiêng đầu, trong mắt tràn đầy ý cười, “Sao vậy?”

“Cái kia. . . .” Lâm Nhất Nhiên suy nghĩ, không biết phải mở miệng như thế nào, chỉ có thể kiên trì hỏi: “Cái người mà hai cô ấy đang nói đến là thầy sao?”

“Em đoán xem?” Trần Tư Tầm hỏi ngược lại.

“Làm sao mà em biết được.”

“Em cảm thấy như thế nào thì là như thế đó.” Trần Tư Tầm ra vẻ bí hiểm, lấy tay lau chút tương còn dính lại bên khóe môi cô.

Ánh mắt của Lâm Tâm Thất sắc bén, nhìn thấy động tác của Trần Tư Tầm, tròn mắt đảo một vòng, cười cười ngồi xuống, “Ra vậy, chị Bội Tường đã thay đổi rồi, mà hình như người ta cũng không còn như trước, không nóng không lạnh, không nóng không lạnh như vậy thì cũng không có gì đáng nói, chỉ sợ là người ta đã nhìn trúng người khác rồi nha, như vậy, công sức bỏ ra bao năm cũng không được báo đáp rồi! Chị Bội Tường, chị nói có phải hay không?”

Bội Tường cũng không giận, cười âm thầm, “Hươu chết còn chưa biết về tay ai, Thất Thất, cô nói như vậy cũng còn quá sớm rồi.”

“A. . . ? Còn quá sớm sao?” Lâm Tâm Thất kinh ngạc nhú mày, ánh mắt dao động, nhìn đến trên người Lâm Nhất Nhiên, cười nói: “Em gái Lâm, cô nói thử xem?”

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Sóng gió mãnh liệt

Ads “A?” Đột nhiên bị gọi tên khiến Lâm Nhất Nhiên có chút ù ù cạc cạc, toàn bộ sự chú ý đều đặt tại bàn tay của Trần Tư Tâm vừa xẹt qua khóe môi mình, hoàn toàn không để ý hai cô ấy đang nói gì, Lâm Nhất Nhiên đỏ mặt, gãi gãi đầu: “Cái này. . . chắc là vậy!”

“Đừng nhúc nhích.” Trần Tư Tâm nhẹ giọng nói, có chút trách cứ, tiện tay cầm lấy giấy ăn, xoa xoa khóe môi cô, “Quay tới quay lui không lau sạch được.”

“Em gái Lâm, cô quá khiêm nhường rồi.” Lâm Tâm Thất cười cười, mặt mày cong lên, Lâm Nhất Nhiên bỗng cảm thấy được nụ cười của cô ấy là thật lòng.

Theo cách nói của Bội Tường, chuyện Lâm Tâm Thất đã theo đuổi Trần Tư Tâm đến bên kia bờ Đại dương chắc là sự thật, nếu không thì cô ấy cũng không cười với mình như vậy. . . Lâm Nhất Nhiên có chút mơ hồ nghĩ.

Bội Tường không nói được câu nào, bung ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Tuy không để ý lời nói của Lâm Tâm Thất, nhưng một màn vừa rồi lại đâm Bội Tường một nhát thật đau, dù sao Lâm Tâm Thất nói cũng không sai, Trần Tư Tâm đối với người nào cũng đều là thái độ không nóng không lạnh, chưa bao giờ thấy anh đối với ai mà che chở như vậy, bản thân mình theo đuổi nhiều năm như thế cũng không được, vậy mà Lâm Nhất Nhiên. . . .

“Nhất Nhiên, đã lâu không gặp em.” Bội Tường nhìn về phía Lâm Nhất Nhiên, nâng ly rượu, “Càng ngày càng đẹp.”

“Cám ơn chị, hắc hắc.” Lâm Nhất Nhiên cười ngây ngô.

Tuy không phải là cực kỳ thích Lâm Tâm Thất, nhưng nếu so với Bội Tường thì cô nguyện ý ở cùng một chỗ với Lâm Tâm Thất, ít nhất, Lâm Tâm Thất không giống như Bội Tường, đeo mặt nạ mà nói chuyện, rõ ràng là không thích mà cứ phải giả vờ ra vẻ thân thiết.

Nhưng mà hôm nay, Lâm Tâm Thất hình như có chút kỳ lạ, hoàn toàn không giống tác phong tùy tiện như lúc trước.

Lâm Nhất Nhiên có hơi khó hiểu, không khỏi nhìn vào ánh mắt của Lâm Tâm Thất, lúc này, cô ấy đang lấy tay chống một bên má, ánh mắt có chút hoang mang, lại có chút. . . bi thương?

Nụ cười vừa rồi quả nhiên là ảo giác.

Lâm Nhất Nhiên thu hồi ánh mắt, lại rất nhanh liếc sang nhìn Trần Tư Tâm, thấy anh vẫn là đáng vẻ lạnh nhạt, nói chuyện với người bên cạnh câu được câu không, trong lòng cô lại có chút tư vị khó tả, cảm thấy Trần Tư Tâm quả thật rất bạc tình.

“Nhất Nhiên, em sắp thi tốt nghiệp chưa? Ôn tập thế nào rồi?” Gò má của Bội Tường có chút ửng hồng, dưới ánh đèn càng thêm mê người, “Có đăng ký nguyện vọng nào chưa?”

“Vẫn chưa.” Lâm Nhất Nhiên cũng trưng ra khuôn mặt tươi cười, giữ vững tinh thần đối đáp, “Nhưng mà cũng sắp rồi.”

“Vậy à. . .” Bội Tường kéo dài âm cuối, cười đến vô cùng quyến rũ: “Có thử bàn bạc với bạn trai, suy xét nên vào trường đại học nào không?”

“A?” Lâm Nhất Nhiên cũng không nghĩ tới là Bội Tường lại hỏi trực tiếp như vậy, cô cũng không biết phải trả lời như thế nào, trái lại, Lâm Tâm Thất dường như đã hỏi phục tinh thần, giọng nói có chút không thể tin: “Cô có bạn trai rồi?”

“Không có, không có.” Lâm Nhất Nhiên vội vàng khoát tay, sợ các cô ấy hiểu lầm: “Tôi không có bạn trai, không có.”

“Tôi biết mà.” Lâm Tâm Thất nhẹ nhàng thờ ra, liếc mắt về phía Bội Tường: “Đừng vì ghen tị mù quáng mà đặt điều cho người khác.”

“Nhắc đến mới nhớ, ngày đó Thất Thất mới đúng là cao thủ, không phải sao? Lúc trước Trần Tư Tâm. . .”

“Lâm Nhất Nhiên!” Trần Tư Tâm bỗng nhiên đứng lên, thu hút ánh mắt của mọi người xung quanh.

“A?” Lâm Nhất Nhiên quay đầu nhìn anh.

“Ăn xong rồi sao?”

“Vâng? Ăn thì ăn xong rồi, nhưng. . .”

“Ăn xong rồi thì về thôi, tôi đưa em đi.” Trần Tư Tâm ngắt lời Lâm Nhất Nhiên, “Em còn phải trở về ôn bài nữa.”

“Nhưng mà Đường Cẩm còn chưa quay lại.”

“Từ Thụy sẽ đưa cô ấy trở về.”

“Nhưng mà. . .” Lâm Nhất Nhiên vùng vẩy gãy chết, Bội Tường đang nói thì bị Trần Tư Tầm cắt ngang, cô còn muốn biết xem Trần Tư Tầm làm sao nha.

“Em còn phải học bài.” Trần Tư Tầm có chút cương quyết, giọng nói lại dịu dàng: “Ngoan, nghe lời!”

“A. . .”

Lâm Nhất Nhiên miếng cường đứng dậy, người đàn ông ăn mặc lịch sự ngồi bên cạnh mở miệng: “Sao về sớm vậy?”

“Đúng vậy, người ta không dễ dàng dẫn “người ấy” đến đây, lại về sớm như vậy.”

Lâm Nhất Nhiên nhìn Trần Tư Tầm, ánh mắt có chút chờ mong, Trần Tư Tầm lại nhẹ nhàng từ chối, chỉ tay vào Lâm Nhất Nhiên: “Lần sau đi, bây giờ muộn rồi, cô ấy phải về. Mọi người ở lại nói chuyện đi, tôi đưa cô ấy về rồi quay lại.”

“Em gái à, sao lại như vậy? Không phải là Thất Thất mời em đến sao?” Người đàn ông bên cạnh trêu chọc: “Sao bây giờ lại là Trần Tư Tầm đưa em về nhà rồi?”

“Ồ. . . .” Lâm Nhất Nhiên bị hỏi như vậy, Trần Tư Tầm đứng ở một bên cười như không cười nhìn cô, Lâm Nhất Nhiên chỉ có thể tiếp tục cười nói: “Là chị Thất Thất mời tôi tới, nhưng tôi đi cùng thầy Trần đến đây.”

“Thầy Trần? Cô ấy gọi anh là thầy Trần?”

“Ừm.”

“Thầy gì mà lại quan tâm săn sóc như vậy? Còn lấy khăn lau miệng nữa.” Người đàn ông cười to, “Thầy dạy mẫu giáo à?”

Lâm Nhất Nhiên quần bách, Trần Tư Tầm cong cong khóe môi, mặc kệ để cho bọn họ cười, anh cầm chìa khóa, chào hỏi một tiếng rồi kéo tay Lâm Nhất Nhiên đi ra ngoài.

Lâm Tâm Thất phát phát tay với Lâm Nhất Nhiên, nói khi nào cô thi tốt nghiệp xong thì tìm mình đi chơi, còn Bội Tường đang ngồi ngay ngắn bên cạnh thì chỉ mỉm cười nói hẹn gặp lại, không nói gì thêm, cũng không nhìn Trần Tư Tầm.

Nhấn tin cho Đường Cẩm cũng không thấy hồi âm, chắc là lại theo Từ Thụy đi chơi ở đâu, vui vẻ phát điên rồi, Lâm Nhất Nhiên cảm thấy lo lắng, ngồi trong xe quay tới quay lui.

Có quá nhiều vấn đề cô muốn hỏi, kìm nén ở trong lòng cả đêm, vốn chỉ muốn hỏi Đường Cẩm thôi, nhưng mà thật sự là cô tò mò lắm rồi, do dự một chút, cuối cùng, lại quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh.

“Thầy, Lâm Tâm Thất và. . . Không phải, em đang nói chị Thất Thất và. . . và. . .” Lâm Nhất Nhiên nhú nhú mày, không biết nên gọi Bội Tường là gì, lời nói lại mắc nghẹn tại chỗ.

Xuất sư vị tiếp nha! (出師未捷: Có thể hiểu là chưa đánh thắng trận, mình thấy dễ nguyên vậy hay hơn)

Trần Tư Tầm biết cô đang muốn hỏi cái gì, cũng không để ý nói: “Các cô ấy lúc trước đã không hợp nhau, tôi cũng không nghĩ là Thất Thất sẽ mời Bội Tường.”

“Vậy. . . vậy tại sao các cô ấy lại không hợp?” Lâm Nhất Nhiên rất muốn hỏi là các cô ấy có phải bởi vì Trần Tư Tầm anh nên mới không hợp đúng không, nhưng nghĩ một hồi lại không dám nói ra miệng.

“Có thể là do tính cách không hợp chăng?” Trần Tư Tầm trả lời cực kỳ bảo thủ, cẩn thận.

“Vậy. . . vậy. . .” Lâm Nhất Nhiên vậy vậy một hồi lâu cũng không nói được thành câu, trông thấy đã sắp về đến nhà, cô gấp gấp đến mức giương to mắt nhìn anh.

“Vậy cái gì?”

“Vậy. . .” cái “người kia” trong miệng các cô ấy có phải là anh hay không?

“Ừm?” Trần Tư Tầm tiến vào một khu nhà nhỏ, nghiêng đầu nhìn Lâm Nhất Nhiên một cái, sau đó dừng xe lại, “Đừng cần môi.”

Lâm Nhất Nhiên a một tiếng, che giấu nói: “Vậy. . . em về đây.”

Nói xong lại nghiêng người, ánh mắt hơi liếc nhìn Trần Tư Tầm, có chút chờ mong.

Tính tình của Lâm Nhất Nhiên thật giống như trẻ con, muốn hỏi nhưng lại ngại, liền tìm cớ chờ Trần Tư Tầm hỏi trước, nhưng Trần Tư Tầm lại không hỏi nữa, chỉ gật gật đầu: “Ừ, đi cẩn thận một chút.”

Lâm Nhất Nhiên không khỏi há hốc mồm, mối quan hệ này cô còn chưa được biết rõ ràng, a a a! Nhưng chính mình làm sao có thể nói ra, chỉ có thể chán nản mở cửa xe, “Thầy, hẹn gặp lại. . .” Nói xong còn bổ sung thêm một câu: “Lái xe cẩn thận một chút!”

Bàn tay Trần Tư Tầm đang khép cửa xe, hơi ngừng lại, khỏe môi không nhìn được nhếch lên: “Ừm!”

Lúc này Lâm Nhất Nhiên mới cảm thấy lời mình nói thật dư thừa, cô giả bộ đuổi cái lưng môi, “A. . . hôm nay thời tiết thật tốt, mặt trăng thật lớn! Thầy, hẹn gặp lại nha!” Nói xong cũng không đợi Trần Tư Tầm có phản ứng, xoay người chạy một mạch lên lầu.

Trần Tư Tầm cũng không đi ngay, anh lấy điện thoại từ trong túi quần ra, ngón tay thon dài gõ lên bàn phím, tin nhắn lập tức được gửi đi.

Lâm Nhất Nhiên đẩy cửa ra, không biết có phải bởi vì chạy một mạch lên bốn tầng lầu hay không, cô cảm thấy tim mình đập thật nhanh, ném cặp sách, lấy áo ngủ chuẩn bị tắm rửa, điện thoại lại vang lên, trên màn hình báo có tin nhắn mới, Lâm Nhất Nhiên cầm điện thoại đọc tin nhắn, lại không hiểu là ý gì, một dãy số lạ hoắc, lúc này cô còn chưa phản ứng kịp, cho là tin nhắn quấy rối, liền ném điện thoại qua một bên, đi vào phòng tắm.

Trong phòng, ngoài tiếng nước chảy còn có tiếng đối thoại của phim truyền hình, đột nhiên, cô kêu to một tiếng, cửa phòng tắm bị đẩy mạnh ra.

Lâm Nhất Nhiên chỉ túm khăn tắm bao quanh người, vọt vào trong phòng, đồng thời cầm điện thoại di động lên, cô cảm thấy nhịp đập của trái tim mình có chút không khống chế được.

Phía ngoài, bà nội hỏi có chuyện gì xảy ra, Lâm Nhất Nhiên một bên nói to không có việc gì, một bên rất nhanh trả lời tin nhắn.

Nói với em làm gì?

Không nên không nên, quá kiêu căng rồi. Lâm Nhất Nhiên suy nghĩ một hồi, lại gõ gõ vào màn hình: Em biết rồi! , không nên không nên, như vậy thì cũng quá tự đại.

Lâm Nhất Nhiên có chút ảo não ngồi lên trên giường lò xo, bập bênh, lẩn qua lẩn lại, suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng chỉ trả lời lại một chữ “Ừm!”

Trong lòng cảm thấy bình thản, khỏe môi không nhìn được cong lên, Lâm Nhất Nhiên có thể nghe rõ ràng tiếng trái tim mình đang đập.

Dưới lầu, điện thoại trong tay Trần Tư Tầm phát sáng, tay trái của anh đặt trên cửa xe, tay phải cầm điện thoại, cúi đầu mỉm cười.

Cô bé kia hiện tại nhất định là đang đỏ mặt, còn làm ra vẻ không quan tâm đây mà.

Trần Tư Tầm nghĩ vậy, ném điện thoại sang một bên, lái xe đi.

Đêm nay gió nhẹ, Trần Tư Tầm mở cửa sổ xe, bỗng nhiên anh kéo tay ga, dưới ánh đèn neon, chiếc xe phóng đi một đường thẳng tắp, gọn gàng và linh hoạt.

Mà cái tin nhắn đang lẳng lặng nằm trong hộp thư mà Trần Tư Tầm vừa gửi đi, chỉ có vồn vện vài chữ:

Tôi và các cô ấy không có quan hệ.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Cái gọi là đùa giỡn tình cảm

Thành phố B gửi tới thông báo, bởi vì bộ giáo dục ra quyết định, đem kỳ thi cuối cấp dời lại một tháng, là ngày một tháng sáu, chuyện này đồng nghĩa với việc Lâm Nhất Nhiên càng có thêm thời gian để chuẩn bị, cũng có nghĩa là cô có rất nhiều thời gian để ở chung với Trần Tư Tầm.

Vì để nâng cao trình độ của mình, mỗi ngày sau khi tan học, Lâm Nhất Nhiên đều chạy đến tìm Trần Tư Tầm, lúc đầu là giảng bài, về sau là chỉnh sửa lỗi phát âm.

“Những từ này phải đọc liền nhau.” Trần Tư Tầm ngồi lái xe bên cạnh Lâm Nhất Nhiên nói: “Chỗ này nhất định phải nhớ kỹ, đặt dấu chấm phẩy chính

xác và phải chú ý cách phát âm, tất cả những điều này sẽ giúp em nâng cao trình độ tiếng Anh.”

“A. . .” Lâm Nhất Nhiên cầm bản thảo tiếng Anh, tựa lưng vào ghế, có chút ưỡ oai: “Thầy, em cảm thấy thật khó khăn, đọc mãi mà không vào.”

“Tiếng Anh thì phải phát âm thành tiếng, không phải đọc thầm trong đầu.” Trần Tư Tầm lái xe vào một bãi đất trống, “Xuống xe đi.”

“Đây là đâu?” Lâm Nhất Nhiên có chút buồn bực, đi theo Trần Tư Tầm xuống xe, không biết anh mang mình đến chỗ này để làm gì.

“Đến đây.” Trần Tư Tầm đứng trên bậc thềm cách đó không xa, ngoắc ngoắc tay với Lâm Nhất Nhiên, “Ồ đây, em nói thử xem”

“Ồ đây? Lâm Nhất Nhiên há hốc mồm, “Nhưng, nhưng mà. . . .”

“Đừng có nhưng mà, bắt đầu đi.” Trần Tư Tầm khoanh tay đứng sang một bên, ý bảo Lâm Nhất Nhiên hãy bắt đầu.

“Hello, everyone my. . . my. . .” Lâm Nhất Nhiên lắp bắp, khuôn mặt kìm nén đến đỏ bừng, nhưng cô lại không nói gì được.

“Thầy, em không làm được. . .” Cô trưng ra vẻ mặt cầu xin, “Em không làm được.”

“Không có gì là không làm được.” Trần Tư Tầm đứng ở bên cạnh, ánh mắt trong veo như nước, “Làm lại lần nữa.”

Lâm Nhất Nhiên thấy anh nói như vậy, cô biết không thể thương lượng để tìm một con đường sống, chỉ có thể kiên trì mở miệng:

“Hello. . .”

Rõ ràng chỉ cần ba phút để có thể nói xong phần tự giới thiệu, nhưng Lâm Nhất Nhiên phải tốn đến mười phút mới bập bẹ nói xong, cô cúi đầu không dám nhìn Trần Tư Tầm, mà người đàn ông bên cạnh chỉ mỉm cười vỗ tay: “Không tệ, có tiến bộ.”

“Thật sao. . .” Lâm Nhất Nhiên ừ ừ quay đầu sang, vẻ mặt đáng thương nhìn anh, “Sao em cứ cảm thấy là chả đúng chỗ nào vậy?”

“Không ảnh hưởng gì, từ từ sẽ khá hơn thôi.”

Trần Tư Tầm nhìn không được, giơ tay vuốt ve gò má của cô, “Đi thôi, đi ăn nào!”

-----o0o-----

“Đi leo núi sao?”

Năm giờ sáng, Lâm Nhất Nhiên còn đang mơ mơ màng màng trong giấc mộng, lại phải đau khổ nghe điện thoại: “Thầy, em còn chưa ngủ dậy.”

“Vậy thì bây giờ dậy ngay đi.” Cách đầu dây bên kia điện thoại cũng có thể biết được, bộ dáng Trần Tư Tầm lúc này chắc chắn là rất nhàn nhã, thư thái, “Nửa tiếng nữa tôi sẽ có mặt ở dưới nhà em.”

“Thầy. . . chờ một chút, làm ơn đi mà. . .” Cô gái nhỏ ở bên kia đầu dây đang mềm mại làm nũng, còn mang theo một chút giọng mũi.

Trần Tư Tầm nghe điện thoại, vẻ mặt cũng không khỏi dịu dàng theo, khóe mắt đuôi mày đều là ý cười, anh lại trêu chọc cô: “Vậy thì hai mươi phút nhé?”

“A. . . trời ơi. . .”

Lâm Nhất Nhiên cầu xin, “Ba mươi phút, ba mươi phút!”

Cô gái nhỏ còn chưa tỉnh ngủ, lúc leo lên đỉnh núi chỉ cảm thấy mệt muốn chết, cô ngồi trên bực đá, há to miệng, thở hồng hộc.

“Lâm Nhất Nhiên, tới đây.”

Trần Tư Tầm đứng ở trên chỗ cao nhất của đỉnh núi, “Tới đây!”

Lâm Nhất Nhiên cảnh giác hỏi: “Làm gì vậy?”

“Đến đây luyện phát âm” Nụ cười trên mặt anh không hề giảm bớt, vẫn coi như không trông thấy vẻ mặt sắp chết của Lâm Nhất Nhiên, “Mau lên.”

“.”

Khuôn mặt của Lâm Nhất Nhiên tràn đầy căm phẫn, cô mang theo dáng vẻ anh dừng hy sinh bước đến bên cạnh Trần Tư Tầm, hít sâu một hơi, bắt đầu luyện tập cách phát âm.

“Ồi? Ăn cơm Tây à?”

Lâm Nhất Nhiên trừng to mắt, “Nhưng mà. . . ăn cơm Tây có phải ăn mặc cái loại trang phục sang trọng kia không?”

“Không cần thiết, tôi không ghét bỏ em là được.”

“Nhưng em ghét bỏ bản thân mình.” Lâm Nhất Nhiên rầu rĩ nói: “Thầy, chúng ta đi chỗ khác đi?”

“No!” Trần Tư Tầm cười cười lắc đầu, “Nhà hàng Tây có nhiều người ngoại quốc.”

“” Lâm Nhất Nhiên im lặng quay đầu lại, thì ra đây mới là mục đích của anh ta.

Bị Trần Tư Tầm huấn luyện một thời gian, tại công viên, ở đỉnh núi, đường lớn, đến cả khu phố trong nhà cô, cũng bị anh đem làm nơi luyện tập phát âm, lúc đầu Lâm Nhất Nhiên còn vụng vọ, không dám nói to, chưa kịp mở miệng thì mặt đã đỏ hết cả lên, lâu ngày, cô cũng coi mọi người đi qua đi lại trên đường giống như tàng hình, phát âm tiếng Anh to rõ, Trần Tư Tầm đứng ở bên cạnh, mặc kệ cô phát âm như thế nào, anh đều vỗ tay, mỉm cười.

Không nói đến chuyện trình độ phát âm có khá lên hay không, ít nhất cũng đã tập được cho cô gan dạ, cho dù có phải bước lên trên lễ đài cũng không bị luống cuống.

Trần Tư Tầm thật sự cực kỳ chuyên nghiệp, hướng dẫn cho Lâm Nhất Nhiên tiến bộ không ít, trình độ phát âm nâng cao thần tốc, mà không chỉ có trình độ phát âm, quan hệ của Lâm Nhất Nhiên và Trần Tư Tầm cũng tiến triển khá tốt.

Hai người ở cùng nhau càng ngày càng tự nhiên, những lần chuyện trò vui vẻ cùng nhau sau khi tan học, những món đồ ăn ngọt mang theo tính chất khen thưởng đã khiến áp lực của năm cuối cấp lúc đầu giảm đi không ít. Không biết từ lúc nào, Lâm Nhất Nhiên đã quen với việc này.

Thời gian diễn thuyết đã được quyết định vào thứ sáu, ngày càng đến gần, Lâm Nhất Nhiên càng hồi hộp, căng thẳng. Mỗi ngày, cô không chỉ xem Trần Tư Tầm sửa qua vài lần bản thảo, lại còn soi gương luyện tập vài chỗ trọng điểm mà Trần Tư Tầm yêu cầu.

Đến buổi tối ngày thứ năm, Lâm Nhất Nhiên cảm thấy bản thân mình đã quá căng thẳng, trong lòng không tránh khỏi buồn bực, thế là nhân lúc nghỉ trưa, cô chạy đến thư viện kiểm sách đọc.

Sách trong thư viện được sắp xếp ngay ngắn, chia thành từng khu nhỏ, có đèn chiếu sáng, máy lạnh mở ra khắp phòng, xung quanh yên tĩnh, so với bên ngoài huyên náo quả thật là cách nhau một trời một vực, rõ ràng là một nơi có thể tĩnh tâm, nhưng mà trên lầu lại có người đang họp, âm thanh thông qua Microphone bị khuếch trương, truyền đến lỗ tai khiến cho người ta cảm thấy thật khó chịu.

Lâm Nhất Nhiên nán lại trong phòng một hồi, cảm thấy thật sự là đọc sách không vào, liền chào hỏi với người quản lý thư viện, sau đó ôm sách đi ra ngoài hành lang, tùy tiện tìm một bậc thềm ngồi xuống, cứ như vậy, lần qua lần lại một phen, tuy rằng chả có ai quấy rầy nhưng mà cô vẫn là xem không vào được, Lâm Nhất Nhiên vừa bực mình vừa buồn cười, rồi lại ôm sách đặt lên đầu gối, nhắm mắt lại, ngồi ngẩn người.

“Trốn học à?”

Tiếng cười quen thuộc vang lên, có người ngồi xuống bên cạnh, ánh mắt anh nhìn thẳng tắp vào cô nữ sinh.

“Thầy muốn đưa em lên văn phòng hiệu trưởng sao?” Lâm Nhất Nhiên vẫn nhắm mắt, không nhúc nhích hỏi: “Hay là muốn mời phụ huynh?”

Trần Tư Tầm nhú mồm, “Lâm Nhất Nhiên, em càng ngày càng không có phép tắc, dám nói như vậy với giáo viên sao?”

Lâm Nhất Nhiên nâng tay phải lên chống cằm, quay đầu đi, bắt chước bộ dạng của Trần Tư Tầm: “Thầy, làm gương cho người khác, làm gương cho người khác nha.”

Trần Tư Tầm bật cười, thở dài một hơi, lắc lắc đầu: “Còn vậy nữa, trước mặt người học trò là em, thầy giáo là tôi đây không cần phải nhắc nhở cũng được!”

Lúc này, Trần Tư Tầm rất không đứng đắn, so với mọi ngày chả giống nhau, Lâm Nhất Nhiên nghiêng đầu, nhìn bộ dạng khó khăn lắm mới gặp được của anh, cô không nhịn được bật cười.

“Cười gì mà cười, cái cô học trò gian xảo này!” Trần Tư Tầm làm bộ vỗ vỗ lên đầu cô, giả vờ tức giận nói: “Không cho cười nữa! Nếu không, kỳ thi cuối cấp này sẽ cho em tan xác!”

Sắp phải thi vào đại học, còn phải thi cuối kỳ nữa!

Lâm Nhất Nhiên đảo mắt cười cười, kéo dài giọng: “Vâng, thưa thầy!”

Nhìn thấy cô cười nghiêng tới nghiêng lui, thật không có chút hình tượng nào, Trần Tư Tầm cũng không nhịn được cười theo cùng cô, “Vẫn còn căng thẳng sao?”

Lâm Nhất Nhiên từ từ ngồi thẳng lại, lắc lắc đầu: “Cũng không còn cảm thấy hồi hộp nữa.”

“Ngày mai cũng đừng căng thẳng quá, cố gắng giữ trong lòng bình tĩnh.”

“Ừm.” Lâm Nhất Nhiên gật đầu, nhìn thấy anh lại là bộ dạng thần nhiên, “Thầy, nếu em bị đánh rớt thì làm sao bây giờ?”

Năm mươi người thi tuyển mà chỉ chọn có năm người, một phần mười xác suất thành công, mà năm mươi người đều là học sinh xuất sắc của trường, cạnh tranh rất kịch liệt.

“Luyện tập lâu như vậy, còn cái gì mà em không biết, cứ phát huy bình thường là được rồi, không cần quá để ý thành tích.” Trần Tư Tầm lấy một cuốn sách trong tay Lâm Nhất Nhiên, ngón tay thon dài vuốt ve dọc theo bìa sách màu vàng, nhẹ nhàng nói: “Thất bại cũng không hẳn là chuyện gì xấu, yên trí phi phúc.”

(Yên trí phi phúc: Họa phúc ở đời khó mà lường trước được.)

Lâm Nhất Nhiên trầm mặc vài giây, “Thầy, vì sao thầy lại muốn em báo danh vào trường đại học S?”

“Em không biết sao?” Trần Tư Tầm cũng không trả lời vội, hỏi ngược lại cô.

“Em không biết.” Lâm Nhất Nhiên thành thật lắc đầu.

Cô thật sự không biết, suy nghĩ thật lâu cũng không có đáp án, cho nên mới phải hỏi Trần Tư Tầm

“Vậy thì hãy cố gắng thi cho tốt, xong rồi tôi sẽ nói cho em.”

Trần Tư Tầm đứng dậy, Lâm Nhất Nhiên ngẩng đầu nhìn anh, tuy không nhìn thấy rõ được vẻ mặt, nhưng cô có thể cảm nhận được sự dịu dàng của anh.

“Ừm!”

Lâm Nhất Nhiên gật đầu thật mạnh, giống như là cho dù có khó khăn vô vàn ở phía trước cũng không thể làm cô sợ hãi được nữa.

Nhưng mà mấy tiếng đồng hồ sau, Lâm Nhất Nhiên vừa mới lằm bằm trong miệng cái từ LUCK thì Bội Tường nhấn tin tới, cái loại sức mạnh cho dù khó khăn đến mấy cũng không sợ lập tức bị tiêu tan.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Khuyên nhủ VS Ly gián

Thật đúng là một chút cũng không LUCK, trong lòng Lâm Nhất Nhiên nghĩ như vậy, cô đi tới quán cafe mà Bội Tường hẹn gặp.

Thật ra Lâm Nhất Nhiên không hề muốn đi chút nào, chưa nói đến chuyện cô đối với Bội Tường không hề có thiện cảm, người phụ nữ này kêu mình tới có lẽ là không có chuyện gì tốt! Hơn nữa lại gần đến ngày thi cuối kỳ, cô không được phép phân tâm. Cô có thể nói là không muốn đi, nhưng cả tiết học đều cảm thấy trong lòng không yên, Lâm Nhất Nhiên phân vân hồi lâu, cuối cùng vẫn là quyết định vào học trễ một chút, đi đến nơi Bội Tường đã nói.

Chết sớm siêu sinh sớm! Cô trầm nghĩ trong lòng. Đứng trước cửa kính, Lâm Nhất Nhiên trông thấy Bội Tường mặc một thân váy dài bohemia, thu hút ánh mắt của người khác. Lâm Nhất Nhiên cúi đầu, nhìn lại chính mình, từ đầu đến chân là giày thể thao và đồng phục, không cần phải nói cũng có thể cảm thấy được mình thấp kém hơn so với người ta.

“Nhất Nhiên, ngồi đi!” Bội Tường tháo kính xuống, cười cười, thoạt nhìn rất giống ngôi sao điện ảnh: “Lúc này mà gọi em đến, thật ngại quá, ở trong trường chắc là rất bận phải không?”

“Ừm, nhưng mà đã xong từ hai ngày trước rồi, cũng không sao.” Lâm Nhất Nhiên có chút căng thẳng, cảm giác giọng nói của mình đang run lên, cô không nhìn được thâm mắng mình vô dụng, nhưng mà cô thật sự là rất ghét ở cùng một chỗ với người phụ nữ này.

“Nhất Nhiên, Trần Tư Tầm không phải là người mà em có thể kiểm soát được.”

Bội Tường khuấy khuấy ly cafe rồi đặt thìa xuống, nói thẳng một câu: “Em vẫn còn non lắm, nếu hăm vào quá sâu thì sẽ dễ nhận lấy tổn thương.”

“Ha. . .ha. . .” Lâm Nhất Nhiên gãi gãi đầu, cười ngây ngô, “Chị đang nói gì vậy, haha.”

“Nhất Nhiên!” giọng nói của Bội Tường có chút thương hại, “Chị là người từng trải, em nghe chị khuyên một câu, em thật sự còn quá nhỏ, hai người không xứng đâu.”

Không xứng.

Lâm Nhất Nhiên không khỏi cảm thấy có chút tức giận, nói: “Thật ngại quá, tôi không hiểu chị đang nói gì cả!”

“Nhất Nhiên, em đừng tức giận, chị chỉ là nói thật lòng, em mới mười tám tuổi phải không? Trần Tư Tầm lớn hơn em mười tuổi, khoảng trống mười năm này làm sao mà bù đắp được, chênh lệch không thể nào so sánh, huống hồ, trời sinh tính cách của Trần Tư Tầm lạnh nhạt, còn em lại hoạt bát nhiệt tình như vậy, dựa theo tính cách là đã không hợp rồi.”

“Cám ơn chị đã nhắc nhở.” Lâm Nhất Nhiên có chút kích động nói: “Nhưng mà cũng không mượn chị phải mất công lo lắng! Bởi vì anh ấy thích tôi!” Lời nói vừa nói ra khỏi miệng, Lâm Nhất Nhiên có chút hối hận, tuy nhiên sắc mặt của Bội Tường cũng không thay đổi, nhưng cảm xúc trong đôi mắt vẫn tiết lộ sự kinh ngạc và bi thương.

“Anh ta nói anh ta thích em?” Giọng nói của Bội Tường nhẹ nhàng, còn có chút hoảng hốt.

“Thật xin lỗi, tôi. . .” Lâm Nhất Nhiên hơi chột dạ, bỗng dưng nhớ tới, hình như Trần Tư Tầm. . . thật sự vẫn chưa nói thích mình.

“Thôi, cũng không có gì.” Bội Tường lắc lắc đầu, trung ra bộ mặt tươi cười, nói: “Nói thật, đàn ông càng lớn tuổi thì càng tốt, giống như rượu, càng ủ lâu năm thì càng ngon, chị biết em thích cái gì ở anh ta, đơn giản là vì anh ta đẹp trai, lại biết quan tâm lo lắng cho em, Nhất Nhiên, em nên biết là, không có một người đàn ông nào vừa sinh ra đã được như thế. Nói thật ra, chị quen biết Trần Tư Tầm nhiều năm như vậy, phụ nữ bên cạnh anh ấy không phải là ít, anh ta dịu dàng săn sóc, hiểu được em nghĩ gì, muốn gì, đưa em về nhà, chơi đùa vui vẻ, những điều này cho dù em cảm thấy thật tốt, nhưng đều là do những người phụ nữ khác dạy cho anh ta, là người phụ nữ khác thay đổi anh ta, sự thay đổi đó khiến anh ta nhớ kỹ, đàn ông là phải ở trên người phụ nữ mới có thể trưởng thành, Nhất Nhiên, em hiểu chưa? Em còn trẻ như vậy, có thể cam lòng chấp nhận anh ta đã từng dành cho người khác sao? Nếu anh ta không ưu tú như vậy, em cũng sẽ không bị anh ấy hấp dẫn, chắc chắn là còn có rất nhiều người phụ nữ mơ ước đến anh ấy, trong số đó còn có rất nhiều người xinh đẹp, có người dịu dàng săn sóc, có người đơn thuần, có người lòng dạ thâm sâu, nếu em ở cùng một chỗ với anh ta thì phải ngày đêm đề phòng. Muốn thắng được anh ta cũng khó, muốn bảo vệ anh ấy càng khó hơn, điều duy nhất em có thể làm, là đánh bại những người phụ nữ xung quanh có tình cảm với anh ấy, Nhất Nhiên, nhân lúc này, tình cảm còn chưa sâu nặng, còn có thể bảo vệ trái tim mình, em hãy rút lui đi!”

Bội Tường thành khẩn nói, không có một chút ra vẻ nào. Lâm Nhất Nhiên trầm mặc, cúi đầu cắn cắn ống hút, Bội Tường cũng không nói gì nữa, bầu không khí có chút căng thẳng.

Qua một lúc lâu, Lâm Nhất Nhiên mới ngẩng đầu, nhưng lại tươi cười rất đẹp, “Tôi chưa từng nghĩ nhiều như vậy, chúng tôi thích nhau là cùng một lúc, cùng cam tâm tình nguyện, loại chuyện này không phải rất bình thường hay sao? Anh ấy là một người đàn ông cực phẩm, ở cùng một chỗ với anh ấy, cho dù chỉ là một ngày, đưa trẻ như tôi cũng không cảm thấy thiệt thòi gì.” Cô tùy tiện nói, giống như tất cả cũng không thành vấn đề, “Nói đi nói lại, cái chuyện này có thích hợp hay không, đều phải thử mới biết được.” Nói xong, cô le lưỡi, giống như thật sự không hề để tâm.

Bội Tường không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào Lâm Nhất Nhiên, trong đôi mắt mang một cảm xúc mà Lâm Nhất Nhiên không thể nào hiểu được.

“Nhất Nhiên, em không biết Lâm Tâm Thất và Trần Tư Tầm là thanh mai trúc mã sao?”

Bội Tường che giấu sắc mặt, bỗng nhiên thay đổi đề tài, giống như cái người vừa mới tận tình khuyên bảo Lâm Nhất Nhiên không phải là mình, “Hai mươi năm tình cảm.”

Chuyện này là gì nữa vậy, chằm ngoi lý gián sao?

Lâm Nhất Nhiên không chút tức giận, nhún nhún mày nói: “Thật xin lỗi, tôi còn có việc ở trường, tôi. . .”

“Tâm Thất, Trần Tư Tầm.”

Bội Tường cũng không để ý tới Lâm Nhất Nhiên, bưng ly cafe, khẽ cười ra tiếng, trong ánh mắt chứa đựng sự bi thương mà Lâm Nhất Nhiên chưa từng gặp qua.

“Tâm tư khởi, tông đầu phiên hồi. Nhất nhật tâm kỳ thiên kiếp tại.” [*]

Lâm Nhất Nhiên có chút cứng đờ, miễn cưỡng cười cười: “Chỉ là tên mà thôi, bọn họ. . .”

“Lúc còn đi học, hai người bọn họ thực sự rất tốt!”

Bội Tường không để ý Lâm Nhất Nhiên nói gì, vẫn như cũ bưng ly cafe, lặng lẽ cười, giống như đang lạc vào hồi ức, tiếp tục nói: “Cô ấy luôn kéo tay Trần Tư Tầm chạy, Trần Tư Tầm cũng không cự tuyệt, mặc kệ khi nào, bất cứ chỗ nào, chỉ cần là Lâm Tâm Thất mở miệng, Trần Tư Tầm nhất định sẽ đi theo, mặc kệ là đang ở cùng một chỗ với ai, cho dù là bạn gái anh ấy.”

“Cô ấy thích quả táo gì đó, Trần Tư Tầm liền đổi điện thoại và laptop sang Apple, để lúc cô ấy nhầm chán còn có thể cầm chơi.”

“Tới thời điểm cô ấy có tháng, bị đau bụng, Trần Tư Tầm liền chạy đi mua thuốc hoa hồng về pha nước cho cô ấy uống, bởi vì bị cái này, cơ thể rất khó chịu.”

“Về sau. . . Cô ấy đi sang Anh quốc, Trần Tư Tầm cũng đi sang Anh quốc, không hề do dự chút nào.”

“Thì sao?” mặc dù sắc mặt của Lâm Nhất Nhiên đã trở nên trắng bệch nhưng cô vẫn cắn răng, từ trong miệng phun ra mấy chữ: “Thì sao?”

“Thì sao ư?”

Bội Tường vén tóc ra sau, cười thành tiếng, từ góc độ của Lâm Nhất Nhiên cũng có thể nhìn thấy, Bội Tường cười nhưng khóe mắt đều là nước mắt.

“Nhất Nhiên, em đã từng nghe qua chưa, đàn ông luôn đối với mối tình đầu của mình. . . đặc biệt khó quên?”

“Lâm Tâm Thất chính là mối tình đầu của anh ta.”

Bội Tường gằn từng chữ, nói rõ ràng.

“Kỳ thực, nhìn kỹ, em và Lâm Tâm Thất lúc mười tám tuổi có vài phần giống nhau.”

Khuôn mặt của Bội Tường trang điểm tinh xảo, ánh mắt đảo qua vẻ mặt có chút tái nhợt của Lâm Nhất Nhiên: “Nhất Nhiên, chị không thể không nói, sự thật luôn luôn làm tổn thương người khác.”

Lâm Nhất Nhiên thủy chung vẫn cúi đầu, không nói được một lời, cô ngơ ngẩn nhìn ngón tay mình, đột nhiên cảm thấy bàn tay mình giống như đang run lên, hốc mắt có chút cay cay, cuộn ngón tay lại, móng tay hung hăng đâm sâu vào da thịt, cô cắn chặt môi, nhớ tới nụ cười của Trần Tư Tầm, còn có lúc anh trách cứ nói: Đừng cắn môi!

Bội Tường nhẹ nhàng cười: “Vẫn là câu nói kia, Nhất Nhiên, em còn trẻ, đừng khiến mình phải hối hận.” Nói xong liền xách túi lên, chậm chậm bước ra ngoài.

[*] Tầm tư khởi, tòng đầu phiên hồi. Nhất nhật tâm kỳ thiên kiếp tại.

Đây là 2 câu thơ trong bài thơ Kim Lũ Khúc 金縷曲 (còn có tên khác là Hạ Tân Lang 賀新郎) của Tăng Lương Phần (tức Cố Trinh Quán 顧貞觀, tự Hoa Phong 華峰), người Vô Tích, Giang Tô.

2 câu này nằm trong 5 câu cuối của bài thơ Kim Lũ Khúc.

尋思起、從頭翻悔

一日心期千劫在，

後身緣、恐結他生裏

然諾重，

君須記。

Tầm tư khởi, tòng đầu phiên hồi.

Nhất nhật tâm kỳ thiên kiếp tại,

Hậu thân duyên, khủng kết tha sinh lý

Nhiên nặc trọng,

Quân tu ký.

Dịch nghĩa:

Ngẫm chuyện cũ điều gì đáng hối,

Một ngày hẹn ước, ngàn đời mãi,

Duyên kiếp sau, e vẫn cùng quen biết

Lời hứa nặng,

Chàng hãy nhớ.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Tân Lương sâu sắc

Lâm Nhất Nhiên không biết mình đã ngồi bao lâu, mãi cho đến khi điện thoại vang lên, cô mới biết, trời đã tối rồi.

“Em đang ở đâu?”

Giọng nói quen thuộc, trước sau đều tràn ngập ý cười, Lâm Nhất Nhiên mở to hai mắt, lại cảm thấy mình giống như vừa mới bừng tỉnh sau một thời gian dài, “Em . . .”

Lâm Nhất Nhiên muốn mở miệng nói chuyện, nhưng phát hiện cổ họng đã khàn, không thành tiếng, cô vội vàng hắng giọng, “Em đang ở bên ngoài.”

“Nên trở về nhà rồi.” Dù cho ngăn cách bởi một cái điện thoại, cô cũng có thể cảm nhận được sự dịu dàng của anh, vẫn tự nhiên như vậy, giống như là một chuyện thường tình, “Đang ở đâu? Tôi đến đón em.” “Không!” Lâm Nhất Nhiên bỗng dưng cao giọng nói, cô mất tự nhiên, hét chói tai: “Không cần!”

Đầu bên kia điện thoại, bàn tay của Trần Tư Tầm ngừng động tác, anh chau mày, có chút kinh ngạc hỏi: “Em sao vậy?”

“Không có gì.” Lâm Nhất Nhiên hít sâu hai cái, ổn định lại tâm tình, “Tự em trở về là được rồi, thật đấy.”

“Được.” Trần Tư Tầm trầm mặc một hồi, cũng không kiên trì nữa, chỉ dặn dò một câu: “Đi đường nhớ cẩn thận.”

Lâm Nhất Nhiên khẽ ừ một tiếng, cô cảm thấy giọng nói của mình đang run lên.

Bội Tường nói, dáng vẻ của cô giống Lâm Tâm Thất hồi mười tám tuổi, chẳng phải, ý nói cô chỉ là một người thể thân thôi sao?

Cô muốn phản bác, thật sự rất muốn, cô muốn hét to lên rằng mình không phải! Nhưng mà, ngay cả cô cũng biết, đối phương sẽ hỏi lại câu gì.

Vậy cô dựa vào cái gì mà đòi hấp dẫn được Trần Tư Tầm?

Cô dựa vào cái gì đây?

Chính cô cũng không biết.

Như vậy xem ra, cái lý do thể thân này là chính xác nhất.

Đặt điện thoại xuống, Lâm Nhất Nhiên đi ra khỏi quán cafe, giờ tay, mạnh mẽ xoa khoé mắt, rõ ràng là mùa hè nóng bức, cô lại giống như là đang đặt mình ở trong hầm băng, từ đầu đến chân đều lạnh toát.

Lúc về tới trường học để lấy cặp sách là đã hơn tám giờ tối, bởi vì sợ phải chạm mặt Trần Tư Tầm, cho nên Lâm Nhất Nhiên cố tình đi dạo ở bên ngoài hơn một tiếng, một mình cô đi bộ xung quanh sân trường, đầu óc hỗn loạn, không tự giác nhìn về phía xa, chiếc BMW quen thuộc đã không còn ở đó, tuy biết là vậy, nhưng cô vẫn không nhận được có chút thất vọng.

Hành lang im ắng, Lâm Nhất Nhiên từ từ đi đến, cô đẩy cửa, bước vào lớp học, lại kinh ngạc, chết đứng tại chỗ.

Quả thực. . . lớp học trông giống như là vừa mới bị ăn cướp xông vào, khắp nơi bừa bãi.

Mấy bàn học trong phòng bị đập đổ, sách vở, giấy bút nằm lộn xộn trên sàn, mà ở trong một góc phòng sáng sủa, Tân Lương đang gục đầu, ngồi co ro ở đó.

“A. . .” Lâm Nhất Nhiên luống cuống tay chân, đứng ngoài cửa, có chút ngại ngùng chỉ về phía bàn học của mình, “Tôi tới lấy cặp sách.”

Tân Lương ừ ừ, khẽ ừ một tiếng, cũng không ngẩng đầu lên.

Bởi vì mái tóc trên trán che khuất nên không thấy rõ vẻ mặt của Tân Lương, nhưng không biết tại sao, Lâm Nhất Nhiên cảm thấy cô ấy đang cực kỳ bi thương.

Do dự một chút, cuối cùng, Lâm Nhất Nhiên lại đi vào lớp, nhấc bàn lên, thu dọn lại cặp sách.

“Tôi về đây.” Lâm Nhất Nhiên đeo cặp sách trên lưng, nhìn cô gái đang ngồi yên, không có chút động tĩnh nào, cô có chút lo lắng hỏi: “Tân Lương?”

Cô gái nghe thấy tiếng động, hơi ngẩng đầu, vén mái tóc trên trán, giọng nói khàn khàn: “Cậu khóc à?”

Khoảnh khắc Tân Lương vén mái tóc lên, thật sự là rất đẹp.

Nhớ tới khi Đường Cẩm nói, lúc mình vén tóc, thật sự là chả có chút khí thế nào, trong đầu Lâm Nhất Nhiên bỗng nghĩ tới điều này, sau đó, cô mới kịp phản ứng là Tân Lương vừa mới nói cái gì.

“Ồi?” Lâm Nhất Nhiên sững sốt một chút, phản xạ có điều kiện, cô giơ tay, xoa xoa hai mắt của mình, hỏi lại: “Làm sao cậu biết?”

“Mắt cậu đỏ lên kia.”

Tân Lương thân nhiên nói, rồi lại từ trên ghế đứng dậy, có chút lảo đảo, nhưng lại nhanh chóng đứng vững, hai tay nhét vào túi quần, dựa vào bàn học.

“A . . .”

Nhớ tới điều này, tâm tình của Lâm Nhất Nhiên lại trầm xuống, lơ đãng nhìn đến ánh mắt của Tân Lương, kinh ngạc kêu lên: “Cậu cũng khóc à?”

Tân Lương hồ hững liếc nhìn Lâm Nhất Nhiên, không có trả lời, vẫn như cũ, dựa vào bàn hỏi: “Sao cậu còn chưa về nhà?”

Lâm Nhất Nhiên để cặp sách xuống, đỡ cái bàn lên, sau đó mới xoay người, “Cậu thì sao?”

“Tôi bỏ nhà đi ra ngoài rồi.”

Tân Lương nói một cách băng quơ.

“A . . .?” Lâm Nhất Nhiên suýt nữa thì cắn phải đầu lưỡi, “Bỏ nhà đi?”

Tân Lương nghiêng người, nhú mày hỏi: “Thì sao?”

Lâm Nhất Nhiên sững sờ nhìn cô, động tác nhú mày của Tân Lương rất giống Trần Tư Tầm, đến cả giọng điệu hồ hững cũng có chút giống anh. . .

“Không có gì, chỉ là tôi cảm thấy nhất định là cậu không có nơi nào để đi.” Lâm Nhất Nhiên thở dài, nhìn Tân Lương, thật lòng nói: “Vậy cậu có muốn đến nhà tôi ở một đêm không?”

“Lớp trưởng tốt bụng giúp đỡ cô gái bất lương sao?” Tân Lương đeo cặp sách lên người, nói.

Lâm Nhất Nhiên trợn mắt, không hiểu tại sao tâm tình cô ấy đang xấu như vậy mà còn có thể đi trêu chọc người khác.

“Tôi không sao, Chiêu Dương không ngại là tốt rồi.” Lâm Nhất Nhiên phớt lờ nói, lại không chú ý thấy động tác của Tân Lương cứng đờ tại chỗ, ánh mắt hốt hoảng.

Sắp phải thi học kỳ, đêm nay lẽ ra là phải nghỉ ngơi thật tốt, cũng có thể cố gắng đọc sách, nhưng mà bất kể là cái khả năng nào, thì việc cầm lon bia say sưa với một nữ sinh cá biệt, nổi tiếng nhất trong trường, ở tại căn nhà của chính mình mà nói là một việc phải nên cân nhắc.

Nhưng mà, mọi chuyện cứ diễn ra như vậy.

Bà nội đã đi ngủ từ sớm, Tân Lương cầm lon bia, ngồi ở trên sàn, lười biếng hỏi: “Nói đi, sao cậu lại không vui rồi?”

“Cậu nói xem, nếu có một người thích cậu, mà anh ta không nói ra, cậu phải làm sao bây giờ?” Lâm Nhất Nhiên cân nhắc một chút, cũng không nói rõ ràng.

Tân Lương nhú mày, nghiêng người nhìn về khuôn mặt nhăn nhó của Lâm Nhất Nhiên, “Làm sao mà cậu biết anh ta thích cậu?”

“A?”

“Anh ta không nói ra, làm sao cậu biết được anh ta thích cậu?”

Lâm Nhất Nhiên bị hỏi như thế, cô cố gắng nhớ lại, “Bởi vì . . . bởi vì . . .”

“Đừng suy nghĩ nữa.” Tân Lương ngắt lời cô, không mặn không nhạt nói: “Nói như thế, chắc cậu cũng cảm nhận được là anh ta thích cậu, thế thì cậu còn buồn cái gì, cậu gấp gấp chỉ vì anh ta chưa nói mà thôi, yên tâm đi, rồi cũng có lúc anh ta sẽ nói ra thôi.”

Lâm Nhất Nhiên bị Tân Lương làm cho nghẹn họng, nói không nên lời, chỉ có thể bỏ qua vấn đề này, tiếp tục nói: “Vậy, vậy nếu có người nói cho cậu biết rằng, anh ta thích cậu, chỉ vì cậu giống với mối tình đầu của anh ta thì sao?”

Tân Lương nuốt một ngụm bia xuống cổ họng, nghiêng đầu, suy nghĩ một lúc rồi hỏi: “Cái người cậu đang nói là Trần Tư Tầm sao?”

“A?”

Lâm Nhất Nhiên kinh ngạc thốt lên, bị người khác nói trúng tâm tư, khuôn mặt cô đỏ bừng, “Cậu. . . cậu. . .”

“Tôi cái gì mà tôi, có phải hay không?” Tần Lương nhú mày, có chút không kiên nhẫn, lắc lắc lon bìa.

Lâm Nhất Nhiên ngập ngừng một lát, khuôn mặt đỏ bừng, gật đầu trả lời: “Ừm. . .”

“Lâm Nhất Nhiên, cậu đừng tự đề cao bản thân.”

Tần Lương trầm mặc một lúc lâu, mới nhàn nhạt nói: “Cậu là ai, anh ta là ai, mò mẫm lẫn lộn ở cái xã hội này nhiều năm như vậy, Trần Tư Tầm là một người ưu tú, sợ rằng, cái loại phụ nữ như thế nào, chỉ cần anh ta muốn là đều có, không biết bao nhiêu người phụ nữ chủ động yêu thương, nhưng nhớ anh ta, cho dù anh ta có muốn tìm một người giống như mối tình đầu, cũng không cần biết lý do tại sao anh ta không đi tìm lại mối tình đầu thật sự, cậu nói thử xem, trong vạn dặm, có bao nhiêu học sinh giống cậu? Vì cái gì mà Trần Tư Tầm lại chỉ chọn cậu? Anh ta cần gì phải hao tâm tổn sức đối với một đứa nhóc mới mười tám tuổi, chả có cái gì trong tay? Cậu có từng nghĩ tới hay không, nếu giống như lời cậu nói, vậy anh ta có ý đồ gì với cậu?” Nói xong, cô khẽ cười một tiếng, nâng lon bìa, đưa đến bên môi.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Ánh hào quang sau lưng

Lâm Nhất Nhiên nghẹn lời, “Nhưng.”

“Đừng tìm có làm gì.” Tần Lương cắt đứt lời nói của Lâm Nhất Nhiên, cô dừng lại một chút, lại tiếp tục nói: “Tôi hỏi cậu, cái mối tình đầu mà cậu nói chắc chắn là phụ nữ đúng không?”

“Ừm!”

“Thích Trần Tư Tầm?”

“... Ừm!”

“Cậu thật là không có đầu óc.” Tần Lương nhăn mày, nhìn biểu hiện của Lâm Nhất Nhiên ngu ngốc như vậy, không chút nể nang mắng: “Cậu biết cái gì gọi là châm ngôn ly gián không? Nếu cậu đề ý như vậy, sao không tự mình đi hỏi Trần Tư Tầm, ngồi đây buồn bực thì làm được gì, sao cứ phải nghe người khác nói lung tung?” Tần Lương nhấn mạnh giọng nói: “Còn là một người phụ nữ có tâm địa mưu mô nữa.”

Tần Lương nói một lèo, không cho Lâm Nhất Nhiên phản bác, nói đến nổi làm cho Lâm Nhất Nhiên á khẩu, không nói được câu nào.

Nhìn thấy cô ngồi ở trên giường sùng sốt, Tần Lương cười một tiếng, lại cầm lấy lon bìa.

“Thực ra, những điều cậu vừa nói, tôi đều biết.” Lâm Nhất Nhiên ôm gối, nói từng câu từng chữ: “Nhưng mà tôi vẫn không nhìn được, cứ hay suy nghĩ lung tung. Anh ấy đối với tôi rất tốt, thật sự rất tốt, cho nên, tôi sợ cái tốt này thật ra là có dụng ý khác, tôi thật sự rất sợ.”

“Là vì cậu thật sự thích anh ta sao?” Tần Lương cầm lon bìa, liếc mắt nhìn Lâm Nhất Nhiên một cái, chỉ cảm thấy cô có vẻ rất bất lực, Tần Lương trầm mặc một hồi, nhẹ giọng nói: “Loại chuyện như thế này, tốt nhất vẫn là do chính mình quyết định, người khác nói gì đều là dư thừa, nếu cậu cảm thấy thật sự lo lắng thì hãy đi hỏi anh ta đi.”

“Ừm.” Lâm Nhất Nhiên không nghĩ ra, đơn giản chỉ vì không muốn nghĩ, cô kê tay để dưới cằm, quay đầu nhìn về phía Tần Lương, đột nhiên hỏi: “Vậy. . . tại sao cậu lại không vui? Là vì Chiêu Dương sao?”

Động tác uống bia của Tần Lương ngừng lại, từ từ đem lon bìa ném lên sàn, lại bắt đầu trầm mặc.

Lâm Nhất Nhiên cũng không nói lời nào, chỉ cảm thấy cái khí thế sắc bén ban nãy của Tần Lương đã đi đâu mất, khắp người đều tản ra một cảm xúc bi thương.

Giống như lúc ở trường tối nay.

“Kỳ thực cũng không có gì.” Một lúc lâu, Tần Lương mới chậm rãi mở miệng, trong giọng nói không có tí cảm xúc nào, “Cha mẹ không đồng ý thôi.”

“Cha mẹ?”

Lâm Nhất Nhiên hít một ngụm khí lạnh, “Ý cậu là. . . .”

“Ừm, cha mẹ tôi đều biết cả rồi.” Tân Lương dựa vào bên giường, câu chuyện rõ ràng là làm cho người khác cảm thấy kinh ngạc, nhưng về mặt của Tân Lương vẫn lạnh lùng như cũ, “Cha tôi nói, nếu tôi không chia tay với cô ấy, ông ta sẽ khiến cho cô ấy thân bại danh liệt.” Tân Lương dừng lại một chút, “Mẹ của Chiêu Dương đang ở Brazil, gần đây hay gọi điện thoại về, bà ấy muốn đem Chiêu Dương qua đó.”

Ánh mắt của Lâm Nhất Nhiên có chút thay đổi, mà bộ dáng của Tân Lương thì vẫn hờ hững như vậy.

Tân Lương và Chiêu Dương. Tất cả trường học, thậm chí là cả thành phố A đều biết, bọn họ là một đôi, không phải bởi vì Tân Lương nổi tiếng trong trường, mà là vì thân phận của bọn họ.

Nhưng mà mặc kệ mọi người can thiệp hay dị nghị như thế nào, hai người trong cuộc dường như chưa bao giờ đem những thứ này đặt ở trong lòng.

Chỉ khép mình, sống hạnh phúc trong thế giới của chính họ, nhưng hào quang lại không hề thua kém những đôi tình nhân khác.

Thậm chí còn khiến cho người ngoài cảm thấy ghen tị.

“Nhưng mà. . .nhưng mà hai người tốt như vậy. . .” Lâm Nhất Nhiên có chút sốt ruột, trong lúc này cô lại không tìm được lời nói thích hợp để an ủi Tân Lương, “Hai người như vậy rất tốt, không phải sao? Chiêu Dương. . .Chiêu Dương, cô ấy. . .”

“Chiêu Dương. . .” ánh mắt của Tân Lương bỗng trở nên dịu dàng, khóe môi hơi nhếch lên, nụ cười cũng không phải vì vui mừng mà giống như là đang trách cứ, cô thờ dãi nói: “Chiêu Dương quật cường như thế, chắc chắn cô ấy cũng không dễ dàng buông tay.”

“Tân Lương. . .”

Lâm Nhất Nhiên gọi tên Tân Lương, nhưng lại không biết phải nói gì, suy nghĩ một hồi rồi nói: “Tân Lương, cậu biết không, chúng tôi rất hâm mộ Chiêu Dương, cậu đối với cô ấy tốt như vậy, tuy đều là phụ nữ, nhưng cậu lại vì cô ấy mà gánh vác nhiều chuyện.”

Giọng nói của Lâm Nhất Nhiên cực kỳ nhu hòa, Tân Lương dựa vào bên cạnh giường, cũng không cắt đứt lời nói của cô, “Nhớ năm lớp mười một, có người tìm Chiêu Dương gây sự, phao tin đồn, tôi vẫn còn nhớ rõ tiết học thể dục hôm ấy, cậu kéo tay Chiêu Dương đứng trước toàn trường, nói với mọi người, Chiêu Dương là người của cậu, ai muốn tìm cô ấy gây sự thì hãy coi chừng một chút, còn nói. . .”

“Còn nói, chúng tôi còn trẻ, cần người khác chỉ bảo, nhưng không cần các người đứng sau lưng chỉ trích.” Tân Lương vén mái tóc trên trán, lẳng lặng nói tiếp.

Lâm Nhất Nhiên ôm gối, có chút hoài niệm nói: “Kỳ thật, khi đó, rất nhiều người trong chúng tôi đều không có cảm giác khinh thường, ngược lại, lại cảm thấy được, Tân Lương thật sự rất đẹp trai nha, còn có Chiêu Dương nữa, cô ấy có thể hưởng thụ toàn bộ sự cưng chiều, sủng ái của cậu, làm cho người khác cảm thấy hai người thật sự hạnh phúc.” Cô ngừng một chút, giọng điệu trở nên nghiêm túc: “Cho nên, Tân Lương à, các cậu nhất định phải hạnh phúc.”

Gió đêm ulla vào, mái tóc của Tân Lương bị thổi có chút hỗn loạn, không thể nhìn rõ ánh mắt và vẻ mặt của cô.

“Ừm” Tân Lương vén lên tóc mái, nhếch miệng bật cười, “Cảm ơn, cậu cũng vậy.”

“Dĩ nhiên.” Lâm Nhất Nhiên cầm một lon bia, nhìn về phía Tân Lương, nâng lên, “Chúng ta sẽ hạnh phúc.”

“Nhất định!”

Lâm Nhất Nhiên nhìn Tân Lương, nhin không được bật cười, “Nhất định!”

Chúng ta, nhất định sẽ hạnh phúc!

Cho dù thế nào thì mình cũng chính là mang cái bộ dáng này, là chính mình.

Cho dù không có nhan sắc xinh đẹp, không có tài trí hơn người, không có gia thế ưu việt, nhưng vẫn luôn tin tưởng, tin tưởng chính mình nhất định sẽ hạnh phúc.

Bởi vì niềm kiêu hãnh của tuổi trẻ cùng với những thứ này đều không liên quan đến nhau, chúng ta chỉ muốn được làm chính mình, muốn để cho bản thân mình cả đời được hạnh phúc, nguyện vọng đơn giản như vậy, đối với bất luận người nào mà nói, vẫn luôn luôn giống như lúc ban đầu, chờ đợi là tốt đẹp nhất.

Cho nên cô tin tưởng, thật sự tin tưởng, cô nhất định sẽ hạnh phúc.

Uống bia có một cái khuyết điểm lớn nhất, đó chính là: Say.

Cho nên, cứ vô tư mà uống như vậy, hậu quả là ngày hôm sau tỉnh dậy, Lâm Nhất Nhiên cảm thấy vô cùng khổ sở. Cô cảm thấy toàn thân đau nhức, giống như là mới vừa bị xe tải cán qua.

“Tân Lương? Tân Lương?”

Lâm Nhất Nhiên xoa xoa một bên thái dương, đẩy đẩy cô gái bên cạnh, “Tĩnh dậy.”

Tân Lương chống tay trên trán, mái tóc rối bời, không mở mắt ra, chỉ mấp máy môi, hung ác nói:

“Cút!”

Cô ấy lúc chưa tỉnh ngủ rất dễ dàng tức giận!

Lâm Nhất Nhiên bỗng nhớ tới lúc trước ở trong lớp, chỉ có Chiêu Dương mới dám đánh thức Tân Lương, cô không khỏi có chút nhức đầu, nhìn nhìn đồng hồ, cuối cùng đành phải kiên trì gọi Tân Lương lần nữa: “Phải đi học rồi!”

Tân Lương lăm bắm một câu, kéo chân lên, vùi đầu vào sâu trong đó.

Lâm Nhất Nhiên vừa mặc đồng phục vừa nhìn đồng hồ, mặc xong đồng phục cũng là lúc nên xuất phát, Tân Lương mơ mơ màng màng nằm trên giường, nhưng không hề có ý định thức dậy.

Phải làm sao bây giờ? Lâm Nhất Nhiên gấp đến độ vò đầu bứt tai, thời gian trôi qua từng phút từng giây, cảm thấy sắp muộn, Lâm Nhất Nhiên chạy vào, túm lấy cái chăn đang bị Tân Lương cuộn vào trong ngực, hắng giọng kêu to: “Tĩnh dậy đi!!!”

Cảm giác trống rỗng theo tiếng gào thét kinh thiên động địa nổi lên, Tân Lương bị kinh ngạc đánh thức, ngồi ở trên giường, không nói được một lời, con ngươi màu hổ phách tràn đầy tức giận, lỗ mũi hít thở có chút kích động, nếu giờ phút này Chiêu Dương ở đây, cô ấy nhất định sẽ nói cho Lâm Nhất Nhiên biết, đây là dấu hiệu sắp nổi giận của Tân Lương.

Lâm Nhất Nhiên túm chặt chăn, đứng im tại chỗ, nhìn về mặt đằng đằng sát khí của Tân Lương, hoàn toàn mất đi cái khí thế vừa rồi, nhỏ giọng nói: “Phải đi học rồi. . .”

Tân Lương nhìn chăm chú Lâm Nhất Nhiên một hồi, miễn cưỡng hít sâu vài cái rồi mới nhích chân xuống giường, đi đến phòng tắm rửa mặt. Nhìn thấy cô đi ra ngoài, Lâm Nhất Nhiên mới thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu thu dọn chăn gối, đang làm một nửa thì đã thấy Tân Lương quay trở lại, tuy ánh mắt sắc bén tốt cùng nhưng lại không còn sát khí như vừa nãy, Tân Lương ngồi bệt ở trên sàn, bắt đầu mặc quần áo, vừa mặc vừa lười biếng mở miệng: “Lần sau không cần phải gọi tôi như vậy.”

Không cần gọi cậu thì cậu sẽ chịu dậy sao?

Lâm Nhất Nhiên xếp gọn chăn gối, ngồi xuống bên giường.

Tuy nghĩ như vậy nhưng Lâm Nhất Nhiên không có can đảm nói ra, chỉ có thể nói đùa: “Vừa rồi tôi còn tưởng sắp bị cậu bóp chết.”

Tân Lương mặc quần áo tử tế rồi đứng lên, nhìn Lâm Nhất Nhiên từ trên cao xuống, nói: “Thật sự là tôi đã có cái ý nghĩ này.”

“”

Lâm Nhất Nhiên bị cô nói làm cho á khẩu, không trả lời được, chỉ có thể cắn phẫn, rồi ánh mắt, “Haha, Chiêu Dương quả thật là vĩ đại.”

“Tôi cũng nghĩ vậy.”

Tân Lương nghiêm trang gật gật đầu, nhặt lên cặp sách bị ném ở góc tường tối qua, “Đi thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Đếm ngược thời gian cuộc thi

Tuy buổi chiều có cuộc thi Anh ngữ, nhưng chỉ có một số ít người tham gia, cho nên các tiết học buổi sáng vẫn diễn ra bình thường.

Tiết sau cùng của buổi sáng ngày hôm nay là giờ tự học, bởi vì Lâm Nhất Nhiên cảm thấy lo lắng nên học không vào được chữ nào, sách cũng xem không vô, đếm qua cô lại còn uống bia nên bây giờ đầu đau như búa bổ, cô nhắm mắt, gục đầu lên trên bàn nghỉ ngơi một chút, lại cảm thấy tim mình đang đập rất nhanh.

Bởi vì không có giáo viên cho nên trong lớp có chút ồn ào, Đường Cẩm kéo ghế đến bên cạnh Lâm Nhất Nhiên, “Lớp trưởng, cậu không thèm quản lý lớp à?”

Tuy Lâm Nhất Nhiên nhắm mắt, nhưng trong đầu cô lại đang suy nghĩ về cuộc thi chiều nay, làm gì còn thời gian quan tâm đến Đường Cẩm, cũng mặc kệ

cho mọi người huyền ảo.

Lớp học đang ồn ào náo nhiệt, Trần Tư Tầm đẩy cửa bước vào.

Liếc mắt trông thấy Trần Tư Tầm, Lâm Nhất Nhiên đột nhiên hoảng sợ, dù sao cả chiều và đêm hôm qua cô không gặp anh, sáng nay cũng không có tiết của anh, cộng với chuyện buổi trưa ngày hôm qua, cô còn chưa suy nghĩ phải nên đối mặt với anh như thế nào, anh lại xuất hiện như vậy chỉ khiến lòng cô cảm thấy thật căng thẳng.

Mà Trần Tư Tầm thì lại không để ý đến Lâm Nhất Nhiên, anh đi thẳng lên trên bục giảng, “Xin mọi người ít phút, tôi có chuyện muốn nói.”

Anh dừng lại một chút, ánh mắt quét qua Lâm Nhất Nhiên đang ngồi phía cuối lớp học, “Tôi vừa nhận được thông báo, vì lý do gia đình, bạn học Chiêu Dương đã bay sang Brazil từ đêm qua, hiện tại đã đến nơi an toàn, mẹ của bạn ấy có gọi điện cho nhà trường, nói rằng sẽ mang bạn ấy đi sang Pháp và định cư ở đó, cho nên bà ấy gọi điện xin làm thủ tục chuyển trường.”

Chiêu Dương chuyển trường?

Mọi người bàn tán xôn xao, ánh mắt không tự chủ nhìn đến Tân Lương đang ngồi ở sau cùng.

Lâm Nhất Nhiên mạnh mẽ quay đầu lại, nhìn chằm chằm Tân Lương bằng ánh mắt không thể tin, trong đầu hiện lên những lời nói của cô ấy đêm qua.

“Chiêu Dương quật cường như vậy, chắc chắn cô ấy sẽ không dễ dàng buông tay.”

Mà lúc này. . . . Tân Lương đang dựa vào ghế, khoanh tay ôm trước ngực, vẻ mặt không chút thay đổi, không có một tí gì gọi là kinh ngạc.

“Anh ta nói tương tự như vậy để làm gì?” Đường Cẩm lẩm bẩm, “Chẳng lẽ để cho Tân Lương nghe?”

“Không phải đâu. . . ai lại làm như vậy?”

“Bởi vì thời gian gấp rút, Chiêu Dương đã không kịp nói lời tạm biệt, bạn ấy ngỏ lời xin lỗi với mọi người. Được rồi, mọi người tiếp tục học đi.” Trần Tư Tầm cũng không nhiều lời, lại nhìn về vẻ mặt hờ hững của cô nữ sinh, “Tân Lương, đi theo tôi ra ngoài một chút.”

“Oa----” Trần Tư Tầm vừa bước ra ngoài, mọi người trong lớp liền xôn xao bàn luận, khí thế ngất trời.

“Cậu đoán thầy Trần gọi Tân Lương ra làm gì? Chẳng lẽ lại là cổ vũ Tân Lương đi tìm Chiêu Dương?”

“Điên à, Chiêu Dương đã đến Brazil rồi, nói không chừng còn đang trên đường bay sang Pháp nữa!”

“Aizz, một đôi đang tốt đẹp như vậy tự nhiên lại bị chia ly, đúng là thế sự vô thường mà.”

“Cậu thờ dài cái gì?”

“Ai cần cậu quan tâm!”

“Ôi trời, cậu nói xem có phải Trần Tư Tầm đã biết chuyện của hai người bọn họ rồi hay không?” Đường Cẩm lấy sách che mặt, nhiều chuyện hỏi.

“Không biết, tớ không hỏi đến.”

Lâm Nhất Nhiên vẫn còn đang đắm chìm trong kinh ngạc, cô cảm thấy không thể cứ như vậy mà bỏ qua, điện thoại trong ngăn bàn bỗng rung lên, Lâm Nhất Nhiên cầm điện thoại, Đường Cẩm sấp lại hỏi: “Ai vậy?”

Trưa nay đến chỗ tôi, em muốn ăn gì?

Anh nghĩ là chúng ta nên nói chuyện.

“Cậu gần đây có số đào hoa à?” Đường Cẩm sùng sốt hỏi lâu, “Sao Lý Diễn lại nhớ tới cậu rồi?”

“Ai biết.” Lâm Nhất Nhiên nhú mày, “Mặc kệ cậu ta.”

“Vậy còn Trần Tư Tầm thì sao?” Đường Cẩm cười cợt nhả, “Em ~ muốn ~ ăn ~ ông xã nha- -“

Đáp lại Đường Cẩm là một quyền sách tiếng Anh thật dày.

Trong văn phòng không một bóng người, xung quanh đều mát mẻ, điều hòa cũng không mở ra, chắc là trước khi đi Trần Tư Tầm đã tắt.

Trên bàn có một túi nilon, bên cạnh chặn một mẫu giấy nhỏ: Tôi đi họp, em ăn xong thì ở đây nằm nghỉ một chút đi, không cần chờ tôi.

“Lại họp, thật là bận rộn.” Lâm Nhất Nhiên bĩu môi, thầm nghĩ mình không cần phải ở riêng với Trần Tư Tầm, cô thờ phào nhẹ nhõm.

Tiếng chuông khùng bỏ lại vang lên, Lâm Nhất Nhiên lấy điện thoại từ trong túi ra, nhìn trên màn hình hiện ra hai chữ “Lý Điền”, cô chau mày.

Cậu ta lại muốn làm gì đây?

Lâm Nhất Nhiên đang do dự không biết có nên nghe hay không, cửa lại bị đẩy ra.

Không phải anh đã nói là không cần chờ sao?

Lâm Nhất Nhiên bỗng dung cảm thấy hơi chột dạ, vội vàng cúp điện thoại, nhưng người vào không phải là Trần Tư Tâm.

“Hi, Lâm Nhất Nhiên!”

Khác với Bội Tường xinh đẹp sắc sảo, tuy Lâm Tâm Thất cũng mặc một chiếc váy dài, nhưng lại khiến cho người khác có cảm giác ảm áp như ánh mặt trời.

“Chị Thất Thất?”

“Ngạc nhiên lắm sao?” Lâm Tâm Thất nghiêng đầu bật cười, cô buộc tóc đuôi ngựa ở phía sau, lúc ẩn lúc hiện, cảm giác rất thuần khiết, “Buổi chiều cô phải cuộc thi phải không?”

Rõ ràng Lâm Tâm Thất đã qua tuổi hai mươi lăm nhưng vẫn xinh đẹp như vậy. Khi cô ấy mười tám tuổi, chỉ sợ là lại càng khiến cho người khác say mê điều đúng, khó trách Trần Tư Tâm lại yêu cô ấy.

Lâm Nhất Nhiên suy nghĩ miên man, trong lòng có chút khổ sở, giọng nói không khỏi có chút lãnh đạm, “Không phải cuộc thi.”

“A. . . .” Lâm Tâm Thất suy nghĩ, đôi mắt cười cong cong thành hình bán nguyệt, “Mặc kệ là cái gì, nhất định phải cố gắng nhé! Buổi chiều thi xong tôi mời cô ăn cơm.”

“Ồi? Không cần đâu. . . .”

“Cái gì mà không cần, thi cử vất vả như vậy, nhất định phải đến đấy!” Lâm Tâm Thất nhanh chóng ngắt lời của Lâm Nhất Nhiên, cố chấp nói, “Quyết định như vậy đi, tối nay nhớ nói Trần Tư Tâm chờ cô tới, tôi đi trước đây, nhất định phải tới nhé!”

Nói xong liền phát phát tay rồi đi ra ngoài.

Phải tới sao?

Lâm Nhất Nhiên không khỏi há hốc mồm, cô ấy đến đây chỉ để nói cho mình là tối nay mời cơm sao? Chẳng lẽ cô ấy không tò mò vì sao mình lại ở trong phòng làm việc của Trần Tư Tâm? Không đúng, nếu cô ấy đã đến đây để tìm mình thì chắc chắn là cô ấy biết mình đang ở trong phòng của Trần Tư Tâm.

Cô ấy không ghen sao?

Lâm Nhất Nhiên không thể hiểu được, tại sao Lâm Tâm Thất lại không cảm thấy thất vọng như vậy? Chẳng lẽ cô ấy nghĩ, bởi vì Trần Tư Tâm tìm kiếm một người giống như mình lúc mười tám tuổi nên cảm thấy rất vui vẻ sao?

Ba giờ chiều, ở trong hội trường bắt đầu tiến hành cuộc thi Anh ngữ.

Lâm Nhất Nhiên tùy tiện tìm một chỗ ở phía sau ngồi xuống, cô cảm thấy hơi nhức đầu, trong tay vẫn còn cầm bài diễn thuyết, tranh thủ một chút thời gian sau cùng, đọc lướt qua một lần.

Những người tham gia cuộc thi đều đã đến, Lâm Nhất Nhiên chỉ lo xem bài diễn thuyết trong tay mình mà không để ý ánh mắt của mọi người có chút kỳ lạ.

“Cậu là Lâm Nhất Nhiên à?” Một nam sinh vóc dáng cao lớn đi tới, “Năm lớp mười một, có phải thầy Lưu là chủ nhiệm lớp cậu đúng không?”

“Đúng vậy.” Lâm Nhất Nhiên ngẩng đầu quan sát nam sinh xa lạ trước mặt, khách khí hỏi: “Không biết có chuyện gì hay không?”

“Không có gì.” Ánh mắt của nam sinh dường như có chút khinh thường, nói bằng quơ: “Tôi chỉ nghe thầy Lưu nói, năm lớp mười một, môn tiếng Anh của cậu rất kém, không biết tại sao cậu lại có thể tham gia cuộc thi này cho nên tôi mới đến xem thử thôi.”

Nam sinh nói một cách quái gở, giọng lại rất lớn khiến cho ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn về phía cô, không ít người xì xào bàn tán.

“Nhưng mà nghe nói hiện giờ, cậu và thầy giáo dạy tiếng Anh cực kỳ thân thiết, thật khó trách, haha.”

Nam sinh buông xuống những lời nói này rồi quay lưng đi, sắc mặt của Lâm Nhất Nhiên trở nên vô cùng khó coi, bàn tay cô run lên, chỉ có thể gất gao nắm chặt bài diễn thuyết.

Phía trên sân khấu, mọi người đang thảo luận xôn xao, màn còn chưa được kéo nhưng thầy giám thị đã cầm Microphone bước ra ngoài, Lâm Nhất Nhiên chỉ cảm thấy lòng bàn tay mình ướt đầm mồ hôi, cô nhìn chằm chằm bài diễn thuyết trong tay, đầu óc trống rỗng, tất cả đều đọc không vào.

Bỗng nhiên, có một bàn tay nhẹ nhàng xoa lên mái tóc cô, dịu dàng nói: “Đừng căng thẳng.”

Lâm Nhất Nhiên hít sâu một hơi, nhỏ giọng đáp: “Ừm.”

Trần Tư Tâm nâng tay, vén lại mái tóc còn vương trên trán cô, anh hơi cúi người, “Tất cả đều đã chuẩn bị tốt, trò nhất định có thể thành công, đừng sợ.”

Lại là cái điệu bộ không đứng đắn, hơi thở ấm áp phả vào tai cô, tất cả đều là hương vị của anh.

Lâm Nhất Nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy trong mắt anh toàn bộ là sự cưng chiều, đột nhiên cô cảm thấy những sự quan tâm này đều là vì Lâm Tâm Thất, vẫn là bởi vì Lâm Tâm Thất. . . .

Tần Lương nói đúng, Trần Tư Tâm anh muốn loại phụ nữ như thế nào mà chẳng có, sao lại phải tìm một người thế thân.

Xinh đẹp thì không nói, Lâm Nhất Nhiên cô thì có tài đức gì mà có thể nhật được một người đàn ông cực phẩm như vậy?

Trong lòng cô rối bời, giống như có hai giọng nói bên tai đang nói chuyện, một bên cười nhạo mình chỉ là người thế thân, còn bên kia thì lại phản bác, nói Trần Tư Tâm không phải là người như vậy, Lâm Nhất Nhiên không biết tin ai.

Trần Tư Tâm nhìn thấy cô không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào mình, anh cười cười, đưa tay véo nhẹ vào má cô một cái rồi xoay người bước đi.

Lâm Nhất Nhiên thất thần nhìn bài diễn thuyết đang nằm trong tay mình, đầu óc cô có chút hỗn loạn, không khỏi cảm thấy chán nản, bên trên sân khấu dần dần yên tĩnh lại, giọng nói của thầy giám thị xuyên qua bức màn thật dày truyền đến, kỳ thi đã bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Nhất định phải trở nên tốt hơn

Những người tham gia cuộc thi lần này đều được giáo viên của lớp tự mình tiến cử, kết hợp với thành tích của những lần kiểm tra, tổng cộng có tất cả năm mươi người, trong đó cứ mười người làm thành một nhóm, mỗi nhóm đặt một cái tên, người xuất sắc vượt qua kỳ thi này thì cánh cửa để bước vào đại học S gần như đã nắm chắc trong tay.

Vì thế cho nên mọi người đều chuẩn bị khá đầy đủ, tất cả nắm chặt tay lại, chỉ đợi bước lên sân khấu trình bày bài diễn thuyết của mình.

Có lẽ chỉ trừ Lâm Nhất Nhiên.

Bởi vì đêm qua đột nhiên uống bia, báo hại bây giờ đầu cô đau như búa bổ, lại còn chuyện của Trần Tư Tâm và Lâm Tâm Thất, bây giờ còn bị người ta châm chọc, khiến cho Lâm Nhất Nhiên cảm thấy buồn bực. Nhìn tất cả mọi người đều là một bộ dáng đã sẵn sàng, có người còn chưa diễn thuyết xong mà trên gương mặt của ban giám khảo đã nở nụ cười hài lòng rồi.

Đủ loại vấn đề đập vào mặt khiến cho Lâm Nhất Nhiên cảm thấy đầu óc mình quay cuồng.

“Nhóm C số báo danh 6, Lâm Nhất Nhiên!”

Giọng nói to, rõ ràng của thầy giám thị truyền đến, Lâm Nhất Nhiên cảm thấy trong lòng căng thẳng, tim đập “thình thịch” rất nhanh.”

Cô từ từ bước lên trên sân khấu, dưới những ánh đèn pha chiếu sáng, Lâm Nhất Nhiên nắm chặt tay lại, móng tay hằn sâu vào lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi, đầu óc cô có chút mơ hồ.

Bên dưới có rất nhiều người đang ngồi, nhưng bởi vì ánh đèn không chiếu sáng nên không thể nhìn thấy rõ ràng được, chỉ có thể trông thấy một đám người mờ mờ ảo ảo.

Nhưng mà, có một người vẫn luôn luôn như thế, so với những người khác hoàn toàn không giống nhau.

Anh ngồi giữa đám đông, áo sơ mi trắng dường như tỏa ra ánh sáng nhẹ nhàng, vẻ mặt lãnh đạm đang chăm chú nhìn cô, anh không cười nhưng Lâm Nhất Nhiên biết được, từ khóe mắt đến đuôi mắt anh đều đã tràn ngập ý cười.

Bỗng nhiên cô cảm thấy lòng mình thật bình yên.

Bởi vì anh đang ở đây, cảm giác này. . . thật tốt.

Trên thế giới này, nhất định sẽ có một người mà cho dù ở trong đám đông, bạn chỉ cần liếc mắt một cái vẫn có thể nhìn thấy họ, đó là người khi nhìn vào sẽ cho bạn cảm giác thật an tâm.

Nhất định sẽ có một người như vậy.

Toàn bộ thế giới dường như trở nên yên tĩnh, chỉ có cô và anh đứng đối diện ở phía xa.

Trong lòng Lâm Nhất Nhiên bỗng cảm thấy hoảng hốt, trước mắt là một mảnh trắng xóa, cô nhớ tới lúc ở nhà hàng Tây lần đó, chính mình đứng bên cạnh chiếc Piano, không quan tâm đến ánh mắt của người khác, tâm tình dào dạt, tập trung phát âm những câu Anh ngữ, hoàn toàn bỏ mặc những thứ xung quanh, đem tình cảm của chính mình đặt vào trong từng lời nói, toàn thân cô phát ra mị lực hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Mà anh chỉ lẳng lặng đứng nhìn cô từ xa, nán lại chờ đến khi cô đọc xong, sau đó vỗ vỗ tay.

Anh không cười, nhưng trong đôi mắt đều là sự nghiêm túc, anh nói: Lâm Nhất Nhiên, tôi rất tự hào về em.

Người đàn ông chỉ nói duy nhất một câu như vậy, nhưng đối với Lâm Nhất Nhiên cô thì từng tràng vỗ tay của mọi người phía dưới so ra đều thua kém một câu nói này của anh.

Nhắm chặt mắt, một mảng ký ức trong đầu cô đang xoay vòng rất nhanh. Lúc mở ra, trong đôi mắt tràn đầy kiên định, khí thế khắp người, ánh đèn sáng rực trong mắt cô, dường như có rất nhiều ngôi sao nhỏ đang lấp lánh.

Lâm Nhất Nhiên mỉm cười mở miệng, đầu chấm, đầu phẩy, đọc liên tục, trong giọng nói không hề có chút hoang mang, trên khuôn mặt của ban giám khảo nở nụ cười hài lòng. Đường Cẩm ngồi bên dưới kéo kéo tay Từ Thụy, một bên lại ra sức vỗ vỗ tay với Lâm Nhất Nhiên, về mặt của thầy giáo dạy môn tiếng Anh năm lớp mười một có chút kinh ngạc, giống như là không thể tin được, một năm trước, Lâm Nhất Nhiên đối với chuyện phát âm tiếng Anh vẫn luôn lập ba lập bập mà lúc này lại có thể nói rành mạch như vậy, chỉ có anh, yên tĩnh ngồi ở chỗ kia, cảm giác như tất cả mọi hành động của cô đều nằm trong bàn tay mình, về mặt không hề có một chút nào gọi là kinh ngạc.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của tất cả mọi người bên dưới đang đặt trên người mình, từng về mặt hâm mộ, kinh ngạc, khinh thường lẫn tò mò, Lâm Nhất Nhiên đều làm như không thấy, cô vẫn đắm chìm trong thế giới của riêng mình, giọng nói trong trẻo, rõ ràng, vang vọng khắp nơi trong khán đài.

Tiếng vỗ tay như thủy triều vang lên cùng với từng trận âm thanh trầm trồ khen ngợi, Lâm Nhất Nhiên cúi đầu chào rồi bước xuống khán đài, cố gắng giữ cho mình bình tĩnh trước ánh mắt khinh thường của cậu nam sinh, cuối cùng, cô lại trông thấy thầy giáo dạy tiếng Anh năm lớp mười một.

Nhìn khuôn mặt lúc trắng lúc xanh pha lẫn cả sự kinh ngạc, Lâm Nhất Nhiên biết, buổi diễn thuyết của mình đã gần như hoàn mỹ.

Mọi thứ đều nằm trong dự liệu.

Bởi vì ngày đầu tiên Trần Tư Tầm hướng dẫn cho cô, anh đã nói trước, muốn thành công thì phải bắt đầu đối mặt với những gì từ năm lớp mười một.

Lâm Nhất Nhiên biết anh đang ám chỉ điều gì, cô cũng biết rằng cô đã làm được.

Bởi vì bên cạnh cô luôn có một người rất lợi hại. . . là anh!

Trần Tư Tầm, em nhất định sẽ trở nên tốt hơn để không làm anh thất vọng.

Sau khi cuộc thi kết thúc, ban giám khảo và những người phê bình ngồi lại thống kê thành tích, Đường Cẩm buông tay Từ Thụy, chạy đến bên cạnh Lâm Nhất Nhiên, ôm cổ cô thật chặt, hưng phấn kêu to: “Tuyệt quá Lâm Nhất Nhiên, cậu thật không, mọi người bên dưới đều bị cậu mê hoặc!”

“Ha ha.” Lâm Nhất Nhiên lại không có kích động như vậy, cô chỉ vỗ vỗ lưng Đường Cẩm, cười gượng hai tiếng: “Mau buông tớ ra, cậu kẹp đầu của tớ sắp ngạt thở rồi. . .”

“Sao trông em có vẻ còn cao hứng hơn cả em gái Lâm vậy?” Từ Thụy tiến lên kéo Đường Cẩm ra, tươi cười nói: “Nhưng mà em gái Lâm à, hôm nay thật sự là em làm rất tốt! Không hổ danh là người do một tay Trần Tư Tầm dạy bảo.”

“Đứng đứng đứng, không hổ danh là người phụ nữ của Trần Tư Tầm.” Đường Cẩm giơ ngón tay cái, ghé sát vào tai Lâm Nhất Nhiên nói: “Không hổ danh, không hổ danh.”

“Cậu nói gì vậy. . .”

“Cậu xấu hổ cái gì?” Đường Cẩm nhìn Lâm Nhất Nhiên có chút mất tự nhiên, cô xoay người, trông thấy Trần Tư Tầm đang xem cái gì đó, ngoắc ngoắc tay, “Thầy Trần, mau tới đây!”

Lâm Nhất Nhiên cũng xoay người theo, vừa lúc nhìn thấy Trần Tư Tầm ngẩng đầu, ánh mắt hai người chạm vào nhau.

Lâm Nhất Nhiên sững sờ một phen, có chút ngượng ngùng quay đầu đi, cô không biết phải đối mặt với anh như thế nào.

Trần Tư Tầm nở nụ cười, gật đầu chào với một giáo viên đang đứng bên cạnh, sau đó đi tới hỏi: “Sao vậy?”

“Đang khen cậu nha!” Từ Thụy vòng tay qua cổ Trần Tư Tầm, “Cậu dạy dỗ người ta thật tốt!”

“Đúng đúng đúng, thầy Trần giỏi quá!” Đường Cẩm cũng hòa theo Từ Thụy, kẻ xướng người họa.

Trần Tư Tầm bật cười, nhìn về phía Lâm Nhất Nhiên, cô vẫn không nhìn anh, anh lên tiếng: “Thất Thất nói em thi xong rồi thì qua chỗ cô ấy.”

“Đúng rồi, Thất tiểu thư còn mời chúng ta ăn cơm nữa.” Từ Thụy giống như là vừa nhớ tới chuyện gì, vỗ tay, ôm chặt lấy Đường Cẩm nói: “Hai tụi tở đi trước, em gái Lâm chờ Trần Tư Tầm một lúc rồi hai người cũng qua bên đó nhé.”

“Chờ chút. . .”

Thấy Từ Thụy và Đường Cẩm sắp đi, Lâm Nhất Nhiên không hề nghĩ ngợi gì, đột nhiên quát to: “Từ từ đã!”

“Sao vậy?”

Từ Thụy và Đường Cẩm khó hiểu quay đầu lại, Trần Tư Tầm khoanh tay ôm trước ngực, đứng ở một bên, Lâm Nhất Nhiên có chút xấu hổ, không biết nói gì, cô do dự một chút: “Ừm. . . tở đi với hai người nhé!”

Lâm Nhất Nhiên vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Từ Thụy, cô không dám nhìn đến Trần Tư Tầm, liếc cũng không dám liếc.

“A?” Đường Cẩm phản ứng đầu tiên, “Vì sao?”

“Vi. . . vi. . .” Lâm Nhất Nhiên gấp gấp tìm kiếm lý do, “Vi tở đói bụng!”

“Được rồi.” Từ Thụy nhìn Trần Tư Tầm liếc mắt một cái, nói giảng hòa: “Chắc là em gái Lâm căng thẳng quá nên buổi trưa không ăn cơm, vậy đi theo bọn anh đi.”

“Được!” Lâm Nhất Nhiên nghe xong liền gật đầu, chạy chậm hai bước, đi theo sau Từ Thụy. Lúc ra khỏi cửa, cô muốn len lén quay đầu lại để nhìn Trần Tư Tầm một cái cũng không dám, chần chừ một chút, đến khi bị Từ Thụy bỏ xa một khoảng, Lâm Nhất Nhiên do dự, cuối cùng cũng không quay đầu lại, cắn răng chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Chân tướng đã sáng tỏ

Trần Tư Tầm lái xe rất cẩn thận nên Lâm Nhất Nhiên thường hay ngủ quên trên xe anh.

Nhưng mà Từ Thụy lại không giống như vậy, tung hoành ngang dọc ở trên đường cũng không quan tâm bất cứ điều gì, Lâm Nhất Nhiên sợ tới mức thất đây an toàn, gắt gao bám chắc ghế ngồi.

“Sợ à?” Từ Thụy nhìn qua gương chiếu hậu, trông thấy mặt mũi Lâm Nhất Nhiên trắng bệch, anh buồn cười, giảm dần tốc độ lại.

“Em gái Lâm, sao lá gan của em lại nhỏ vậy?”

Lâm Nhất Nhiên nhìn vào gương chiếu hậu, trùng mắt với Từ Thụy một cái, làm cho Từ Thụy bật cười ha hả, bàn tay đặt ở vô lăng bị lệch khiến xe lạng qua lạng lại.

“Đi cẩn thận, không giỡn nữa.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Nhất Nhiên đã tái mét, Từ Thụy thu hồi về mặt đứng đắn, trêu chọc nói: “Nếu như xe của anh không an toàn như vậy, sao em không đi xe của Trần Tư Tầm ấy?”

Lâm Nhất Nhiên cắn cắn môi, lại trùng mắt nhìn Từ Thụy, không trả lời.

“Ồi!”

Bỗng nhiên Từ Thụy hô to một tiếng, dọa Đường Cẩm cũng sợ tới mức giật mình.

Cô đẩy bả vai của Từ Thụy, trách cứ nói: “Làm gì vậy? Hù chết người khác có đền mạng hay không?”

“Anh quên đem ví tiền rồi!”

Từ Thụy sờ túi, gãi gãi đầu, vòng tay lái chạy về hướng nhà mình, đến dưới lầu, một bên anh vừa lục chìa khóa, một bên vừa nói với Đường Cẩm: “Đường Đường, em đi lên lầu tìm xem, anh chả nhớ mình đã ném ở đâu nữa.”

“Cũng tại cái tật xấu vứt đồ bừa bãi mãi cũng không thay đổi của anh đấy!”

Đường Cẩm cầm lấy chìa khóa, vừa trách móc vừa mở cửa xe, “Lâm Nhất Nhiên, cậu chờ một chút nhé!” Nói xong liền chạy một mạch lên lầu.

“Không phải chứ, quan hệ của hai người đã đến mức nào rồi?”

Lâm Nhất Nhiên nhìn Đường Cẩm “ngựa quen đường cũ”, cô há hốc mồm: “Sao cô ấy lại có thể chạy lên nhà anh tự nhiên như vậy?”

“Ôi, nói những lời này nghe thật không xuôi tai tí nào.” Từ Thụy đập đầu thuốc lá, gác tay lên cửa kính nhìn Lâm Nhất Nhiên cười híp mắt, “Sao có thể chạy lên nhà anh như vậy là thế nào? Đường Đường còn chưa có qua đêm ở nhà anh mà! Em nói có phải hay không, em gái Lâm?”

Lâm Nhất Nhiên biết là Từ Thụy đang ám chỉ trước kia cô đã từng qua đêm ở nhà của Trần Tư Tầm, khuôn mặt bỗng nhiên đỏ bừng, cổ tình phản bác: “Lúc đó cũng tại anh mang Đường Cẩm đi mất nên em mới không có chỗ nào khác để về!”

“Được rồi được rồi, là anh sai!” tâm tình của Từ Thụy đang rất tốt, gật gật đầu, nhìn thấy bộ dáng của Lâm Nhất Nhiên như con mèo xù lông, thật đáng yêu, anh không nhịn được bật cười.

“Cười cái gì mà cười?”

Lâm Nhất Nhiên hung dữ nói: “Vốn là anh sai, không được cười nữa!”

“Được được, không cười nữa.”

Từ Thụy thu lại ý cười trên mặt, mở radio trên xe, “Em gái Lâm, Trần Tư Tầm lại chọc giận em à?”

“A?” Lâm Nhất Nhiên không nghĩ tới Từ Thụy lại đột nhiên hỏi như vậy, cô không biết phải trả lời như thế nào.

“Không phải sao? Vậy sao em không đi cùng với cậu ấy?”

“Sao. . .sao em phải cùng đi với anh ta?” Lâm Nhất Nhiên nắm chặt tay nói: “Em cũng có thể tự mình đi được mà!”

“Ừ, em có thể tự mình đi, nhưng sao em cũng không nói với Trần Tư Tầm câu nào mà đã bỏ đi rồi.”

Từ Thụy mở đèn trong xe, xoay người nhìn cô gái đang ngồi ở phía sau, “Lâm Nhất Nhiên, đừng nói dối với anh.”

Lâm Nhất Nhiên chưa bao giờ biết Từ Thụy cũng có vẻ mặt như vậy, làm cho người ta cảm thấy áp lực, lời nói như mắc nghẹn ở cổ họng, không nói ra được.

“Em . . .em . . .” Lâm Nhất Nhiên đảo mắt, không dám nhìn thẳng vào Từ Thụy.

“Lâm Nhất Nhiên, em tự hỏi lòng mình xem Trần Tư Tầm đối với em như vậy, em vẫn còn muốn tìm lý do nữa sao?”

Từ Thụy không hề trưng ra vẻ mặt nghiêm túc nhưng lại tỏa ra khí thế bức người.

“Em . . .anh ấy. . .bởi vì anh ấy tốt với em như vậy cũng không phải vì em!” Lâm Nhất Nhiên hờn dỗi, đem những lời Bội Tường đã nói ngày hôm trước nói ra, “Bởi vì em giống Lâm Tâm Thất.”

“Lâm Tâm Thất?” Từ Thụy có chút kinh ngạc, dường như không hiểu được, “Chuyện này thì có liên quan gì đến Lâm Tâm Thất?”

“Lâm Tâm Thất là mối tình đầu của Trần Tư Tầm còn gì.” Lâm Nhất Nhiên tức giận nói.

“Mối tình đầu? Ai nói với em như vậy?” Vẻ mặt của Từ Thụy giống như là đang bị người khác cấm sừng, “Ai nói với em là cái tiểu tổ tông Lâm Tâm Thất kia là mối tình đầu của Trần Tư Tầm?”

“Chẳng lẽ không phải sao?” Lâm Nhất Nhiên nghi ngờ quan sát Từ Thụy, “Vẻ mặt của anh như vậy là có ý gì?”

“Đương nhiên là không phải!”

Từ Thụy nói như đinh đóng cột, từ từ rút điện thoại ra bấm số, “Không tin em tự đi mà hỏi.”

“Gi?” Lâm Nhất Nhiên há hốc mồm, Từ Thụy lại không để cho cô có cơ hội phản ứng, điện thoại vừa được kết nối, anh đã vội vàng nói: “Này, Lâm

Tâm Thất, có người nói với Lâm Nhất Nhiên, em là mối tình đầu của Trần Tư Tâm, sao anh lại không biết vậy?”

“A, anh đừng nói!”

Lâm Nhất Nhiên vội vàng đứng dậy, muốn cướp lấy điện thoại, Từ Thụy nghiêng người về phía trước, Lâm Nhất Nhiên bị va đầu vào nóc xe, vội vàng đặt mông trở về chỗ ngồi, ôm đầu kêu to.

“Oh, em nói với cô ấy đi.”

Từ Thụy đưa điện thoại qua, cười như không cười nhìn bộ dạng ôm đầu đáng thương của Lâm Nhất Nhiên, “Thật sự là nha đầu ngốc.”

“Anh mới là nha đầu ngốc.” Lâm Nhất Nhiên đau đến nổi nhe răng, trừng mắt nhìn Từ Thụy, tay cầm lấy điện thoại, do dự một chút, “Chị Thất Thất. . .”

“Lâm Nhất Nhiên, Bội Tường nói mà cô cũng tin à?”

Lâm Tâm Thất nói thẳng, trực tiếp mắng: “Cô đúng là người không có đầu óc!”

Sao lại giống như Tân Lương, mắng mình không có đầu óc rồi. . . .

Lâm Nhất Nhiên cảm thấy hơi tủi thân, “Tôi không phải. . . .”

“Tôi và Trần Tư Tâm không có cái quan hệ như vậy!” Lâm Tâm Thất cũng không nghe Lâm Nhất Nhiên giải thích, “Tóm lại, người phụ nữ như Bội Tường mà có nói gì thì cô cũng đừng tin là được rồi, mau cùng Từ Thụy qua đây! Lão nương chờ sắp chết rồi!” Nói xong liền bóp một cái, cúp điện thoại.

Lâm Nhất Nhiên cầm điện thoại, bên trong phát ra tiếng tút tút, “Cứ như vậy mà cúp máy sao?”

“Cứ như vậy mà cúp thôi.” Từ Thụy gật gật đầu, rướn người qua, gõ lên trán cô, “Em đấy, thật là ngu ngốc muốn chết!”

Lâm Nhất Nhiên gạt tay Từ Thụy ra, xoa xoa cái trán của mình, bỗng nhiên cô nhếch miệng bật cười, cảm thấy trong lòng thật thoải mái, dường như là sắp bay bổng lên rồi.

“Cao hứng rồi à?” Từ Thụy liếc mắt nhìn cô một cái, “Đừng có cười ngây ngô như thế nữa.”

“Ha ha.” Lâm Nhất Nhiên cũng không thèm để ý, tiếp tục nhìn vào cái điện thoại cười khúc khích.

“Xong rồi, mừng quá hóa điên rồi.” Từ Thụy chắc chắn lắc đầu, vẻ mặt cảm thông, “Thật đáng thương, thật đáng thương.”

Em nên biết rằng cậu ấy yêu em, bởi vì ngay cả trong ánh mắt của cậu ấy lúc nhìn em đều tràn ngập tình yêu.

“Sau đây sẽ là buổi phát sóng tin tức tình hình giao thông cho mọi người, tại vành đai thứ ba nằm ở hướng Tây, gần cầu Định Tuệ có hai chiếc xe va vào nhau, gây tắc nghẽn giao thông, hai chiếc đều là BMW, trong đó có một chiếc xe mang bảng số rất đặc biệt, 8888, không biết chủ xe. . . .”

Lâm Nhất Nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy Từ Thụy cũng đang kinh ngạc giống mình.

“Nó. . . nó nói là. . . .” Lâm Nhất Nhiên run rẩy, giơ tay chỉ vào cái radio, giọng nói cũng phát run: “Nó nói. . . .”

“Đừng hoảng hốt!” Từ Thụy vội vàng gọi điện thoại lên cục cảnh sát giao thông, một mặt ra hiệu bảo Lâm Nhất Nhiên bình tĩnh.

Lâm Nhất Nhiên ngồi ở phía sau, cô chỉ cảm thấy đầu mình ong ong, không khỏi suy nghĩ lung tung, lòng bàn tay toát đầy mồ hôi, hai chân như nhũn ra.

Cô để tay lên ngực, cảm thấy tim mình đập rất nhanh, giống như là muốn vọt ra bên ngoài.

Bỗng nhiên cô đẩy mạnh cửa xe, chạy về hướng chung cư.

Động tác của Lâm Nhất Nhiên vô cùng bất ngờ, đến khi Từ Thụy kịp phản ứng thì đã không còn thấy bóng dáng của cô đâu nữa, anh muốn lái xe đuổi theo, nhưng Đường Cẩm còn chưa xuống, chỉ có thể bất đắc dĩ gọi điện thoại cho Lâm Tâm Thất để cô ấy chạy tới cầu Định Tuệ rồi lại tự mình xuống xe, chạy lên nhà gọi Đường Cẩm.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Nụ hôn và hứa hẹn

Anh nói: Lâm Nhất Nhiên, em cảm thấy tôi như thế nào?

Anh nói: Lâm Nhất Nhiên, tôi rất tự hào về em!

Anh nói: Lâm Nhất Nhiên, đừng cần môi nữa!

Lúc anh cười lộ lên, trông thật sự rất đẹp, hai con ngươi trong veo như nước, trong mắt đều là ý cười, dường như chỉ cần thêm một chút nữa thôi là sẽ tràn ra ngoài, bởi vì anh quá dễ dàng cho nên cô đã quên mất anh vốn là người lãnh đạm biết bao nhiêu. Anh hành động rõ ràng như thế, đáp án cho cô cũng rõ ràng như thế, tại sao cô lại có thể để cho người khác làm mờ mắt.

Thật xin lỗi, thật xin lỗi, em sai rồi, em thật sự sai rồi.

Cho nên cầu xin anh, cầu xin anh không cần phải tàn nhẫn như vậy.

.....

Gần cầu Định Tuệ chật kín người, bên trong ba vòng, bên ngoài ba vòng, đều là xe cảnh sát và xe cứu thương.

Lâm Nhất Nhiên nhìn thấy cảnh tượng này liền cảm thấy trời đất chao đảo, trên khuôn mặt tràn đầy nước mắt, cô điên cuồng vọt vào trong đám đông.

Xung quanh trông cực kỳ thảm hại, trong đó có một chiếc xe BMW, cửa kính đã vỡ nát, túi khí cũng bị phá hỏng, trên mặt đất đều là máu.

Lâm Nhất Nhiên cảm thấy chân mình mềm nhũn, cô lao đảo hai bước, suýt chút nữa té xuống đất, đôi môi run lên bần bật, hoang mang nhìn những gì xảy ra trước mắt, đột nhiên, cô ngơ ngẩn nhìn thấy Trần Tư Tầm đang đứng ở phía xa, Lâm Nhất Nhiên mạnh mẽ chạy lại, bổ nhào vào trong ngực anh.

Trần Tư Tầm đang nói chuyện với cảnh sát giao thông, thấy có người đột nhiên chạy tới, theo phản xạ, anh lùi về phía sau, lao đảo vài bước mới đỡ được cô.

“Anh không có việc gì, thật sự không có việc gì chứ?”

Lâm Nhất Nhiên sống chết nắm chặt lấy cánh tay anh, nói năng lộn xộn, rồi bỗng nhiên òa lên một tiếng, khóc nức nở, “Thật tốt quá, anh không bị sao cả.”

Về mặt của Trần Tư Tầm vốn có chút kinh ngạc, dần dần dịu lại, nhìn khuôn mặt cô khóc đến đỏ bừng, anh liền ôm chặt cô vào trong ngực, tay phải nhẹ nhàng vỗ lên lưng cô, dịu dàng an ủi: “Ừm, tôi không sao!”

“Em cho rằng... em cho rằng...” Lâm Nhất Nhiên gấu gao níu chặt lấy áo somi của anh mà khóc, không giữ chút hình tượng nào, “Làm em sợ muốn chết, anh không có việc gì rồi...”

Trần Tư Tầm im lặng, nhìn người cảnh sát giao thông mấp máy môi, ý bảo thật xin lỗi, anh nhẹ nhàng ôm cô, vỗ về sau lưng, chờ cô ổn định lại cảm xúc.

Lâm Nhất Nhiên khóc nức nở một hồi rồi cuộc cũng buông tay ra, cô lau nước mắt, lùi về phía sau hai bước, nhìn anh hoàn toàn không có việc gì đang đứng trước mặt mình, cô vừa muốn cười lại vừa muốn khóc.

Trần Tư Tầm xoa đầu cô, “Đừng khóc, tôi không sao.”

“Ừm...”

Lâm Nhất Nhiên nhìn thấy áo somi của anh đã bị cô làm cho ướt đầm, nghĩ đến chính mình vừa rồi ôm anh gào khóc, cô không khỏi cảm thấy có chút xấu hổ, cúi thấp đầu không dám nhìn thẳng vào mặt anh.

“Đừng dụi mắt.”

Trần Tư Tầm biết cô xấu hổ, cũng không vạch trần, anh chỉ nắm tay cô kéo xuống, nhìn tới đám người đang từ bên ngoài đi đến.

“Em gái Lâm, em thật là làm cho anh cảm động quá!” Từ Thụy lấy hai tay ôm ngực, cảm thán nói: “Anh sắp khóc đến nơi rồi!”

“Cũng không thể không như vậy sao? Trước mặt mọi người ôm ôm ấp ấp, Lâm Nhất Nhiên, cậu đứng là Nhất Minh Kinh Nhân!”[*] Đường Cẩm cười xấu xa, Lâm Tâm Thất đứng một bên cũng che miệng cười trộm.

(Nhất Minh Kinh Nhân ám chỉ người bình thường thì chả có biểu hiện gì xuất sắc nhưng đột nhiên lại làm ra thành tích kinh người)

“Cậu... tránh sang một bên!”

Lâm Nhất Nhiên then quá hóa giận, nhưng không dám nói Từ Thụy và Lâm Tâm Thất, chỉ có thể nhắm vào Đường Cẩm, “Tránh ra đi!”

Đường Cẩm cười hi hi lắc đầu, “Còn lâu! Tiểu Nhiên Nhiên thận thùng kia! Hô hô.”

Lâm Nhất Nhiên tức giận trừng mắt, Trần Tư Tầm nhéo nhéo tay cô, nhìn Lâm Tâm Thất đang cười cười, nói: “Bữa cơm hôm nay coi như xong, hôm nào tôi mời lại mọi người.”

“Cũng được.”

Hiếm khi Lâm Tâm Thất không phản đối, tốt bụng gật đầu, “Vậy anh đưa Lâm Nhất Nhiên về đi, khi nào có thời gian lại gặp mặt.”

“Hắc hắc, cứ như vậy là xong à?” Từ Thụy trừng mắt, bộ dạng như đang chờ xem kịch hay.

“Anh đủ rồi đấy!” Đường Cẩm đập Từ Thụy một cái, sẵn giọng: “Anh không thấy Lâm Nhất Nhiên đã sợ hãi như thế nào sao? Còn nữa, không phải anh nói quên ví tiền sao? Bây giờ móc ra ở đâu vậy?”

Đường Cẩm chống nạnh, hung dữ quát, vẻ mặt của Từ Thụy như nàng dâu nhỏ, ủy khuất nói: “Người ta quên thôi mà. . . .”

Lâm Tâm Thất phì một tiếng bật cười, vung tay đập một phát lên vai của Từ Thụy, không chút nào che giấu sự chế nhạo trong ánh mắt, “Từ Thụy, cuối cùng anh cũng gặp được khắc tinh rồi! Đúng là vô quyết dầy có móng tay nhọn mà, aizzz, chả trách, chả trách!”

Trần Tư Tầm cười cười, không muốn ở lâu thêm nữa, mở miệng nói: “Chúng tôi đi trước đây.”

“Được, hai người cứ từ từ mà đi.”

Trần Tư Tầm ừ một tiếng, kéo tay Lâm Nhất Nhiên đến ven đường bắt taxi.

Lâm Nhất Nhiên cúi đầu, đi được một quãng thật xa cô mới phát hiện ra có điều gì đó không thích hợp, cô ngẩng đầu, mơ mơ màng màng nhìn Trần Tư Tầm đang nắm tay của mình, “Thầy, chúng ta đi đâu vậy?”

“Tản bộ.” tâm tình của Trần Tư Tầm hình như rất tốt, anh nắm tay cô chậm rãi bước đi.

Tản bộ?

Lâm Nhất Nhiên có chút quần bách, làm gì cô ai vừa mới ra khỏi hiện trường tai nạn liền đi tản bộ.

Nghĩ đến tai nạn, trong lòng Lâm Nhất Nhiên vẫn có chút sợ hãi, “Thầy, vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?”

“Người lái chiếc xe kia chắc là uống rượu thôi.” Trần Tư Tầm nói băng quơ, “Tổng vào đuôi xe rồi.”

Nói vậy! Rõ ràng mặt đất đầy máu, nhìn là biết đã va chạm vào nhau rất mạnh, nghĩ đến hình ảnh vừa rồi, trong lòng Lâm Nhất Nhiên lại căng thẳng.

Nếu là anh. . . nếu là anh. . .

“Không có việc gì, không có việc gì.” Dường như là hiểu được suy nghĩ của Lâm Nhất Nhiên, Trần Tư Tầm dừng bước, đưa tay gạt qua khóe mắt, lau khô nước mắt của cô, “Đừng lo lắng nữa.”

“Vừa rồi. . . vừa rồi làm em sợ muốn chết!” Lâm Nhất Nhiên hít hít mũi, càng nghĩ càng cảm thấy ủy khuất trong lòng, cô đưa tay lau nước mắt trên mặt, vừa khóc vừa cười nói: “Làm em sợ muốn chết. . .”

“Ừ ừ.” Trần Tư Tầm cười, nâng lên tay áo somi, vẻ mặt bất đắc dĩ, “Vậy thầy sẽ dùng áo somi này đền tội, có được hay không?”

Lâm Nhất Nhiên cười hi hi một tiếng, rồi lại quay mặt đi, cổ tình làm ra vẻ khinh thường nói: “Chỉ là một cái áo somi mà thôi, keo kiệt!”

“Vậy, em muốn thế nào?” Trần Tư Tầm cúi người, nhìn vào đôi mắt vẫn còn đỏ hoe của cô, dịu dàng cười, “Hà?”

“Ừm. . . .”

Khuôn mặt tuần tú, không hề phòng bị của Trần Tư Tầm dần dần tiến sát đến trước mặt Lâm Nhất Nhiên, gần đến nỗi cô có thể nhìn thấy được rõ ràng hàng lông mi của anh, trong đôi mắt còn tràn ngập ý cười. Đột nhiên Lâm Nhất Nhiên cảm thấy mặt hồng tím đập, cô không khỏi ảo não, chính mình vừa mới khóc như vậy, đôi mắt bây giờ chắc là vẫn còn đang sưng lên, còn nữa, sáng nay đi vội quá, không biết là đã rửa mặt chưa? Sớm biết vậy cô đã mang theo mặt nạ rồi a a !

Về mặt của Lâm Nhất Nhiên như đưa đám, không ngừng suy nghĩ lung tung.

Trần Tư Tầm nhìn ánh mắt của cô có chút mơ hồ, anh lại cảm thấy buồn cười, ngàn tính vạn tính cũng không nghĩ tới, vào lúc này mà cô còn có thể thất thần, anh đưa tay nâng cằm cô, “Lâm Nhất Nhiên?”

“Anh, anh, anh. . . .” Lâm Nhất Nhiên bỗng dưng hồi phục tinh thần, cô lắp bắp, không biết phải nói gì, trong đầu chỉ có hai chữ to thật to đang không

ngừng bay qua bay lại.

—Sắc dụ!

Người đàn ông nâng chiếc cằm nhỏ nhắn của cô gái, anh hơi cúi đầu, hạ mi mắt, lông mi khép hờ, ánh đèn sau lưng lười biếng hắt vào, làm nổi bật lên khuôn mặt càng lúc càng mê người của anh. Lâm Nhất Nhiên cảm thấy đầu óc mình choáng váng, cô dường như là bị anh mê hoặc, tim như muốn rút ra ngoài, cô thật sự là đang căng thẳng muốn chết, toàn thân cứng đờ.

“Lâm Nhất Nhiên.” Khuôn mặt của Trần Tư Tầm chỉ còn cách cô vài centimet, anh chợt ngừng lại, đột nhiên hỏi: “Dầu ăn đọc như thế nào?”

Toàn thân Lâm Nhất Nhiên từ trên xuống đều đã cứng đờ, bị Trần Tư Tầm hỏi như vậy khiến cô trở tay không kịp, phản xạ có điều kiện, cô mở miệng: “O. . . .”

Vừa mới mở miệng, Trần Tư Tầm đột nhiên vươn tay trái ra, ôm lấy eo cô, kéo cô vào trong ngực mình, cúi người hôn xuống.

Đại não của Lâm Nhất Nhiên lúc này đã quên phản ứng, cô sững sờ nhìn khuôn mặt của anh gần trong gang tấc.

Hơi thở của anh tràn ngập, trên người còn có mùi thuốc lá nhàn nhạt, khắp nơi trong ánh mắt đều là sự dịu dàng.

Không rượu người tự say.

Hai gò má của Lâm Nhất Nhiên ửng hồng, nhìn vào đáy mắt anh trong suốt như kim cương, hàng lông mi khẽ động, cô giống như là bị mê hoặc, từ từ nhắm mắt, hơi kiễ chân, giờ tay vòng lên cổ anh.

Bàn tay của Trần Tư Tầm càng siết chặt, giống như muốn đem cô khám thật sâu vào trong ngực mình, anh cúi đầu hôn càng sâu hơn.

Ánh đèn neon sáng rực, trên đường xe cộ tới lui, mọi người đều không tự giác xoay đầu lại nhìn hai người bọn họ, sau đó lại bị cái không khí hạnh phúc xung quanh cuốn hút, nhin không được đều nhếch môi cười.

“Lâm Nhất Nhiên!” Anh hơi đứng thẳng người, đôi tay nhẹ nhàng yêu thương vuốt ve qua gò má cô, kim lòng không được, nói: “Anh vĩnh viễn đều ở đây.”

“Ừm!”

Lâm Nhất Nhiên nhẹ nhàng gạt đầu, lại gắt gao nắm chặt áo somi của Trần Tư Tầm, nhìn chăm chăm vào nút áo trên ngực anh, không dám ngẩng lên.

Trần Tư Tầm vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, anh biết cô thẹn thùng, cũng không miễn cưỡng, vươn cánh tay ôm chăm lấy cô, nhìn ánh đèn neon sáng rực, anh cười thoải mái nói: “Chúng ta về thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Âm áp

Lâm Nhất Nhiên cảm thấy cực kỳ buồn bực, tại sao cô luôn phải chứng kiến những lời đồn đãi về bản thân mình được lan truyền với tốc độ nhanh nhất trên toàn thế giới như vậy?

Tuy kỳ thi học kỳ đã kết thúc, nhưng bởi vì Lâm Nhất Nhiên đã phát huy vượt xa sức tưởng tượng của mọi người, nên đã khiến cô phải tức giận một phen trước khi tốt nghiệp.

Mà nguyên nhân thì không thể không dính dáng đến Trần Tư Tầm.

Mới được vài ngày, lời đồn đãi giữa cô và Trần Tư Tầm đã bay đầy trời.

Được rồi, kỳ thực thì quan hệ của hai người đã phát triển đến mức độ này cũng không thể xem như là lời đồn đãi.

“Lâm Nhất Nhiên, cậu biết không, tụi học sinh lớp mười một đều nói cậu được max điểm ở cuộc thi là vì Trần Tư Tầm tiết lộ đề cho cậu.”

Lâm Nhất Nhiên vừa bước vào đã nhìn thấy Đường Cẩm đang ngồi ở chỗ mình múa bút thành văn, ánh mắt cũng chưa nâng lên.

“Ừm. . .” Lâm Nhất Nhiên buông cặp sách, không nói gì nữa.

“Ồi trời!”

Lâm Nhất Nhiên phản ứng như vậy quả thật là nằm ngoài dự liệu của Đường Cẩm, nhanh chóng chép xong câu cuối cùng, lúc này Đường Cẩm mới đặt bút xuống, ngẩng đầu lên nhìn cô: “Cậu không tức giận à?”

Lâm Nhất Nhiên tức giận, hơn nữa, cô đã tức giận từ cái ngày thi hôm đó rồi.

Ngày trước, môn tiếng Anh của cô không tốt, có thể tham gia cuộc thi này cũng là liên quan đến Trần Tư Tầm, bản thân cô cũng đã cố gắng luyện tập lâu như vậy, bây giờ đã vượt qua được cuộc thi thì lại bị người ta nói là cô được Trần Tư Tầm tiết lộ đề?

Lâm Nhất Nhiên không biết phải khóc hay cười, sao những người này lại nhảm chán như vậy, không nhìn được ai mới là người tốt sao?

Nhưng mà tức giận thì tức giận, Lâm Nhất Nhiên cũng lười so đo cùng bọn họ, không để ý tới lời nói của Đường Cẩm, cô thuận miệng hỏi: “Cậu nói tớ được max điểm à?”

“Đúng vậy, Trần Tư Tầm không nói cho cậu biết sao?” Đường Cẩm khó hiểu liếc nhìn Lâm Nhất Nhiên một cái, “Ngày hôm qua đã có điểm rồi, Từ Thụy nói.”

“Ừ. . . .” Lâm Nhất Nhiên gật gật đầu, tỏ vẻ kết quả này là đã nằm trong dự liệu, cô gõ gõ lên bàn nói: “Ngồi đây, đến giờ học rồi.”

“Thái độ của cậu như vậy là sao?” Đường Cẩm cầm vở bài tập đứng lên, “Sau khi thi xong nhớ mời com nhé!”

“Được!” Lâm Nhất Nhiên sáng khoái gật đầu, “Để Trần Tư Tầm mời.”

“Oa—— lại nương tựa vào người giàu có à?” Đường Cẩm ra vẻ kinh ngạc, “Nhưng mà dù sao lúc đầu tớ cũng đã nhìn ra quan hệ của cậu và Trần Tư Tầm không được bình thường, sớm muộn gì rồi cũng dính vào nhau thôi!” Đường Cẩm vuốt cằm, nghiêm trang nói.

Trên đầu Lâm Nhất Nhiên có ba vạch hắc tuyến, “Này này, làm gì có!” Rõ ràng là mới bắt đầu từ hôm qua thôi mà.

“Không có sao? Cậu dám nói không có sao?”

“Không có!” Giọng nói chắc như đinh đóng cột, “Dựa theo cái lời đồn đãi này mà nói, chẳng phải tớ đã chịu thiệt thòi từ rất lâu rồi sao?” Lâm Nhất Nhiên kinh ngạc nói.

Đường Cẩm không trả lời cô, “Người giàu nha, người giàu nha, mời com nha, không được, tớ phải đi tìm Trần Tư Tầm! Mất công anh ta quyết nợ!”

“A, không có.” Lâm Nhất Nhiên bày ra dáng vẻ thản nhiên, “Một cái bánh pudding nhỏ mà cũng kêu là quyết nợ!”

“Em gái cậu!” Khóe miệng của Đường Cẩm co giật một phen, “Tìm được đàn ông rồi là đắc ý đến nỗi quên mất cả họ của mình.”

Lâm Nhất Nhiên từ chối cho ý kiến, cười to hai tiếng.

Trên thực tế, Lâm Nhất Nhiên quả nhiên là đắc ý đến nỗi không biết mình mang họ gì rồi.

Biểu hiện cụ thể là hiện giờ, hai mắt cô đang nhìn đắm đắm lên bục giảng ngắm Trần Tư Tầm, khóe môi không tự giác được nở nụ cười.

Bộ dáng ngu ngốc như vậy khiến Đường Cẩm cũng không đành lòng nhìn thêm.

Mà Trần Tư Tầm hiển nhiên lại không biết điều đó.

“Mọi người trở về xem lại đề tài này một chút.” Anh đưa xấp bài cho nam sinh ngồi ở bàn thứ nhất, ý bảo cậu ta chuyển xuống dưới, sau đó bắt đầu thu xếp sách vở ở trên bàn giáo viên, “Lớp trưởng đến phòng làm việc của tôi.” Nói xong liền tiêu sái bước ra ngoài.

“Lớp trưởng nha. . . ~” Đường Cẩm ngồi trên ghế nhìn Lâm Nhất Nhiên cười xấu xa, “Buổi tối tớ không thèm đợi cậu về nhà đâu, hahaha.”

“Cút!” Lâm Nhất Nhiên trừng mắt nhìn Đường Cẩm, gò má từ từ đỏ lên.

Lúc cô bước vào văn phòng thì thấy Trần Tư Tầm đang nghe điện thoại, anh nhìn cô vẫy vẫy tay, ý bảo cô đi tới đây.

Lâm Nhất Nhiên nhìn khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của anh, bỗng cô cảm thấy trong lòng có chút khản trương, nuốt nuốt ngụm nước bọt rồi ngồi xuống bên cạnh, im lặng chờ anh nói chuyện điện thoại xong.

Trần Tư Tầm cúp điện thoại, kéo laptop đến trước mặt Lâm Nhất Nhiên.

“Đây là thông báo trên trường phát xuống, ngày mai sẽ tổ chức buổi dạ hội liên hoan tốt nghiệp, em nghỉ một chút xem lớp chúng ta nên đóng góp tiết mục nào?”

Mặc dù là chuyện trước khi thi tốt nghiệp, nhưng Lâm Nhất Nhiên đối với chuyện này vẫn còn ấn tượng rất nhiều, cô suy nghĩ một hồi rồi nói: “Em định đăng ký cho lớp mình tham gia ca hát, Tân Lương và Chiêu Dương sẽ tham gia, bởi vì năm ngoái, tiết mục của hai cô ấy nhận được rất nhiều lời khen ngợi, nhưng bây giờ.”

Lâm Nhất Nhiên dừng một chút, do dự nói: “Bây giờ Chiêu Dương thì đã chuyển trường, còn Tân Lương thì.”

“Trong nhà Tân Lương có chút việc.” Trần Tư Tầm mơ hồ nói, cầm bút gõ gõ lên màn hình laptop, “Để anh thảo luận chuyện này lên nhà trường lại một lần xem thế nào.”

“A. . .” Lâm Nhất Nhiên gật gật đầu, không biết phải nói gì, chỉ có thể nghiêm túc ngồi im trên ghế, cũng không nói gì thêm.

“Còn nữa, chúc mừng em, điểm thi học kỳ rất tốt.” Anh tháo mắt kính xuống, nhìn cô cười cười, “Lần này thi đại học chỉ cần đạt đủ điểm là tốt rồi.”

“Ừm.” Lâm Nhất Nhiên chỉ trả lời đơn giản rồi lại gật gao nhìn chăm chăm vào màn hình laptop.

“Lâm Nhất Nhiên, anh cực kỳ đáng sợ như thế sao?” Trần Tư Tầm im lặng nửa giây, đột nhiên hỏi.

“A?” Lâm Nhất Nhiên nhanh chóng ngừng đầu, “Không có, không có.”

“Sao em cứ cúi đầu như vậy?”

Lâm Nhất Nhiên “A” lên một tiếng, nhìn thẳng vào mắt anh đứng nửa giây rồi lại lập tức dời mắt đi, cô cắn môi, không biết phải trả lời như thế nào.

Thật ra thì, khi nhìn thấy anh từ bên ngoài phòng học đi tới, khoảnh khắc đó cô cảm thấy thật sự rất hạnh phúc, trong tim tràn đầy sự ấm áp, nhưng không biết vì sao, vừa ở riêng một chỗ với anh, cô lại trở nên cực kỳ khảnh trương, đến cả ánh mắt của anh cũng không dám nhìn.

Là vì nó tựa như một giấc mơ? Người đàn ông này thật sự là của cô sao?

Lâm Nhất Nhiên ra sức lắc đầu, tự thôi miên mình rằng đây là sự thật.

“Lâm Nhất Nhiên!” giọng nói của anh có phần hơi bất đắc dĩ, Trần Tư Tầm vươn tay về phía cô nữ sinh đang ngồi ngẩn người, “Đến đây!”

Lâm Nhất Nhiên nhìn động tác của anh, cô sững sờ đứng lên, cái ôm kia thật sự rất có lực hấp dẫn nha. . .

Trần Tư Tầm túm chặt cánh tay của Lâm Nhất Nhiên, kéo cô ngã vào trong ngực, cuối cùng anh đặt cô ngồi trên đùi mình, Trần Tư Tầm hơi ngửa đầu ra sau cười cười, “Cảm giác bây giờ thế nào? Có tốt hơn không?”

Lâm Nhất Nhiên níu chặt áo của anh, cô xấu hổ gật gật đầu, khuôn mặt đỏ bừng.

Trần Tư Tầm nhìn thấy vậy, không nhịn được bật cười, nói lảng sang chuyện khác: “Buổi tối em muốn ăn gì nào?”

“Gì cũng được mà.” Lâm Nhất Nhiên vẫn không buông tay ra, lúng ta lúng túng nói.

“Vậy thì về nhà thôi.” Trần Tư Tầm dừng lại một chút, nhìn đến nét mặt có chút thất vọng của cô, “Anh làm cho em ăn.”

“Ồ?” Lâm Nhất Nhiên cảm thấy hưng phấn, “Anh biết nấu ăn à?”

“Ừm.”

“Tốt quá, em muốn ăn cánh gà Coca, cá hấp, còn có. . . .”

Cô gái nhỏ bắt đầu xòe bàn tay ra nói, vất óc cố gắng nhớ lại tên của từng món ăn, ánh mắt liếc đến khuôn mặt vẫn thản nhiên của anh, bỗng nhiên đỏ mặt, cô ngượng ngùng phát phát tay: “Không biết, không biết, buổi tối anh làm đi.”

“Được!”

Trần Tư Tầm sáng khoái gật đầu, anh cười cười để cô xuống, “Về lớp lấy cặp sách đi, anh ở đây chờ em.”

“Ừm!” Lâm Nhất Nhiên mạnh mẽ gật đầu, xoay người chạy ra khỏi phòng.

Cô chạy một mạch đến lớp học mới dừng lại, chống tay lên bàn, há miệng thở phì phò, khuôn mặt ửng hồng, không biết là do thẹn thùng hay là do chạy quá nhanh.

“A a a a a a a a a a ! ! ! ! !”

Lâm Nhất Nhiên cảm thấy vui vẻ cực kỳ, nhìn thấy phòng học không có một bóng người, cô hưng phấn kêu to, cười đến nỗi không còn nhìn thấy hai mắt đâu nữa, “Mình là bạn gái của anh ấy! ! ! Mình là bạn gái của anh ấy! ! ! Mình muốn về nhà anh ấy a a a ! ! !”

“Đúng vậy!” Trần Tư Tầm bỗng nhiên đẩy cửa bước vào, chống tay lên trán, trong mắt không ngừng được ý cười, “Em là bạn gái của anh, em phải về nhà với anh.”

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Cái gọi là trêu đùa đối phương

Ads Lâm Nhất Nhiên vẫn luôn cảm thấy ăn cơm là cái công việc cần dùng đến thể lực, nhưng mà hôm nay, cô rút cuộc cũng phát hiện được, thì ra nấu cơm cũng là một nghệ thuật.

Đứng ở bên cạnh, nhìn động tác của Trần Tư Tầm vô cùng thành thạo, Lâm Nhất Nhiên cũng không biết mình nên giúp đỡ cái gì, cuối cùng cô chỉ đứng im mở to mắt nhìn anh.

“Em nói này. . . sao anh lại biết nấu ăn vậy?”

“Thời còn đi học, mấy đứa bạn cùng phòng rất thích ăn đồ ăn Trung Quốc, cho nên anh vẫn thường hay làm cho bọn họ ăn.” Bàn tay của Trần Tư Tầm vung lên, đem hành vừa thái xong ném vào trong chảo, ngọn lửa ở phía dưới bùng lên thật cao, tay phải của anh đeo bao tay, cầm chảo hất lên, đồ ăn bên trong tung lên rồi lại rơi xuống.

Oa! Cái chiêu thức này, tư thế này tuyệt đối là cấp bậc cao thủ nha.

Lâm Nhất Nhiên chấp tay thành hình chữ thập, vẻ mặt sùng bái nhìn cái người đang bung thức ăn ra ngoài phòng, “Sư phụ, người quả thật là quá tuyệt vời!”

“Quá tuyệt vời như vậy sao còn không mau qua đây?” Trần Tư Tầm đem chén đĩa đặt xuống, tay phải chống lên bàn, lấy một hạt đậu phộng ném thử, “Em không đói bụng à?”

“A! Sư phụ, người còn chưa có rửa tay!” Lâm Nhất Nhiên xông lên trước, chỉ vào Trần Tư Tầm kêu to: “Không sạch sẽ! Coi chừng đau bụng!”

“Hình như hơi nhiều dầu.” Trần Tư Tầm cũng không để ý tới cô, lẩm bẩm nói một mình, sau đó lại lấy thêm một hạt đậu phộng nhét vào miệng Lâm Nhất Nhiên, nhìn cô đang tròn tròn đôi mắt, “Em nếm thử một chút xem.”

“Anh còn chưa có rửa tay mà!!!” Lâm Nhất Nhiên nhai rộp rộp, nhìn chăm chăm Trần Tư Tầm, hơi sùng sốt một chút, “Hình như là hơi chua.”

“Anh cũng thấy vậy.” Trần Tư Tầm không nhìn được, véo nhẹ má cô, nhìn thấy cô nhăn mặt, anh lại bật cười thành tiếng, “Được rồi, đợi anh nấu xong rồi đi tắm luôn.”

“Aizz, không được, vừa rồi anh cầm đồ ăn dính hết lên tay rồi! Trên tay đều là dầu.” Lâm Nhất Nhiên quyết không tha, dứt khoát kéo tay anh, “Đi, đi rửa ngay!”

“Được được được, anh đi ngay đây!” Trần Tư Tầm vui vẻ, mặc kệ để cho cô kéo mình đến chỗ rửa mặt, nhưng rồi anh chỉ đứng im, không nhúc nhích.

“Anh làm gì vậy?” Lâm Nhất Nhiên khó hiểu, liếc mắt nhìn anh, “Rửa tay đi!”

“Em rửa đi!” Trần Tư Tầm nhếch miệng nhìn Lâm Nhất Nhiên, “Không phải em muốn rửa tay sao?”

“Đúng vậy!”

“Vậy em rửa đi!” Trần Tư Tầm giống như đại gia, đưa hai bàn tay đến trước mặt Lâm Nhất Nhiên, “Đến đây.”

Lần này Lâm Nhất Nhiên đã hiểu rõ ý đồ, không ngờ Trần Tư Tầm lại muốn cô rửa tay cho anh.

Lâm Nhất Nhiên trừng mắt liếc Trần Tư Tầm một cái, sau đó cô nhường mày cười cười, kéo tay anh qua, mở vòi sen, cũng không quan tâm là nước nóng hay lạnh, cô chà xát qua loa bàn tay của anh, sau đó đắc ý nhìn anh một cái giống như muốn nói là mình rửa xong rồi.

“Ừm, đồ nhí làm rất tốt.”

Trần Tư Tầm cũng không tức giận, anh vẫy vẫy tay rồi lại kéo tay của Lâm Nhất Nhiên, “Để khen thưởng đồ nhí, vì sư cũng giúp người rửa tay nha.”

“Này!” Lâm Nhất Nhiên kháng nghị, “Không được trêu chọc người ta.”

“Sao vậy? Đồ nhí không hài lòng sao?”

Trần Tư Tầm mở vòi sen, thử chút nước ấm, sau đó nâng tay Lâm Nhất Nhiên lên, từ từ xoa nắn đôi bàn tay của cô.

Lâm Nhất Nhiên bị anh vây trong ngực, cảm thấy mùi vị quen thuộc trên người anh, tim cô đập rất nhanh, dòng nước ấm áp chạm vào bàn tay, dường như các lỗ chân lông đều mở ra, quả thực là thoải mái từ đầu đến chân.

Trần Tư Tầm rửa rất kỹ, anh bỏ chút nước rửa tay vào trong lòng bàn tay rồi xoa thành bọt, sau đó bao phủ hết lên bàn tay cô.

Trần Tư Tầm cao hơn Lâm Nhất Nhiên một cái đầu, anh hơi cúi người, mái tóc trên trán rủ xuống nên không nhìn rõ được khuôn mặt anh, khóe môi nhếch lên thành một đường cong tuyệt đẹp, ngọn đèn màu vàng chiếu lên người anh, ấm áp, kiên nhẫn và dịu dàng vô cùng.

Bàn tay bị anh nắm lấy, hô hấp của anh phả vào bên tai cô, Lâm Nhất Nhiên có chút sợ sệt, hơi rút cổ, lại nhìn thấy khuôn mặt của anh đang cười với mình, đầu óc cô “oanh” lên một tiếng, cảm giác khẩn trương đã lâu không thấy lại quay trở về.

“Làm sao vậy?”

“Không, không có gì.” Lâm Nhất Nhiên ngượng ngùng quay đầu đi, rút bàn tay từ trong tay anh ra, xoay người lại, nhìn vào khuôn mặt của anh, trong lòng âm thầm tính toán, “Chỉ là muốn như vậy.”

Lâm Nhất Nhiên giơ tay, gạt đi bọt nước trên mặt anh xuống, sau đó cô xoay người, lau khô tay mình rồi lại nhìn anh cười hì hì nói: “Sư phụ nhanh lên một chút, nếu không đồ nhĩ sẽ ăn sạch hết đó.” Nói xong, cô xoay người chạy thật nhanh ra khỏi chỗ rửa mặt.

Đôi bàn trắng nõn, móng tay hồng nhạt được cắt gọn gàng, sạch sẽ.

Lâm Nhất Nhiên ngồi ở ngoài bàn ăn, ngăn người nhìn tay của mình.

Mẹ nói, nếu có người nào đối xử tốt với con, thì con nhất định phải biết quý trọng, bởi vì trên thế giới này, không có một ai có nghĩa vụ phải đối xử tốt với mình, cho nên nhất định mình phải học được cách trân trọng người đó, sau này sẽ không phải hối hận.

Anh rất tốt, thật sự rất tốt, kín kẽ trầm ổn, dịu dàng sẵn sàng, cô phải trân trọng anh như thế nào mới không phải hối hận đây?

Lâm Nhất Nhiên chóng cảm, ngo ngác nhìn vào phía bên trong chỗ rửa mặt.

Lúc Trần Tư Tầm đi ra, trông thấy cô đang ngăn người nhìn về phía mình, ánh mắt trống rỗng.

“Em sao vậy?”

“A, không sao.” Lâm Nhất Nhiên bị giọng nói đột ngột xuất hiện làm cô giật mình, vội vàng thu hồi ý nghĩ, nhìn anh mỉm cười, “Lại đây, em không có ăn trước đâu.”

“Ừm, ngoan lắm!” Trần Tư Tầm xoa đầu Lâm Nhất Nhiên, ngồi xuống đối diện cô.

“Đừng xoa đầu em.” Lâm Nhất Nhiên giơ tay ôm đầu, nhúu mày nói: “Người ta không cao nổi bây giờ.”

“Như vậy là tốt rồi, vẫn muốn cao hơn nữa để làm gì?”

“Không được, em muốn cao 1m7 cơ!” Lâm Nhất Nhiên quơ đũa kháng nghị.

“Như vậy thì cao quá.”

“Như vậy thì sau này con của em mới cao được như thế.” Lâm Nhất Nhiên nghiêm túc nói, “Em mà thấp thì sau này con của em cũng sẽ thấp.”

“Sinh con gái không được sao?”

“Không, em muốn sinh con trai trước rồi sau đó mới sinh con gái.”

“Lâm Nhất Nhiên!” Trần Tư Tầm gọi tên cô, vẻ mặt chăm chú nói: “Em có biết rằng, vóc dáng của con cái đều phụ thuộc khá nhiều vào người cha hay không?”

“Ừm?” Vẻ mặt của Lâm Nhất Nhiên mơ mơ hồ hồ, “Cho nên?”

“Cho nên, vóc dáng của anh rất tốt rồi.” Trần Tư Tầm nhẹ nhàng bâng quơ nói, nâng chén canh lên uống một ngụm, “Ừm, mùi vị không tệ, em có muốn nếm thử một chút không?”

“Vẫn là nên quên đi.” Cái mặt mo của Lâm Nhất Nhiên ửng đỏ, cô ho khan một tiếng, nói lảng sang chuyện khác, “Lùn quá trông rất béo.”

“Béo ôm mới thoải mái!”

“Béo thành heo đề chết anh!”

“Béo thành heo không có ai thèm theo đuổi em đâu.” Trần Tư Tầm nhíu mày cười xấu xa, “Lại nói, em có muốn thử một chút xem có thể đề chết anh được hay không?”

Lâm Nhất Nhiên bị anh nói như vậy, cảm thấy nghẹn lời, cô sùng sốt một chút, không biết phải lộ ra vẻ mặt như thế nào mới phải.

Trần Tư Tầm hài lòng nhìn cô sùng sờ tại chỗ, đem chén canh của mình đẩy tới trước, lại giơ tay xoa xoa đầu cô, dịu dàng nói: “Ngoan, ăn com đi!”

“Ừm”

Hiếm khi thấy Lâm Nhất Nhiên không có phản ứng, cô nghe lời, bung lên chén canh của anh lên, ngoan ngoãn uống.

Người đàn ông ngồi đối diện nhếch khóe môi, bất kỳ ai cũng có thể thấy được sự cung chiều từ trong đáy mắt anh, nghĩ đến lúc anh đối mặt với Bội Tường đều là vẻ mặt thờ ơ lạnh nhạt, Lâm Nhất Nhiên bỗng dưng cảm thấy sống mũi ề ề, cô buông chén canh xuống, trịnh trọng nói: “Trần Tư Tầm, em nhất định sẽ trân trọng tình cảm này!”

Lâm Nhất Nhiên chưa từng gọi thẳng tên anh bao giờ, trước kia cô vẫn luôn gọi anh là thầy, về sau gọi thân mật hơn một chút, lúc này nói ra ba chữ kia, dù là người như Trần Tư Tầm cũng không nhịn được, có chút kinh ngạc.

Nhưng mà, Lâm Nhất Nhiên vừa nói xong liền hối hận, trông thấy Trần Tư Tầm sùng sốt, cô cảm thấy xấu hổ đến nỗi hận không thể tìm được một cái lỗ mà chui vào, vội vàng bung chén canh lên uống một ngụm thật lớn, “Em nói là. . ý của em là. . nước canh này rất ngon, nhất định phải quý trọng, nhất định phải quý trọng!”

Khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, ánh mắt có chút né tránh, Lâm Nhất Nhiên bung chén canh, vội vàng giải thích.

Trần Tư Tầm chống tay lên trán, anh cúi đầu, cười rộ lên, khóe môi tạo thành một đường cong tuyệt đẹp, ý cười trong đôi mắt nồng đậm đến mức thật khó để có thể phai nhòa.

“Ừm.” Anh nói, “Anh biết mà, Lâm Nhất Nhiên!”

ôi trời ơi JQ bay đầy trời

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Tuổi trẻ bồng bột

Đầu tháng sáu, tất cả học sinh cấp ba đều trở nên căng thẳng, cái gì cũng phải học, chỉ để chờ đến hôm thi tốt nghiệp đánh một trận mà thôi.

Trong trường vẫn như cũ, một số người vẫn chỉ trở vào Lâm Nhất Nhiên, có người thì nhân lúc Lâm Nhất Nhiên đi ngang qua lớn tiếng cười vang. Đường Cẩm tức giận, đã nhiều lần cô có ý định đi tìm những người này nói chuyện nhưng đều bị Lâm Nhất Nhiên cản lại.

“Có vài người thôi, cậu đừng so đo với bọn họ làm gì.”

Lâm Nhất Nhiên nói như thế, cô vẫn vui vẻ chạy đến phòng làm việc của Trần Tư Tầm, dù sao cũng chỉ còn có hai ngày nữa là thi tốt nghiệp rồi, sợ gì cơ chứ?

Hôm nay, Lâm Nhất Nhiên đang ngồi ở phòng của Trần Tư Tầm, viết bài diễn văn để đọc trong buổi lễ tốt nghiệp, không ngờ lại nhận được tin nhắn của Lý Điện.

Anh biết em đang ở trong phòng của anh ta, hoặc là em đi xuống, hoặc là anh đi lên đó tìm em.

Lâm Nhất Nhiên nhíu mày, cô bực mình nắm chặt điện thoại, gương mặt nhìn Trần Tư Tầm đang gõ bàn phím laptop, có chút chột dạ, cô do dự một chút, nói: “Em đi toilet một chút nhé?”

Trần Tư Tầm dừng động tác, anh bung ly nước, nhíu mày hỏi: “Chẳng lẽ em muốn anh dẫn đi sao?”

“Không không không.” Lâm Nhất Nhiên vội vàng lắc đầu, “Tự em đi, tự em đi được rồi.” Dứt lời, cô bật dậy, nhanh như chớp bỏ chạy ra ngoài.

Bạn có bao giờ gặp lại bạn trai cũ không?

Nếu gặp lại thì nên nói những gì?

Anh và người mới có hạnh phúc không sao?

Lâm Nhất Nhiên đứng trước mặt Lý Điền, cảm thấy có chút xấu hổ, “Ừm . . . cậu tìm tôi có việc gì không?”

Cậu nam sinh có chút tiêu tụy, đôi mắt to nhưng đã không còn thần thái như lúc trước, Lâm Nhất Nhiên tạch lưỡi, chắc không phải bởi vì cãi nhau với Trình Tân chứ?

Lý Điền cũng không lên tiếng, chỉ đứng im một chỗ nhìn chằm chằm Lâm Nhất Nhiên.

Lâm Nhất Nhiên bị cậu nhìn có chút sợ hãi, “Không có chuyện gì thì tôi về đây, tôi còn phải viết bài diễn văn cho buổi lễ tốt nghiệp nữa.” Nói xong, cô xoay người định đi lên lầu.

“Em đừng đi!” Lý Điền đột nhiên tiến lên vài bước, túm chặt cánh tay của Lâm Nhất Nhiên, kéo cô từ trên bậc thang xuống.

Lâm Nhất Nhiên mất trọng tâm, chân phải giẫm lên khoảng không, té từ bậc thang thứ hai xuống, trực tiếp đặt mông lên mặt đất.

“Cậu đang làm gì vậy?” Lâm Nhất Nhiên ngồi bệt dưới đất, hất tay Lý Điền ra, tức giận nói, “Sao tự nhiên lại kéo tôi?”

“Lâm Nhất Nhiên, có phải em đã qua lại với anh ta từ lâu rồi đúng không?”

Lý Điền cũng không để ý tới câu hỏi của Lâm Nhất Nhiên, cậu chỉ nhìn thẳng vào mắt cô, chậm rãi nói.

“Cậu đang nói gì vậy?” Lâm Nhất Nhiên xoa xoa cổ chân, chống tay vào bậc thang, đứng lên, cô chau mày, giọng nói hơi lớn: “Tôi về đây!”

“Em đừng đi!” Lý Điền lại tiến lên hai bước, túm chặt tay cô, “Có phải hay không?”

“Lý Điền!” Lâm Nhất Nhiên lại một lần nữa hất tay của cậu ra, lui về phía sau hai bước, trong ánh mắt tràn đầy sự tức giận: “Vừa mới chia tay được một ngày, ngày hôm sau cậu còn có thể nắm tay Trình Tân tới trường được, bây giờ lại hỏi có phải tôi đã qua lại với anh ấy từ lâu hay không? Lý Điền, cậu có làm không vậy?”

Lý Điền sừng sốt một phen, vội vàng giải thích nói: “Không phải, anh. . . .”

“Cậu không cần phải nói nữa!” Lâm Nhất Nhiên quát to, ngắt lời của Lý Điền, “Tôi không muốn cũng không cần thiết phải nghe cậu giải thích lý do của chuyện lúc trước nữa! Hẹn gặp lại!” Nói xong, cô quay đầu, vịn vào lan can bước lên lầu.

Lý Điền đứng im tại chỗ, nhìn động tác của cô, cảm thấy có chút sợ sệt, cô vẫn luôn luôn như vậy, lúc nào cũng dịu dàng, đáng yêu như một con mèo nhỏ, nhưng một khi đã không kiên nhẫn thì sẽ lập tức trở mặt ngay.

“Em và anh ta. . . có phải cũng đã từng trải qua khoảng thời gian như vậy?” Lý Điền cúi đầu, giọng nói có chút buồn thả: “Em có phải cũng hay lớn tiếng, gây gổ cãi nhau với anh ta hay không?”

Bước chân của Lâm Nhất Nhiên mạnh mẽ dừng lại, “Cậu nói cái gì?”

“Lâm Nhất Nhiên, em có còn nhớ lúc đầu chúng ta mới quen không? Bây giờ em và anh ta cũng như vậy sao?” Lý Điền ngẩng đầu, trong đôi mắt lại ánh lên nước mắt, “Một thời gian dài em đã thay đổi như vậy, khiến cho anh luôn luôn cảm thấy mình đã sai rồi, em luôn luôn lớn tiếng cãi nhau với anh, luôn như vậy. . . em vẫn luôn luôn như vậy. . . .”

Cậu nam sinh cúi đầu, giọng nói cũng dần dần nhỏ đi, Lâm Nhất Nhiên dùng sức nắm chặt tay vào lan can, nghiêng đầu sang chỗ khác, không nhìn đến vẻ mặt của Lý Điền.

“Hiện tại em đối xử với anh như vậy, rồi một ngày nào đó em cũng sẽ đối xử như vậy với anh ta thôi.” Giọng nói của Lý Điền mơ hồ có chút oán giận, “Rồi cũng sẽ có một ngày như vậy.”

Lâm Nhất Nhiên mở miệng muốn phản bác, nhưng lại phát hiện chính mình không thể phản bác, bởi vì lời nói của Lý Điền đều là sự thật.

Cô cắn chặt răng, không để ý đến cổ chân đang đau đớn, hùng hục hồ hồ chạy lên lầu, bỏ lại cậu nam sinh ở phía sau, giống như là làm như vậy thì có thể bỏ ngoài tai những lời chỉ trích của cậu.

Cửa bị đẩy mạnh ra, Trần Tư Tầm nhìn thấy cô nữ sinh đang hồn bay phách lạc, Lâm Nhất Nhiên chậm rãi bước vào, lại còn đi cà nhắc, cô đặt mông ngồi lên ghế sofa, bắt đầu ngẩn người.

“Em sao vậy?”

Trần Tư Tầm đi đến ngồi xuống bên cạnh Lâm Nhất Nhiên, theo thói quen vuốt ve mái tóc của cô, bỗng phát hiện cô đổ rất nhiều mồ hôi, anh tiện tay rút ra vài tờ khăn giấy, lau đi mồ hôi trên trán cô, “Sao lại chạy nhanh như vậy?”

“Trần Tư Tầm, nếu lỡ một ngày nào đó, em không phân rõ phải trái mà lại cãi nhau với anh thì phải làm sao bây giờ?”

Lâm Nhất Nhiên bỗng đứng ngẩn đầu, nhìn chăm chăm vào Trần Tư Tầm, cô nắm chặt lấy tay anh, gấp gáp hỏi.

Trần Tư Tầm không trả lời, vẻ mặt cũng không thay đổi, chỉ chăm chú lau mồ hôi trên trán cô, Lâm Nhất Nhiên lắc lắc tay anh, “Nói đi!”

Anh ném khăn giấy vào sọt rác bên cạnh, hơi nghiêng người, bắt chéo chân, khoe mắt ẩn hiện ý cười, “Vậy em muốn anh phải làm sao bây giờ?”

Lâm Nhất Nhiên bị anh hỏi như vậy có chút sững sốt, cô bật thốt ra: “Em không biết nên mới phải hỏi anh!”

Kỳ thực, cô rất ít khi nói chuyện như vậy với Trần Tư Tầm, Trần Tư Tầm cũng biết tính cô nóng nảy, anh rút bàn tay đang bị cô túm chặt, nhàn nhạt lên tiếng: “Lý Diễm đã nói gì với em?”

Lâm Nhất Nhiên không ngờ anh sẽ hỏi như vậy, cô nhất thời mơ màng, né tránh ánh mắt của anh, có chút chột dạ nói: “Không, không có gì.”

Trần Tư Tầm hừ lạnh một tiếng, xoay cầm cô, để cho cô nhìn thẳng vào mắt anh, “Lâm Nhất Nhiên, em có biết tại sao em và Lý Diễm không hợp nhau hay không?”

Lâm Nhất Nhiên lắc lắc đầu.

Trần Tư Tầm nhìn vào mắt cô, nghiêm túc nói: “Cái em muốn, chính là một người đàn ông chứng chạc và trưởng thành, mà cậu ta thì lại không như vậy, cho nên tình cảm sẽ dần dần mất đi, càng về sau gặp mặt chỉ càng làm cho em cảm thấy phiền chán, nói thẳng ra là hai người vẫn còn quá nhỏ, cho nên, em không sai, cậu ta cũng không sai, chỉ là hai người vẫn không hiểu được thế nào là tình yêu mà thôi.”

“Lâm Nhất Nhiên, cho dù thế nào em cũng phải học được cách yêu thương.” Trần Tư Tầm buông cầm cô ra, bộ dáng hờ hững.

“Thầy. . . .”

“Không sao cả.” Anh bỗng nhiên bật cười, xoa xoa đầu, khiến tóc cô rơi tung, “Anh nói rồi, anh sẽ từ từ dạy cho em.”

Lâm Nhất Nhiên nhìn nụ cười dịu dàng trên khuôn mặt anh, hốc mắt cô bỗng nhiên ửng đỏ.

“Ừm.” Cô gật đầu, vòng tay ôm chặt lấy cổ của Trần Tư Tầm, “Cảm ơn anh!”

Trần Tư Tầm nhẹ nhàng vỗ về sau lưng cô, cũng không nói gì thêm nữa.

Yêu nhau quả thật là một chuyện không dễ dàng, bởi vì mỗi người đều có tính cách của riêng mình.

Khi còn trẻ, chúng ta không hiểu được thế nào là tình yêu mà vô tình làm tổn thương người khác, đồng thời cũng tổn thương chính bản thân mình.

Bởi vì còn trẻ, chúng ta không nghĩ ngợi mà cứ lao đầu vào tình yêu, cho nên phải nhận lấy tổn thương như vậy.

Rất nhiều năm sau, khi em nhớ lại tuổi trẻ của mình, có phải cũng sẽ cảm thấy thốn thức, cảm thấy giả như lúc trước mình đã không quá kích động như vậy, không bướng bỉnh như vậy, nếu có thể khiêm nhường hơn một chút, có lẽ chúng ta sẽ không phải làm tổn thương lẫn nhau, để rồi trở thành thoáng qua.

Lưu Nhượng Anh hát: Sau này, khi em cuối cùng cũng học được cách yêu thương, tiếc rằng, anh đã biến mất giữa biển người mênh mông. . .

Nếu như lúc đó, có một người nguyện ý đi cùng em, nguyện ý tha thứ cho sự bông bột của em, nguyện ý dùng tình cảm của chính mình để dạy cho em biết thế nào là tình yêu. . . anh nghĩ, đó sẽ là một câu chuyện tốt đẹp nhất trên thế gian này.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Cái gọi là lệ cay đắng

Ngày ba tháng sáu, trường học tổ chức dạ hội liên hoan, Lâm Nhất Nhiên ngồi ở bên trong khán phòng đang bồi hồi xúc động, học chung ba năm, bây giờ sắp phải đường ai nấy đi, nghĩ đến chuyện này cô lại cảm thấy không vui.

Cô ngồi ở phía bên tay phải, cạnh lối đi nhỏ, Đường Cẩm ngồi ở phía bên trái, nháy mắt ra hiệu với cô, “Ồi chào, sao còn không lo giữ chỗ ngồi cho người đàn ông của cậu?”

Lâm Nhất Nhiên nghịch điện thoại, cũng không thèm ngẩng đầu lên, “Anh ấy ngồi ở chỗ dành cho giáo viên.”

“Lừa ai vậy?” Đường Cẩm đẩy Lâm Nhất Nhiên một cái, nâng đầu cô lên, chỉ về phía cách đó không xa, “Tự cậu xem đi.”

Trần Tư Tầm mặc một chiếc áo màu xám, cổ hình chữ V, tay áo xắn lên một nửa, bên dưới mặc một chiếc quần bò, nhìn như một chàng thanh niên chỉ mới hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, hấp dẫn biết bao nhiêu ánh mắt ái mộ của nữ sinh ở đây.

Tất cả mọi người đều tập trung vào anh, Lâm Nhất Nhiên há to miệng, nhìn anh vẫn thản nhiên bước đến bên cạnh mình ngồi xuống.

Đường Cẩm ở một bên liêu mạng lời kéo tay áo của Lâm Nhất Nhiên, giống như là đang nói: Thấy chưa, cậu xem đi!

“Anh. . . .sao không ngồi ở chỗ của giáo viên?” Lâm Nhất Nhiên gạt tay Đường Cẩm ra, “Sao lại ngồi ở đây?”

“Không được à?” Trần Tư Tầm chống cằm, nhưong mày nhìn về phía Lâm Nhất Nhiên cười, “Anh không an tâm về em.”

Không an tâm.

Lâm Nhất Nhiên quần bách, “Em không phải là trẻ con, anh lo lắng cái gì?” Nói xong, cô lại đẩy đẩy cánh tay anh, “Anh mau trở về chỗ ngồi đi.”

“Sao phải về?” Trần Tư Tầm không nhúc nhích tí nào, anh ngồi vững vàng như núi Thái Sơn, “Em sợ cái gì cơ chứ?”

Động tác của Lâm Nhất Nhiên dừng lại một chút, cảm nhận được ánh mắt của toàn trường đang đặt trên người mình, khoe môi cô co giật.

Tuy có nhiều người nói bóng gió nhưng cô vẫn không ngại ngừng gì, thường xuyên chạy tới phòng làm việc của anh, nhưng mà bởi vì cô ý vào thân phận của mình là lớp trưởng nha! Cô thật sự không muốn những lời đồn đãi khó nghe kia trở thành sự thật.

Nghĩ tới đây, Lâm Nhất Nhiên kiên quyết hơn, “Mau trở về đi!”

“Không.” Trần Tư Tầm như con nít đang hờn dỗi, nghiêng đầu sang một bên, “Anh muốn ngồi với em.”

Lâm Nhất Nhiên “A” lên một tiếng, “Thầy, anh đang làm nũng sao?”

Trần Tư Tầm “bốp” một phát vào tay của Lâm Nhất Nhiên đang đặt ở trên người mình, anh quay đầu lại, nhe răng cười với cô, “Em nói thử xem!”

“Ách. . . .”

Tiếng bàn tán bên tai dường như càng lớn hơn, Lâm Nhất Nhiên ngoan ngoãn ngồi yên, “Không có, không có.”

“Cũng không khác nhau nhiều lắm.” Trần Tư Tầm không kiêng kị điều gì, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Lâm Nhất Nhiên, ghé vào nói nhỏ bên tai cô: “Nếu em lại không nghe lời, xem anh trị em ngay tại chỗ này như thế nào!”

May mắn lúc này đèn vừa tắt hết, không một ai nhìn thấy động tác của anh, Lâm Nhất Nhiên đỏ mặt, liếc mắt nhìn anh một cái, cái người này, sao nhiều lúc cô cảm thấy anh so với Từ Thụy còn không đứng đắn hơn.

Một tràng vỗ tay vang lên, người dẫn chương trình xinh đẹp, hứng trí dạt dào, tuyên bố buổi tiệc đã bắt đầu.

Bởi vì sắp tốt nghiệp, tất cả mọi người đều thể hiện tài năng xuất chúng, muốn cho các bạn học giữ lại một chút ấn tượng tốt về mình.

Ca hát, khiêu vũ, diễn kịch, đến ngay cả các thầy cô giáo đều lên biểu diễn tiết mục của bản thân, mà lúc người khiêu vũ nổi tiếng nhất của trường bước lên sân khấu, bầu không khí lại một lần nữa lại trở nên náo nhiệt đến cực điểm.

Lâm Nhất Nhiên vui vẻ cười ha hả, mà Trần Tư Tầm lại chỉ lẳng lặng ngồi im bên cạnh, nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng cô, ánh mắt hơi lo lắng.

“Sau đây là tiết mục đánh đàn Piano do bạn Tân Lương biểu diễn: Bản tình ca đau thương bất tận! Mọi người hãy vỗ tay hoan nghênh!”

Người dẫn chương trình treo lên một nụ cười tiêu chuẩn, Lâm Nhất Nhiên sừng sốt một phen, lúc mọi người đang trầm trồ khen ngợi, cô quay sang nhìn Trần Tư Tầm, xung quanh rất tối, không nhìn rõ được vẻ mặt của anh, Lâm Nhất Nhiên nghi hoặc hỏi: “Tân Lương?”

“Ừm!” Trần Tư Tầm nhẹ nhàng lên tiếng, gờ tay kéo bàn tay nhỏ của cô về phía anh, “Là Tân Lương!”

“Không phải mấy ngày nay cô ấy không tới trường học rồi sao?” Nghe thấy anh trả lời, Đường Cẩm cũng chen miệng vào nói: “Đã một thời gian không gặp cô ấy rồi.”

Lâm Nhất Nhiên cau mày, kéo tay Trần Tư Tầm, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía trước.

Bên dưới khán đài im lặng, không có một chút âm thanh nào.

Tân Lương mặc một bộ quần áo trắng, từ từ đi lên sân khấu, không biết có phải bởi vì do ánh đèn hay không mà khuôn mặt trắng nõn của Tân Lương

bây giờ trở nên cực kỳ xanh xao.

Cô đi đến ngồi bên cạnh chiếc Piano, tay trái nâng cao lên rồi lại hạ xuống.

Đông-----

Giả vờ thật bình thản, không chạm vào ký ức kia

Sợ rằng không cẩn thận lại rơi vào cạm bẫy

Không dễ dàng che giấu hoặc học được cách lừa dối

Lừa dối được người khác nhưng không lừa dối được bản thân mình

Bước ra khỏi ngọn lửa ái tình, chỉ còn lại một mảnh tàn tro

Đi hết một vòng tròn, từ đầu đến cuối, tất cả chỉ còn là hư vô

Xuân Hạ Thu Đông đều giống như giấc mộng

Tại sao tôi vẫn cứ mãi đắm chìm . . .

Lâm Nhất Nhiên chưa từng nghe Tân Lương hát bao giờ, từ trước đến nay đều là Chiêu Dương hát còn Tân Lương thì đệm nhạc, Lâm Nhất Nhiên chưa bao giờ biết. . . . giọng hát của Tân Lương cũng có thể trầm thấp đến mức này, còn có một chút run rẩy, tiếng Piano thanh thúy lại vang lên trên sân khấu, thật khó để có thể cảm nhận được hết nỗi bi thương.

Đây là Tân Lương trước giờ vẫn sắc bén và lạnh lùng kiêu ngạo sao?

Lâm Nhất Nhiên cảm thấy rất bất ngờ, Đường Cẩm ngồi bên cạnh cũng nhăn mặt, “Lâm Nhất Nhiên, Tân Lương. . . .thật sự là đã chia tay với Chiêu Dương rồi à?”

Lâm Nhất Nhiên im lặng lắc đầu, cô dụi dụi mắt, không hiểu tại sao, cô cảm thấy khóe mắt mình cay cay, đột nhiên muốn khóc.

Bỗng nhiên, có một bàn tay che trước mắt cô, nghe thấy mùi hương quen thuộc, bên tai là giọng nói của anh. . . .

Tân Lương không nhìn phím đàn, cũng không nhìn bản nhạc, tay trái nhẹ nhàng xẹt qua, đàn lên ba nốt âm bè, một đoạn nhạc đệm hoa lệ nổi lên, phía dưới khán đài xôn xao, một tràng vỗ tay không biết từ đâu vang lên.

Ai ngờ, cô đột nhiên ngừng lại, trên sân khấu là một mảnh tĩnh lặng.

Tân Lương hơi cúi thấp đầu, hướng vào Microphone nói:

“Mặc kệ bây giờ cậu đang ở nơi nào, mặc kệ cậu hiện tại như thế nào. . . .”

Giọng nói của cô nghẹn ngào, run rẩy:

“Hãy quên tôi đi.”

Phía dưới ồ lên, Tân Lương cũng không để ý, ngón tay tiếp tục đặt trên phím đàn.

Hát không hết một bản tình ca đau thương dài vô tận

Thế giới này không có một tình yêu hoàn mỹ

Ngày đêm nghe gió rít, hoa rơi rụng

Càng thêm tàn nhẫn

Hát không hết một bản tình ca đau thương dài vô tận

Thế giới này không có định mệnh vĩnh hằng

Nghe nói nơi nơi đều xinh đẹp, nhưng không thể thấy rõ

Hạnh phúc của tôi đến tận cùng đang ở nơi đâu

Nghe nói nơi nơi đều xinh đẹp, nhưng không thể thấy rõ

Hạnh phúc của tôi đến tận cùng đang ở nơi đâu

Trái tim của Lâm Nhất Nhiên đập rất nhanh, bên tai vẫn vang lên giọng nói dễ nghe của Trần Tư Tầm, còn mang theo một chút do dự: “Máy bay A330 nước Pháp sau ba giờ cất cánh từ Rio Janeiro, đã gặp tai nạn tại khu vực biển Thái Bình Dương, Châu Dương. . . . chín người Hoa kiều trên máy bay, toàn bộ. . . . Toàn bộ đều gặp nạn.”

Lâm Nhất Nhiên chỉ cảm thấy trong đầu mình “oanh” lên một tiếng, bàn tay cô đang nắm lấy tay anh run lên bần bật.

Đôi mắt đã bị anh che khuất, thính giác trở nên cực kỳ nhạy cảm, cô nghe được tiếng ca nghẹn ngào của Tân Lương ở phía dưới, âm thanh của từng phím đàn đang rung lên, bên trên mọi người xôn xao bàn tán.

Giọng nói bên tai vẫn tiếp tục: “Mẹ của Tân Lương thì đang bị bệnh nguy kịch, hiện giờ. . . .khó tránh khỏi nguy hiểm đến tính mạng.”

“Tân Lương. . . .”

“Cô ấy biết hết rồi.”

Người đàn ông bên cạnh thở dài một tiếng, từ từ đem cô ôm đến trước ngực, vẫn như cũ, che khuất ánh mắt cô, nhẹ nhàng nói: “Em muốn khóc thì hãy khóc đi, lúc đi an ủi cô ấy thì hãy cố gắng đừng rơi nước mắt.”

Hát không hết một bản tình ca đau thương dài bất tận. . . .

Thế giới này không có một tình yêu hoàn mỹ

Trên sân khấu, giọng ca của Tân Lương đã nghẹn ngào đến cực điểm, không còn có thể nghe rõ được nữa, bên dưới, mọi người càng bàn tán xôn xao, người dẫn chương trình nhìn thấy tình thế có vẻ bất thường, vội vàng bước lên sân khấu, cười gượng: “Đường như cảm tình của Tân Lương đối với trường học rất sâu đậm, hô hô.”

“Tiết Trạch! Là học trưởng Tiết Trạch!”

Đường Cẩm bỗng nhiên hô to, kéo tay Lâm Nhất Nhiên: “Lâm Nhất Nhiên, học trưởng Tiết Trạch đem Tân Lương dẫn đi rồi! Ôi, Lâm Nhất Nhiên, cậu đi đâu vậy?”

Lâm Nhất Nhiên bỗng nhiên đứng bật dậy, không để ý đến Đường Cẩm đang hô to, chạy về phía cửa sau.

“Để cho cô ấy đi đi.” Trần Tư Tầm gỡ tay, ý bảo Đường Cẩm bình tĩnh, “Không sao đâu.”

“A. . . .” Trần Tư Tầm đã nói như vậy, Đường Cẩm cũng không biết phải nói gì nữa, chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu, tiếp tục xem những tiết mục phía trên sân khấu.

Trần Tư Tầm lại gật đầu chào với một giáo viên ngồi bên cạnh rồi đứng dậy đi ra ngoài theo Lâm Nhất Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Bởi vì em yêu anh

Lâm Nhất Nhiên vẫn còn nhớ rõ, vài ngày trước, Tân Lương vẫn còn ngồi trên sàn uống bia với mình, tuy lúc đó trông cô ấy cũng có vẻ đau khổ, nhưng vẫn luôn lạnh lùng và cao ngạo, Tân Lương còn nghiêng đầu cười, nói với cô: Lâm Nhất Nhiên, cậu đừng lo lắng!, còn khi nhắc tới Châu Dương, ánh mắt của Tân Lương sẽ trở nên dịu dàng, vô thức mỉm cười, cô ấy còn nhếch miệng, giờ lon bia nhìn về phía cô, cười vui vẻ nói: Chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc.

Làm sao có thể. . . .Tại sao lại có thể như vậy?

“Tân Lương!” Lâm Nhất Nhiên tiến thêm mấy bước, nhìn thấy học trưởng Tiết Trạch đang kéo tay Tân Lương, giọng nói của cô hơi run, không xác định rõ, mở miệng: “Tân Lương?”

Tân Lương quay đầu lại, Lâm Nhất Nhiên hít vào một ngụm khí lạnh, gương mặt của Tân Lương tiều tụy, môi khô nứt, chỉ mới vài ngày mà cô ấy đã gầy đi nhiều như vậy!

“Tân Lương. . . .cậu. . . .”

Nước mắt của Lâm Nhất Nhiên đã dâng lên, bây giờ cô ấy đi bộ phải có người dìu, còn đâu bộ dạng hăng hái kiêu ngạo không ai sánh bằng như lúc trước?!

“Đừng khóc!” Tân Lương nhếch khóe miệng, cố gắng tươi cười, cô tránh khỏi bàn tay của cậu nam sinh, tiến lên phía trước hai bước, “Đừng khóc.”

“Tân Lương!” cuối cùng Lâm Nhất Nhiên cũng không nhịn được, ôm chặt lấy Tân Lương òa khóc.

“Đừng khóc, đừng khóc nữa.” Tân Lương sững sốt một phen, vỗ vỗ sau lưng cô, nói khẽ: “Đừng khóc, Chiêu Dương thấy sẽ không vui đâu!”

Lâm Nhất Nhiên gất gao ôm lấy Tân Lương, một câu cũng không nói được thành lời, cô chỉ có thể gật gật đầu.

“Tân Lương, chúng ta phải trở về rồi.”

Sau lưng cô nữ sinh, một cậu nam sinh ăn mặc đơn giản, cười dịu dàng nói: “Trở về thôi!”

Tân Lương khẽ ừ, buông Lâm Nhất Nhiên ra, “Lâm Nhất Nhiên, bây giờ chỉ còn lại hai người các cậu.”

“Hai người hãy thay tôi, tiếp tục bước về phía trước.” Giọng nói của cô có chút mơ hồ, ánh mắt mờ lung, “Hãy thay tôi. . . . hạnh phúc”

Lâm Nhất Nhiên che miệng, không nói được một lời, gất gao nắm chặt tay của Tân Lương, Tân Lương chỉ nhẹ nhàng cười, lao đảo bước đi.

“Tân Lương!” Cậu nam sinh trông thấy vậy, bước lên ôm Tân Lương vào trong ngực, đồng thời rút điện thoại ra, quát to: “Bác sĩ, mau gọi bác sĩ! Cô ấy lại muốn bỏ chạy rồi!”

Lâm Nhất Nhiên chết đứng tại chỗ, trợn mắt há mồm, nhìn Tân Lương đang lăm bắm điều gì đó, không ngừng vùng vẫy, muốn tránh khỏi bàn tay của cậu nam sinh, một đám bác sĩ mặc áo blouse trắng từ chiếc xe đối diện bước xuống, nâng Tân Lương đặt trên băng ca, Tân Lương liều mạng vùng vẫy, xung quanh trở nên hỗn loạn, y tá tiêm một mũi vào cánh tay của Tân Lương, động tác của cô dừng lại, cánh tay dần dần rũ xuống.

“Tân Lương?”

Lâm Nhất Nhiên đứng im tại chỗ, không tin vào mắt mình, nhìn thấy toàn bộ cảnh tượng này, cô thì thào kêu tên Tân Lương, nước mắt đã không còn kìm nén được nữa.

Nhưng mà tất cả mọi người bên cạnh, không ai để ý đến sự tồn tại của cô, đem Tân Lương đang nằm trên cáng khiêng đi, ánh mắt của Lâm Nhất Nhiên lúc thì tan rã, lúc thì thanh tỉnh.

“Tân Lương.” Lâm Nhất Nhiên tiến lên hai bước, muốn đuổi theo, nhưng mà Tân Lương đang nằm trên cáng lại giờ tay lên, nhìn về phía Lâm Nhất Nhiên ý bảo không cần, đôi môi mấp máy, trong mắt dần dần hiện lên nụ cười bình thản.

Bàn chân của Lâm Nhất Nhiên như bị đóng đinh tại chỗ, cô che miệng, từ từ ngồi sụp xuống đất, trơ mắt nhìn đám người nâng Tân Lương lên xe, nghênh ngang rời đi.

Bên hông xe có hai chữ rất to: AD

Mọi người đều đã rời đi, nơi đây cũng dần dần yên tĩnh trở lại, Lâm Nhất Nhiên mở to miệng, cố gắng hít thở, nước mắt vẫn không ngừng rơi.

“Được rồi, đừng khóc nữa!”

Lâm Nhất Nhiên không ngẩng đầu, mặc kệ cho người đàn ông đang ôm lấy mình, cô túm chặt áo sơ mi của anh, khóc muốn ngừng thở.

“Đừng khóc nữa!” Trần Tư Tầm nhìn cô gái đang ở trong ngực mình, anh đau lòng nhúm mày, “Rồi cô ấy sẽ khá hơn thôi.”

“Sẽ không, sẽ không.” Lâm Nhất Nhiên lắc đầu, trong đầu cô hiện lên hình ảnh của Tân Lương mấp máy môi khi nãy.

Cô ấy nói: Chiêu Dương.

“Cô ấy. . . sẽ không thể trở nên tốt hơn được nữa.”

Bệnh viện AD, bệnh viện tâm thần lớn nhất thành phố A.

Tân Lương, cô ấy. điên rồi.

Lâm Nhất Nhiên còn nhớ rõ, lúc trước, Bộ Trưởng nói chuyện với cô, cũng đã từng nhắc qua: Thứ duy nhất có thể hủy diệt một người phụ nữ, đó chính là tình cảm!

Có lẽ thật sự, trên đời chỉ có hai chữ tình yêu mới có thể khiến bạn cam tâm tình nguyện đi đến bước đường cùng.

Hàm tiểu ẩm tỷ sương! (mỉm cười uống thạch tín - -)

Lâm Nhất Nhiên ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang ôm mình, “Chúng ta nhất định phải thay cô ấy, hạnh phúc bước về phía trước.”

Chân mày xinh đẹp của Trần Tư Tầm theo thói quen lại nhướng lên, anh vốn không phải là một người sống quá mức tình cảm, càng đừng nói đến tình cảm của chính mình, tại sao vừa nhìn thấy khuôn mặt còn mang theo nước mắt của cô, anh chỉ nhẹ nhàng “ừ” một tiếng.

Buổi tối ở thành phố A, ánh đèn sáng lên rực rỡ, gió lạnh ủa vào khiến cho cảnh đêm càng thêm mỹ lệ.

Bội Tường là một người phụ nữ cực kỳ biết cách hưởng thụ, đương nhiên sẽ không bỏ qua thời gian tốt như vậy, cô ngồi xem phim ở trong rạp, đang đến đoạn hay thì chiếc điện thoại rất biết cách sát phong cảnh rung lên, Bội Tường nhíu mày, cầm lấy điện thoại, hơi ngần ra, là Lâm Nhất Nhiên gọi đến.

Lúc này, Lâm Nhất Nhiên đang ngồi trong quán cafe lần trước, vẻ mặt nặng nề, cô nhìn ly cafe trước mặt, ngần người một lúc lâu.

Trần Tư Tầm vốn đã đưa cô về nhà, nhưng trong lòng cô lại cảm thấy rất phiền muộn, nghĩ tới lời nói của Bội Tường, cô cảm thấy trong lòng như có thứ gì đó vướng mắc, nên cuối cùng dứt khoát hẹn gặp cô ta.

Lâm Nhất Nhiên xoa xoa sống mũi, lại giương mắt nhìn thấy Bội Tường mặc một bộ sườn xám đang thướt tha đi đến.

“Nhất Nhiên, tìm chị có việc gì à?” sau khi ngồi xuống, Bội Tường nhấp một chút cafe, nhìn Lâm Nhất Nhiên nở nụ cười: “Chuyện lần trước em đã nghĩ thông suốt rồi sao?”

Lâm Nhất Nhiên vẫn cúi đầu nhìn vào ly cafe của mình, trầm mặc không nói gì.

Bội Tường cũng không nói, chỉ cười cười bung lên ly cafe, tâm tình rất tốt, đưa tay lấy một quyển tạp chí bên cạnh, lật qua lật lại.

“Anh ấy và chị Thất Thất không có quan hệ gì.”

Một lúc lâu sau đó, Lâm Nhất Nhiên mới mở miệng, giọng nói lạnh nhạt: “Đúng không?”

“Bọn họ có quan hệ như thế nào thì liên quan gì ở đây?”

Bội Tường đặt ly cafe xuống, tách sứ trắng chạm vào bàn thủy tinh “cạch” một tiếng.

“Nhất Nhiên, hình như em vẫn chưa hiểu rõ.” Bội Tường hạ tay xuống, trang sức trên cổ tay va chạm vào nhau, phát ra tiếng “đing đang”, “Trọng điểm không phải là Trần Tư Tầm và Lâm Tầm Thất có quan hệ như thế nào, mà căn bản là các người không thích hợp, các người không xứng.”

“Chị có tư cách gì đánh giá chúng tôi như vậy?”

Lâm Nhất Nhiên ngẩng mạnh đầu, nhìn khuôn mặt trang điểm khéo léo của người đối diện: “Chị có tư cách gì nói như vậy?”

Bội Tường khẽ cười một tiếng, giống như là cô gái đang ngồi đối diện nói chuyện thật buồn cười.

“Tôi có tư cách gì ư?”

Bội Tường quan sát mặt mày sáng sủa của Lâm Nhất Nhiên, không tự giác trưng ra một vẻ mặt khinh thường, “Chỉ bằng thời gian tôi ở bên cạnh Trần Tư Tầm gần mười năm, xung quanh anh ta có bao nhiêu người phụ nữ, dạng gì cũng có, chỉ dựa vào một con nhóc mười tám tuổi như cô mà muốn kéo anh ta đến bên cạnh mình, quả thực là một chuyện viển vông.”

Lâm Nhất Nhiên trầm mặc một lúc lâu, bỗng nhiên nhẹ nhàng mở miệng: “Chị không biết rằng, . . . trên thế giới này, có bao nhiêu người yêu nhau mà lại không thể đến được với nhau sao?”

Không đợi Bội Tường trả lời, Lâm Nhất Nhiên vẫn tiếp tục nói.

“Trên thế giới này, có rất nhiều người yêu nhau nhưng lại không thể đến được với nhau, rõ ràng là yêu nhiều như thế, lại bởi vì vô số nguyên nhân khiến cho họ không thể ở bên nhau, chị có biết bọn họ đã đau khổ như thế nào không? Mà hiện tại, tôi và anh ấy yêu nhau, may mắn có thể được ở bên nhau, chị dựa vào cái gì mà lại khoa tay múa chân, nói nhăng nói cuội, chị dựa vào cái gì mà nói chúng tôi không thích hợp, chị dựa vào cái gì mà muốn chia rẽ hai chúng tôi?”

Lâm Nhất Nhiên nói một lèo cực nhanh, lời nói sắc bén, ánh mắt sáng quắc nhìn vào Bội Tường, hai hàng lông mày hờ hững mà quật cường, đáng vẻ không khác gì Tân Lương, vô cùng mạnh mẽ nhưng lại vô cùng kiêu ngạo.

Bội Tường chau mày nhìn cô nữ sinh trước mặt, dường như không nghĩ tới, chỉ cách có vài ngày ngắn ngủi mà cô lại có được cái khí thế như vậy, suy nghĩ gần như thấu triệt tất cả.

“Bội Tường, để tôi nói cho chị biết.” Lâm Nhất Nhiên chậm rãi đứng dậy, nhìn người phụ nữ trước mặt, trong mắt cô hiện lên hình ảnh của Tân Lương đang nắm tay Chiêu Dương đứng trước toàn trường, khi đó, cô ấy kiêu ngạo, phóng khoáng không ai sánh nổi.

“Tôi yêu anh ấy, anh ấy cũng yêu tôi, chúng tôi yêu nhau.” Cô chậm rãi mở miệng, gằn lên từng tiếng, nói rành mạch, rõ ràng, rất có khí phách, “Cho dù điều đó là sai lầm nhưng cũng đáng giá.”

Lúc trước, Tân Lương cũng kéo tay Chiêu Dương như vậy, đứng ở trước mặt bao nhiêu người, lạnh lùng kiêu ngạo nói ra những lời này. Lúc trước, Lâm Nhất Nhiên chỉ biết đứng từ xa hâm mộ tình cảm của hai người bọn họ, ngưỡng mộ tình yêu thật vĩ đại, cô cũng đã từng sau khi quen với Lý Diễm mà nhàn nhạt nói ra rằng: “Thì ra tình yêu cũng chỉ có như vậy.”

Nhưng mà bây giờ, tuy Lâm Nhất Nhiên cô không xinh đẹp bằng Bội Tường, cũng không thể sánh được với mười năm mà Bội Tường ở bên cạnh Trần Tư Tâm, nhưng cô vẫn kiêu ngạo đứng trước mặt Bội Tường nói ra những lời này, đơn giản chỉ vì cô thật sự đã yêu, mà mãi đến khi gặp anh, cô mới biết được, thì ra, tình yêu thật sự vĩ đại như vậy.

Anh mạnh mẽ thay đổi cuộc sống của cô, mạnh mẽ thay đổi suy nghĩ của cô.

Anh là chất độc Arsenic trioxide, làm cho cô cười, làm cho cô nghĩ rằng đó là đường mật khiến cô uống cạn, rồi dần dần thâm thấu, dần dần vì anh mà thay đổi.

Tất cả đều bởi vì hai chữ. . . .tình yêu!

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Tốt nghiệp

Đối với lời nói của mình, Bội Tường rất cuộc có nghe lọt hay không, Lâm Nhất Nhiên cũng không biết, nhưng mà cô cũng không có thời gian để quan tâm tới những điều này, bởi vì trước mắt, buổi lễ tốt nghiệp sắp bắt đầu.

Lâm Nhất Nhiên cảm bài diễn văn từ phía sau khán đài đi ra, đứng ở bên cạnh màn sân khấu, lén lút nhìn ra bên ngoài, trông thấy những gương mặt quen thuộc, bỗng trong lòng cô cảm thấy cực kỳ chua xót.

Cuối cùng. . . .cũng tốt nghiệp rồi.

Mười giờ sáng, buổi lễ tốt nghiệp chính thức bắt đầu.

Lâm Nhất Nhiên đại biểu cho học sinh toàn trường, bước lên khán đài, cô cố gắng sửa sang lại đồng phục, trong đầu đột nhiên suy nghĩ, ba năm nay, mình chưa bao giờ trải qua thời khắc như vậy, bỗng nhiên cô cảm thấy bộ đồng phục đang mặc trên người đẹp biết bao.

Con người đều như vậy, mãi đến lúc chia tay họ mới tỉnh ngộ, mới hiểu được những gì đã qua quả thật là rất đẹp, mới biết được hai chữ “đã qua” này là hạnh phúc làm lòng người chua xót.

“Tôi yêu thành phố này, tôi yêu ngôi trường này.”

Cô nữ sinh đứng ở trên lễ đài, đôi tay cầm bài diễn văn nhẹ nhàng run lên, giọng nói hơi khàn khàn, đáng vẻ mềm yếu.

“Bạn đã bao giờ trông thấy ánh hoàng hôn ở ngôi trường này chưa? Ánh hoàng hôn nghiêng nghiêng chiếu rọi, những đám mây trắng ngà màu vàng nhạt lững lờ trôi, vẫn giống như lần đầu tiên tôi đặt chân đến nơi này, cũng không rõ là khi nào, đã ba năm rồi. Ngày tháng trôi dạt về trong trí nhớ, cho dù lâu dần sẽ trở nên hoen ố, nhưng dư âm của nó vẫn sẽ lưu lại trong lòng mỗi chúng ta. Bởi vì lần này, thật sự sẽ phải nói lời tạm biệt!”

“Ba năm. .ba năm. ., gần một ngàn ngày đêm, chúng ta cùng nhau sánh bước. Tốt nghiệp, chúng ta vứt bỏ đồng phục, ném sách giáo khoa, chúng ta cảm thấy rất cuộc cũng được giải phóng, chúng ta cảm thấy cái chìa khóa mở cánh cửa ngục tù đang nằm ở trước mắt, nhưng có thật sự là chúng ta đang thoát khỏi địa ngục để đi tới thiên đường hay không? Quan trọng nhất là, đến khi nào chúng ta mới có thể gặp lại nhau?”

Giọng nói của cô rất ôn hòa, một câu hỏi nhẹ nhàng lại khiến cho mọi người đều có một cảm giác không nói nên lời, toàn trường trở nên yên tĩnh, không biết ai bỗng nhiên mở lên một đoạn nhạc, một người trong đội ca múa hát lên: Cuối cùng, ngày hôm nay cũng đã đến, mỗi người sẽ đi trên con đường của riêng mình. . .

Lâm Nhất Nhiên cảm thấy khóe mắt mình cay cay, hô hấp có chút khó khăn.

“Tháng sáu, hoa nở xuân về, những đóa đỗ mi cũng đã trở bông. Thụ do như thử, nhân hà dĩ kham (*). Mọi người cũng biết, đỗ mi là một loại hoa chưa nở đã tàn, toàn bộ kết thúc. Về sau, không cần biết mọi người như thế nào, nhưng hãy nhớ đến đoạn thời gian này đã cho chúng ta sự ấm áp, hãy nhớ đến những ngày tháng đã cùng nhau vượt qua chông gai.”

(* Thụ do như thử, nhân hà dĩ kham: Cỏ cây đã vậy, người làm sao đây.)

“Trong đó có vui buồn, cảm động, chỉ có những ai đã từng trải qua mới hiểu được điều này.”

Bên dưới đã có người hai mắt đã đỏ lên, nhỏ giọng nức nở, Lâm Nhất Nhiên buông bài diễn văn trong tay xuống, nhìn thẳng vào học sinh toàn trường, hốc mắt cô cay cay, giọng nói bắt đầu run rẩy: “Dù cho sắp phải chia tay, nhưng nơi này vẫn như cũ, là ngôi nhà chung của tất cả chúng ta, cho chúng ta vô vàn ấm áp.”

“Chúng ta ai cũng đều không nhớ phải chia tay như vậy, bởi vì chúng ta đã từng giúp đỡ lẫn nhau, bởi vì đó là sự cho đi mà không cần đền đáp, là hồi ức đẹp nhất của tất cả mọi người.”

Thầy hiệu trưởng tháo kính, lau khôe mắt, một vài chủ nhiệm lớp ho khan mấy tiếng, che dấu đi sự nghẹn ngào trong lòng mình, Lâm Nhất Nhiên quay đầu đi nơi khác, hít hít mũi, lúc quay đầu trở lại, cô vẫn mang một vẻ mặt tươi cười, nhìn không được lại nghẹn ngào nói: “Vĩnh viễn tôi sẽ không quên những ngày tháng chúng ta đã cùng nhau trải qua. Tôi vẫn muốn nói rằng, thời gian ba năm trung học này, có các bạn ở bên cạnh thật tốt.”

Phía sau, âm nhạc lại vang lên, có người cao giọng hát: Hãy yên tâm bay đi, đừng cảm nói lời tạm biệt, khoảnh khắc này không dám rơi nước mắt. . . .

“Hôm nay là ngày bốn tháng sáu, chúng ta đã tốt nghiệp!” Lâm Nhất Nhiên nắm chặt Microphone, cố gắng ổn định hô hấp của chính mình, không để nước mắt ngập tràn khôe mí, “Bây giờ, tôi xin thay mặt cho toàn thể học sinh cấp ba, nói với các thầy cô giáo câu này: Cảm ơn Thầy cô, mọi người đã vất vả rồi!”

Lâm Nhất Nhiên lui về phía sau hai bước, cúi người về phía giáo viên, chủ nhiệm của lớp A không nhìn được bật khóc, Lâm Nhất Nhiên nâng tay lau nước mắt, mọi thứ trước mắt cô đều đã trở nên nhạt nhòa nhưng vẫn nở nụ cười.

“Các thầy cô, xin hẹn gặp lại!”

Nói xong, cô cúi gập người thêm một lần nữa, tiếng vỗ tay bên dưới vang lên ào ạt.

Có người nói, trường học là cái nơi mà mỗi ngày bạn đều bị mắng vô số lần, nhưng bạn lại không được phép mắng lại một câu.

Ba năm trung học cuối cùng cũng là một dấu chấm, mặc kệ quá trình như thế nào, chung quy vẫn là đi hết một đoạn đường, cuối cùng rồi cũng sẽ phải chia tay.

Từ nay về sau, sẽ không còn ai giúp bạn làm bài tập, giúp bạn mua com trưa, lấy trái cây cho bạn, giúp bạn chuyển tay những mẫu giấy, từ nay về sau, sẽ không có ai chơi bóng cùng nhau, sẽ không có ai cùng nhau trốn học, sẽ không có ai vì bạn mà trút giận, cùng khóc cùng cười.

Trên sân thể dục vẫn còn đó những bóng dáng quen thuộc, vẫn cùng nhau trốn học, bên cạnh sân bóng rổ đều là những mẫu tàn thuốc vứt đi, ở phía trên treo những bộ đồng phục, phòng mỹ thuật vẫn còn chứa đầy những bức tranh, nét vẽ múa lượn, gió thổi ngập tràn, rỗng rã ba năm, những dấu chân kia đã trải rộng khắp nơi trên ngôi trường này, đó là tuổi trẻ, là nhiệt huyết ngồng cuồng trong mỗi chúng ta.

Lâm Nhất Nhiên hơi ngơ ngác ngồi bên dưới, nhìn thầy hiệu trưởng có chút kích động đang đứng ở trên lễ đài phát biểu, nếp nhăn trên khôe mắt lan toái, tràn đầy sự ấm áp.

Cô nhìn không được, quay đầu lại nhìn những cảnh vật không thể quen thuộc hơn được nữa, sau này, có lẽ bọn chúng vẫn còn ở nơi đây, nhưng khi đó mọi người không thể quay về đây được nữa.

“Xin mời lớp trưởng lớp C, bạn Lâm Nhất Nhiên lên nói chuyện với thầy chủ nhiệm.”

Thầy hiệu trưởng mỉm cười đưa microphone sang, Lâm Nhất Nhiên vội vàng bước lên trên lễ đài, có chút luống cuống nhận lấy microphone, phần này đầu có trong nội dung?

“Lâm Nhất Nhiên! Lâm Nhất Nhiên!” Đường Cẩm ngồi phía dưới nhỏ giọng kêu: “Nói thật đi. . .nói thật! Nói đi!”

Giọng nói của Đường Cẩm không lớn, nhưng vì xung quanh yên tĩnh quá mức, lại có một chút đột ngột, cho nên có người bật cười, Trần Tư Tầm liếc mắt nhìn Đường Cẩm một cái, anh cười cười nhưng cũng không lên tiếng, Lâm Nhất Nhiên có chút tức giận lườm cô, bắt đầu suy nghĩ mình nên nói gì.

“Ừm. . . .Chủ nhiệm lớp mình là thầy Trần Tư Tầm, thầy. . . .thầy giảng bài rất hay.” Lâm Nhất Nhiên cầm microphone, bắt đầu nói lan man, “Lại còn. . . .lại còn rất đẹp trai.”

Cùng với những tiếng trầm trồ khen ngợi là từng tràng vỗ tay vang lên, tất cả học sinh bên dưới đều cười vang, ngay cả những giáo sư ngồi bên kia cũng cúi đầu cười trộm.

“Đó là. . .là sự thật.” Lâm Nhất Nhiên đứng trên lễ đài có chút xấu hổ, nhìn Đường Cẩm đang cười nghiêng ngả, cô thẹn quá hóa giận, “Những lời tôi nói là sự thật!”

“Ừ, chúng tôi đều biết là thầy Trần thật sự rất đẹp trai, nhưng mà ngoài điều này ra thì còn gì khác nữa không?” Thầy tổng phụ trách cầm Microphone giảng hòa, cười tí mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đỏ bừng của cô nữ sinh.

“Còn có. . . .còn có. . . .”

“Lâm Nhất Nhiên, nói thật ra đi!” Tất cả mọi người trong lớp C đều hô to, trong đó, giọng nói của Đường Cẩm là to nhất: “Nói thật đi!”

Trần Tư Tầm ngồi ở ghế dành cho giáo sư, hai tay chắp lại, đặt ở trên đùi, khoe môi anh khẽ cong lên, không có chút đáng vẻ xấu hổ nào, chăm chú nhìn vào Lâm Nhất Nhiên.

Khuôn mặt của Lâm Nhất Nhiên méo mó đỏ bừng, nhìn cái người bên cạnh đang cười tít mắt, cô hạ quyết tâm nói: “Rất tuần tú lại cực kỳ dịu dàng, rất thích hợp để lấy làm ông xã!”

Tất cả học sinh lại một lần nữa cười vang, có người còn huýt sáo, thầy hiệu trưởng cười cười lắc đầu, không biết đang nói gì với một thầy giáo bên cạnh, sau đó cũng bật cười.

“Còn nữa không?”

Ai cũng có thể nhìn thấy được thầy tổng phụ trách đang liếc mắt nhìn cô, nhưng cũng không buông tha cho cô.

Lâm Nhất Nhiên nắm chặt microphone, trong lòng thầm nói cái này mà là lễ tốt nghiệp gì, đây là lễ công khai thì có, cô nghiêng đầu nhìn Trần Tư Tầm đang chống cằm, vẻ mặt thản nhiên, trong lòng âm thầm suy nghĩ rồi chậm rãi mở miệng:

“Tôi muốn nói, chắc tất cả mọi người đều biết Tân Lương và Chiêu Dương ở lớp tôi đúng không, mặc kệ các bạn suy nghĩ như thế nào nhưng tôi cảm thấy cả cuộc đời mình, nhất định phải có một lần theo đuổi người mà mình yêu thương, cho nên tôi cảm thấy hai cô ấy thật sự rất vĩ đại.” Nghĩ đến bộ dáng không kìm chế được của Tân Lương khi đó, cảm xúc của Lâm Nhất Nhiên có chút trầm xuống, “Tôi cũng muốn không sợ trời không sợ đất, sẽ thử yêu một lần.”

“Cho nên, tôi biết ơn vì đã có thể đặt chân đến nơi này, bởi vì ở nơi này, cái mà tôi nhận được không chỉ là tri thức mà còn có anh ấy.” Lâm Nhất Nhiên ngẩng cao đầu nhìn về phía Trần Tư Tầm, ánh mắt cô trong veo, “Giáo sư, thầy không chỉ tận tình dạy dỗ, giúp đỡ em vượt qua kì thi tốt nghiệp trung học này mà thầy còn dạy cho em hiểu được như thế nào là tình yêu, cho nên, em nhất định sẽ trở thành người phụ nữ hoàn hảo đứng ở sau lưng thầy.”

Phía dưới, mọi người ồ lên, nhưng mà Trần Tư Tầm không có chút hoang mang, anh thản nhiên đứng dậy vỗ tay, từ từ mở miệng: “Lâm Nhất Nhiên, chúc mừng em cuối cùng cũng đã tốt nghiệp.”

Tóc của Lâm Nhất Nhiên chỉ dài qua tai, trên dưới là bộ đồng phục màu xanh, còn Trần Tư Tầm thì mặc áo sơ mi, quần tây, lịch sự tao nhã. Trong lễ tốt nghiệp, hai người đứng xa xa nhìn nhau, giữa hai hàng lông mày đều là ý cười hạnh phúc.

Lúc trước, ở trong trường đã có tin đồn, quan hệ của Lâm Nhất Nhiên và Trần Tư Tầm không bình thường, mà lời nói này của Lâm Nhất Nhiên chính là xác thực quan hệ của bọn họ, điều này khiến cho tất cả học sinh xôn xao bàn tán, hiệu trưởng đứng lên tiếp nhận microphone, lời nói mang ý tứ trêu chọc: “Các em học sinh, qua chuyện này, tôi muốn nói với các em rằng, không phải là các em không được nói đến chuyện yêu đương, nhưng nhất định phải cố gắng nâng cao trình độ của bản thân mình cho thật tốt, bởi vì chỉ có như vậy, các em mới có thể tìm được một đối tượng ưu tú.”

Lâm Nhất Nhiên kinh ngạc, không ngờ thầy hiệu trưởng lại nói như vậy! Thầy tổng phụ trách vỗ vỗ vai cô nói: “Chúc mừng em, Lâm Nhất Nhiên, em rất xuất sắc, không chỉ riêng về thành tích mà còn bởi vì em đã tìm được một người bạn trai ưu tú như vậy.”

Những thầy cô giáo đang ngồi ở chỗ của mình cũng nhìn sang, phía dưới, tất cả học sinh đều trầm trồ vỗ tay khen ngợi, Lâm Nhất Nhiên vội vàng bước xuống, xấu hổ đến mức hận không thể tìm được một miếng đậu hũ đập đầu mà chết, cô ru rú gục đầu ngồi xuống như đả điêu, không dám ngẩng lên.

“Lâm Nhất Nhiên, cậu quá giỏi rồi!” Đường Cẩm chọc chọc cánh tay của Lâm Nhất Nhiên, phát hiện từ cổ đến tai cô đều ửng đỏ, “Tớ thật không nghĩ tới là cậu lại dám nói như vậy đấy.”

Lâm Nhất Nhiên lăm bầm, không trả lời Đường Cẩm, đột nhiên giống như là nhớ ra cái gì, cô rút tay ra, cay cú bấm điện thoại: Anh và hiệu trưởng thông đồng với nhau có phải không?

Tin nhắn rất nhanh được gửi đi, chỉ thấy Trần Tư Tầm cúi đầu nhìn điện thoại, ánh đèn từ phía bên phải hắt qua, bao trùm lên cả người anh.

Anh nhắn tin trả lời cô, nhẹ nhàng giống như là đang nói chuyện: Em còn nhỏ, phải cần có anh dẫn dắt, bày tỏ thẳng thắn như vậy có thể truyền cảm hứng, khích lệ cho mọi người cùng tiến bộ.

Anh ấy vẫn còn có thể trả lời một cách thản nhiên như vậy.

Lâm Nhất Nhiên cầm điện thoại, cắn cắn môi, không biết đang do dự cái gì, lại không cẩn thận, nhìn đến tin nhắn vừa được gửi đến, cô lập tức cảm thấy kinh ngạc, khuôn mặt lúc đỏ lúc xanh. Mà cách đó không xa, Trần Tư Tầm lại im hơi lặng tiếng thu hồi ánh mắt, giữa hai hàng lông mày là nụ cười thản nhiên.

Anh nói: Nhưng thật lòng mà nói, có thể ở ngay tại chỗ này, tuyên bố em là của anh, quả thật không còn gì tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Thi đại học kết thúc

Nghe nói, trong cuộc đời của mỗi người, có hai chuyện là vui vẻ nhất: một là đem tâm hồn, hai là ghi danh bằng vàng.

Như vậy chẳng phải cũng có thể nói rằng, đời người có hai chuyện thấp thòem nhất: một là chuyện đi xem mắt, hai là đi thi đại học hay sao?

Thi đại học!

Học hành gian khổ mười hai năm chỉ để chờ đợi cái thời khắc này.

Mười hai năm, cuối cùng cũng tỏa sáng rồi!

Trước kì thi đại học, ba mẹ của Lâm Nhất Nhiên cố tình về nhà một chuyến để nhắc nhở, căn dặn con mình những vấn đề quan trọng. Lâm ba ba còn đưa cho Lâm Nhất Nhiên một cái bùa hộ mệnh, dặn cô ngàn lần phải luôn đeo ở trước ngực, tuyệt đối không được để bị thấm nước, như vậy thì lúc đi thi đại học mới có thể ghi tên lên bảng vàng.

Lâm Nhất Nhiên cầm cái bùa hộ mệnh trong tay, có chút dờ khóc dờ cười, này này, thi đại học mà có thể dựa vào một cái bùa hộ mệnh để quyết định chuyện đỗ hay không thì chẳng phải là quá buồn cười rồi hay sao?

Trước ngày thi một ngày, thời tiết không được tốt cho lắm, bầu trời có vẻ hơi âm u, Lâm Nhất Nhiên thức dậy từ rất sớm, cô lén qua lộn lại trên giường mãi mà không ngủ được, ngoài cửa sổ xẹt qua một tia chớp, tiếng sấm vang lên ầm ầm, cô lấy chiếc điện thoại từ dưới gối ra nhìn đồng hồ, quả nhiên là đã hơn bốn giờ sáng rồi, Lâm Nhất Nhiên thở dài, nhắm chặt mắt, cảm thấy trong lòng mình thật mong lung.

“Bộp!”, cô mở điện thoại di động ra, tra danh bạ, lại nhìn vào tên anh, do dự một chút, cuối cùng cô cũng quyết định nhấn nút gọi, Lâm Nhất Nhiên cầm điện thoại mà trong lòng có chút thấp thòem, muộn như vậy, có khi nào anh đã ngủ mất rồi hay không?

Nhưng mà ngay lập tức đã có người bắt máy, ban đêm yên tĩnh khiến giọng nói nhẹ nhàng của anh dường như trở nên càng thêm hấp dẫn: “Không ngủ được à?”

Lâm Nhất Nhiên có chút thất thần, chẳng lẽ là anh đang đợi điện thoại của cô sao?

“Ừ.” Lâm Nhất Nhiên nhỏ giọng đáp lại một tiếng, cô lật lười, lấy tay chống cằm, kéo chăn trùm kín đầu, “Em bị mất ngủ!”

Cô nói hơi nhỏ, chắc là sợ ba mẹ nghe thấy, giọng mũi rất nặng, có vẻ mềm mại, nhẹ nhàng rót vào trong tim của Trần Tư Tầm, anh đổi tay cầm điện thoại, bê ly cafe ra ghế sofa, ngược mắt nhìn đồng hồ nói: “Thi xong anh dẫn em đi chơi.”

“Thật à?” Lâm Nhất Nhiên có chút hưng phấn, cô hơi cao giọng rồi lập tức lại trầm xuống: “Nhưng mà đi đâu cơ?”

“Đến lúc đó hãy nói.” Trần Tư Tầm chống tay nâng trán, nhẹ nhàng cười, nhất định là bây giờ hai mắt của cô ấy đang tỏa sáng lấp lánh rồi, thật giống như một đứa bé: “Ngủ sớm đi.”

“Ừm” Lâm Nhất Nhiên nhủ mảy, cắn cắn môi nói: “Nhưng mà em không ngủ được. . . hay là anh hát cho em nghe đi.”

Trần Tư Tầm bật cười, cô bé này thật là chuyện gì cũng nghĩ ra được. Thấy cô lại hưng phấn như vậy, anh quả thật là hát không được hay cho lắm, nhưng nếu bây giờ mà không hát thì chắc cô ấy sẽ không chịu đi ngủ mất.

Trần Tư Tầm có chút bất đắc dĩ, điều chỉnh lại dáng ngồi, bắt đầu ngâm nga.

Ở đầu dây bên kia, Lâm Nhất Nhiên đang che miệng, âm thầm cười trộm, tuy cô không biết rốt cuộc là anh đang hát cái gì, dường như anh quả thật là không biết ca hát, ưu điểm duy nhất là chất giọng của anh rất trầm và ấm áp, vậy nên, tuy rằng anh hát có chút lạc nhịp nhưng dù sao nghe cũng rất êm tai.

Lâm Nhất Nhiên lấy dây phone cắm vào điện thoại, cô nằm ở trên giường nghe anh hát, rốt cuộc cũng dần dần tiến vào giấc mộng.

Xoa xoa mũi, Trần Tư Tầm có chút mệt mỏi, mãi đến khi điện thoại phát ra tiếng hít thở đều đặn của cô, anh mới thử thăm dò, gọi tên Lâm Nhất Nhiên, quả nhiên là không có ai trả lời.

“Ngủ ngon, Lâm Nhất Nhiên!” Anh cầm điện thoại, dưới ánh đèn màu cam nhạt, khuôn mặt trông có vẻ dịu dàng vô cùng, “Chúc em may mắn!”

Thứ bảy, ngày sáu tháng sáu, thi Đại học trên toàn quốc.

Ngày hôm trước, Lâm Nhất Nhiên còn có chút hồi hộp lo lắng, nhưng đến khi trả lời xong câu số bảy cuối cùng thì cô đã cảm thấy cực kỳ bình thản, Lâm Nhất Nhiên nhìn bài thi, đối chiếu với những gì mà ngày hôm qua mình đã ôn tập, cẩn thận kiểm tra lại một lượt, cuối cùng cô gơ tay nhìn giáo viên, ý bảo mình muốn nộp bài, sau đó, trước ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, Lâm Nhất Nhiên thông thả bước ra khỏi phòng thi.

Lúc này đã là bốn giờ chiều, ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuống từng tia nắng ấm áp.

Rất nhiều phụ huynh đứng đợi ở trước cổng trường, trên khuôn mặt ai cũng đều hiện lên vẻ lo lắng. Lâm Nhất Nhiên đưa tay sờ lấy tấm bùa hộ mệnh đeo ở trước ngực mình, cô cảm thấy khóe mắt sao bỗng nhiên trở nên cay cay.

Quay đầu nhìn lại ngôi trường đã vô cùng quen thuộc, bảng tên của trường được làm rất to, khắc chữ màu vàng kim, rồng bay phượng múa.

Lâm Nhất Nhiên xoay người, xoa xoa sống mũi. Thế đấy, cuộc sống ba năm trung học cuối cùng cũng kết thúc rồi.

AizzCuộc sống sau này cũng cần phải cố gắng lên!

Nghĩ vậy, cô cười thật tươi, chạy về phía ba mẹ mình đang đứng cách đó không xa.

Trần Tư Tầm quả thật không nuốt lời, Lâm Nhất Nhiên thi xong rồi, lại có chút không kìm chế được cô, chạy lòng vòng xung quanh anh, chưa kịp hỏi xem lúc nào mình mới có thể đi chơi thì đã thấy Trần Tư Tầm giờ lên hai cái vé máy bay, nhếch miệng cười: “Em về thu xếp đồ đạc đi.”

Lâm Nhất Nhiên sững sờ rồi lại kích động, vỗ tay hoan hô, sau đó chạy một mạch lên trên nhà.

Lâm ba Lâm mẹ đi theo chủ trương nuôi dạy con cái không áp lực, Lâm Nhất Nhiên chỉ cần xin phép một tiếng thì sẽ đồng ý ngay, không có ngăn cản gì. Trái lại, sau khi Đường Cẩm nghe được tin tức này từ miệng của Từ Thụy, cô oang oang hét to, mắng Lâm Nhất Nhiên trọng sắc khinh bạn.

“Aizz, hết cách rồi, ai bảo tớ lại tìm được một người đàn ông hoàn hảo như vậy cơ chứ!”

Lâm Nhất Nhiên đứng ở sân bay, đặc ý nói vào trong điện thoại, chỉ còn kém không chống nạnh cười haha lên thôi, Trần Tư Tầm nhìn thấy vậy, gõ nhẹ lên đầu cô, tốt bụng nhắc nhở: “Em coi chừng Đường Cẩm bắt Từ Thụy dẫn cô ấy đến tìm em đấy nhé!”

Bàn tay của Lâm Nhất Nhiên đang cầm điện thoại hơi ngừng lại, suy nghĩ rất có thể sẽ có khả năng này.

Giọng nói oang oang của Đường Cẩm vẫn vang lên ở đầu dây bên kia, Lâm Nhất Nhiên hít một hơi thật sâu, nói: “Tớ sắp phải lên máy bay rồi, không nghe điện thoại được nữa, cậu giữ gìn sức khỏe nhé, bái bai!”

Cúp điện thoại, tháo pin, động tác gọn gàng lưu loát! Lâm Nhất Nhiên nhìn pin điện thoại đang cầm trong tay, ánh mắt cô có chút kỳ quái, lầm bầm nói: “Ngày nghỉ tốt như vậy không thể để cho cậu phá hư. . .”

Trần Tư Tầm bật cười, lặng lẽ ngắt điện thoại của Từ Thụy, bắt chước Lâm Nhất Nhiên tắt nguồn, tháo pin, sau đó anh kéo tay cô, “Đi thôi, chúng ta đi nghỉ phép nào!”

Trần Tư Tầm dẫn cô đi đến thăm trường đại học S.

Lâm Nhất Nhiên nhìn nơi mình sắp sửa đến sinh sống trong vòng một năm tới, tâm tình có chút phức tạp.

Thành phố A và B đều là những thành phố lớn, kinh tế và giao thông đều phát triển, cái gì cũng phát triển, ngoài khẩu vị thức ăn và giọng nói của những người dân nơi đây thì mọi thứ đều rất tốt.

Cảnh đêm ở thành phố B rất đẹp, Lâm Nhất Nhiên đứng ở trên đỉnh của tòa cao ốc Ginza, nhìn về những ánh đèn ở phía xa xa, ánh đèn trên cầu vượt, ánh đèn ô tô, ánh đèn neon, tất cả đều đang sáng lấp lánh, nhìn từ trên đỉnh của tòa cao ốc, cô gần như trở nên si mê, lầm bầm nói: “Thật đẹp. . . .”

“Đúng vậy.” Trần Tư Tầm đứng ở bên cạnh cô, hai tay bỏ vào túi quần, neho mắt trông về phía xa.

“Thầy, em cảm thấy có chút sợ hãi.”

Lâm Nhất Nhiên đụng đụng vào người Trần Tư Tầm, tay cô túm chặt áo khoác của anh, trông thấy sự xinh đẹp xa hoa của cái thành phố này, bỗng nhiên trong lòng cô dâng lên một chút cảm giác sợ hãi.

Cô không biết, tương lai của mình ở đây rồi sẽ như thế nào.

Trần Tư Tầm ôm bả vai cô, ánh mắt anh trở nên thật dịu dàng.

“Em thật sự cảm thấy sợ hãi, bản thân mình ở một thành phố xa lạ, phải đối mặt với những người xa lạ, em không biết mình có thể làm được hay không?” Lâm Nhất Nhiên ngẩng đầu, ánh đèn sáng rực rọi vào trong đôi mắt cô, “Còn bởi vì. . . bởi vì không có anh ở đây.”

Trần Tư Tầm vuốt ve mái tóc mềm mại, nhìn vào đôi mắt có chút bi thương của cô, anh cất giọng nhẹ nhàng: “Có biết vì sao anh muốn em đến thành phố B này học không?”

Lâm Nhất Nhiên lắc đầu.

Trần Tư Tầm nhìn thật sâu vào trong đôi mắt của cô, “Em còn quá trẻ, không biết được thế giới bên ngoài có bao nhiêu điều tốt đẹp, nếu anh cứ để em ở bên cạnh mình, rồi cuối cùng, đến một ngày nào đó em cũng sẽ muốn rời đi, chỉ có chính em mới có thể tự mình trải nghiệm được cái thế giới muôn màu

muôn về này, nhận biết được mỗi con người ở trong xã hội, anh để cho em xông ra cánh cửa bên ngoài thế giới thì kiến thức của em về nó sẽ được mở rộng hơn, khi đó, chính em mới có thể tự mình khắc sâu nhận thức.”

Nâng gọng kính, ánh mắt của Trần Tư Tầm có vẻ rất sâu sắc, Lâm Nhất Nhiên cứ ngơ ngác nhìn anh, cảm thấy dường như mình sắp bị cuốn sâu vào trong đôi mắt ấy.

Anh dừng lại một chút rồi nhẹ nhàng thở dài, nắm lấy tay cô kéo vào trong ngực mình, giọng nói trầm thấp vang lên bên tai:

“Đúng là em vẫn còn rất trẻ, anh thật sự rất sợ em sẽ không nhận được, bị cái thế giới bên ngoài kia hấp dẫn.”

Anh cứ ôm eo của Lâm Nhất Nhiên như vậy, tay phải đặt ở phía sau cái cổ trắng mịn của cô, cứ như vậy mà ôm chặt cô vào lòng.

Cô có thể nghe được rõ ràng tiếng nhịp tim của anh đang đập, Lâm Nhất Nhiên cảm thấy lòng mình đều đã bị tan ra thành nước.

Thì ra, cũng có điều có thể khiến anh sợ hãi.

Cô chậm chậm nâng tay lên, vùng vẫy thoát ra khỏi vòng tay của Trần Tư Tầm.

“Trần Tư Tầm, anh thật ngốc.” Cô nói, đôi mắt cong lên, khắp nơi trên khuôn mặt đều xuất hiện ý cười, “Anh vừa có tiền, vừa có gia thế, bộ dáng đẹp trai lại còn rất dịu dàng, quả thật là một người đàn ông cực phẩm! Em làm sao có thể vứt bỏ cái cực phẩm này đây! Hơn nữa, em lại còn hào sảng như vậy, trừ khi em tìm được một người đẹp trai hơn anh, nếu không, để mất anh thì chẳng phải là thiệt thòi cho em sao? Nếu vậy, em ngốc hay là anh ngốc đây?”

Trần Tư Tầm hiểu được ý tứ trong lời nói này, anh giờ tay nắm chặt bàn tay cô, không tự giác được nhếch khóe môi: “Lâm Nhất Nhiên!”

“Ừm?”

“Cực phẩm mà đã bỏ đi thì sẽ không dễ dàng tìm lại đâu.”

Về mặt của anh cực kỳ nghiêm túc, trong mắt lại tràn đầy ý cười, Lâm Nhất Nhiên hí mắt: “Vâng, vâng!” Nói xong, cô kiễng chân, hôn lên môi anh.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Anh nói: Anh yêu em

Từ thành phố B trở về đã là chuyện của nửa tháng sau đó, không biết có phải bởi vì Trần Tư Tầm đã tới thành phố B từ trước hay không, lần đi chơi này coi vậy mà lại vô cùng thuận lợi, Trần Tư Tầm giống như ngựa quen đường cũ, dẫn Lâm Nhất Nhiên đi tới rất nhiều nơi, thưởng thức vô số những món ăn ngon, cho nên khi trở về, size quần của Lâm Nhất Nhiên đã tăng lên hai số.

“Thực ra là anh đang cố tình biến cái lời nói lúc trước thành sự thật đúng không?” Lâm Nhất Nhiên ôm mớ quần áo, buồn bã giương mắt nhìn đến cái người đàn ông đang đứng bên cạnh mình.

Béo thành heo sẽ không ai thèm theo đuổi em. Đây chính là lời mà anh từng nói.

Cho nên nhất định là như vậy, nhất định là như vậy! Anh ấy đang tìm mọi cách làm cho mình béo lên.

Từ tận đáy lòng, Lâm Nhất Nhiên đang cố gắng tự an ủi bản thân.

“A...?” Anh liếc mắt, nhú mồm mỉm cười nói: “Không biết người nào túm chặt tay anh ở khu bán đồ ăn, sống chết không chịu đi nhì?”

Sao lại có người lúc nào cũng có thể nói chuyện một cách sắc bén như vậy chứ?

Lâm Nhất Nhiên bị anh làm cho ghen hờn, nói không được một câu, cô không thể thừa nhận cái người mất hình tượng đó chính là mình, vậy nên Lâm Nhất Nhiên chỉ có thể oán hận, trừng mắt nhìn cái khuôn mặt đang cười rất tươi kia, cô hừ một tiếng rồi xoay người lại, đi về phòng mình, trốn trong góc về vòng tròn.

Nhất định là do anh ấy cố ý làm cho mình béo lên, nhất định là do anh ấy sợ mình bị người khác cướp mất, nhất định là vậy, nhất định là vậy!

Lâm Nhất Nhiên chấp tay, nhắm mắt lại, bắt đầu tự thôi miên bản thân.

Trước khi trở về, Trần Tư Tầm còn dẫn Lâm Nhất Nhiên tới cái nơi mà năm cấp ba, nhà trường tổ chức đi chơi xuân.

Đứng ở trên đập nước, Lâm Nhất Nhiên bỗng dung cảm thấy xúc động vô vàn.

“Thầy, anh có còn nhớ hay không?” Lâm Nhất Nhiên kéo tay Trần Tư Tầm, nháy mắt ra hiệu với anh, sau đó, cô bỗng dung lấy tay che miệng, khoa trương hô lên: “Vây ra khi đó, anh đã cố tình thông báo trước cho em sao?”

Trần Tư Tầm bị động tác của cô chọc cười, anh vươn ngón tay chạm nhẹ lên chóp mũi của cô.

“Rất đau đó!” Lâm Nhất Nhiên vội vàng đầu hàng, làm nũng nói: “Thầy, đau. . .” Trần Tư Tầm buông tay ra, sau đó lại búng một phát vào trán cô rồi xoay người đi xuống bậc thang.

Lâm Nhất Nhiên xoa xoa mũi, vội vàng đuổi theo anh, miệng vẫn không ngừng hỏi: “Thầy, thầy, anh thích em từ khi nào vậy?”

“Em không cảm thấy được sao?” Trần Tư Tầm cũng không nhìn cô, lại vẫn giống như lần đó, anh vươn tay nắm lấy bàn tay cô, sau đó từ từ dẫn cô đi xuống dưới.

“Ừm.”

Lâm Nhất Nhiên bị anh nắm chặt tay, cũng không nhìn đường, rất nhanh, những hồi ức khi đó lại ùa về trong suy nghĩ.

“Lúc ở trong bệnh viện sao?” Lâm Nhất Nhiên nghĩ về lần đầu tiên hai người đi riêng với nhau, nhưng rồi rất nhanh, cô lại phủ định điều đó, Trần Tư Tầm không giống loại người dễ dàng động tâm như vậy, “Hay là. cái lần ra ngoài ăn cơm?”

Lâm Nhất Nhiên ngẩng đầu nhìn về mặt của Trần Tư Tầm, cô lắc lắc cổ tay đang bị anh nắm chặt, hỏi: “Thầy, sao lại không nói gì vậy?”

“Anh nói vừa gặp đã yêu, em tin không?” Trần Tư Tầm quay đầu lại, mỉm cười nhìn vào mắt cô.

“A a a a a?” Lâm Nhất Nhiên bị trượt chân, tuột xuống hai bậc, Trần Tư Tầm vội túm chặt tay cô, giữ cho cô không bị ngã.

Lâm Nhất Nhiên đứng tại một bậc thềm đã phủ đầy rêu xanh, cúi đầu nhìn xuống, trong lòng vẫn còn có chút sợ hãi, cô vỗ vỗ ngực, “Nguy hiểm thật nguy hiểm thật.” Nói xong, cô lại quay đầu nhìn anh, “Tại anh đấy, nói một câu như vậy dọa em giật cả mình.”

Trần Tư Tầm nhìn thấy cô đã đứng vững, anh buông tay ra, khoanh tay ôm trước ngực, nhướn mi hỏi lại: “Em không tin sao?”

“Không tin!” Lâm Nhất Nhiên trả lời một cách chắc chắn.

“Không tin thì thôi.” Trần Tư Tầm cũng không nói nữa, nhưng vẫn nghiêm túc gặt đầu.

“Này!” Giọng nói của Lâm Nhất Nhiên có chút hung dữ, nhìn đến vẻ mặt vẫn thản nhiên của anh, “Em không nói đùa đâu đấy!”

“Ừm, ai bảo em không tin.”

“Em.”

Lâm Nhất Nhiên há hốc miệng nhưng lại không nói được gì, cô bị anh chọc tức đến nỗi chỉ biết cắn phần đứng dậm chân tại chỗ.

Trần Tư Tầm quay đầu lại nhìn cô, cười híp mắt.

Thật ra, anh bắt đầu chú ý đến cô bởi vì một lá thư tình ngày đó.

Lý Diễn viết một phong thư như vậy gửi cho Lâm Nhất Nhiên, cuối cùng lại bị cô kẹp trong vở bài tập rồi nộp lên cho anh.

Trần Tư Tầm học ở nước ngoài, đương nhiên rất tôn trọng quyền riêng tư, anh sẽ không tùy ý mở thư của người khác, lúc mở vở bài tập, nhìn thấy lá thư ấy, suy nghĩ đầu tiên của anh là sẽ đem trả lại cho Lâm Nhất Nhiên. Nhưng mà lúc đó, thầy tổ trưởng cũng có mặt, nhìn thấy lá thư kẹp trong vở bài tập, ông lại cho rằng đó chính là thư tình nữ sinh gửi cho anh. Dù sao cũng chỉ là một nữ sinh mười mấy tuổi, cũng khó tránh khỏi những tâm tư không nên có, cho nên ông ấy vội vàng cầm bức thư đi qua, sau đó lập tức xé mở bao thư.

Trần Tư Tầm sững sốt, anh không nghĩ tới là thầy tổ trưởng sẽ làm như vậy, lúc định lên tiếng ngăn cản đã là chuyện quá muộn, chỉ thấy ông ấy tức giận, ném bức thư lên trên bàn, sau đó thuật lại một lèo nội dung của bức thư, cuối cùng nói: “Trẻ con bây giờ, phản rồi, phản rồi!”

Trần Tư Tầm chống tay lên trán bật cười, như vậy là phản rồi sao? Nếu không biết là chuyện yêu đương của Lâm Nhất Nhiên thì chắc anh sẽ nghĩ là cô phóng hỏa, buồn ma túy mất.

Anh đã lăn lộn ở xã hội này nhiều năm như vậy, cuối cùng lại quay về làm giáo viên ở cái trường trung học cấp ba này, anh hiểu rõ, trong lòng cô bé này rất thuần khiết, đơn thuần chấp nhất, đơn thuần tin tưởng chính mình có thể được hạnh phúc, một Lâm Nhất Nhiên chân thật, lại biết cố gắng, biết săn sóc, cảm thông với người khác, dễ dàng thỏa mãn và biết ơn, cho dù trong lòng cô đôi khi cũng có những toan tính nhỏ nhỏ, nhưng cũng không làm tổn thương người khác, đôi lúc cũng có chút hẹp hòi nhưng lại không hồ đồ, tính cách của cô giống hệt như một đứa trẻ, nhưng lại rất chân thành và biết cách khoan dung.

Bội Tướng tuy quyền rũ nhưng lại quá mức khôn khéo, Lâm Tâm Thất đáng yêu nhưng cũng không đơn thuần, khách quan mà nói, một Lâm Nhất Nhiên vui buồn, khổ sở, tất cả tâm tình đều có thể phơi bày hết lên khuôn mặt, dường như lại đơn giản hơn nhiều.

Cũng càng hấp dẫn người khác hơn.

Tại cái xã hội tràn đầy tiền tài và dục vọng này, Trần Tư Tầm đã gặp quá nhiều loại người, bởi vì điều kiện bên ngoài mà dùng hết vốn liếng đổ vào trên người người phụ nữ của mình. Chính vì vậy, khi anh gặp một Lâm Nhất Nhiên, bởi vì biết anh sẽ không ăn tối mà tình nguyện đưa phần cơm nắm của chính mình, một Lâm Nhất Nhiên khi làm lơ áo somi của anh, lại tình nguyện bồi thường một cái áo, cho dù nó bằng cả mấy tháng tiền tiêu vặt của cô. Tất cả những điều đó đã dễ dàng làm rung động trái tim của Trần Tư Tầm.

Mà trên thực tế, Lâm Nhất Nhiên cũng đã thành công, có lẽ cô cũng không biết rằng, trong những phút giây vô tình lơ đãng của mình đã hấp dẫn ánh mắt của anh.

Trần Tư Tầm bước xuống bậc thang cuối cùng, anh đứng trên một bãi đất trống. Lâm Nhất Nhiên hồn dỗi, đứng ở trên bậc thềm, quay đầu đi chỗ khác, không thèm nhìn đến anh.

Trần Tư Tầm không có đọc bức thư, nhưng theo như lời của thầy tổ trưởng thuật lại thì lúc trước, Lý Điền đã chia tay với Lâm Nhất Nhiên, dù sao cậu ấy cũng mới chỉ là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, đang ở thời kỳ tuổi trẻ phơi phới, tâm cao khí ngạo, tính tình nóng nảy, sao có thể kín kẽ trầm ổn, đương nhiên là sẽ không chịu nổi tính cách của Lâm Nhất Nhiên, nhưng dù sao thì hai người cũng đã từng có tình cảm cho nên mới do dự mãi, không biết phải nên làm như thế nào.

Các nhà tâm lý học đã nói rằng, con người sẽ chỉ tức giận với những ai thân thiết với họ, mà điều này đã được Lâm Nhất Nhiên biểu hiện rõ ràng ở buổi lễ tốt nghiệp.

Tính khí của Lâm Nhất Nhiên thật ra thì cũng không được tốt lắm, nhất là đối với những người thân thiết với mình, cô thường hay liều mạng cãi nhau, nhưng một khi đã qua cơn tức giận thì lại cảm thấy hối hận, vì thế nên khi cô ở cùng với Lý Điền sẽ thường hay to tiếng với cậu, sau đó lại cảm thấy bản thân mình có lỗi, cho nên Lý Điền mới có thể nói ra câu: Bây giờ em đối xử với anh như vậy, sau này cũng sẽ đối xử với anh ta như thế.

Cũng bởi vì thế nên Trần Tư Tầm mới nói Lâm Nhất Nhiên quả thực còn quá nhỏ, mà Lý Điền lại còn nhỏ hơn cô, cho nên hai người ở chung sẽ khiến cho Lâm Nhất Nhiên cảm thấy giống như mình đang chăm sóc cho một đứa em trai, khiến cho hai người sẽ để ý đến tuổi tác của đối phương, tựa như hai đứa trẻ ở cùng chung một chỗ. Mà hai đứa trẻ ở cùng một chỗ thì đương nhiên sẽ có cãi vã, lâu ngày rồi cũng sẽ có một người rời đi. Cho nên, Lâm Nhất Nhiên thích một người đàn ông lớn tuổi hơn mình, chững chạc và thành thực hơn, chỉ bởi vì cô là một đứa trẻ, không muốn phải ở cùng một đứa trẻ khác.

Lý Điền và Lâm Nhất Nhiên, thật sự là không thích hợp.

Mọi người đều sẽ phải trưởng thành, mà điều Trần Tư Tầm anh muốn làm, đó chính là nhìn cô trưởng thành, trưởng thành thật tốt.

Cho dù thỉnh thoảng cô có chút hẹp hòi, cho dù hay đùa giỡn cũng rất dễ dàng tức giận, nhưng Lâm Nhất Nhiên là một cô bé xứng đáng được hạnh phúc.

“Lâm Nhất Nhiên, đôi lúc, nguyên nhân dẫn đến quá trình không phải là điều quan trọng, quan trọng nhất là. . . kết quả!”

Lâm Nhất Nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy Trần Tư Tầm bỏ hai tay vào túi quần, vẻ mặt bình thản nói: “Cho nên, Lâm Nhất Nhiên, khi nào và vì sao đều không quan trọng, quan trọng là. . . tình cảm hiện giờ.”

Lâm Nhất Nhiên nhìn thẳng vào đôi mắt của anh, cô chỉ cảm thấy hô hấp của mình giống như đang bị kiềm hãm, tim đập rất nhanh, như thể là có cái gì đó đang dâng trào mãnh liệt.

“Cho nên, Lâm Nhất Nhiên, anh yêu em, chỉ một câu này là đủ!”

Anh đứng cách đó vài bước, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía cô, khóe môi đang dần dần cong lên, khắp nơi trên khuôn mặt đều tràn ngập ý cười.

Lâm Nhất Nhiên không tự chủ được, ngừng hô hấp, cô ngơ ngẩn, ngược lên nhìn khuôn mặt anh.

Trần Tư Tầm đối với cô rất tốt, thật sự rất tốt, anh quan tâm, chăm sóc và cưng chiều cô, nhưng chưa từng một lần nói yêu cô.

Lâm Nhất Nhiên hơi cúi đầu, che giấu cảm xúc trong đôi mắt của mình, chỉ có hai hàng lông mi đang không ngừng run rẩy, khi cô ngẩng đầu lại thì khóe mắt đuôi mày đều đã cong lên, Lâm Nhất Nhiên nhếch miệng, nở một nụ cười rạng rỡ.

Cái gì cũng không quan trọng, quan trọng là. . . Anh yêu em.

Anh nói: Anh yêu em, chỉ một câu này là đủ.

Không sai, chỉ một câu này là đủ.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Rời khỏi thành phố này

Ngày ba mươi tháng tám, trời quang đãng.

Thành phố B cách thành phố A không tính là xa, nhưng cũng không hề gần.

Thời gian cách ngày một tháng chín càng lúc càng gần, Lâm Nhất Nhiên bắt đầu cảm thấy lo lắng, đứng ngồi không yên, lên mạng chơi game cũng chả có tinh thần, thế là cô đành xỏ dép chạy xuống dưới lầu hít thở không khí một chút, nào ngờ lại thấy chiếc BMW quen thuộc đang đậu ở cách đó không xa.

AA8888.

Lâm Nhất Nhiên có chút kinh ngạc, cô chạy một mạch đến bên cạnh chiếc BMW, trông thấy người đàn ông đang ngồi hút thuốc trong xe, cô mở miệng: “Thầy?”

Trong xe rất tối, khuôn mặt của anh trở nên mờ ảo ở phía sau làn khói khiến cô không thể nhìn thấy rõ ràng, chỉ nghe được tiếng anh đứng dậy, ném mẫu thuốc vào thùng rác bên cạnh, sau đó nhìn về phía cô còn đang đứng há mồm ngây ngốc, nói: “Lên xe đi!”

Lâm Nhất Nhiên cảm thấy hôm nay Trần Tư Tầm có cái gì đó không giống với mọi ngày, nhưng rồi cô cũng không nói gì, chỉ ngoan ngoãn lên xe.

Trần Tư Tầm đợi cô đóng cửa, sau đó anh đạp chân ga, chiếc BMW lập tức lao đi.

Lâm Nhất Nhiên im lặng quay đầu nhìn anh, không biết được trong lòng anh đang nghĩ gì, cuối cùng cô chỉ ngồi ngay ngắn tại chỗ, không dám nói lời nào, Trần Tư Tầm cũng không lên tiếng, anh chạy xe một mạch từ nhà Lâm Nhất Nhiên đến trường học, từ trường học đến vùng đập nước ở ngoại ô, rồi lại từ ngoại ô về đến nhà anh, sau đó chạy đến chân cầu Định Tuệ, cuối cùng lại vòng một vòng trở về nhà của Lâm Nhất Nhiên.

Lâm Nhất Nhiên kinh hãi nhìn cảnh vật cứ vùn vụt lướt qua bên ngoài cửa sổ, nhưng khi nhìn thấy từng quãng đường mà anh đi đến, cuối cùng cô cũng đã hiểu rõ.

Trần Tư Tầm xuống xe, nâng mắt nhìn về phía cô mở miệng: “Hãy nhìn về phía trước, Lâm Nhất Nhiên, anh sẽ không buông tay, em hãy chăm sóc bản thân cho thật tốt.”

Sau đó, anh xoay người bước lên xe, nghênh ngang rời đi.

Cả một buổi tối, Trần Tư Tầm không hề nở một nụ cười, cũng không hề nói nhiều hơn một lời.

Lúc ở trên sân thượng của tòa cao ốc Ginza, Lâm Nhất Nhiên từng nói, cô sẽ không ngốc đến mức vứt bỏ một người đàn ông cực phẩm như Trần Tư Tầm, nhưng cô lại không hề nói cho anh biết rằng, cái khoảnh khắc lúc nhận được tờ thông báo của trường đại học S kia, cô đã cảm thấy hối hận rồi, Lâm Nhất Nhiên quỳ gối trên bàn đồ không dưới hai lần, cầm thước đo khoảng cách giữa hai thành phố.

Lâm Nhất Nhiên để ý, cực kỳ để ý cái khoảng cách 3241 km này, để ý cuộc sống sinh hoạt khác nhau của hai nơi, để ý mình sắp phải rời khỏi thành phố này, rời khỏi gia đình, rời khỏi anh.

Lâm Nhất Nhiên cảm thấy thật sự rất sợ, sợ sau này khi không có anh bên cạnh, điều này khiến cô cảm thấy thật sự khổ sở, cảm giác đó lâu ngày sẽ trở nên mãnh liệt, làm sao cô có thể chịu đựng được nỗi bất an và sự hoài nghi cứ lớn dần trong lòng mình, cô sợ rằng khoảng cách này sẽ khiến họ trở nên xa lạ, trở nên nghi kỵ lẫn nhau, sợ rằng sẽ mất đi niềm tin hơn cả sự lạnh lùng xa cách, sợ sẽ phải nhìn thấy những đôi lứa yêu nhau bước đi trên con đường, ngọt ngào ôm ấp, sợ một năm kia sẽ chỉ có một mình cô độc, một mình ăn, ngủ, cúp cua, dạo phố, sợ rằng chỉ có thể nhìn lên bầu trời, nhớ đến những cái ôm của anh.

Cô thật sự rất sợ, sợ rằng mình sẽ không thể vượt qua, để rồi tất cả đều tan theo mây khói.

Một ngày trước khi rời khỏi thành phố A, Trần Tư Tầm mang Lâm Nhất Nhiên đi qua hết tất cả những con đường, tất cả những nơi mà hai người đã từng đặt chân đến, nói với Lâm Nhất Nhiên rằng anh sẽ không buông tay.

Thật ra, điều này cô cũng đã biết từ lâu rồi, không đúng sao?

Trần Tư Tầm là người sẽ luôn nắm chắc trong tay những gì mà anh đã nhận định.

Dưới ánh đèn, Lâm Nhất Nhiên đứng yên tại chỗ, đưa mắt nhìn chiếc BMW quen thuộc đang dần dần rời xa, cảm thấy sự nặng nề trong lòng đều biến mất, cô nở một nụ cười thật tươi, trong mắt hiện lên sự kiên định. Khẽ gơ tay nhìn mảnh trăng đã bị mây mờ che khuất, gió lạnh vẫn liên tục ủa vào nhưng Lâm Nhất Nhiên lại cảm thấy lòng mình vô cùng ấm áp.

Sau khi trở về nhà tắm rửa, tâm tình của Lâm Nhất Nhiên giờ đây cực kỳ an tĩnh, cô ngủ một giấc thật sâu.

Sáng hôm sau, mọi người đều bận rộn.

Ba mẹ Lâm lái xe chờ Lâm Nhất Nhiên đến sân bay, vội vội vàng vàng đi làm các loại thủ tục, mà Lâm Nhất Nhiên chỉ yên lặng ngồi trên ghế đọc sách.

“Lâm Nhất Nhiên!”

Lâm Nhất Nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy Lâm Tâm Thất buộc tóc đuôi ngựa, mặc một chiếc quần bò màu trắng, phía trên mặc một chiếc áo màu đen, chân đi giày cao gót đang đứng thẳng tắp trước mặt mình, toàn thân toát ra khí thế bức người.

“Chị Thất Thất?”

Lâm Nhất Nhiên vội vàng đứng dậy, cười nói với Lâm Tâm Thất: “Sao chị lại ở đây?”

“Thì sao nào? Cô có thể ở đây, chẳng lẽ tôi không thể sao?” Lâm Tâm Thất nghiêng đầu, cười hỏi lại.

“Không phải không phải.” Lâm Nhất Nhiên lắc lắc đầu, đem túi xách trên người mình để xuống đất, “Chị biết là em không có ý này mà.” Liếc mắt nhìn thấy Lâm Tâm Thất đang kéo theo một chiếc vali, trong đôi mắt to tròn của Lâm Nhất Nhiên lóe lên sự kinh ngạc.

“Ừm, dĩ nhiên là tôi biết.” Lâm Tâm Thất ngồi xuống bên cạnh Lâm Nhất Nhiên, tiện tay để vali sang một bên, sau đó mở miệng nói: “Tôi sẽ trở về Anh quốc.”

Cho dù trong lòng Lâm Nhất Nhiên dường như đã hiểu ra điều gì đó, nhưng cô vẫn không khỏi kinh ngạc, “Vì sao?”

“Bởi vìtôi đã có được đáp án rồi.”

Lâm Tâm Thất vén mái tóc trên trán sang một bên rồi lại nhe răng cười với Lâm Nhất Nhiên.

Lâm Nhất Nhiên nhìn nụ cười của cô, cảm thấy có chút hoảng hốt, đột nhiên cảm thấy mình không thể hiểu được ý nghĩa của câu nói này.

Lâm Tâm Thất cười cười, đưa mắt nhìn đến khung cửa sát đất ở phía sau lưng của Lâm Nhất Nhiên, ánh mặt trời rực rỡ hắt vào, mang đến khắp nơi đều là sự ấm áp.

“Tôi và Trần Tư Tầm là thanh mai trúc mã, anh ấy giờ đây đã không còn là anh ấy của ngày hôm qua, hay nghịch ngợm phá phách, lúc nào cũng gây rắc rối cho mình.” Lâm Tâm Thất thu hồi ánh mắt, “Lúc còn nhỏ, tôi hay cùng anh ấy bày trò đùa giỡn, sau đó ba mẹ biết được, cả hai sẽ bị dạy dỗ một phen. Trên thực tế, một thời gian dài trước khi gặp được người kia, tôi đều cho rằng mình thích Trần Tư Tầm.”

Người kia.

Ngón tay của Lâm Nhất Nhiên hơi co giật, cô nâng mắt nhìn về mặt hơi bàng hoàng của Lâm Tâm Thất.

“Năm cấp ba, tôi gặp được anh ấy, sau đó lại đem lòng si mê.” Nói đến đây, Lâm Tâm Thất nở một nụ cười tự giễu, “Cái loại si mê cuồng dại này. . . đã mười năm. . .”

“Anh ta.”

“Lúc biết rằng mình đã yêu, tôi cố gắng học tập để thi vào cùng trường với anh ấy, năm thứ nhất chúng tôi học chung lớp, tôi đối với anh ấy là một lòng một dạ, thế nhưng anh ấy lại một lòng một dạ. . . .yêu Bội Tường.” Ánh mắt của Lâm Tâm Thất nhìn đến trên người của Lâm Nhất Nhiên, cô nở một nụ cười rất đẹp, “Chẳng qua là khi đó, Bội Tường lại yêu Trần Tư Tầm.”

Lâm Nhất Nhiên cảm thấy tim mình đập thật nhanh, “Vậy các người.”

“Khi đó, quan hệ của tôi và Trần Tư Tầm vô cùng tốt, thường hay ở cùng một chỗ, nhưng bởi vì người kia nên tôi và Trần Tư Tầm bất đồng rất nhiều. Về sau, người đó nói với tôi rằng, anh ấy chỉ có thể yêu Bội Tường, sẽ không thể yêu thêm một ai nữa, kể cả tôi, vì thế tôi đã cảm thấy ghen tị với Bội Tường, cho nên cố ý trở nên thân thiết với Trần Tư Tầm. Khi đó, Bội Tường còn chưa có sênh sồi khôn khéo như bây giờ cho nên thường bị tôi chọc cho phát điên.”

Nghĩ tới bộ dáng sắp phát cuồng của Bội Tường khi đó, Lâm Tâm Thất bật cười khanh khách.

“Mà tôi nhớ hình nhưlà học ở Anh quốc?” Lâm Nhất Nhiên ngừng một chút, cô không biết phải gọi Trần Tư Tầm như thế nào.

“Đúng vậy, về sau Trần Tư Tầm bị Bội Tường theo đuổi đến nỗi không còn cách nào khác, chỉ có thể bay sang Anh quốc, nhưng ai ngờ Bội Tường lại vô cùng cố chấp, cũng đuổi theo Trần Tư Tầm, Bội Tường đi, anh ấy cũng đi theo, còn tôi thì lại đi theo anh ấy.”

Trên đầu của Lâm Nhất Nhiên xuất hiện ba vạch đen, Trần Tư Tầm bỏ chạy sang Anh quốc, Bội Tường đuổi theo Trần Tư Tầm, người trong lòng của Lâm Tâm Thất cũng đuổi theo Bội Tường, còn Lâm Tâm Thất thì lại đuổi theo người trong lòng của mình, vậy coi như là bốn người bọn họ rù nhau cùng xuất ngoại sang Anh quốc sao?

“Cô đừng chê cười tôi, Nhất Nhiên, lúc đó tôi còn nhỏ, quả thật là không có tiền đồ, khi đó tôi chỉ cảm thấy nếu không có anh ấy thì mình không thể sống được.” Lúc nói những lời này, vẻ mặt của Lâm Tâm Thất thật sự rất bình thản, Lâm Nhất Nhiên bỗng nhớ đến dáng vẻ của Tần Lương ở buổi tối dạ hội ngày hôm ấy, trong lòng cô chợt dâng lên một cảm giác đau thương, tay chân đột nhiên trở nên luống cuống.

“Đừng có bày ra cái vẻ mặt này.” Lâm Tâm Thất nghiêng đầu bật cười, lộ ra chiếc răng khểnh đáng yêu, “Lúc trước, mặc kệ là Trần Tư Tầm ở đâu, Bội Tường sẽ luôn luôn có mặt ở đó, đã có lúc tôi từng nghĩ, cái người phụ nữ này quả thật là rất cố chấp, biết Trần Tư Tầm không hề yêu mình mà vẫn cứ theo đuổi, nhưng không ngờ là sau này, tôi gặp được người đó, anh ấy xuất ngoại, tôi cũng xuất ngoại, anh ấy về nước, tôi cũng theo về nước, khi đó, tôi mới nhận ra rằng, mình và Bội Tường thì có khác gì nhau, theo đuổi rồi lại theo đuổi, ròng rã bảy năm. chỉ vì một người, giờ phút này tôi đã cảm thấy thật sự mệt mỏi.”

Lâm Tâm Thất giờ tay đón ánh mặt trời, cô đứng dậy, mỉm cười với Lâm Nhất Nhiên, “Bởi vì đã quá mệt mỏi, cho nên, tôi sẽ không đuổi theo anh ấy nữa, tôi muốn quay trở về.”

“Chị Thất Thất.”

Lâm Nhất Nhiên khẽ thốt lên, nhìn thấy cô ấy cười tươi như vậy, đột nhiên cô cảm thấy mình không biết phải nói gì.

“Không sao, dù gì cũng đã qua rồi.” Ngược lại, Lâm Tâm Thất không hề để ý, ung dung khoát khoát tay.

Nghe thấy ba mẹ gọi tên mình, Lâm Nhất Nhiên lên tiếng, cô đứng dậy, suy nghĩ một hồi rồi nhìn Lâm Tâm Thất, thật lòng nói: “Chị Thất Thất, em không biết có nên nói điều này hay không, nhưng em nghĩ, khoảng thời gian bảy năm kia, chắc chắn không phải là một sai lầm mà là một đoạn hồi ức thật đẹp.”

Nói xong, cô xách vali của mình lên, phất phất tay với Lâm Tâm Thất, “Chị Thất Thất, hẹn gặp lại.”

Lâm Tâm Thất hơi sững sờ, bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, “Cô đi thành phố B, vậy còn Trần Tư Tầm.”

“Chị Thất Thất, anh ấy là Trần Tư Tầm.”

Lâm Nhất Nhiên ngắt lời của Lâm Tâm Thất, vẻ mặt bình thản, trong giọng nói lại để lộ ra một chút tình ý vẫn vương: “Anh ấy là Trần Tư Tầm.”

Lâm Tâm Thất khẽ nhếch môi, cuối cùng cũng không nói gì, chỉ nhìn Lâm Nhất Nhiên phất phất tay, sau đó xoay người đi đến nơi làm thủ tục.

Nhìn ra bên ngoài cửa sổ, Lâm Tâm Thất nghiêng đầu, nhắm mắt dõi theo chiếc máy bay đang bay vút lên bầu trời xanh, cứ thế nhỏ dần, cuối cùng biến mất sau màn mây.

Anh ấy là Trần Tư Tầm.

Lâm Tâm Thất nghĩ, nếu lúc trước người cô yêu là Trần Tư Tầm, hoặc là một người nào đó xuất sắc và kiên định bằng một nửa của anh thôi, như vậy thì thật tốt biết bao.

Lâm Tâm Thất lại nghĩ, Lâm Nhất Nhiên là một cô bé xứng đáng có được anh ấy, xứng đáng có được hạnh phúc.

Ngày ba mươi mốt tháng tám, một giờ trưa, Lâm Tâm Thất cười nhếch môi, đón ánh mặt trời, đôi mắt cong lên như trăng non, nắng chiếu vào khiến cô cảm thấy đau nhức, nước mắt chậm rãi tuôn rơi.

“Lâm Nhất Nhiên, chúc em hạnh phúc.”

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 42: Đêm đầu tiên ở ký túc xá

Tối ngày ba mươi mốt tháng tám, tại thành phố B.

Sau một ngày mệt mỏi ngồi trên máy bay, cuối cùng Lâm Nhất Nhiên cũng đã an toàn đến thành phố B, ba mẹ Lâm dặn dò đủ thứ, lúc Lâm mẹ giúp con gái mình xếp gọn chăn chiếu còn rơi nước mắt một hồi lâu khiến cho Lâm Nhất Nhiên cảm thấy lòng mình cũng mềm nhũn, hốc mắt đỏ hoe, cô liền phụ mẹ thu dọn đồ đạc. Sau mấy giờ đồng hồ, cuối cùng mọi thứ cũng đã ổn định, Lâm Nhất Nhiên tiễn ba mẹ trở về, sau đó cô lại quay về phòng ngủ, chỉ cảm thấy cơ thể đều mệt mỏi rã rời.

“Này!” Một cánh tay trắng nõn xuất hiện trước mặt Lâm Nhất Nhiên, trong lòng bàn tay cầm một tờ khăn giấy, Lâm Nhất Nhiên vội vàng đứng dậy, chỉ thấy một cô nữ sinh nằm ở giường đối diện đang nhìn mình, nhẹ nhàng cười nói: “Đừng khóc.”

Lâm Nhất Nhiên nhận tờ khăn giấy, lau nước mắt, có chút xấu hổ cười cười với cô nữ sinh kia.

Cô ấy cũng cười cười lại với cô, sau đó bật dậy, khoanh chân ngồi trên giường, nói to: “Này, mỗi người chúng ta hãy tự giới thiệu về bản thân mình đi.”

Phòng ngủ của Lâm Nhất Nhiên gồm bốn người, có một toilet riêng và bốn cái giường, mỗi đầu giường đều sẽ có một bàn học, bên cạnh là một cái tủ quần áo, mọi người phải tự giác bảo quản tài sản của chính mình.

Vừa rồi tất cả mọi người đều lo thu dọn đồ đạc, chạm mặt cũng chỉ gật đầu cười cười nhưng vẫn chưa chính thức tự giới thiệu.

Lâm Nhất Nhiên cảm thấy đề nghị này rất tốt, dù sao sau này bọn họ cũng sinh hoạt cùng nhau. Không đợi cô mở miệng, đã có người trả lời: “Được!”

Lâm Nhất Nhiên quay đầu lại nhìn, chỉ thấy ở đối diện giường mình có một cô gái đang trùm chăn kín mít, chỉ để lộ ra khuôn mặt đáng yêu như trẻ con, “Tớ sẽ giới thiệu trước.”

“Tớ tên là Trương Huy Huy.” Cô gái có khuôn mặt trẻ con này tung chăn lên, để lộ ra chiếc áo ngủ hình Doraemon, “Tớ đến từ thành phố B!”

“Tớ là Từ Tân Trúc, tớ đến từ thành phố F, còn cậu?”

“Tớ là Lâm Nhất Nhiên, đến từ thành phố A.” Lâm Nhất Nhiên cười với Từ Tân Trúc, “Vừa rồi cảm ơn cậu.”

“Không có gì.” Từ Tân Trúc nhẹ nhàng nói, sau đó lại quay đầu, nhìn cô gái đối diện giường của Trương Huy Huy này giờ vẫn còn đang im lặng, “Cậu tên gì?”

“Lư Thiên.” Nữ sinh kia liếc Từ Tân Trúc một cái, cúi đầu vuốt ve móng tay được sơn màu đỏ thắm, “Tôi đến từ thành phố S.”

“Oa! Cậu là người bản xứ à?” Trương Huy Huy từ trên giường bật dậy, có chút hưng phấn nói: “Tốt quá tốt quá, sau này chúng ta đi chơi cùng thuận tiện rồi.”

Lư Thiên liếc mắt nhìn Trương Huy Huy từ trên xuống dưới, không trả lời.

“Chúng mình chỉ ở đây một năm, cho nên phải cố gắng chơi cho thật đã.” Trương Huy Huy hưng phấn vỗ tay, sau đó quay sang nói với Lâm Nhất Nhiên: “Sau này đến thành phố A, cậu cũng phải dẫn tụi tớ đi chơi đấy.”

Lâm Nhất Nhiên nhìn khuôn mặt tươi cười ngây thơ như trẻ con, không kìm lòng được gật đầu, “Được thôi!”

“Tôi không phải.” Lư Thiên cuộn chăn, ngắt lời của Lâm Nhất Nhiên, giọng nói nghe rất êm tai, “Tôi không giống như các cậu, tôi đã học ở nơi này bốn năm rồi.”

Trương Huy Huy “A” lên một tiếng, tò mò hỏi: “Tại sao?”

Lư Thiên lại liếc mắt nhìn Trương Huy Huy một cái, vẫn không trả lời, ngược lại cô vỗ vỗ gối đầu, sau đó nằm xuống, bắt đầu đi ngủ.

“Ồ...” Trương Huy Huy nhìn động tác của Lư Thiên, không khỏi há hốc mồm, “Sao cậu lại...”

Từ Tân Trúc nhìn Trương Huy Huy lắc lắc đầu, ý bảo cô đừng hỏi thêm nữa, sau đó lấy bút, viết vội vàng cái gì trên giấy rồi giơ lên, Lâm Nhất Nhiên nghiêng mắt nhìn:

Tớ nghe nói dân bản xứ rất bài xích người của thành phố B.

Về mặt của Trương Huy Huy như vừa bùng tình hiểu ra, Lâm Nhất Nhiên lấy cây bút từ dưới gối ra viết: Vậy cuối cùng là không thể tiếp xúc à?

Sau này hãy nói, cái gì đến thì từ từ sẽ đến thôi.

Lâm Nhất Nhiên nhìn Từ Tân Trúc gật gật đầu, đèn trong ký túc xá đột nhiên tắt ngúm, Lâm Nhất Nhiên hoảng hốt, tưởng là mất điện, Trương Huy Huy nằm bên cạnh cũng “A” lên một tiếng, lại nghe thấy Từ Tân Trúc giải thích: “Mười giờ rưỡi là ký túc xá tắt đèn rồi.”

Lâm Nhất Nhiên lấy điện thoại di động ra nhìn, vẫn còn chưa đến mười giờ rưỡi, Trương Huy Huy than thở: “Vẫn còn sớm mà.” Sau đó là một tiếng ngáy rất khê, Lâm Nhất Nhiên đoán chắc là cô ấy đã ngủ rồi, Từ Tân Trúc nói: “Ngủ đi!” rồi vỗ vỗ gối đầu nằm xuống.

Lâm Nhất Nhiên ừ một tiếng, cầm điện thoại ngã xuống giường, trong phòng trở nên cực kỳ yên tĩnh, ánh trăng xuyên qua bức màn bên ngoài cửa sổ, in bóng kéo dài trên mặt đất, trông thật giống như những dòng suối nhỏ, cô ngán ngán nhìn lên trần nhà, sau đó kéo chăn trùm kín đầu, nhắm tịt cho Trần Tư Tâm: Ngủ rồi à?

Chỉ trong chốc lát đã có tin nhắn trả lời: Chưa.

Lâm Nhất Nhiên chau mày, cắn cắn môi, sao anh trả lời chỉ có một chữ?

Cô cầm điện thoại suy nghĩ một hồi, sau đó lạch cạch gõ bàn phím: Ký túc xá tắt đèn, em không ngủ được, rất nhớ anh, không biết ngày mai giáo viên dạy tiếng Anh là người như thế nào?

Do dự một lúc, cô lại cảm thấy nói như vậy thì rõ ràng quá, Lâm Nhất Nhiên cau mày, nhấn nút xóa từng chữ, sau đó lại bấm: Ký túc xá tắt đèn, em không ngủ được, không biết ngày mai giáo viên dạy tiếng Anh là người như thế nào?

Lại do dự một chút, Lâm Nhất Nhiên cảm thấy Trần Tư Tầm rất thông minh, chắc chắn anh sẽ biết cái câu “giáo viên dạy tiếng Anh là người như thế nào” có ý tứ gì, vì thế lại xóa đi, tiếp tục viết: Ký túc xá tắt đèn, em không ngủ được.

Xác định, gửi đi.

Lâm Nhất Nhiên ngẩn người nhìn thông báo đang gửi đi trên màn hình điện thoại, âm thầm đoán biểu hiện của anh sau khi nhận được tin nhắn này.

Chỉ trong chốc lát, điện thoại lại rung lên, Lâm Nhất Nhiên vội vàng mở tin nhắn, anh nói: Ngày mai không có giờ học sao?

Có nha, hơn nữa còn là học cả ngày, anh thì sao?

Anh về làm chủ nhiệm lớp mười rồi, so với lúc chủ nhiệm lớp bọn em thì nhẹ nhàng hơn một chút.

Lớp mười? Lâm Nhất Nhiên lật người, chống cùi chỏ xuống giường, cười hì hì nhắn tin: Lớp mười có em nữ sinh nào đẹp sao?

Không có ai trả lời, Lâm Nhất Nhiên nhìn điện thoại, đang do dự không biết có nên gửi lại tin nhắn vừa rồi thêm một lần nữa hay không, điện thoại đột nhiên vang lên khiến cô sững sốt, nhỏ giọng đáp: “Alo.”

“Nữ sinh đẹp hay không thì không biết, nhưng mà cô giáo xinh đẹp thì lại đến đây rất nhiều.” ở bên kia đầu dây, Trần Tư Tầm đi thẳng vào vấn đề, giọng nói còn có chút trêu chọc.

Lâm Nhất Nhiên cuộn người trong chăn, khẽ kéo dài giọng: “A~~~~ thì ra là vậy.”

Trần Tư Tầm không nói gì, chỉ nhẹ nhàng cười, Lâm Nhất Nhiên cắn cắn môi, “Vậy sao anh không đi mà làm quen với một người ấy?”

“Anh cũng định như vậy, nhưng mà nhiều người đẹp lắm, anh không biết phải chọn ai.”

Cách thành phố B mấy ngàn km kia, Trần Tư Tầm đang chống tay lên trán bật cười, tốt bụng phối hợp với cô.

Chỉ nghe thấy trong điện thoại, cô bé kia hừ lạnh một tiếng, “Đi đi, đi đi, tìm người nào anh cảm thấy thuận mắt thì làm quen.”

Trần Tư Tầm cảm lấy khung hình đặt ở trên bàn, trong ảnh là một cô nữ sinh mặc đồng phục đang cười ngốc nghếch, “Anh cũng muốn thế, nhưng tiếc là ở buổi lễ tốt nghiệp, em đã bá đạo tuyên bố như vậy nên bây giờ bọn họ cũng không dám.”

Nghĩ đến những lời mình nói hôm tốt nghiệp, Lâm Nhất Nhiên bỗng đỏ mặt, thô lỗ ừ một tiếng, tiếp tục nói: “Không nói nữa, ngủ đi, ngày mai em còn có tiết học.”

Trần Tư Tầm ừ một tiếng, “Em cúp trước đi.”

Giọng nói dịu dàng của anh quanh quẩn ở bên tai khiến cho Lâm Nhất Nhiên có chút lưu luyến, không tự giác được nhẹ nhàng đáp: “Ừm, ngủ ngon!”

“Ngủ ngon!”

Cúp điện thoại, Lâm Nhất Nhiên cảm chiếc di động đã nóng bừng, tim đập rất nhanh, cô ôm chăn lăn qua lăn lại, cảm điện thoại giờ lên, nhắn tin: Nếu anh dám làm quen với cô nào, em sẽ trở về cắn chết anh.

Cùng lúc đó, trong một căn hộ ở thành phố A, một người đàn ông vốn đang nhìn vào laptop soạn giáo án, lúc này anh lại cảm chiếc điện thoại, sau khi đọc tin nhắn lại cảm thấy buồn cười, cuối cùng, không hề do dự trả lời một chữ: Được!

Lâm Nhất Nhiên cảm điện thoại di động nhìn câu trả lời của anh, hài lòng cười, lúc này cô mới yên tâm nhét điện thoại xuống gối, nhắm mắt lại bắt đầu ngủ.

Ngày đầu tiên đến thành phố S, cả đêm ngủ rất ngon.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Gặp được bạn tốt cùng phòng

Khai giảng đã được vài ngày, sau khi ở chung một thời gian, dần dần Lâm Nhất Nhiên cũng có thể hiểu được phần nào tính cách của ba người bạn cùng phòng này.

Từ Tân Trúc rất dịu dàng, khuôn mặt lúc nào cũng tươi cười, nói chuyện với mọi người cũng rất vui vẻ, tính tình rất tốt. Trương Huy Huy thì rất ngây thơ hoạt bát, buồn vui gì cũng đều hiện hết lên trên khuôn mặt, thật giống như một đứa trẻ, lúc tức giận chỉ cần hò hét một hồi sẽ lại cảm thấy thật tốt. Lưu Thiển thì lại rất ít nói, dường như là cực kỳ kiêu ngạo, nhưng mà gia cảnh lại giàu có, đáng người xinh đẹp, hơn nữa, thành tích đều là nhất nhì, trừ tính cách nóng lạnh thất thường và có chút kiêu ngạo ra thì cô ấy thật sự là một người đi cả trăm cây số mới tìm được, vài năm sau, nếu đem so với Bội Tường thì chắc có lẽ là sẽ trưởng thành hơn.

Nhắc đến Bội Tường, lâu rồi mình cũng không có tin tức của cô ta.

Lâm Nhất Nhiên xoay xoay bút trong tay, vô thức nhớ lại.

“Này, Lâm Nhất Nhiên!” Bỗng nhiên có người đẩy mình từ phía sau lưng khiến cho Lâm Nhất Nhiên giật mình bật dậy, tay run lên làm cho cây bút rơi xuống đất.

“Chuyện gì vậy?” Lâm Nhất Nhiên nhặt bút lên, nhìn Trương Huy Huy đang cười tít mắt đứng ở sau lưng mình, cô có chút bất đắc dĩ lắc đầu, “Lại không tìm thấy thẻ mở cửa phòng rồi à?”

Tính cách của Trương Huy Huy y chang một đứa con nít, làm chuyện gì cũng hấp tấp, đồ đạc thì vứt bừa bãi, khai giảng chỉ mới được vài ngày mà thẻ mở cửa phòng đã mấy lần không tìm thấy.

“Không phải.” Trương Huy Huy cười hi hi ngồi lên trên bàn của Lâm Nhất Nhiên, hai chân gác lư nói: “Chiều nay chúng ta đi chơi đi.”

Đi chơi?

Lúc này Lâm Nhất Nhiên mới nhớ, mình đến thành phố B cũng đã được mấy ngày rồi mà vẫn chưa chính thức đi chơi một lần. Nghĩ vậy, Lâm Nhất Nhiên gật gật đầu, “Được, kêu Từ Tân Trúc và Lưu Thiển cùng đi.”

“Lưu Thiển không đi đâu, lớp cô ấy học buổi chiều, hôm nay còn có tiết học nữa.”

Chung phòng mà không chung lớp đúng là bất tiện, muốn đi ra ngoài chơi cùng nhau cũng không có thời gian.

Lâm Nhất Nhiên ừ một tiếng, “Đề tứ hỏi mấy cậu ấy đã.”

“Vậy tùy cậu.” Trương Huy Huy le lưỡi, giơ tay nhìn đồng hồ, đột nhiên hét to: “Không nói chuyện với cậu nữa, không nói chuyện với cậu nữa. Tổ còn phải đi tìm thầy chủ nhiệm, chiều nay tớ sẽ gọi điện thoại cho cậu, bai bai bai bai!” Nói rồi cô nhảy xuống bàn, sau đó chạy ra ngoài.

“Cẩn thận một chút!” Lâm Nhất Nhiên nhìn theo bóng lưng của Trương Huy Huy, bất đắc dĩ lắc đầu, thật giống như trẻ con.

Một nữ sinh tóc dài đứng ngoài cửa nhìn vào, nói với Lâm Nhất Nhiên

“Lâm Nhất Nhiên, giáo viên phụ trách tìm cậu.”

Thoạt nhìn, giáo viên phụ trách xem ra là một người phụ nữ thông minh nhanh nhẹn, lúc này trong tay cô ta đang cầm một tờ giấy, “Lâm Nhất Nhiên, em hãy điền vào đây.”

“Vâng!” Lâm Nhất Nhiên có chút buồn bực, nhưng vẫn nhận lấy, nhanh chóng nhìn lướt qua nội dung, sau đó cô cảm thấy kinh ngạc, “Cán bộ? Đúng là em”

“Tôi thấy lớp chúng ta, thành tích của em rất nổi trội, có năng lực đoàn kết tổ chức, đã vậy lúc còn học trung học, em đã từng là lớp trưởng đúng không? Chủ nhiệm cấp ba đánh giá về em không sai.” Lâm Nhất Nhiên cúi đầu, hơi đỏ mặt, mà cô phụ trách lại không nhận ra điều đó, tiếp tục nói: “Cho nên tôi cảm thấy em rất có năng lực làm tốt công tác bí thư chi bộ đoàn.”

“Nhưng mà. hôm tranh cử, số phiếu của em không phải là cao nhất.”

Ngày đầu tiên khai giảng, trong lớp đã tiến hành bầu cử, kết quả, người tranh cử chức bí thư chi bộ đoàn có số phiếu cao nhất là một nam sinh, Từ Tân Trúc xếp thứ hai, Lâm Nhất Nhiên xếp thứ ba, như vậy. . .

“Số phiếu bầu cử chỉ để thầy cô tham khảo mà thôi, hơn nữa những bạn kia sẽ được đảm đương công việc khác, trước tiên em hãy điền vào phiếu này đi.”

Giáo viên phụ trách nói như chém đinh chặt sắt, dường như là không hề có ý định cho đối phương cơ hội từ chối, cô liếc mắt nhìn Lâm Nhất Nhiên một cái.

“A.”

Lâm Nhất Nhiên ngồi sang một bên, bắt đầu điền vào tờ giấy, âm thầm suy nghĩ xem có nên nói với Từ Tân Trúc một tiếng hay không.

Bởi vì hình như Từ Tân Trúc rất muốn đảm nhận cái chức vụ bí thư chi bộ đoàn này.

Thành phố B thật lớn.

Lâm Nhất Nhiên bị bọn họ kéo vào một khu thương mại, cuối cùng cô mệt mỏi ngồi sụp xuống chiếc ghế dài bên đường, trong đầu cũng chỉ có một ý nghĩ.

Thành phố này quả thật là cực kỳ phồn hoa.

Các nhà cao ốc, các khu xí nghiệp, công ty, còn có rất nhiều người ngoại quốc.

“Lâm Nhất Nhiên, mau đứng lên, chúng ta còn phải đi mua quần áo nữa.” Hai bàn tay của Trương Huy Huy đang khệ nệ xách túi to túi nhỏ, thúc giục Lâm Nhất Nhiên.

“Cậu để cho tớ nghỉ một lát.” Lâm Nhất Nhiên nhận lấy ly Coca của Từ Tân Trúc vừa đưa sang, nói một tiếng “Cám ơn!”

“Tiểu Huy, cậu để cho A Nhiên nghỉ một lát đi.” Từ Tân Trúc đỡ những túi lớn trên tay Trương Huy Huy đặt xuống ghế, “Cậu xem người ta đã mệt như vậy rồi kìa.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Lâm Nhất Nhiên vội vàng gật đầu.

“Hai người các cậu đồng lòng quá nhỉ.” Trương Huy Huy cũng ngồi xuống, rất không hài lòng nói: “Lười chết các cậu đi.”

“Làm ơn đi, lần trước tớ đến thành phố B cũng không mua sắm nhiều như vậy.” Lâm Nhất Nhiên rên rỉ, “Còn nói tớ lười nữa.”

“A Nhiên, cậu đã tới đây rồi à?”

“Ừ, lúc tốt nghiệp cấp ba đã tới một lần rồi.” Lâm Nhất Nhiên lắc lắc ly Coca nói.

“Vậy chắc là cậu đã quen với thành phố B phải không?” Trương Huy Huy nhanh chóng nghiêng đầu sang hỏi.

Lâm Nhất Nhiên tròn mắt, “Quen, tớ rất quen với những quán bán đồ ăn ở đây.”

Trương Huy Huy nhìn Lâm Nhất Nhiên từ trên xuống dưới, lẩm bẩm nói: “Tớ cũng biết từ lâu rồi. . . .”

“Gi cơ?”

“Cậu chỉ hứng thú với đồ ăn thôi.” Trương Huy Huy làm bộ dạng như là một chuyện tất nhiên, nói: “Chúa ham ăn!”

“Này, cậu mới là người có hứng thú với đồ ăn đấy.” Lâm Nhất Nhiên trừng mắt nhìn Trương Huy Huy, “Đi đi đi, xê ra một bên đi.”

Trương Huy Huy che miệng ngồi về bên cạnh Từ Tân Trúc, “Tiểu Trúc tiểu Trúc, cậu bảo tớ nói có đúng hay không?”

“A Nhiên, nói thật, chuyện ăn uống của cậu cũng là một vấn đề.” Hiếm khi Từ Tân Trúc tán thành với Trương Huy Huy.

Nhắc đến ăn uống, Lâm Nhất Nhiên lại cảm thấy ừ ừ.

Có lẽ là do nam bắc khác biệt, cô ở miền Bắc đã quen, cho nên khi đặt chân đến thành phố B, đối với những loại ẩm thực mới lạ và cực kỳ hấp dẫn này khiến cho Lâm Nhất Nhiên cảm thấy sung sướng chết đi được, nhưng sau khi tới thành phố B đi học, cô mới dần dần cảm nhận được khẩu vị của hai miền nam bắc hoàn toàn khác nhau, nhất là người miền nam rất thích ăn cơm, thật ra thì Lâm Nhất Nhiên cũng thích ăn cơm, nhưng cô không thể chịu nổi ngày nào cũng phải theo Từ Tân Trúc và Trương Huy Huy đi ăn cơm, mới chỉ có vài ngày mà cô đã nhớ món mì sốt tương đến phát điên rồi.

“Ăn không quen cũng phải từ từ tập cho quen.” Từ Tân Trúc nhìn thấu tâm tư của Lâm Nhất Nhiên, nhẹ nhàng an ủi: “Hôm nay chúng ta đi ăn mì sốt tương của miền bắc nhé?”

“Ừhm”

Lâm Nhất Nhiên thở dài gật đầu, nghiêng người dựa vào Từ Tân Trúc, “Tiểu Trúc, cảm ơn cậu.”

Bởi vì bọn họ không cùng lớp với Lưu Thiên cho nên thời gian đi học khác nhau, quan hệ cũng như vậy, so với Trương Huy Huy và Từ Tân Trúc học cùng lớp với Lâm Nhất Nhiên thì quan hệ của ba người bọn họ có vẻ tốt hơn. Từ Tân Trúc và Trương Huy Huy đều là người miền nam, cho nên đối với thành phố B bọn họ đều thích nghỉ được rất tốt, mà Lâm Nhất Nhiên là người miền bắc, cho nên về mặt sinh hoạt vẫn còn nhiều chỗ không quen, Lâm Nhất Nhiên thật lòng muốn cảm ơn Từ Tân Trúc và Trương Huy Huy, nếu không có hai người bọn họ thì cô không biết bây giờ bản thân mình sẽ trở nên chật vật như thế nào nữa.

Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên Lâm Nhất Nhiên thật lòng cảm thấy, có thể gặp được những người bạn cùng phòng tốt như vậy quả thực là một điều may mắn.

“Tớ nữa, tớ nữa.” Trương Huy Huy đẩy đẩy Lâm Nhất Nhiên, “Tớ cũng đi.”

“Ừ, cậu cũng đi.” Lâm Nhất Nhiên liếc mắt nhìn Trương Huy Huy một cái, nói: “Chỉ mong buổi tối cậu ngủ đừng ngứa là tớ đã cảm ơn lắm rồi.”

“Cậu. . . .” Trương Huy Huy tức giận đến mức nghiêng răng, “Lâm Nhất Nhiên! Đêm nay cậu đừng hồng ngủ ngon.”

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Lần đầu tiên bị bệnh

Trương Huy Huy nói không sai, tối hôm đó Lâm Nhất Nhiên quả thực là không được ngủ ngon giấc.

Cô ôm chăn nằm trên giường, lăn qua lộn lại không thể nào ngủ nổi, chỉ cảm thấy đầu óc mê man, hai huyết thái dương đau nhức, thật sự là không sao nằm được, Lâm Nhất Nhiên đứng dậy, lấy điện thoại ra xem đồng hồ, đã là giữa trưa rồi.

Lưu Thiến học lớp buổi sáng, hơn mười giờ đã trở về, sau đó lại đi ngủ. Trương Huy Huy và Từ Tân Trúc cũng không biết đi đâu, trong phòng trở nên trống trải, Lâm Nhất Nhiên tựa đầu vào gối nhìn lên trần nhà ngẩn ngơ, suy nghĩ cả nửa ngày, giả như có thể ngủ nhiều hơn một chút thì buổi chiều đi học, đầu óc sẽ tỉnh táo hơn. Lâm Nhất Nhiên xuống giường, xò dép đi vào tắm rửa, nào ngờ nước vừa lên đến nửa người thì cô rùng mình một phen, tắm được một nửa thì đầu óc bắt đầu thanh tỉnh, Lâm Nhất Nhiên chống tay lên tường, nhanh chóng mặc quần áo, cảm thấy bốn bề xung quanh dường như đang chao đảo, sau khi bước ra ngoài vẫn cảm thấy đầu óc choáng váng, cô ngồi trên ghế sừng sốt hồi lâu, trong lòng suy nghĩ buổi chiều trở về sẽ không tắm nữa, nếu tắm nữa thì có lẽ chính mình sẽ chết ở bên trong lúc nào không hay.

Lăn qua lộn lại cả tiếng đồng hồ, Lâm Nhất Nhiên cảm thấy cả người không còn một chút sức lực nào, đúng lúc này, Trương Huy Huy và Từ Tân Trúc đẩy cửa bước vào, Trương Huy Huy vọt đến bên cạnh cô, nhìn ngang nhìn dọc hỏi: “Lâm Nhất Nhiên, cậu làm sao vậy?”

“Không có chuyện gì đâu.” Lâm Nhất Nhiên chống tay lên đầu, day day huyết thái dương, “Chiều nay chúng ta có tiết lúc mấy giờ vậy?”

Trương Huy Huy liếc mắt nhìn Lâm Nhất Nhiên, cảm thấy hình như cô có chỗ nào không thích hợp, “Ba giờ, sao vậy?”

“Không có gì, tớ quên nên hỏi một chút thôi mà.” Lâm Nhất Nhiên lao đảo đứng dậy, ngẩng đầu nhìn Lưu Thiến còn đang nằm ngủ, cô đi sang vỗ vỗ giường của Lưu Thiến, “Lưu Thiến? Lưu Thiến? Chiều nay cậu có tiết không?”

“Không có.” Lưu Thiến xoay người, nhắm mắt nhìn Lâm Nhất Nhiên, có chút sững sốt nhưng lại không nói gì thêm.

Lâm Nhất Nhiên “à” một tiếng, nhìn Lưu Thiến vẫn còn đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, “Không có gì đâu, cậu không có tiết thì ngủ tiếp đi, tí nữa tự đi học.”

Nói xong cô lại bò lên giường mình, “Tớ nằm một chút, đến giờ thì gọi tớ nhé.”

Lâm Nhất Nhiên mơ mơ màng màng, cô cảm thấy vừa rồi mình giống như bị người khác nhắc bóng lên, cả người lâng lâng. Trương Huy Huy gõ gõ lên giường, “Đi học, đến giờ rồi.”

Lần đầu tiên kể từ khi đi học, Lâm Nhất Nhiên mới hiểu được cái gì gọi là “Dày vò”

Cả người vốn đã không còn một chút sức lực nào, đầu thì đau muốn chết, bây giờ còn phải nhìn vào màn hình máy tính, cô cảm thấy mắt mình nổi đóm đóm lên hết rồi, Lâm Nhất Nhiên gắng gượng qua hai tiết, bây giờ đã cảm thấy thật khó chịu, cô đẩy đẩy Từ Tân Trúc nói: “Cho tớ mượn bả vai của cậu dựa một lát nhé.”

Từ Tân Trúc đang vội vàng viết chương trình, gõ gõ bàn phím liên tục nên không để ý Lâm Nhất Nhiên đang nói gì, chỉ tùy tiện ừ một tiếng, Lâm Nhất Nhiên gục đầu xuống, tựa vào vai của Từ Tân Trúc, cô cảm thấy bụng mình nhộn nhạo, chỉ chực chờ muốn nôn ra.

Từ Tân Trúc cảm thấy bả vai mình bị ghì xuống rất nặng, cô nghiêng đầu nhìn Lâm Nhất Nhiên đang uể oải tựa vào vai mình, “Cậu làm sao vậy?”

“Không biết nữa.” Lâm Nhất Nhiên lắc đầu, “Chắc là do trưa nay tớ không ăn gì nên cảm thấy đói bụng.”

Từ Tân Trúc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đã đỏ bừng, “Không đúng, sao mặt cậu lại đỏ lên như vậy?” Nói xong lại vươn tay ra sờ lên má của Lâm Nhất Nhiên, sau đó hoảng hốt hô lên một tiếng: “Lâm Nhất Nhiên, cậu sốt rồi!”

Trên thế giới này, Lâm Nhất Nhiên sợ nhất là bác sĩ, ghét nhất là đến bệnh viện.

Cho nên lúc ngồi ở trong phòng khám, mặc dù đầu óc nặng nề, toàn thân đều mệt mỏi rồi nhưng Lâm Nhất Nhiên vẫn theo bản năng muốn bỏ trốn.

“Đúng là một cô bé ngốc.” Bác sĩ nắm nhiệt kế trong tay, trách cứ nói, “Sốt đến 39 độ mà không biết là mình bị sốt sao?”

Lâm Nhất Nhiên dựa vào người Từ Tân Trúc, “A... thật à?”

“Ừ, chỉ sợ uống thuốc cũng khó hết được, em truyền dịch đi.” Bác sĩ cầm bút, viết nguệch ngoạc lên giấy vài chữ, vừa viết vừa nói: “Uống nhiều nước vào, mặc thêm áo ấm, cẩn thận một chút không lại cảm lạnh nữa đấy.”

“Vâng, cảm ơn bác sĩ.” Trương Huy Huy nhận lấy đơn thuốc bác sĩ đưa, sau đó cùng Từ Tân Trúc mỗi người một bên đỡ Lâm Nhất Nhiên.

“Ồi, hai cậu đừng đỡ tó.” Lâm Nhất Nhiên vùng vẫy, “Tớ có thể tự đi được mà.”

“Được cái đầu cậu.” Trương Huy Huy ôm chắc cánh tay của Lâm Nhất Nhiên, “Tớ thấy cậu bị sốt đến hồ đồ rồi.”

Hai người đem Lâm Nhất Nhiên đến phòng truyền nước biển, Trương Huy Huy nói với Từ Tân Trúc: “Tớ đi đóng tiền, cậu bảo y tá tới truyền nước biển cho cậu ấy đi.”

Lâm Nhất Nhiên vừa nghe thấy mình phải truyền nước biển lập tức quỳnh quáng, chống tay lên ghế lão đảo đứng dậy: “Tớ không truyền dịch, tớ không truyền dịch đâu.”

“Không cái gì mà không!” Trương Huy Huy dè Lâm Nhất Nhiên xuống, quát to: “Cậu ngồi yên cho tó!”

“Tiểu Huy, cậu nói nhỏ một chút!” Từ Tân Trúc nhìn về mặt của Lâm Nhất Nhiên gần như sắp khóc, vội vàng an ủi: “Đừng khóc, đừng khóc, truyền dịch nhanh thôi, đừng khóc mà.”

Trương Huy Huy cũng biết Lâm Nhất Nhiên đang ốm nên mới như vậy, cô chỉ có thể hít một hơi, nhẹ nhàng nói: “Đừng vậy, truyền dịch rất nhanh, nghe lời tó.”

Đúng lúc này, y tá mang cây nước biển tới, hỏi: “Người nào truyền dịch?”

Lâm Nhất Nhiên phát sốt nên cả người mềm nhũn, lại bị hai người bên cạnh giữ chặt, căn bản là không thể nào cử động được, chỉ có thể trơ mắt nhìn y tá đeo bao tay, bắt đầu giữ chặt mu bàn tay mình, nâng kim tiêm lên rồi từ từ tiêm xuống.

Từ Tân Trúc đứng ở bên trái Lâm Nhất Nhiên, thấy gương mặt cô càng ngày càng trắng bệch, trên trán đã bắt đầu lấm tấm mồ hôi, bàn tay cũng dần dần trở nên lạnh lẽo, lập tức mở miệng hỏi: “A Nhiên, cậu sao vậy?”

Lâm Nhất Nhiên không nói chuyện, chỉ nhìn chăm chăm kim tiêm trên tay của y tá, cô căng thẳng mím môi lại, sắc mặt tái mét.

Y tá chau mày, nhỏ giọng nói: “Không được rồi, mạch máu của cô ấy hẹp quá, phải ghim tĩnh mạch thôi.”

Trương Huy Huy cúi đầu, nhìn thấy cánh tay của Lâm Nhất Nhiên đã đỏ ửng, vội vàng hỏi: “Ghim tĩnh mạch có sao không?”

“Dĩ nhiên là không sao rồi.” Y tá đổi kim tiêm, đưa qua cánh tay của Lâm Nhất Nhiên, sau đó liền tiêm xuống.

Lâm Nhất Nhiên đột nhiên ngẩng đầu, nôn ọe hai cái, sau đó tựa lưng vào ghế không nhúc nhích, giống như là đã ngất đi rồi.

Y tá rút tiêm ra, vội vàng kêu to: “Nhanh lên, đỡ cô ấy ngồi thẳng dậy, mau mau.” Sau đó quay đầu về phòng y tá hô: “Cho người ra đây.”

“Thế này là thế nào?” Trương Huy Huy kinh hồn bạt vía nhìn sắc mặt của Lâm Nhất Nhiên, vội vàng hỏi: “Cô ấy làm sao vậy?”

“Cô bé này bị sốc.” Y tá trưởng chạy tới, nâng đầu Lâm Nhất Nhiên lên, ấn vào chính giữa đỉnh đầu một cái.

Từ Tân Trúc nhìn đôi môi của Lâm Nhất Nhiên từ từ trắng bệch, cô đứng chờ người ra như sắp khóc, luôn miệng nói: “Sao lại không có phản ứng? Sao lại thế này?”

Y tá trưởng không nói chuyện, Lâm Nhất Nhiên đột nhiên ho khan một tiếng, giống như là bị kim nén đã lâu, vừa thở vừa ho khan, y tá trưởng đứng lên: “Tốt rồi, nhưng mà bây giờ cô ấy không thể truyền dịch được, trở về mua thuốc uống đi, không truyền dịch được nữa rồi.”

“Được được.” nghe xong lời này, Trương Huy Huy vội vàng chạy đến quầy thuốc, Từ Tân Trúc đỡ Lâm Nhất Nhiên đứng dậy, giọng nói hơi nức nở: “Làm tớ sợ muốn chết, cậu bị sốc sao không nói sớm?”

Lâm Nhất Nhiên yếu ớt lắc đầu, gờ tay nhận lấy ly nước ấm y tá vừa đưa sang, nói một tiếng cảm ơn, “Tớ còn chưa kịp mở miệng nữa.”

Từ Tân Trúc nhìn tay cô run rẩy nâng ly nước ấm, gân xanh trên mu bàn tay và cổ tay đều nổi lên, nước mắt bỗng rơi xuống.

Lâm Nhất Nhiên hít hít mũi: “Tớ còn chưa khóc mà cậu khóc cái gì?”

Từ Tân Trúc xoa xoa khuôn mặt, sáng giọng: “Còn không phải là đau lòng vì cậu sao?”

Lâm Nhất Nhiên uống một ngụm nước, miễn cưỡng nở nụ cười an ủi: “Đừng khóc đừng khóc, tớ cũng chưa khóc mà, cậu đừng khóc nha.”

Đang nói, di động trong túi vang lên, Lâm Nhất Nhiên rút tay ra, nhìn màn hình sững sốt một chút, Từ Tân Trúc nhìn cô nhún vai trả lời, biểu tình trên khuôn mặt từ từ thay đổi, đang muốn mở miệng hỏi chuyện gì vậy thì chỉ thấy Lâm Nhất Nhiên hít hít cái mũi nhỏ, ừm khụt mở miệng: “Trần Tư Tầm . .”

Lời còn chưa nói xong, nước mắt đã rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Nhận thức hoàn toàn mới

Từ Tân Trúc tròn mắt há mồm nhìn cô gái mới vừa rồi còn kiên cường nở nụ cười an ủi mình đừng khóc, vậy mà chỉ trong nháy mắt nước mắt đã rơi như mưa, cô vội vàng ôm bả vai Lâm Nhất Nhiên, dịu dàng nói: “Không khóc nữa, không khóc nữa.”

Bên kia đầu dây, Trần Tư Tầm vốn dĩ đang lái xe, tay phải cầm điện thoại, tay trái nắm vô lăng, anh tập xe vào ven đường, mở cửa bước xuống, “Em sao vậy?”

Nghe được giọng nói của Trần Tư Tầm, Lâm Nhất Nhiên bỗng cảm thấy trong lòng thật tội lỗi, cô ôm điện thoại khóc đến không kịp thở, Từ Tân Trúc cũng không biết cô bị làm sao, chỉ có thể ôm chặt lấy cô mà an ủi.

Tiếng người nói, tiếng khóc, tiếng an ủi liên tiếp vang lên, âm thanh trong điện thoại trở nên hỗn loạn, không thể nghe được rõ ràng, Trần Tư Tầm không nói lời nào, chỉ im lặng lắng nghe động tĩnh phía bên kia đầu dây.

Qua hai phút, Lâm Nhất Nhiên đã khóc đủ rồi, lúc này mới mở miệng: “Này?”

“Ồ?” Trần Tư Tầm nghe âm thanh từ bên kia truyền đến, trong giọng nói có chút lo lắng, “Em sao vậy?”

“Em nhớ anh.” Lâm Nhất Nhiên hít hít mũi, giọng nói mềm nhũn có chút khàn khàn truyền vào bên trong điện thoại, “Em nhớ mẹ, em muốn về nhà. . .”

Từ Tân Trúc nhìn biểu tình của Lâm Nhất Nhiên lúc này cực kỳ yếu đuối, cô cảm thấy có chút kinh ngạc. Lúc mới tới, mặc dù Lâm Nhất Nhiên vẫn còn nhiều chỗ không thích ứng được, nhưng đến giờ cô vẫn luôn miệng nói “Không có việc gì đâu.” Sau đó liền mạnh mẽ tươi cười trải qua từng ngày, không hề giống như hiện tại, bởi vì bị bệnh mà lại cảm thấy ủy khuất như vậy. Hay là do cô luôn miệng nói mình không sao nên khiến cho người khác nghĩ rằng cô thật sự không sao?

Nghĩ vậy, Từ Tân Trúc cảm thấy hơi buồn, Lưu Thiên thì không cần phải nói, tuy mình và Trương Huy Huy không ở thành phố B nhưng cũng cách thành phố B không xa lắm, mặc dù không thể giống như Lưu Thiên, muốn về nhà là có thể về nhà ngay lập tức, nhưng cũng có thể về nhà một tuần một lần. Cả ký túc xá chỉ có Lâm Nhất Nhiên là thảm nhất, từ khi khai giảng đến nay cũng một tháng rồi, lạ nước lạ cái, đã vậy mỗi ngày chủ nhật đều phải một mình ở lại nơi này, thật sự là đứa trẻ đáng thương.

Lâm Nhất Nhiên xoa xoa nước mắt, khuôn mặt cô đều đã đỏ bừng, không biết là do sốt hay là vì khóc mà trở nên như vậy, cô cảm thấy khó chịu muốn chết, cô muốn gọi điện về cho mẹ nhưng lại sợ mẹ sốt ruột, bây giờ nhận được điện thoại của Trần Tư Tầm, giống như là một đứa trẻ đi lạc vừa tìm được đường về nhà vậy, “Trần Tư Tầm, em rất nhớ anh!”

“Ừm.” Cách mấy ngàn km, Trần Tư Tầm nắm chặt điện thoại, dựa vào xe nhẹ nhàng đáp lời, cô bé này bình thường rất ít khi nói những câu buồn nôn như vậy, nhưng giờ khắc này có thể nghe được những lời nói đó lại khiến cho anh cảm thấy thật vui vẻ, “Ồ trường học tốt chứ?”

“Ừm.” Lâm Nhất Nhiên không nói mình bị bệnh, chỉ nói lật vật linh tinh vài chuyện cho Trần Tư Tầm nghe, đang nói nửa chừng, giọng của Trương Huy Huy bỗng oang oang vang lên, Lâm Nhất Nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy cô ấy đang đứng ở cuối hành lang bệnh viện, “Lâm Nhất Nhiên, bác sĩ bảo cậu mau qua đó.”

Từ Tân Trúc đỡ Lâm Nhất Nhiên đứng dậy, “Đừng nói nữa, chúng ta đi thôi.”

“Ừm.” Lâm Nhất Nhiên khàn khàn nói vào trong điện thoại, “Em có việc, không nói nữa, khi nào về thì điện lại cho anh.”

“Được!” Trần Tư Tầm nghe thanh âm hỗn loạn ở bên kia điện thoại, “Mười một giờ anh đến đón em.”

“Được được.” Lâm Nhất Nhiên trả lời qua loa, Trương Huy Huy đứng ở bên kia vội vàng thúc giục, “Như vậy nhé, em cúp đây, tạm biệt.”, nói xong, cô “Cạch” một phát, cúp điện thoại.

Trần Tư Tầm đặt điện thoại xuống, từ trong xe lấy ra một gói thuốc, anh đứng ở ven đường nhìn xe cộ chạy qua chạy lại, bắt đầu hút một điếu thuốc.

Thanh âm của cô đặc nghẹn giọng mũi, còn có tiếng bạn học quát to như vậy, Lâm Nhất Nhiên thực sự nghĩ là mình không nghe ra cô ấy đang ở trong bệnh viện sao?

Trần Tư Tầm cúi đầu nheo mắt lại, cầm điếu thuốc hút một hơi thật sâu, sau đó anh rút điện thoại ra gọi cho hiệu trưởng, “Alo, hiệu trưởng. . . .tôi phải đi thành phố B có chút chuyện. . . .”

Lúc Từ Tân Trúc xách một túi thuốc lớn, cùng Trương Huy Huy đỡ Lâm Nhất Nhiên về đến trường học là đã gần mười giờ rồi.

“Mệt chết tớ rồi.”

Trương Huy Huy đẩy cửa phòng ký túc xá, cánh cửa bật ra đập vào tường “Bang” một tiếng.

“Cậu nói nhỏ một chút!” Từ Tân Trúc hơi trách cứ nói: “Thiến Thiến còn đang ngủ.” Nói xong lại đi qua bật đèn.

“A, không có ai mà.” Trương Huy Huy nhìn sang giường của Lưu Thiến, than thở: “Đã trễ thế này rồi mà còn đi đâu không biết.”

Nói xong, Trương Huy Huy phụ Từ Tân Trúc đỡ Lâm Nhất Nhiên ngồi xuống ghế, cô bưng ly nước của Lâm Nhất Nhiên lên, uống ừng ực hai hớp “Đói chết tớ rồi.”

Từ Tân Trúc đang định nói để mình đi xuống dưới kiếm mua chút đồ ăn, Trương Huy Huy đột nhiên “A” lên một tiếng, “Ai mua vậy?”

Lâm Nhất Nhiên chống tay lên trán, miễn cưỡng nhìn sang, chỉ thấy trên bàn có một bình cháo giữ nhiệt, bên cạnh có một bịch bánh bao và mấy gói dưa muối.

“Ai mua những thứ này vậy?” Trương Huy Huy đi đến bên cạnh bàn, sờ sờ bình cháo, “Vẫn còn nóng này.”

“Đây là bình giữ nhiệt, đương nhiên là phải nóng rồi.” Từ Tân Trúc bắt đầu nhìn khuôn mặt đang ngạc nhiên của Trương Huy Huy, “Có khi nào là Thiến Thiến mua không?”

“Không thể nào. . . .” Trương Huy Huy khoa trương bày ra vẻ mặt không thể tin được.

Kỳ thật cũng đúng thôi, bình thường Lưu Thiến ở ký túc xá đối với ba người bọn họ cũng chỉ là xã giao sơ sài, làm sao có thể biết được bọn họ vẫn chưa ăn cơm?

“Hay là gọi cho Lưu Thiến hỏi thử xem?”

“Hỏi cái gì? Hối đồ ăn trên bàn có phải là mua cho chúng ta hay không sao?”

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Không biết nữa. . . .”

Đang nói chuyện, Lưu Thiến mặc áo ngủ đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Trương Huy Huy đang tròn to mắt nhìn mình, cô hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không có gì không có gì, cậu đi sang phòng cách vách à?”

“Ừm, trở về lấy USB.” Lưu Thiến lãnh đạm nói, sau đó cầm lấy USB bước ra ngoài.

Trương Huy Huy liếc mắt nhìn Từ Tân Trúc ra hiệu: Thấy chưa, tớ đã nói không có khả năng là do cô ấy mua mà!

Từ Tân Trúc có chút bất đắc dĩ nhìn Trương Huy Huy.

“À, đúng rồi!” Lưu Thiến đi đến cửa đột nhiên dừng lại, nghiêng nghiêng đầu nhỏ cột tóc đuôi ngựa nhìn vào, nói với Lâm Nhất Nhiên: “Cậu bị bệnh, tôi mua cho cậu đấy, vẫn còn nóng, ăn đi!”

Trương Huy Huy tròn to mắt, “Tớ và tiểu Trúc cũng có thể ăn sao?”

“Ăn đi, kéo chết đói!” Lưu Thiến đảo mắt nhìn đến Trương Huy Huy và Từ Tân Trúc, “Tôi đi đây, buổi tối để cửa cho tôi.” Nói xong liền đóng cửa lại.

Trương Huy Huy há hốc miệng thành hình chữ O, không thể tin nhìn Từ Tân Trúc, “Cô ấy là Lưu Thiến à?”

“Sao vậy? Chính là cô ấy!” Từ Tân Trúc không biết phải bày ra vẻ mặt như thế nào để đáp lại biểu tình cực kỳ khô hạn trên khuôn mặt của Trương Huy Huy, chỉ có thể cúi đầu, nhẹ giọng hỏi Lâm Nhất Nhiên đang yếu ớt ngồi trên ghế: “A Nhiên, cậu ăn chút cháo được không?”

Lâm Nhất Nhiên hơi mở mắt ra, gật gật đầu, Từ Tân Trúc vỗ vai cô, cầm lấy cà mèn chuẩn bị đi múc cháo, Trương Huy Huy vội vàng chạy theo hỏi: “Này này, tại sao Lưu Thiến lại đối xử tốt với chúng ta như vậy?”

“Sao lại nói vậy, Lưu Thiển không tốt với chúng ta khi nào?”

“Tớ không phải là nói cô ấy không tốt.” Trương Huy Huy vui vẻ khoa chân múa tay, “Ý của tớ là, cậu nghĩ lại dáng vẻ của cô ấy hôm khai giảng đi, cậu còn nhớ không?”

“Tớ nhớ mà.” Từ Tân Trúc bắt đầu đi liếc mắt nhìn Trương Huy Huy một cái, “Nhưng bình thường Thiển Thiển đối với ai mà chẳng phải là cái bộ dạng lãnh đạm như vậy? Chắc cô ấy là loại người ngoài lạnh trong nóng thôi.”

“Tớ vẫn không thể nào tin được.” Trương Huy Huy ngơ ngẩn nhìn bình cháo giữ nhiệt, “Lưu Thiển vậy mà lại đi mua đồ ăn cho chúng ta, hơn nữa còn là tự nguyện đi mua!” Nói xong, cô giơ tay ôm lấy bình cháo, “Không phải là tớ đang nằm mơ chứ?”

Từ Tân Trúc không biết nên khóc hay cười, nhẹ nhàng túm tay Trương Huy Huy, “Đừng ồn ào nữa, A Nhiên còn đang chờ ăn cháo.”

“A. . .” Trương Huy Huy ngoan ngoãn rút tay về, nhìn dáng vẻ nghiêm túc đồ cháo của Từ Tân Trúc, đột nhiên cô cảm thấy trong ký túc xá này, mọi người đều không còn giống như lúc ban đầu, khi vừa mới đến nơi này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Ngoại truyện – Hạ Tịch

Tháng bảy, thành phố X, công ty XX diễn ra buổi ký tặng sách, mọi người ồn ào tấp nập.

Hạ Tịch ôm một chồng sách của người nọ vào trong lòng, yên tĩnh đứng xếp hàng trong đám đông.

Mái tóc mềm mại của người nọ buông xõa trên trán, tay phải cầm Mark bút, cúi đầu ký lên những cuốn sách mà độc giả đưa tới, trên người cũng không lộ ra một chút khí chất kiêu ngạo nào, tính tình thoải mái dễ chịu, bọn họ muốn viết cái gì thì cô sẽ viết cái đó, lại còn rất kiên nhẫn, mỉm cười với độc giả nói “Cám ơn”

Trong hội trường, ánh đèn rất sáng, in xuống tạo nên những chiếc bóng trải dài, có một loại cảm giác cô đơn pha lẫn vào trong đó. Hạ Tịch đứng ở phía xa xa nhìn cô, bỗng nhiên cảm thấy hơi giật mình, trong lòng trào dâng một loại cảm xúc, giống như. giống như đã rất lâu rồi chưa gặp lại nhau.

Có một người phụ nữ xinh đẹp đi đến sau lưng người nọ, cúi đầu nói nhỏ điều gì đó, người nọ chỉ mỉm cười, nhìn về độc giả tiếp theo nói một câu “thật xin lỗi” rồi xếp chồng sách để qua một bên, hơi ngẩng đầu nhướn mày nhìn người phụ nữ xinh đẹp, mắt phượng hơi héch lên.

Mắt phượng.đều là mắt phượng.

Cái dáng vẻ này.

Hạ Tịch trong nháy mắt cảm thấy hoảng hốt, phong cảnh bốn bề, tiếng người nói xung quanh đều đã không còn cảm giác được, cô mơ hồ nhìn theo bóng dáng người nọ lại giống như thấy được bộ dáng của một người thời trung học. Chỉ là.đường như trong nháy mắt, người nọ đánh rơi bút, kích động vẩy tay, nói với người phụ nữ xinh đẹp kia câu gì, vừa quay đầu lại là một dáng vẻ làm nũng.

Quả nhiên.Học tỷ là một người lạnh nhạt hờ hững, làm sao có thể giống như người kia, một bộ dáng kiêu ngạo làm nũng như vậy?

Tự cười nhạo bản thân, Hạ Tịch cúi đầu, nhìn sách của người nọ viết, cô cười khổ, làm sao có thể, làm sao có thể cho rằng hai người họ giống như Tân Lương và Chiêu Dương ngày trước.

Hạ Tịch, người ở thành phố A, là học sinh tốt nghiệp của trường XX.

Lúc cô học lớp mười, Tân Lương và Chiêu Dương là một đôi đồng nghiệp nhất khối mười một. Trên thực tế, Tân Lương khi đó đã rất nổi tiếng trong trường học, thậm chí ở khu C cô cũng là một nhân vật hô phong hoán vũ.

Hô phong hoán vũ.

Có lẽ hình dung bằng từ này không được chính xác lắm, cho tới nay, Hạ Tịch đều lấy hình tượng là một cô gái ngoan ngoãn xuất hiện trước mặt mọi người. Cô chưa từng nói với bất kỳ ai, thật ra, trong mắt cô rất hâm mộ “Đứa trẻ hư” cũng chính là Tân Lương này, hâm mộ cô ấy có thể vô tư tùy ý, hâm mộ cô ấy kiên cường dũng cảm, hâm mộ cô ấy có thể nắm tay Chiêu Dương đứng trước mặt mọi người nói rõ lòng mình, hâm mộ Chiêu Dương có thể dựa dẫm vào một người như thế.

Nhưng mà hâm mộ cũng chỉ là hâm mộ mà thôi, bất kể là nguyên nhân khách quan hay chủ quan, Hạ Tịch cũng chỉ có thể đứng từ xa, lảng lảng nhìn hai người bọn họ.

Từ nỗi khiếp sợ ban đầu cho đến tò mò, cuối cùng là chúc phúc, quá trình này quả thật cũng rất đơn giản.

Cô còn nhớ rõ, ánh mặt trời ngày đó cực kỳ ấm áp, khiến cho người khác cảm thấy dễ chịu vô cùng. Mọi người vừa làm xong công tác tuyên truyền, đang trở về lớp. Đột nhiên ngoài sân thể dục trở nên ồn ào, không rõ là giọng nói của ai hô to: “Nhìn lên trên đài kia.”

Rất nhiều người đã ngẩng đầu lên, thấy Tân Lương mặc một bộ thể dục rộng thùng thình đang kéo tay Chiêu Dương bước lên phía trước, tất cả mọi người không hẹn mà cùng chết đứng tại chỗ, không hiểu được cô ấy đang làm gì.

Tân Lương cầm chiếc microphone giơ lên trước mặt, hơi cúi đầu, trong giọng nói mang theo sự kiêu ngạo: “Hôm nay tôi đứng ở đây là vì tôi nghe được một vài lời đồn đãi từ những học sinh trong trường, đối với chuyện này tôi cũng không muốn nói gì, tôi chỉ muốn nói, tôi biết, chúng tôi còn trẻ, cần mọi người chỉ bảo, nhưng tôi không cần người khác đứng sau lưng mình chỉ trích.”

Nói xong, Tân Lương nghiêng người, kéo tay Chiêu Dương, giương mắt nhìn tất cả mọi người phía dưới, vẫn như cũ là cái giọng điệu lãnh đạm kia: “Tình yêu của chúng tôi là đáng giá.” Cô nắm tay Chiêu Dương, ánh mặt trời bốn bề chiếu xuống, ở trên mười đầu ngón tay đang xiết chặt lấy nhau, tạo thành một đường vòng cung tuyệt đẹp, ánh nắng chiếu lên khuôn mặt ửng hồng của Chiêu Dương, Tân Lương thu hồi tay trái, bỏ vào trong túi, dáng vẻ đường như vô cùng mỏng manh lại mơ hồ để lộ ra một loại khí chất quật cường và kiêu ngạo, “Cho dù tình yêu này là sai, nhưng cũng đáng giá!”

Mặc kệ người ngoài nói cô ấy như thế nào, đó là lần đầu tiên Hạ Tịch nhận thức được con người của Tân Lương.

Hạ Tịch tròn mắt cứng đờ đứng bên dưới, nghe thấy xung quanh mọi người cũng sửng sốt kinh ngạc giống như mình, tiếng hoảng hốt đan xen với từng tiếng thở dài, tròn mắt hơi dôi, trong mắt đều là sự khâm phục kính nể, cô đứng trên sân thể dục nhìn một đám học sinh đang ồn ào đình tại nhức óc, lại nhìn về phía hai người bọn họ, dưới nắng mặt trời không thể nhìn thấy rõ, chỉ có thể nhìn thấy một đôi bàn tay đang xiết chặt vào nhau.

Thật kỳ lạ, rõ ràng đây là một chuyện không thể chấp nhận được, rõ ràng đây là một chuyện chỉ nên lén lút làm sau lưng người khác, tại sao hai cô ấy có thể quang minh chính đại danh chính ngôn thuận như vậy?

Hạ Tịch không hiểu, thật sự không hiểu, nhưng mà không biết có phải bởi vì bị lời nói của Tân Lương ảnh hưởng hay không mà tất cả mọi người đều chúc phúc, cho dù thỉnh thoảng cũng sẽ có một vài người gặp mặt gây hấn khiêu khích nhưng cũng đều bị Tân Lương xử đẹp, sau đó không còn người nào dám nói điều gì trước mặt Tân Lương nữa, nhất là sau khi cô ấy đánh gãy tay của Hứa Phi Dương chỉ vì cô ta dám động đến Chiêu Dương.

Những ngày sau đó trôi qua bình yên lại vô cùng vui vẻ, Hạ Tịch đứng ở bên ngoài thế giới của Tân Lương và Chiêu Dương, cách xa một khoảng, nhìn hai người bọn họ ngày ngày đi học cùng nhau, rõ ràng là một Tân Lương hồ hững lạnh nhạt, lại dần dần bị Chiêu Dương khiến cho trở nên dịu dàng mềm mỏng. Nhìn Tân Lương trên người đầy những vết thương, toàn thân nhếch nhác nhưng vẫn như cũ, ngạo nghễ đứng thẳng người trước công trường nhìn Chiêu Dương đang khóc không thành tiếng, buông ra lời hứa “Đến chết không rời”. Khoảnh khắc đó, Hạ Tịch đã thật sự cho rằng đây chính là một câu chuyện cổ tích, thật sự cho rằng hai người bọn họ từ nay về sau có thể vĩnh viễn được ở bên nhau.

Nhưng mà về sau. Về sau Hạ Tịch nghe được rất nhiều chuyện, cũng nghe được Tân Lương và Chiêu Dương. . . cuối cùng vẫn cách xa.

Thật ra thì. . . . có lẽ từ xưa đến nay, trung hiếu khó lưỡng toàn.

Hạ Tịch nhớ đến buổi dạ hội năm ấy.

Kỳ thật, sau tiết mục của Tân Lương, cô thấy mặt cho tất cả học sinh cấp dưới tiễn bọn họ tốt nghiệp. Lúc đứng ở trên sân khấu, ngoài việc nhìn thấy khuôn mặt tiêu tụy lúc trắng lúc xanh của Tân Lương ra, cô còn thấy cả vẻ mặt của thầy Trần ngồi bên cạnh Lâm Nhất Nhiên khi đó, cả cái lúc thầy ấy đuổi theo Lâm Nhất Nhiên ra ngoài.

Kỳ thật nói đến cùng, trước khi gặp được người kia và sau khi hiểu rõ câu chuyện của Tân Lương và Chiêu Dương, cô đặt mình vào hoàn cảnh của Tân Lương khi ấy, cuối cùng người cô cảm thấy hâm mộ nhất chính là Lâm Nhất Nhiên.

Mùa hè năm ngoái ở nơi này, Lâm Nhất Nhiên vẫn là người mà trong lòng Hạ Tịch hâm mộ nhất, học tử xuất sắc như vậy, cộng thêm một tình yêu khiến cho người ta ngưỡng mộ. Trong cảm nhận của mọi người, bạch mã hoàng tử cứ như vậy mà lại chọn trúng cô bé lọ lem, từ chối biết bao nhiêu người ưu tú khác, lại trước mặt tất cả bọn họ vẫn có thể vươn tay về phía cô, sau đó hết lòng quan tâm chăm sóc.

Kỳ thi Anh ngữ ngày đó, cô lẳng lặng ngồi bên phải Trần Tư Tầm, cách ba người nữa, chứng kiến biểu hiện của Lâm Nhất Nhiên đứng trên khán đài.

“Nhóm C số báo danh 6, Lâm Nhất Nhiên!”

Kỳ lạ là cho đến bây giờ cô vẫn còn nhớ rõ lúc thầy giám thị gọi tên. Ban đầu Lâm Nhất Nhiên bước lên mang theo một vẻ mặt cực kỳ mờ mịt, vẻ mặt ấy còn có chút kích động như là đang tìm kiếm điều gì, nhưng rồi sau đó vài giây, ánh mắt của cô bỗng nhiên dừng lại, yên lặng nhìn về một chỗ, ánh đèn chói lọi cứ như vậy hắt lên trên khuôn mặt cô, tiến sâu vào trong đôi mắt. Lâm Nhất Nhiên cố gắng nhắm chặt mắt lại, khoảnh khắc khi cô mở mắt ra, trong đáy mắt lóe lên vô vàn tia sáng, cả người dường như có ánh hào quang đang tồn tại, hoàn mỹ như vậy, tự tin như vậy.

Tại cái ngày thi hôm đó, Hạ Tịch đã từng nghe nói, năm lớp mười một, trình độ Anh ngữ của Lâm Nhất Nhiên không được tốt lắm, cũng từng nghe nói Lâm Nhất Nhiên có tư cách tham gia cuộc thi tuyển chọn vào trường đại học ở thành phố B cũng là nhờ Trần Tư Tầm, nhưng khi giọng nói phát âm tiếng Anh trầm bổng du dương của cô vang lên thì trong hội trường lại nổi lên vô số tiếng ca ngợi, ban giám khảo hài lòng mỉm cười, sắc mặt của một vài người khác thì lại trở nên khó coi, Hạ Tịch hơi nghiêng đầu, dưới ánh đèn mờ ảo, cô lại có thể tận mắt nhìn thấy trong đáy mắt vốn dĩ hồ hững của Trần Tư Tầm, dần dần xuất hiện một nét cười thần nhiên. Là bởi vì người kia sao? Không phải bởi vì cuộc thi hay bởi vì thành tích, mà chỉ vì dường như trong mắt

người kia, toàn bộ đều là thế giới của riêng mình, mà Trần Tư Tầm chính là toàn bộ thế giới ấy.

Bởi vì nhất định phải có được một lý do thật tốt, cho nên bọn họ phải nỗ lực đi về phía trước, nỗ lực hoàn thiện bản thân, tất cả mọi cố gắng đều chỉ vì mong một ngày có thể sánh đôi cùng nhau.

Khi mọi người đang nhiệt liệt vỗ tay, Hạ Tịch theo thói quen nhìn theo bóng dáng một người mặc áo somi trắng, sau khi Lâm Nhất Nhiên trình bày xong thì anh đã rất nhanh đi đến phía sau khán đài, cô nghe được bên tai mình là những lời bàn luận to nhỏ: “Người ta có thấy giáo bên cạnh hướng dẫn qua nhiên có khác, vừa đẹp trai, giàu có, lại dịu dàng như thế, ai mà so sánh được! Nói như vậy, Lý Điền thật đúng là. . . .”

A, đúng rồi, Lý Điền, bạn trai trước của Lâm Nhất Nhiên. Hạ Tịch cảm thấy vận khí của Lâm Nhất Nhiên không phải là tốt bình thường, một người, hai người đều thích cô ấy, đã vậy một người còn thuộc loại ưu tú nữa.

Là do Lâm Nhất Nhiên có cái mị lực đặc biệt gì, hay là do bản thân cô ấy đã quá xuất sắc rồi?

Trong buổi lễ tốt nghiệp, một người ngồi bên dưới, một người đứng bên trên, không quan tâm ánh mắt của tất cả mọi người, chỉ đứng xa xa nhìn về nhau, tất cả thầy cô đều đã ngầm cho phép, đến cả hiệu trưởng cũng mở miệng trừu chọc, mọi người chúc phúc, tiếng hoan hô, tiếng vỗ tay, tiếng huýt sáo, tất cả đều trầm trồ khen ngợi Lâm Nhất Nhiên dừng cảm tỏ tình với Trần Tư Tầm, cho đến khi buổi lễ kết thúc mà bọn họ vẫn còn nói chuyện say sưa.

Về sau, Hạ Tịch cũng đã tốt nghiệp.

Cô cũng tham gia cuộc thi Anh ngữ tuyển chọn, cũng thay mặt cho toàn thể học sinh cuối cấp lên đọc diễn văn, chỉ là không có kinh thiên động địa như vậy. Khả Tịch ngồi cùng bàn chọc chọc cánh tay cô nói: “Hạ Tịch, thật ra thì cần thận suy nghĩ lại một chút, cậu so với Lâm học tỷ cũng không kém là bao, chỉ tiếc là cậu không gặp được một người giống như Trần Tư Tầm, cho nên mọi người thường nói, vận may thật sự rất quan trọng!”

Đúng vậy, vận may rất quan trọng.

Đúng vậy, cô không gặp được một người như Trần Tư Tầm. Cô đã từng nghĩ, vì cái gì mà Lâm Nhất Nhiên có thể gặp được Trần Tư Tầm, Chiêu Dương có thể gặp được Tân Lương, vậy mà vì sao cô lại không gặp được người kia của mình?

Khi đó Hạ Tịch cũng không biết rằng, sẽ không bao lâu nữa, chính mình cũng gặp được một người như vậy.

Tân Lương và Chiêu Dương, cô đã từng hâm mộ hai người bọn họ như thế.

Kỳ thật thì Hạ Tịch biết, bản thân mình không có phúc khí để gặp được một người như Tân Lương, cho nên cô tình nguyện xem mình giống như Tân Lương, cho dù không có được khí phách kiêu ngạo và sự dịu dàng như vậy thì cũng phải che chở quan tâm được người mà mình yêu thương giống như Tân Lương đối xử với Chiêu Dương vậy.

Cho nên cô không hề có một chút do dự nào, bỏ xuống tất cả, không chùn bước đuổi theo người kia đến thành phố này, dù cho trong lòng người đó đã có một người khác, dù cho bản thân mình trong suy nghĩ của người đó lại chẳng hề có tên.

Hôm nay, cuối cùng cô cũng có thể quang minh chính đại đứng ở trước mặt người đó, cùng với người đó mặt đối mặt chuyện trò.

Quả nhiên. quả nhiên cậu không hề nhận ra tôi.

Mặc dù đây là chuyện đã nằm trong dự liệu, nhưng trong lòng cô vẫn không nhận được xông lên một cảm giác cô đơn.

Cô buông xuôi tất cả, đuổi theo người ta đến cái thành phố xa lạ này, mang theo một trái tim ngập tràn vui sướng bước đến trước mặt người đó, thế nhưng người đó lại không nhận ra cô, cô đến đây chỉ để chờ đợi cái khoảnh khắc này. Nhìn người nọ hai mắt đỏ bừng, trên khuôn mặt lại cười tươi dịu dàng, Hạ Tịch dường như trở nên u mê, cô giống như là bị quỷ ám, “Tôi tên là Hạ Tịch, Tịch của trống vắng cô đơn.”

Sau khi ở lại thành phố B, Hạ Tịch không hề ngoài ý muốn khi gặp được Lâm Nhất Nhiên. Từ khi năm học vừa kết thúc, đã một năm rồi không gặp lại bọn họ, cuối cùng lại không hề báo trước mà gặp nhau. Cô đứng ở xa xa, nhìn Lâm Nhất Nhiên trên mặt tràn đầy ý cười, đang vừa kéo vali vừa nói tạm biệt với mọi người xung quanh, một đám bạn học tiến lên cùng nhau ôm ấp, tất cả đều nhìn về phía camera giờ tay hình chữ V cười ngây ngốc, vẫn là đáng vẻ tự tin và non nớt như vậy, khắp người đều tràn đầy hơi thở của mùa xuân, của tuổi trẻ, lan ra bao phủ hết bầu không khí xung quanh.

Kỳ thực, sau khi gặp lại người nọ, Hạ Tịch bắt đầu không còn hâm mộ Lâm Nhất Nhiên nữa mà lại hồi tưởng về câu chuyện của Tân Lương và Chiêu Dương.

Cô đứng ở một gốc cây nhỏ nhìn bọn họ, cho đến khi Trần Tư Tầm đi đến ký túc xá đón Lâm Nhất Nhiên, cô cũng không bước ra nói chuyện mà chỉ lặng lẽ quay về phòng ngủ của chính mình.

Học kỳ cuối của năm nay, cô nộp đơn xin được ở lại ký túc xá, ở lại nơi còn có hơi thở của người kia.

Hạ Tịch cảm thấy, Trần Tư Tầm và Tân Lương thật ra rất giống nhau, trước mặt mọi người luôn bày ra vẻ mặt hồ hững lạnh lùng, nhưng khi đứng trước mặt người mà mình yêu thương lại có thể nở ra một nụ cười chân thật nhất.

Lúc cô còn ở trường trong thành phố A, Lâm Nhất Nhiên và Tân Lương là hai học sinh vẫn còn lưu lại một câu chuyện truyền kỳ. Khi bạn đưa mắt nhìn vào người khác, thì sẽ luôn luôn vô tình nhìn thấy những khoảnh khắc tuyệt đẹp nhất của họ, nhưng đến khi nào chính bản thân mình rơi vào tình yêu thì

bạn mới có thể hiểu rõ, yêu, thật sự là không hề dễ dàng như vậy.

Thật ra lúc đầu, Lâm Nhất Nhiên cũng phải chịu áp lực rất lớn. Đứng trên khán đài nhìn xuống, trong lòng cô luôn cảm thấy khản trương không thể kìm chế được. Khi Bội Tường kiểm chuyện gây sự cũng rất khó khăn mới có thể chống đỡ, bởi vì cách xa Trần Tư Tầm mấy ngàn km nên cô chỉ có thể một mình đối mặt với toàn bộ, nhưng bởi vì cô có niềm tin, cho nên bất chấp đoạn đường gian nan cũng cùng nhau tiến về phía trước, đó chính là sự tin tưởng tuyệt đối của tình yêu.

Kỳ thực lúc trước, Tân Lương và Chiêu Dương ở cùng một chỗ cũng bị rất nhiều người phản đối. Dù sao ở cái xã hội này, đó là một điều không thể chấp nhận được. Mặc dù nắm tay nhau, mặc dù bên ngoài luôn tỏ ra hờ hững, nhưng trong lòng cô ấy hẳn là vẫn có một chút lo âu. Cho nên tôi phải cảm ơn cậu, không phải bởi vì cậu có thể chấp nhận tình cảm của tôi hay không, mà bởi vì cậu có thể cùng tôi đối mặt.

Chỉ là, cho dù biết sẽ không dễ dàng đối với chúng ta, đằng sau mỗi nụ cười đều là đau đớn và áp lực, nhưng Hạ Tịch vẫn không kìm được mà ngưỡng mộ, bởi vì ít ra học tử cũng vì tình yêu sâu đậm với người đó mà cố gắng, bởi vì có một người, chỉ vì muốn thừa nhận cái sự ngọt ngào này mà chỉ có thể đau khổ đứng nhìn từ xa, bởi vì khi tình yêu chớm nở lại có thể đứng lúc gặp được người mình thật lòng yêu thương.

Học tử đã nói, bất luận là tình cảm như thế nào, đều không phải là thuận theo tự nhiên, nhưng mà cô thật sự rất muốn hỏi, bản thân mình đã nỗ lực lâu như vậy mà vẫn chỉ là thanh sắt không thể biến thành kim, nước chảy nhưng đá chẳng mòn, là do cô thành tâm vẫn chưa đủ, cố gắng vẫn chưa đủ, hay là do hai người bọn họ không có duyên?

Là do cô trả giá vẫn chưa đủ? Hay là vì cô đã quá cường cầu rồi?

Lúc đó Hạ Tịch vẫn không biết, vài năm sau khi cô được mời trở lại thành phố A, trở lại ngôi trường quen thuộc mà xa lạ, nhìn thấy rất nhiều gương mặt quen thuộc, cô mới chợt hiểu ra. . . thì ra là tuổi tác đã lặng lẽ trôi qua lâu như vậy.

Cô ngồi ở chỗ mà lễ tốt nghiệp năm xưa mình đã từng ngồi, nhìn Trần Tư Tầm đứng trước mặt những học trò ngày xưa, cầu hôn Lâm Nhất Nhiên. Tân Lương nắm tay Chiêu Dương, cười nhẹ nhàng đứng ở một bên, nhìn khuôn mặt Lâm Nhất Nhiên kinh ngạc, cảm động đến nỗi nước mắt trào ra, sau đó lại ngượng ngùng gật đầu, nhìn Tân Lương nâng tay khoác lên bả vai của Chiêu Dương, Chiêu Dương dựa vào bờ vai của Tân Lương mỉm cười hạnh phúc, trong mắt ánh lên lệ quang.

Suốt một chặng đường, bọn họ thật sự đã trải qua không dễ dàng.

Hạ Tịch cúi đầu, chợt nhớ lại bởi vì theo đuổi hình bóng kia mà cô đã để cho thời gian trôi qua lâu như vậy, cuối cùng vẫn không nhìn được, nước mắt đã chảy tuôn rơi.

Một người bạn cũ ngồi bên cạnh đẩy đẩy Hạ Tịch nói: “Nhìn cậu kia, cảm động đến nỗi khóc luôn rồi.”

“Đúng vậy.” Cô lau nước mắt, nhếch khóe môi, “Cảm động thật.”

Hạ Tịch đứng dậy, vỗ tay theo mọi người, trong miệng lẩm bẩm nói: “Cám ơn!”

Học tử, cảm ơn, cảm ơn mọi người.

Cám ơn mọi người đã không buông tay, cảm ơn mọi người đã có thể cương quyết giữ chặt lẫn nhau, tuy đoạn đường này rất dài lại rất khó khăn, nhưng chính vì vậy đã giúp cho tôi có thể kiên cường giữ vững niềm tin, cảm ơn, cảm ơn tất cả, cảm ơn vì đã không buông tay.

Cám ơn đã cho tôi nhìn thấy hy vọng.

Kỳ thật, cho dù mỗi người đều có nỗi đau của chính mình, nhưng sẽ không vì thế mà cô ngừng ngưỡng mộ bọn họ, bởi vì ngoài sự kiên trì và cố chấp ở bên ngoài, cô thật sự cảm thấy, vận may của học tử quả thật là quá tuyệt vời, bởi vì trong lúc chị ấy đang trải qua thời điểm khó khăn nhất về chuyện tình cảm, lại có thể gặp được một người yêu mình thật sâu đậm.

Có người nói, trên trái đất này có hơn sáu mươi tỷ người, nhưng chỉ có một người mới có thể trong khoảnh khắc kéo mình thoát ra từ trong bóng đêm của sợ hãi, chống lại thiên quân vạn mã, mưa gió khắp nơi. Đáng tiếc, tôi không phải là người này của cậu, nhưng cho dù thế nào, tôi đều không thể buông tay, bởi vì chẳng biết từ khi nào, “Tô Hà”, cái tên này đã in sâu vào trong đáy lòng tôi.

Yêu hay không yêu đều đau, tôi nghĩ là tôi đã hiểu.

Cho nên, tôi đã tìm được cánh cửa cho riêng mình, cũng là lúc tôi nên tận hưởng hạnh phúc cho chính mình thôi.

“Cô bé, có muốn đi ăn cùng tôi không?”

Tháng bảy, công ty XX diễn ra buổi ký tặng sách, người nọ mang theo một đôi tai thỏ thật dài, có chút chần chờ nhìn cô phát phát tay, “Nếu em không rảnh thì. . . .”

“Có!” Hạ Tịch ngẩng đầu lên cười, nhanh chóng trả lời.

Cô lúc nào cũng rảnh a.

Hạ Tịch nhìn khuôn mặt người nọ đang mỉm cười, trong lòng im lặng bổ sung thêm . .

Chỉ vì chờ đợi một ngày này, cho nên mình đã phải trải qua một mùa hè trống trải sao. . . .

Cho dù là như vậy, nhưng trong lòng cô vẫn mang theo hy vọng, dũng cảm tiến tới.

Hạ Tịch nhìn người nọ nhếch môi cười, tận sâu trong tim cô cảm thấy tràn đầy thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Chương 47 này mình post sau cùng ở chương 63 vì đây là chương ngoại truyện nhé!

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 48

Chương này là chương ngoại truyện cuối cùng nên mình post ở chương 64 nhé!

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 49: Anh nói: Anh ở đây!

Tục ngữ có câu: bệnh đến mau như núi đổ (1). Lâm Nhất Nhiên từ giữa tháng chín mới bắt đầu sinh bệnh, mà bệnh liên tục suốt mấy ngày, mãi cho đến trước ngày nghỉ mừng một tháng mười (2) cô mới hoàn toàn khỏe hẳn.

(1: bệnh lai như sơn đảo, bệnh khừ như trừu ti: bệnh đến mau như núi đổ, bệnh đi lâu như kéo tơ – nghĩa là bệnh đến đột ngột mà chữa bệnh thì phải mất một thời gian dài í ^^)

(2: 1/10 ngày quốc khánh bên Trung Quốc.)

Hôm nay, Trương Huy Huy ngồi ở trên giường thu xếp đồ đạc, một bên còn không quên dặn dò: “Lâm Nhất Nhiên, về nhà nhớ dưỡng bệnh cho tốt nhé, đừng có chạy đi đâu lộn xộn, cẩn thận đến lúc khai giảng mà thân thể vẫn chưa khỏe lên đấy.”

Lâm Nhất Nhiên ngồi ở trên giường mơ màng màng “A” lên một tiếng, sừng sốt hồi lâu, cuối cùng cô mới kịp phản ứng, thì ra là đã được về nhà rồi!

Ngày cuối cùng của tháng chín, trong trường học ai nấy cũng đều lũ lượt kéo nhau ra về, trước khi đi, Từ Tân Trúc và Trương Huy Huy giúp Lâm Nhất Nhiên mua vé tàu, rồi lại đưa cô ra ga, sau đó mới quay về khoang tàu của chính mình.

Kỳ thực, lúc trước ở thành phố A, mọi người cũng thường xuyên chen lấn ở trên tàu điện ngầm, ai bảo lại đông người như vậy cơ chứ, cũng không còn cách nào khác a. . . Lâm Nhất Nhiên tự xưng là đã chứng kiến qua nhiều cảnh tượng đông người rồi, nhưng mà nhiều như thế này thì. Lâm Nhất Nhiên mang theo túi xách đứng ở giữa đám đông đang xô đẩy mẫn liệt bên ngoài nhà ga, cô cảm thấy đầu mình đau nhức không thôi, tự hỏi là có muốn ngồi xuống một chút hay không.

Đang buồn bực trong người, Lâm Nhất Nhiên đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm, tầm nhìn cứ như vậy bị che khuất.

Mà đôi bàn tay đang che mắt cô dường như là rất lớn, còn mang theo nhàn nhạt mùi thuốc lá, cái ôm quen thuộc từ đằng sau khiến cho cô có cảm giác rất an tâm.

Một buổi trưa cuối tháng chín, khi ánh mặt trời gắt gao chiếu rọi, bên ngoài trạm xe lửa có một cô gái tóc ngắn, dáng người nhỏ xinh, trong tay đang cầm một túi xách, cô chậm rãi kéo đôi bàn tay đang che đi đôi mắt của mình, đôi môi hồng nhạt khẽ run lên, cô không quay đầu lại, nhưng trong giọng nói còn có chút run rẩy: “Trần. . . .Trần Tư Tầm?”

“Ừ!”

Người nọ không thả tay xuống, ngược lại, anh nắm lấy tay của cô gái nhỏ, đem cô ôm vào trong ngực mình, nhẹ nhàng nói khẽ bên tai cô.

Giọng nói rất đỗi thân quen này.

Lâm Nhất Nhiên cắn môi, siết chặt tay anh, hít hít mũi, toét miệng cười rồi lại rơi nước mắt.

“Trần Tư Tầm.”

Lâm Nhất Nhiên buông túi xách trong tay, cô cúi đầu cố gắng xoa xoa khóe mắt, ủy khuất nghẹn ngào gọi tên anh: “Trần Tư Tầm Trần Tư Tầm Trần Tư Tầm.”

Con người luôn luôn như vậy, bên ngoài đều giả bộ rất kiên cường, chỉ có trước mặt người thân mới lộ ra vẻ yếu đuối nhất.

Trần Tư Tầm biết cô đang tủi thân, anh thở nhẹ một tiếng, vòng tay ra sau lưng ôm lấy cô, khẽ nói: “Ừ, anh ở đây!”

Lâm Nhất Nhiên dùng sức nắm chặt đôi bàn tay anh, nhìn dòng người tấp nập, cô cố gắng giữ cho mình không làm chuyện mất mặt, nhưng vẫn không nhìn được xoay người, trong đôi mắt đã ngập tràn nước mắt, nhìn về phía người đàn ông đang đứng trước mặt mình, mơ hồ không rõ, nở nụ cười, cuối cùng lại che miệng không biết phải nói gì.

Anh ở đây!

Có người nói, trên thế giới này, ba chữ đẹp nhất không phải là “Anh yêu em” mà là “Chung một chỗ”, nhưng mà giờ phút này, đối với Lâm Nhất Nhiên mà nói, ba chữ đẹp nhất trên thế giới, chính là “Anh ở đây!”

Anh ở đây, bên cạnh em, chưa từng rời đi!

Trần Tư Tầm Trần Tư Tầm. . .mới chỉ ba mươi ngày thôi, tại sao em lại có cảm giác dài như ba trăm năm vậy?

“Trần Tư Tầm, em rất nhớ anh!”

Cô kéo tay anh, ngẩng đầu nhìn vào thật sâu đôi mắt, vừa khóc lại vừa cười trông thật ngốc nghếch.

“Cô bé ngốc!”

Trần Tư Tầm cũng mặc kệ để cho cô khóc ra toàn bộ nước mắt, anh nâng tay giữ chặt sau gáy cô, kéo cô ôm thật chặt vào trong lòng mình, giọng nói dịu dàng đến nỗi không thể nào dịu dàng hơn được nữa: “Anh cũng rất nhớ em!”

Lâm Nhất Nhiên túm chặt áo anh, nghe thấy hương vị quen thuộc trên người anh khiến cho cô có cảm giác an tâm vô cùng, cảm thụ nhiệt độ trên cơ thể anh, lại không nhìn được mà òa khóc.

Khi đó, cô đứng trên đài, nhìn thấy anh bỗng có cảm giác an tâm, đó chính là một loại tin tưởng.

Khi đó, cô đứng ở trước mặt Bội Tường, trong lòng cũng cảm thấy lo lắng và sợ hãi, giống như chỉ cần một giây nữa thôi là anh sẽ biến mất khỏi cuộc đời mình.

Khi đó, cô hầu như là không thể nhận ra được, cũng từng hỏi hận đau khổ, muốn gào thét, muốn được anh ôm ấp, muốn ở trong vòng tay anh, nghe thấy tiếng anh dịu dàng nói: Anh ở đây!

Là ai đã từng nói, trong tình yêu, không thể yêu nhất thì sẽ không là duy nhất, không là duy nhất thì sẽ không thể vĩnh viễn, không thể vĩnh viễn thì sẽ không thể hạnh phúc.

Trần Tư Tầm, anh vĩnh viễn là tình yêu duy nhất trong lòng em, cho nên chúng ta nhất định phải hạnh phúc.

Anh ôm cô, từng đường cong trên khuôn mặt đều trở nên nhu hòa, mà cô ở trong lòng anh, trên mặt là hạnh phúc mà từ trước tới nay chưa từng có.

Giờ phút này, cô giống như một đứa trẻ đi lạc đã tìm thấy đường về nhà.

“Những món này ở đây ngon, em và mấy đứa bạn vẫn hay đến đây ăn, nhà bọn họ cũng làm nhiều món ngon như vậy, thật là, em vừa nhắc đến nhà thì bọn họ lại kéo em đến đây ăn rồi.”

“Quần áo ở nơi này cũng rất đẹp, mỗi lần đến đây chơi, tụi em sẽ tìm được rất nhiều đồ đẹp.”

“Đường xá ở đây rất phức tạp, cùng với thành phố của chúng ta bốn phương tám hướng đều không giống nhau, rất dễ bị lạc đấy!”

“A.những thứ kia rất mắc, rất mắc, chúng ta không nên đi dạo ở đây, đi thôi, đi thôi!”

Lâm Nhất Nhiên nắm tay Trần Tư Tầm, kéo anh sang đến bên kia đường, bàn tay cô gắt gao nắm lấy tay anh, miệng nhỏ vẫn không ngừng líu ríu.

Tay anh bị cô nắm lấy cực kỳ chặt, cực kỳ chặt, ngón tay của Trần Tư Tầm bị cô nắm đều đã đỏ lên, nhưng nụ cười ở trên khuôn mặt anh thì chưa bao giờ biến mất, cúi đầu nhìn cô cũng mỉm cười, nghe cô kể chuyện cũng mỉm cười, nâng tay chỉnh lại mái tóc của cô, bởi vì gió thổi mà bay tán loạn cũng mỉm cười.

“Em gọi điện về nhà rồi à?” Anh vừa nói, đôi bàn tay vừa vén lọn tóc vương vào miệng cô ra đằng sau.

“Ừm, mẹ bảo hôm nay ngồi xe đông người lắm, ngày mai hãy trở về.” Cô trả lời, từ một quán ven đường cầm lên một đôi bông tai, nâng lên như một vật quý giá, “Anh xem này, có đẹp không?”

Một chú cá heo nho nhỏ, trên đôi mắt được khảm bằng thủy tinh lấp lánh, so với đôi mắt lấp lánh của cô thì cực kỳ xứng đôi.

“Ừm.” Trần Tư Tầm xoa đầu cô, “Xỏ lỗ tai chưa?”

“Không, không dám.” Nói đến xỏ lỗ tai, vẻ mặt của Lâm Nhất Nhiên hoàn toàn suy sụp, “Nhưng mà cái này cũng có thể làm thành cái kẹp, kẹp ở trên lỗ tai mà.”

“Em thích là tốt rồi.”

Trần Tư Tầm vuốt ve gò má cô, cười híp mắt nói, sau đó lại từ trong túi lấy ra một chiếc hộp nho nhỏ.

“Ôi?”

Lâm Nhất Nhiên buông đôi bông tai xuống, có chút giật mình nhìn chiếc lắc tay màu bạc dưới ánh đèn sáng lấp lánh, “Cho em?”

“Ừm.”

Trần Tư Tầm nhẹ nhàng nâng bàn tay của cô gái nhỏ, lại cẩn thận vì cô mà đeo vào, sau đó anh ngẩng đầu nhẹ nhàng cười nói: “Chúc mừng sinh nhật vui vẻ.”

Lâm Nhất Nhiên giờ tay, chiếc vòng bạc đan xen mười tám viên kim cương sáng lấp lánh, “Nhưng còn chưa đến sinh nhật em mà?”

“Bởi vì hôm sinh nhật em không có ở nhà.” Trần Tư Tầm nhìn ánh mắt sáng rực của cô, nói: “Chúc mừng sinh nhật em trước.”

“A.cái này chắc là rất đắt tiền đúng không?” Lâm Nhất Nhiên hạ tay, có chút lo lắng nói.

“Đúng vậy, hai mươi vạn.” Trần Tư Tầm khoác tay lên vai cô, cười nói.

“A a a a, thật hay giả?”

“Giả!”

“.”

Lâm Nhất Nhiên trừng mắt nhìn anh rồi lại nhìn đến những viên kim cương vô cùng lóa mắt, trong lòng vẫn cảm thấy không yên, “Cái này, thật sự rất quý phải không?”

“Không đâu.” Trần Tư Tầm nắm tay cô, không chút để ý nói: “Hai mươi đồng thôi.”

“.” Lâm Nhất Nhiên dừng bước, ánh mắt quý dị nhìn anh, “Nói thật đi, nếu là hai mươi đồng thì em có thể yên tâm hơn một chút.”

“Hai mươi vạn cũng không có gì.” Trần Tư Tầm quay đầu lại, “Nếu hai mươi vạn mua được cả cuộc đời em thì cũng rất đáng giá.”

Lâm Nhất Nhiên ngẩng đầu, nhìn anh đang đứng, hai tay bỏ vào túi quần, cái bộ dáng này cứ hung hăng đập vào mắt cô.

“Nói gì vậy. . .” Lâm Nhất Nhiên hơi đỏ mặt, nghiêng đầu sang chỗ khác, che giấu cảm xúc của mình, lớn tiếng nói: “Nói giống như là thiếu nữ nhà lành đang bị lừa bán đi vậy.”

Trần Tư Tầm bật cười, ôm lấy cổ cô, một tay giơ lên, giả vờ hung dữ mở miệng: “Nói, em có nguyện ý bán mình cho anh hay không?”

“Không muốn không muốn!” Lâm Nhất Nhiên cười to, “Em mới không cần nhà.”

“Không cần?” Trần Tư Tầm nhú mày, “Thật sự không cần?”

“Ừm, hừ!” Lâm Nhất Nhiên đẩy anh ra, khoanh tay ôm trước ngực, vẻ mặt đắc ý, “Nhưng mà nếu có 9999 đóa hoa hồng, em còn có thể cân nhắc một chút.”

“9999 đóa?” Trần Tư Tầm ra vẻ kinh ngạc, “Vây hay là thôi đi, nhiều hoa hồng như vậy anh cũng có thể cưới được 999 người vợ rồi.” Nói xong còn giả bộ xoay người rồi đi.

“Này!” Lâm Nhất Nhiên không nghĩ tới anh sẽ không phối hợp với mình, lập tức nổi giận dậm dậm chân, “Trần Tư Tầm, anh dám?”

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Nghen mà chết

Trần Tư Tầm ở lại thành phố B với Lâm Nhất Nhiên một ngày, sau đó mang theo Lâm Nhất Nhiên trở về thành phố A.

Lúc đáp máy bay, Lâm Nhất Nhiên gần như là lệ nóng doanh trong.

Trần Tư Tầm nhìn bộ dáng nước mắt lưng tròng, không nhịn được gõ lên đầu cô, “Làm cái gì vậy?”

“Đừng là không đi ra ngoài thì thật sự không thể biết được nhà mình là tốt nhất.” Lâm Nhất Nhiên túm lấy bàn tay anh nói.

Kỳ nghỉ quốc khánh kéo dài ba ngày.

Lâm Nhất Nhiên ở nhà làm tổ đến một ngày rưỡi, đến buổi sáng ngày thứ ba thì lại không tình nguyện bị kéo ra khỏi ổ chăn, ôm bà nội mãi không chịu buông.

Ba mẹ Lâm cũng cảm thấy đau lòng, dù sao cũng là con gái do chính mình sinh ra, nói bỏ được là nói dối, nhưng không thể bởi vì không nỡ mà nghỉ học, trái lại bà nội của Lâm Nhất Nhiên lại hiểu đạo lý vô cùng, không ngừng khuyên Lâm Nhất Nhiên phải cố gắng học tập thật giỏi, đừng luôn suy nghĩ muốn về nhà, cố gắng chịu đựng qua một năm nay là tốt rồi. Lâm Nhất Nhiên vừa gật đầu vừa lau nước mắt, khiến cho trong lòng tất cả mọi người cũng cảm thấy ẽ ảm theo. Loay hoay đến gần trưa, suýt chút nữa thì trễ chuyến bay.

Không biết có phải tất cả những sinh viên học xa nhà đều như vậy hay không, khi ngồi trên xe lửa hoặc máy bay, nhìn ra ngoài cửa sổ thấy gò má của cha mẹ đã bắt đầu trở nên già nua, trong lòng lại dâng lên một cảm giác chua xót không nói thành lời.

Lâm mẹ kéo tay Lâm Nhất Nhiên không ngừng dặn dò: “Nhiên Nhiên, ở bên ngoài có việc gì thì gọi điện thoại cho ba mẹ, đừng tiếc tiền, cái gì nên chi thì phải chi, không được để mình phải chịu uất ức, nghe lời nhé.”

“Vâng!”

Lâm Nhất Nhiên gật đầu, cố nén cho nước mắt không chảy xuống.

Quả thật là, bất luận bạn bao nhiêu tuổi, bất luận bạn ở trong mắt người khác mạnh mẽ biết bao nhiêu, thì ở trong lòng ba mẹ, bạn vĩnh viễn vẫn là một đứa trẻ cần được chăm sóc, một đứa trẻ chưa trưởng thành.

Thành phố B vẫn phồn hoa như cũ.

Lúc Lâm Nhất Nhiên mang theo túi xách trở về phòng ngủ trong ký túc xá của mình thì có chút kinh ngạc, vị trí của Lưu Thiển đã được thay thế thành một cô gái xinh đẹp khác.

“Xin chào!” Cô gái xinh đẹp nhìn thấy Lâm Nhất Nhiên đẩy cửa bước vào, nhiệt tình chào hỏi: “Cậu là người ở phòng này sao? Tớ là Hạng Doanh Doanh!”

“Xin chào xin chào” Lâm Nhất Nhiên đặt túi xách lên trên giường, cũng bày ra khuôn mặt mỉm cười, “Cậu là. . . .”

“À, tớ là người mới đến.” Hạng Doanh Doanh vội vàng giải thích nói: “Khoảng thời gian trước tớ bị bệnh, cho nên vẫn chưa tới báo danh, phòng ký túc xá của các cậu trống một người cho nên mới xếp Lưu Thiển vào, bây giờ thì tớ đã quay về rồi.”

“À. . . .” Lúc này Lâm Nhất Nhiên mới hiểu rõ, cô gật gật đầu, “Hoan nghênh hoan nghênh.”

“Cậu là Lâm Nhất Nhiên à? Tớ nghe nói cậu là bí thư chi bộ đoàn phải không? Về sau có chuyện gì thì nhớ cậu giúp đỡ nhé!”

Lâm Nhất Nhiên cười gượng hai tiếng, cảm thấy cô gái này tuy hôm khai giảng không có tham gia, nhưng hỏi thăm đây đó lại rõ ràng như vậy.

Đang nói chuyện thì Từ Tân Trúc và Trương Huy Huy cũng đã trở lại, Hạng Doanh Doanh lại lần nữa nhiệt tình tự giới thiệu, sau khi mọi người đều đã nhận thức lẫn nhau thì cùng kéo xuống căn tin ăn cơm.

“Lâm Nhất Nhiên, mấy ngày vừa rồi cậu thế nào?”

Trương Huy Huy một bên vừa xem thực đơn, một bên nói với Lâm Nhất Nhiên: “Thân thể đã cảm thấy tốt hơn chút nào chưa?”

“Ừm, tốt hơn rồi, tớ ăn sườn xào chua ngọt.”

“A, Lâm Nhất Nhiên, cái lắc tay của cậu đẹp thật nha.” Trương Huy Huy giữ chặt cổ tay của Lâm Nhất Nhiên, vô cùng hâm mộ, “Rất đẹp đó!”

“Ha ha.” Lâm Nhất Nhiên có chút đắc ý, cũng có chút xấu hổ, “Đúng vậy.”

“Thành thật khai báo, là ai tặng?” Trương Huy Huy cười có chút cợt nhả.

“Cậu đoán đi.” Lâm Nhất Nhiên rút tay về, để cho Trương Huy Huy tự đoán mò, quay đầu hỏi Từ Tân Trúc và Hạng Doanh Doanh vẫn còn đang gọi thức ăn, “Chúng ta ngồi ở đây nhé?”

“Đừng có đánh trống lảng!”

Trương Huy Huy đẩy đẩy cánh tay của Lâm Nhất Nhiên, “Nói mau, là ai tặng?”

“Cậu đoán xem?” Lâm Nhất Nhiên nháy mắt mấy cái với Trương Huy Huy.

“Chẳng lẽ. . . . là chồng cậu?” Trương Huy Huy dò hỏi.

“Ừm” Lâm Nhất Nhiên không phát âm rõ ràng.

“Thật sự là chồng cậu?”

“Ừm”

“Thật sự là chồng cậu sao?”

“Ừm”

“Cậu có bạn trai à?” Trương Huy Huy đột nhiên đứng thẳng người, háng giọng nói.

“Ồi!” Lâm Nhất Nhiên bị cô làm cho giật mình, ngẩng đầu lên thì lại trông thấy ánh mắt của tất cả mọi người trong căn tin đang nhìn về phía mình, vội vàng kéo Trương Huy Huy ngồi xuống, một tay che miệng cô, “Cậu nói nhỏ một chút!”

“Không phải là cậu có bạn trai chứ?” Trương Huy Huy kéo tay Lâm Nhất Nhiên, nhỏ giọng nói: “Cậu đã có bạn trai rồi sao?”

“Sao vậy?” Lâm Nhất Nhiên khó hiểu hỏi lại: “Tớ có bạn trai thì làm sao?”

“Không sao không sao.” Trương Huy Huy có chút ừ ừ phát phát tay, cầm muống mực hai thìa cơm, lại đột nhiên dừng lại hỏi: “Lâm Nhất Nhiên, cậu thật sự có bạn trai rồi?”

Lâm Nhất Nhiên có chút bất đắc dĩ, “Dạ, tớ thật sự đã có bạn trai rồi, thế nào?”

“Tiểu Huy là đang tiếc nuối, phiếu cơm cả tháng trời của cô ấy xem như là một đi không trở lại rồi.”

Từ Tân Trúc bưng cả mèn đi tới, nhéo nhéo má của Trương Huy Huy, “Cô ấy đã đáp ứng giúp đỡ Trần Thần theo đuổi cậu.”

“Trần Thần?” Lâm Nhất Nhiên không hiểu gì cả, hỏi “Trần Thần là ai?”

“Là nam sinh đang ngồi sau lưng cậu đấy.” Trương Huy Huy hữu khí vô lực mở miệng, “Cả ngày người ta đều để ý đến cậu.”

“À. . . à. . .” Lâm Nhất Nhiên suy nghĩ, “Tớ cũng có chút ấn tượng.”

“Tớ đã nói rồi mà, A Nhiên làm sao có thể còn chưa có bạn trai.” Từ Tân Trúc cười nói, “Lần này tiểu Huy tính sai một bước rồi.”

“Lâm Nhất Nhiên! Cậu đền một tháng cơm cho tớ.” Trương Huy Huy hung thần ác sát nói.

“Không được.” Lâm Nhất Nhiên không cho là đúng nói, “Cậu, cái đồ không có lương tâm này. Người ta đãi cậu một bữa KFC là cậu đi theo người ta luôn.”

“Tớ mới không phải như vậy!!!” Trương Huy Huy danh chính ngôn thuận nói: “Ít ra thì cũng phải là McDonald chứ!”

“.....”

Từ Tân Trúc cười sắp phun.

“Quả nhiên là không có lương tâm mà.” Hạng Doanh Doanh nhìn Trương Huy Huy từ trên xuống dưới, quay đầu nói với Lâm Nhất Nhiên: “A Nhiên, cái lắc tay này của cậu là XXXX hay sao? Rất mắc đó!”

“Không phải đâu.” Lâm Nhất Nhiên nhìn chiếc lắc tay tinh tế màu bạc, có chút bất an, “Chắc là không phải đâu.”

“A. . .” Hạng Doanh Doanh lại nói: “Ăn xong chúng ta đi đến giảng đường đi! Nghe nói tối nay có rất nhiều giáo sư nổi tiếng đến trường mình diễn thuyết, cơ hội rất hiếm đó.”

“Thật không?” Trương Huy Huy miệng nhai nhồm nhoàm, nói không rõ tiếng, “Giáo sư đến diễn thuyết? Không có hứng thú.”

“Cậu cũng không hứng thú với việc ăn uống sao?” Từ Tân Trúc cười cười nhìn cô, “Com sắp rớt ra rồi kìa.”

“Làm gì có?” Trương Huy Huy vội vàng đặt khay com xuống, “Không phải, thật ra thì tớ cảm thấy không cần thiết, chỉ cần nhìn thấy giáo sư là đã cảm thấy buồn ngủ rồi.”

“Tiểu Huy không đi thi thôi.” Hạng Doanh Doanh cũng không kiên trì, quay đầu hỏi: “Hai cậu cũng không có hứng thú sao?”

“Chắc là tớ đi được.” Lâm Nhất Nhiên đặt thìa xuống, “Thật ra thì cũng không hứng thú mấy, cậu thật sự thích học như vậy sao?”

“Không phải.” Hạng Doanh Doanh hơi đỏ mặt, buột chén xuống, “Tớ nói cho các cậu biết, đoàn giáo sư này là ở khắp nơi trên cả nước tập hợp lại, chỉ ở trường chúng ta có hai tuần thôi, cơ hội rất hiếm đấy, mà trong đó còn có một giáo sư rất rất rất đẹp trai nữa, thật sự là rất đẹp trai nha.”

“A. . . thì ra là vậy.” Từ Tân Trúc kéo dài giọng, hiểu rõ cười cười, “Thì ra là đi nhìn trai đẹp.”

“Không phải không phải, học tập là vấn đề trọng yếu, học tập là vấn đề trọng yếu.” Hạng Doanh Doanh vội vàng giải thích nói: “Chúng ta không phải chuyên khoa tiếng Anh, đến nghe người ta giảng bài một chút không tốt sao?”

“Muốn đi thi đi thôi, đừng biện hộ.” Trương Huy Huy phát phát tay, “Càng biện hộ càng lung tung.”

“Vậy rốt cuộc là các cậu có muốn đi hay không?” Hạng Doanh Doanh đỏ mặt hỏi.

“Đi, đi nhìn trai đẹp.” Trương Huy Huy lau miệng hỏi: “Đi chưa?”

Tám giờ tối, ở trong giảng đường rất đông người.

“Nhiều người thật.” Lâm Nhất Nhiên đứng trước cửa rầu rĩ, “Hay là tớ trở về nhé?”

“Đừng nha, đã đến đây rồi còn về cái gì?” Hạng Doanh Doanh vội vàng kéo Lâm Nhất Nhiên, “Đến đây đi đến ngắm trai đẹp.”

Lâm Nhất Nhiên nghiêng đầu, “Không ngắm, người đàn ông của tớ cũng rất đẹp trai, mấy trai đẹp khác nhìn thật là chướng mắt.”

“Ngừng, cậu trở về lời bạn trai đến đây để tớ nhìn xem rốt cuộc là đẹp trai như thế nào?” Hạng Doanh Doanh một bên kéo tay Lâm Nhất Nhiên đi vào trong, một bên trêu chọc, “Như thế nào?”

“Được thôi.” Lâm Nhất Nhiên cũng theo cô tán dóc, “Không thành vấn đề.”

“Được rồi, ngồi đây đi.” Hạng Doanh Doanh tìm một chỗ ngồi thích hợp, quay đầu lại nhìn ba người bọn họ mở miệng: “Tớ nói cho các cậu biết. . . , anh trai tớ và anh ấy là bạn học, nghe nói anh ấy rất lợi hại, sau khi đi học ở nước ngoài thì trở về trường trung học trọng điểm của thành phố A làm giáo viên chủ nhiệm đấy.”

“Ồi chào?” Từ Tân Trúc tiếp lời nói: “A Nhiên, cậu cũng đến từ thành phố A kìa?”

“Ừ. . . đúng vậy.” Lâm Nhất Nhiên nhìn điện thoại di động cả ngày vẫn chưa nhận được tin nhắn nào, có chút chậm chạp gật đầu.

“Ồi? Sao lại khéo như vậy?” Hạng Doanh Doanh kinh ngạc mở to mắt, “Vậy cậu đã từng nghe qua tên của giáo sư đó chưa? Tớ nói cho cậu biết, nhờ anh trai mà tớ đã được gặp qua anh ấy một lần, thật sự là vô cùng đẹp trai, đáng người lại cực kỳ tốt, ời mê chết tớ rồi.”

“Ồi, coi chừng lại thần hồn điên đảo đấy.” Từ Tân Trúc nói đùa với Hạng Doanh Doanh: “Không phải người đó thì không lấy chồng đúng không?”

Ba người đều nở nụ cười, Hạng Doanh Doanh đỏ mặt nói “Đáng ghét”, Lâm Nhất Nhiên ngồi ở một bên cười gượng, “Vậy, cậu nói người kia rốt cuộc tên là gì?”

“A. . .tớ quên nói. . .” Hạng Doanh Doanh vội vàng nói: “Nói cho các cậu biết, anh ấy tên là. . . .”

“Xin chào mọi người!”

Hạng Doanh Doanh còn chưa nói xong, đèn trên giảng đường đã phát sáng, mọi người đều quay đầu lại nhìn về phía người nọ.

Chỉ thấy người đó mặc một chiếc áo somi màu đen, quần tây, mang thêm một gọng kính, mái tóc đen trên trán rũ xuống, trên khuôn mặt mang theo một nụ cười mê người khiến cho toàn bộ nữ sinh bên dưới hét chói tai.

“Anh ấy. . . .” Lâm Nhất Nhiên kinh ngạc không nói thành lời, đôi tay gắt gao nắm chặt điện thoại.

“Chính là anh ấy chính là anh ấy!!!!”

Rất dễ để nhận thấy, Hạng Doanh Doanh đã rơi vào trạng thái phấn khích, gắt gao túm chặt tay Lâm Nhất Nhiên, “Chính là anh ấy, chính là anh ấy. Anh ấy tên là Trần Tư Tầm!!!”

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Lại tiếp tục ghen mà chết

Buổi tọa đàm kéo dài hai tiếng, Trần Tư Tầm đã trở nên nổi tiếng khắp trường đại học.

“Ôi chào ôi, các cậu nói xem, anh ấy bao nhiêu tuổi?” Trương Huy Huy vừa bước vào cửa ký túc xá đã quay đầu hỏi, “Tớ đoán anh ấy cỡ khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu ấy.”

“Hai mươi tám” Lâm Nhất Nhiên mở điện thoại, theo bản năng trả lời.

“A?” Từ Tân Trúc và Hạng Doanh Doanh đồng thời quay đầu lại, “Sao cậu biết?”

“A?” Bàn tay của Lâm Nhất Nhiên cứng đờ, cô ngẩng đầu cười cười, “Tớ đoán, tớ đoán thôi.”

“Aizz. . .” Hạng Doanh Doanh ném túi xách lên giường, “A Nhiên, cậu và anh ấy cùng một trường học đúng không?”

“Cái gì mà cùng một trường học? Nghe cứ như là bạn học của nhau vậy.” Trương Huy Huy ngắt lời nói, “Lâm Nhất Nhiên, Trần Tư Tầm là thầy giáo ở trường trung học của cậu phải không?”

“Ừ, đúng vậy.”

“Ôi trời, vậy cậu có từng gặp qua anh ấy không?” Từ Tân Trúc hỏi.

“Có gặp qua.” Lâm Nhất Nhiên có chút bất đắc dĩ nhìn thoáng qua bộ dạng hưng phấn của Hạng Doanh Doanh, Từ Tân Trúc và Trương Huy Huy, không khỏi cảm thán, thì ra trai đẹp lại có mị lực lớn như vậy, có thể làm cho một người bình thường vẫn luôn ngày ngó, một người thì luôn bình tĩnh, bây giờ lại trở nên điên cuồng như thế.

“Vậy anh ấy có bạn gái chưa?”

“Có rồi!”

“Ôi trời?” Mọi người đem ánh mắt nghi hoặc phóng tới trên người Hạng Doanh Doanh vừa mới mở miệng, Lâm Nhất Nhiên lại càng ghen hòng, “Làm sao cậu biết?”

“Anh tớ nói!” Hạng Doanh Doanh ngồi trên giường cầm điện thoại quơ tới quơ lui, “Mấy tháng trước anh tớ tụ tập với bạn bè cũ, anh ấy có dẫn theo một cô học trò, nghe nói cô ta chính là bạn gái của anh ấy.”

Khóe miệng Lâm Nhất Nhiên có chút run rẩy, chuyện gì đây, thì ra là cái bữa cơm đồng người lần trước sao?

“A? Không thể nào?” Trương Huy Huy kinh ngạc kêu lên: “Thầy trò yêu nhau sao?”

“Thì sao? Cậu không thể chấp nhận được à?” Lâm Nhất Nhiên dò hỏi.

“Không!” Trương Huy Huy lộ ra vẻ mặt khát khao, “Quá lãng mạn a!”

“.....” Không thể dùng ngôn ngữ của người bình thường để cân nhắc tới tư tưởng của nha đầu này rồi.

“Không biết bạn gái của anh ấy là người như thế nào a.....” Từ Tân Trúc cảm thán: “Chắc phải tài giỏi lắm mới có thể câu được một người đàn ông chất lượng tốt như vậy!”

“Đúng vậy đúng vậy a!” Trương Huy Huy cũng gật đầu theo, “Tớ thật ngưỡng mộ cô ấy!”

“Khụ khụ.” Lâm Nhất Nhiên nắm chặt hai tay, vẻ mặt trịnh trọng nói, “Tớ muốn nói là... bạn gái của anh ấy đang đứng trước mặt các cậu.”

.....

“Này này này, về mặt của các cậu như vậy là sao?”

Trên trán của Lâm Nhất Nhiên xuất hiện ba vạch đen, cô chỉ cảm thấy hiện giờ trên đầu mình đang có một đàn quạ bay qua, “Đem mấy cái về mặt đó thu lại nha a a a !!!”

“A Nhiên, tớ hiểu được tâm tình của cậu!” Hạng Doanh Doanh từ trên giường đứng dậy, giống như một người anh trai tốt đối với em gái, cô ôm cổ Lâm Nhất Nhiên, vẻ mặt nặng nề nói: “Những người phụ nữ ưu tú như tớ đây cũng bị Trần Tư Tầm mê hoặc đến thần hồn điên đảo, huống chi là cậu! Nhưng A Nhiên à, cậu là không thể nào! Cậu hãy chấp nhận sự thật đi!”

“.....” Lâm Nhất Nhiên nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Hạng Doanh Doanh, cực kỳ nghiêm túc mở miệng: “Cậu không tin tớ?”

“Cậu hỏi các cô ấy xem?”

“Ừm?”

“Không tin.....” Phía sau Hạng Doanh Doanh, Trương Huy Huy và Từ Tân Trúc đồng thời lắc đầu.

“.....” Lâm Nhất Nhiên có chút chậm chạp đẩy Hạng Doanh Doanh ra, cầm lấy điện thoại trên bàn, “Vây để tớ gọi điện thoại cho Trần Tư Tầm.”

“Xong rồi.....” Phía sau Lâm Nhất Nhiên, Trương Huy Huy lắc đầu, giọng nói đầy vẻ thương tiếc: “Mị lực của Trần Tư Tầm đã hoàn toàn khiến cho A Nhiên tinh thần rối loạn rồi.”

“Đúng vậy..... A Nhiên, cậu không phải đã có bạn trai rồi sao? Đừng mơ tưởng đến Trần Tư Tầm nữa!”

“Bạn trai tớ là Trần Tư Tầm a a a a a a a a a a!!!!” Lâm Nhất Nhiên nắm điện thoại, trên trán nổi đầy gân xanh, “Tại sao các cậu lại không tin tớ a a a a a a a!!!!”

“A Nhiên, không phải là tại tớ không tin cậu, nhưng mà cậu nói như vậy.....quả là không thể nào khiến cho người khác tin được.” Từ Tân Trúc làm bộ dáng “Chỉ gái tâm lý”, dịu dàng nói: “A Nhiên, tớ thấy bạn trai của cậu đối với cậu cũng không tệ lắm, lại còn mua cho cậu lắc tay như vậy, cậu đừng mơ tưởng đến Trần Tư Tầm, đừng làm chuyện có lỗi với người ta!”

“Tớ thật sự.....” Lâm Nhất Nhiên giơ tay lên rồi lại hạ xuống, cắn cắn môi không biết phải nói gì, chỉ cảm thấy nước mắt mình sắp trào ra rồi.

“Đừng khóc đừng khóc.” Từ Tân Trúc thấy thế, vội vàng tiến lên ôm bả vai của Lâm Nhất Nhiên nói: “Đừng khóc a.....không có chuyện gì không có chuyện gì, nếu cậu thật sự thích Trần Tư Tầm như vậy thì chúng ta cùng đến đó theo đuổi anh ấy nhé!” (sao Từ Tân Trúc ko nhớ lúc ở bv zai Tầm gọi dt, LNN kêu tên anh í nhì =.=)

“Đúng vậy đúng vậy a.” Hạng Doanh Doanh cũng nói tiếp, “Chúng ta cùng theo đuổi anh ấy, không chỉ một mình A Nhiên theo đuổi nha! Cậu chờ tớ, để tớ gọi điện thoại cho anh trai hỏi một chút xem bạn gái của Trần Tư Tầm là ai, người như thế nào, học ở đâu! Có bạn gái thì làm sao, cho dù đã kết hôn thì vẫn có thể ly hôn được mà!”

“Cậu...cậu.....” Lâm Nhất Nhiên nghe Hạng Doanh Doanh nói ra những lời lẽ hoang đường như vậy, cô chỉ cảm thấy nghẹn lời, run rẩy giơ tay lên, chớp chớp đôi mắt, cố nén nước mắt đang chực trào ra, “Các cậu thật sự không tin tớ?”

“Chúng tớ tin cậu!”

Rõ ràng là nói ra như vậy, nhưng mà trên khuôn mặt của ba người lại viết rõ rành rành: Không sai, chúng tôi không tin!

Lâm Nhất Nhiên cắn môi, cầm điện thoại chạy như điên ra ngoài.

Phía sau, Từ Tân Trúc kéo tay Hạng Doanh Doanh và Trương Huy Huy, cả ba đưa mắt nhìn nhau, “Chuyện này các cậu tin không?”

Trương Huy Huy thốt lên: “Đĩ nhiên là không rồi!”

Từ Tân Trúc nhìn Trương Huy Huy, sừng sốt một phen, “Chuyện này đúng là không thể nào!”

“Chẳng phải là như vậy sao?” Hạng Doanh Doanh buông tay, “Đi ngủ, đi ngủ thôi, cứ để cho cô ấy buồn bực đi.”

Bên ngoài phòng ngủ.

Lâm Nhất Nhiên cầm điện thoại, cố nén cổ họng của mình, tốc độ nói chuyện cực nhanh, vì thế giọng nói trở nên khàn khàn, “Sao anh lại đến đây? Sao anh lại đến mà không nói một tiếng với em? Em bị mọi người trong phòng khinh thường đấy, anh có biết không? Người ta cũng không tin anh là bạn trai của em anh có biết không? Tại sao anh lại như vậy? Đều là tại anh. . .”

Trong điện thoại vang lên tiếng cười trầm thấp, một giọng nói dễ nghe truyền đến, dường như đang có một bàn tay vô hình vuốt ve tâm trạng cáu gắt của Lâm Nhất Nhiên lúc này, “Sao vậy? Mọi người không tin sao?”

“Đúng vậy, các cô ấy không tin em!” Lâm Nhất Nhiên ngồi xuống bậc thang, hờn dỗi nói: “Tất cả mọi người đều không tin!”

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Làm sao em biết được?” Lâm Nhất Nhiên không tự chủ nói to: “Làm sao mà em biết được vì cái gì mà tất cả mọi người đều cảm thấy em không xứng với anh!”

“Vậy thì có liên quan gì?” Bên kia điện thoại, giọng nói của anh nhàn nhạt, mang theo vẻ không quan tâm, còn có chút ý cười, “Anh cảm thấy xứng đôi là tốt rồi, chúng ta yêu nhau cũng không phải là để cho các cô ấy xem mà!”

“Nhưng mà các cô ấy nói như vậy!” Nhớ tới vẻ mặt của Hạng Doanh Doanh khi đó, Lâm Nhất Nhiên cảm thấy trong lòng mình vẫn còn chút khó chịu.

“Chúng mục khuê khuê, ái tình nan vi.” (Nhiều người dễ ý, tình yêu sẽ bị làm khó.)

Giọng nói dễ nghe của anh từ xa xa truyền đến, Lâm Nhất Nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy anh vẫn như cũ mặc một chiếc áo somi màu đen, trên khuôn mặt vẫn luôn mang theo nụ cười đang đi về phía cô.

“Anh.” Lâm Nhất Nhiên sững sờ, lập tức kịp phản ứng, “Anh dừng lại, dừng lại, chờ em qua đó.”

“Ừm” Trần Tư Tầm dừng bước, “Sao vậy?”

“Nơi này quản chế rất nghiêm! Là ký túc xá của nữ sinh nha! Anh đã bị camera ghi hình rồi!” Lâm Nhất Nhiên chạy đến bên cạnh anh, thấp giọng nói.

Trần Tư Tầm hơi giật mình, rồi lại lập tức cười cười dang hai tay về phía cô.

Lâm Nhất Nhiên, anh đã đến rồi!

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: chúng ta lại thay đổi

Trần Tư Tầm ở lại trường đại học hai tuần, mỗi buổi tối tám giờ đều đến giảng đường diễn giảng, bởi vậy, những học sinh trong lúc rảnh rỗi không có việc gì làm sẽ chen lấn ngoài cửa kiểm chỗ ngồi, hiện tại, giảng đường ngày thường trống trải, bây giờ lại trở nên chật kín, tìm được một chỗ để ngồi đúng là ngàn vàng khó cầu.

Đương nhiên, đa số nữ sinh đến chỉ để tìm kiếm bóng dáng của Trần Tư Tầm.

Đa số là khái niệm như thế nào? 0,8 đến 90 sao?

Nghe nói, ngày đầu tiên Trần Tư Tầm đến đây, liền vinh danh đứng đầu bảng xếp hạng của những soái ca đẹp trai nhất trường, tuy anh không phải là sinh viên.

Nghe nói, mỗi ngày đều có vài nữ sinh đến gặp Trần Tư Tầm để ôm ấp một cuộc hẹn hò, tuy nhiên, mỗi lần bọn họ đều là không bệnh mà mất.

Nghe nói, có người đã từng điên cuồng hỏi thăm Trần Tư Tầm rốt cuộc đã có bạn gái hay chưa, mà bạn gái của anh rốt cuộc là thần thánh phương nào, ngay cả trong trường đều đã xuất hiện giải thưởng “Truy tìm bạn gái thần bí” rồi.

Nghe nói, tỷ lệ những cuộc chia tay ở trong trường đại học càng ngày càng tăng vọt rồi.

Được rồi, những điều này cũng chỉ là nghe nói mà thôi.

Nhưng điều duy nhất có thể khẳng định là Lâm Nhất Nhiên đang vô cùng buồn bực, cực kỳ buồn bực, rất rất buồn bực.

Kỳ thực, bạn trai của mình được hoan nghênh như vậy là một chuyện rất đáng để kiêu ngạo, nhưng cô không thể chịu nổi anh được hoan nghênh nhiều như vậy. Lâm Nhất Nhiên nhìn một đám nữ sinh như lang như hổ, bực bội đến ngứa ngáy cả răng.

Lúc trước ở trường trung học trong thành phố A, Trần Tư Tầm cũng rất được hoan nghênh, nhưng cũng không giống với tình trạng như bây giờ!!!

Trưa nay lúc đang ăn cơm, Trần Tư Tầm nhìn bộ dạng buồn bực chán nản của Lâm Nhất Nhiên, cười nói: “Nếu không anh đưa cho em một thanh đao, em cứ như vậy chém lên mặt anh vài đường cho hả giận nhé?”

“Được!” Lâm Nhất Nhiên sáng khoái gật đầu, “Cầm đến đây!”

Trần Tư Tầm nhìn vẻ mặt cô như vậy, thật sự là cảm thấy dở khóc dở cười.

Lâm Nhất Nhiên trừng mắt nhìn anh, dùng sức đâm đâm chén cơm.

Trần Tư Tầm thở dài, xoa xoa đầu cô, “Là do em không muốn để cho người khác biết mà.” Đã lâu không gặp nhau, muốn ăn chung một bữa cơm mà cũng phải chọn một nơi khác trong thành phố B.

“Đúng vậy, em không muốn!” Lâm Nhất Nhiên khều khều chiếc đũa trong tay, hờn dỗi nghiêng đầu sang chỗ khác, “Bây giờ các cô ấy cũng không tin anh là bạn trai của em, nếu nói ra thì không biết sau lưng em bọn họ sẽ nói những gì nữa.”

Trên thế giới này vẫn luôn có một số người, thứ mình muốn mà không chiếm được thì cũng sẽ không để cho người khác có được. Hơn nữa, khi cái “người khác” này lại là mình, một người bạn cùng phòng đã lâu ngày, sự cân bằng trong lòng họ sẽ bị mất thăng bằng một cách nghiêm trọng, bọn họ sẽ ở bên ngoài cười cười nói nói, nhưng ở bên trong thì lại âm thầm hắt nước bẩn vào mình.

Kỳ thực cái gọi là kẻ thù ác ý hãm hại, chỉ bởi vì bản thân mình có cái gì đó vượt trội hơn họ, nên họ sẽ đem những thứ này ra mà chửi rủa chỉ trích, để cho trong lòng họ cảm thấy cân bằng hơn một chút mà thôi.

“Vậy em định khi nào thì nói cho mọi người biết?” Trần Tư Tầm cũng buông đũa xuống, dịu dàng cười nói: “Vẫn không muốn nói cho bọn họ biết sao?”

“Không biết, nói sau đi.” Lâm Nhất Nhiên lau miệng, “Em đi toilet.”

Trần Tư Tầm cười cười gật đầu, “Đừng nóng giận, đi đi.” Nói xong, anh bung ly rượu đỏ trên bàn, từ từ uống.

Bên này Lâm Nhất Nhiên vừa rời đi, bên kia Hạng Doanh Doanh và bạn thân cùng bước vào nhà hàng.

Hạng Doanh Doanh thích Trần Tư Tầm nhiều đến mức nào? Nhiều đến nỗi chỉ cần liếc mắt trong đám đông thì cũng có thể nhận ra anh.

“Các cậu qua bên kia đi dạo trước đi, đợi lát nữa trở lại chúng ta sẽ ăn cơm.” Hạng Doanh Doanh cười nói với bạn mình, sau đó xoay người đi đến bàn của Trần Tư Tầm.

“Giáo sư, thật đúng lúc.” Một nữ sinh hai mươi tuổi xuất hiện chào hỏi, nở nụ cười thật xinh đẹp, trang điểm khéo léo, Hạng Doanh Doanh cười nói ríu rít, bộ dáng có vài phần giống như Bội Tường.

Trần Tư Tầm gật đầu, “Xin chào!” Ánh mắt lại nhìn về hành lang phía sau lưng của Hạng Doanh Doanh.

“Giáo sư đang dùng cơm một mình sao?” Hạng Doanh Doanh nhẹ nhàng liếc qua phía đối diện trống không, cười nói: “Hay là ăn cơm với bạn bè?”

Trần Tư Tầm hơi nhíu mày, nhưng vẫn giữ nụ cười lịch sự, mặt không đổi sắc dời đi đề tài: “Anh trai em gần đây khỏe không?”

“À! Anh còn nhớ em à?” Hạng Doanh Doanh không nghĩ tới anh vẫn còn nhớ rõ mình, hơi kích động nắm lấy tay của Trần Tư Tầm, “Anh vẫn còn nhớ em là em gái của Hạng Kính sao?”

Hạng Kính là bạn học của Trần Tư Tầm, đương nhiên là Trần Tư Tầm nhớ rõ, nhưng mà anh nhớ rõ cái người con gái đang cố để lộ ra dáng vẻ quyến rũ trước mặt mình này, chỉ bởi vì Lâm Nhất Nhiên đã nhắc đến mà thôi.

“Đương nhiên!” Trần Tư Tầm giả bộ cầm ly rượu trên bàn, lặng lẽ rút tay về.

Hạng Doanh Doanh ngồi thẳng vào vị trí đối diện với Trần Tư Tầm, “Anh vẫn còn nhớ rõ em! Em còn nghĩ anh thật sự đã quên rồi chứ! Nghe nói lần trước các anh tụ họp ở thành phố A phải không? Anh trai em vừa nghe thấy anh và Bội Tường cùng chị Thất Thất trở lại, lập tức mua vé máy bay đến thành phố A luôn! Thật ra em cũng nhớ chị Thất Thất, chỉ là không biết.”

Cô chẳng quan tâm tới điều gì, cứ bô bô nói một tràng, đột nhiên phát hiện ánh mắt của Trần Tư Tầm nhìn về phía sau, Hạng Doanh Doanh cũng quay đầu lại, chỉ thấy Lâm Nhất Nhiên đang đứng sau lưng mình há hốc mồm.

Hạng Doanh Doanh không chút hờn giận, chau mày lại.

Lâm Nhất Nhiên này, lúc đầu, Hạng Doanh Doanh cảm thấy cô ấy giống như một người ngu ngốc, không hiểu tại sao lại có thể đảm nhiệm chức bí thư

chỉ bộ đoàn, nghe nói lúc tranh cử cũng không đạt được toàn bộ số phiếu! Điều này làm cho Hạng Doanh Doanh từ đầu đã nhắm nhe đến vị trí này có chút mất hứng. Nhưng mà dù sao cũng là bạn cùng phòng nên mình cũng không tiện nói gì.

Ai ngờ sau này cô ấy lại dám nói Trần Tư Tầm là bạn trai của mình! Thật sự là khó tin! Chẳng lẽ năm cấp ba, Lâm Nhất Nhiên và người ta chung một trường học đã được coi như là thân mật sao? Vậy anh trai của mình và người ta chính là bạn học, chẳng phải chính mình còn thân thiết hơn? Lâm Nhất Nhiên cô đối với người ta vừa gặp đã yêu, lại còn ảo tưởng người ta là bạn trai của mình, còn ở trong ký túc xá nổi điên hét to nữa chứ?

Ý vào dáng người và dung mạo của mình so với Lâm Nhất Nhiên đều tốt hơn, Hạng Doanh Doanh theo bản năng không đem Lâm Nhất Nhiên để vào mắt. Giờ khắc này gặp được Lâm Nhất Nhiên, đương nhiên sẽ cho rằng bởi vì Lâm Nhất Nhiên đem lòng ái mộ, cho nên mới bám đuôi Trần Tư Tầm đến chỗ này.

Hạng Doanh Doanh nào biết, Lâm Nhất Nhiên thật sự là bạn gái của Trần Tư Tầm!

Lâm Nhất Nhiên biết Hạng Doanh Doanh thích Trần Tư Tầm, nhưng không nghĩ tới ở nơi này mà lại chạm mặt cô ta, lại thấy cô ta đang ngồi ở vị trí thuộc về mình, lập tức không kịp phản ứng, chết đứng ngay tại chỗ.

“A Nhiên, sao cậu lại ở đây?” Hạng Doanh Doanh đứng dậy, hơi kinh ngạc hỏi.

Tối ăn cơm nha. chẳng lẽ tối nhà hàng mua quần áo sao?

Lâm Nhất Nhiên có chút bất đắc dĩ, không biết tại sao cô ta lại hỏi như vậy, chỉ có thể ngây ngô cười: “Thật khéo, thật khéo!”

“Ừm, vừa khéo!” Hạng Doanh Doanh cũng cười nói, “Vị này chính là giáo sư Trần Tư Tầm lần trước đã giảng bài cho chúng ta, cái người mà cậu cực kỳ thích ấy!” Nửa câu sau, cô ta tận lực nhấn mạnh âm điệu, Hạng Doanh Doanh đưa mắt liếc trộm Trần Tư Tầm một cái, không biết anh đối với một cô gái bày tỏ rõ ràng với mình như vậy sẽ có phản ứng như thế nào.

Lâm Nhất Nhiên không biết tại sao Hạng Doanh Doanh lại nhấn mạnh cái từ cực kỳ thích, cô chỉ cảm thấy quần bách, “Giáo sư, xin chào!”

Trần Tư Tầm nhìn cô gãi gãi đầu, khuôn mặt đỏ bừng, nhìn mình gật đầu lại còn có vẻ vô cùng quần bách, trong ánh mắt không khỏi ánh lên nòng đậm ý cười, anh cảm thấy tâm tình của mình rất tốt, phối hợp diễn trò với cô, “Bạn học, xin chào!”

Chào em gái anh!

Lâm Nhất Nhiên nhìn vẻ mặt anh đang cười xấu xa, trong lòng hung tợn nằng một câu, sau đó xoay người lại bày ra khuôn mặt tươi cười, “Doanh Doanh, cậu ở lại dùng cơm, tớ đi trước nhé!”

“A? Đi bây giờ sao?” Hạng Doanh Doanh dĩ nhiên là mong Lâm Nhất Nhiên nhanh chóng rời đi, nhưng ở bên ngoài lại làm bộ khách khí, “Vậy, A Nhiên, cậu đi từ từ nhé!”

“A. . . .được, vậy hai người cứ từ từ dùng bữa!” Lâm Nhất Nhiên liếc nhìn Trần Tư Tầm, cố ý nhấn mạnh hai chữ “từ từ” một cách rõ ràng.

Tối nay có việc xiu nên edit hơi vội, m.ng đọc đỡ nha, mai moew fix sau T___T

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Em sẽ thay đổi

“Được.” Trần Tư Tầm nhìn Hạng Doanh Doanh, cười cười gật đầu, “Bạn học yên tâm, tôi và Hạng Doanh Doanh nhất định sẽ hưởng thụ thật tốt.”

Nữ sinh bị gọi tên mạnh mẽ quay đầu lại, cười đến vô cùng mừng rỡ, Lâm Nhất Nhiên trừng mắt nhìn Trần Tư Tầm, cắn cắn môi, sau đó dầm chân xoay người đi ra ngoài.

Hạng Doanh Doanh chống tay lên bàn bật cười, nụ cười có chút khinh miệt.

Tuy không biết Lâm Nhất Nhiên vì cái gì mà lại để lộ ra vẻ mặt như vậy, nhưng nhìn đến biểu hiện của Trần Tư Tầm, rõ ràng là anh đối với người con gái ra vẻ kiêu ngạo, đem lòng yêu thương nhưng nhớ mình quả thật không hề có hứng thú nha!

Nghĩ như vậy, Hạng Doanh Doanh bật cười, cô nghiêng đầu lại, “Trần.”

“Thật ngại quá!” Trần Tư Tầm đứng lên, cắt ngang lời nói của cô, “Tôi có việc, đi trước!”

“Nhưng mà.” Hạng Doanh Doanh có chút sững sờ, vội vàng mở miệng: “Anh.”

“Thứ lỗi cho tôi không tiếp chuyện được rồi!” Trần Tư Tầm cười với nữ sinh đến là dịu dàng, Hạng Doanh Doanh hơi ngẩn người, anh nhân cơ hội này xoay người đi ra ngoài.

Lâm Nhất Nhiên bước đi thật nhanh trên con đường dài.

“Đáng chết!!!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi nắm chặt cái điện thoại không hề có phản ứng, “Trần Tư Tầm, cái tên khốn kiếp này!”

“Đúng, anh khốn kiếp!”

Lâm Nhất Nhiên đột nhiên bị người khác ôm chầm lấy từ phía sau, bên tai còn vang lên tiếng cười trầm thấp: “Anh khốn kiếp, anh đáng chết!”

“Anh đúng là khốn kiếp!”

Lâm Nhất Nhiên cảm thấy bao nhiêu tức giận tích cốp ở trong lòng bấy lâu nay đều tuôn trào ra, cô xoay người lại muốn tránh khỏi cái ôm của anh, “Anh buông em ra!!!”

Cô túm lấy những ngón tay thon dài của người đàn ông, ra sức muốn gạt tay anh xuống, nhưng đầu gối rằng Trần Tư Tầm lại càng ôm chặt hơn, cầm tựa vào đỉnh đầu của cô, cất lên giọng nói vô lại: “Không cần dùng sức nữa, anh sẽ không buông tay!”

Lâm Nhất Nhiên cắn răng, “Trần Tư Tầm, anh là tên khốn kiếp!”

“Ừhm!” Trần Tư Tầm cười nói: “Khốn kiếp thì khốn kiếp nhưng cũng chỉ yêu một mình em!”

Lâm Nhất Nhiên quay đầu nhìn anh, không lên tiếng.

“Là tại em không muốn để cho người khác biết, anh mới cùng em diễn trò thôi mà.”

“Anh nói vậy nghĩa là em sai sao?” Lâm Nhất Nhiên đẩy mạnh Trần Tư Tầm, cau mày nói to: “Rõ ràng là anh và cô ấy.”

Trần Tư Tầm khoanh hai tay ôm trước ngực, mỉm cười nhìn cô gái nhỏ đang xù lông, xung quanh người đi đường tấp nập, đã có không ít người đưa mắt nhìn đến bóng dáng cao ngất của anh.

Lâm Nhất Nhiên có chút hoảng hốt, dường như đã rất lâu rồi, cô cũng chưa từng câu gắt với một người con trai nào như vậy.

Chỉ là trong lúc tức giận, Lâm Nhất Nhiên bỗng dưng nhớ lại lời nói của Lý Điền trước khi thi tốt nghiệp ngày đó.

Cậu nói, em có biết vì cái gì mà anh lại nói chia tay?

Cậu nói, bây giờ em đối với anh như vậy, sau này em cũng sẽ đối với anh ta như vậy thôi.

Cậu nói, anh sẽ chờ xem, đến khi nào em cũng sẽ đối với anh ta như vậy.

Lâm Nhất Nhiên đứng cách Trần Tư Tầm khoảng năm bước chân, cô ngẩng đầu nhìn anh.

Đáy mắt anh là một mảng ý cười trong vắt, không hề có một tia bất mãn, cũng không hề có một tia hờn giận, giống như là hoàn toàn không bị sự tức giận, cổ tính gây sự của cô ảnh hưởng.

Lâm Nhất Nhiên bắt giác buông lỏng đôi bàn tay đang nắm chặt giữa không trung.

“Sao vậy?” Dường như là có thể cảm nhận được cảm xúc của cô dần thay đổi, Trần Tư Tầm hơi thu lại ý cười, có chút lo lắng nhìn cô gái đứng cách mình không xa, “Đừng tức giận, vừa rồi anh chỉ chọc em chút thôi, ngoan, đừng giận nữa nhé!” Nói xong anh liền vươn tới nắm lấy bàn tay cô.

Lâm Nhất Nhiên nhìn vòng tay anh đang ôm lấy mình, cô bỗng thấy sống mũi cay cay.

“Không có gì, em không tức giận.” Lâm Nhất Nhiên chớp chớp mắt, thanh âm mềm mại mang theo một chút giọng mũi, cô nhắm mắt lại rồi tiến lên hai bước, vòng tay ôm lấy anh, vùi đầu vào trong ngực anh, “Em sai rồi, em xin lỗi!”

Cô hít vào thật sâu, nghe trên người anh là hương vị rất dễ chịu, Lâm Nhất Nhiên cảm thấy nước mắt mình dường như sắp rơi xuống, đột nhiên cô lại nhớ đến dáng vẻ của mình khi to tiếng trách mắng Lý Điền ngày trước.

Cậu thiếu niên kia chỉ đứng im tại chỗ, khẽ cúi đầu, trông dáng vẻ vô cùng cô đơn, trong gương phản chiếu hình ảnh của một thiếu nữ sắp không thể kiên nhẫn, còn có nỗi thất vọng thật sâu trong đáy mắt của cậu nam sinh và đôi bàn tay đang nắm chặt.

Thật xin lỗi, thật xin lỗi.

Kỳ thực, từ rất lâu trước đó, tôi đã biết tính tình của mình rất hay tùy hứng, lại còn cố ý gây sự, nhưng bởi vì rất nhiều lý do mà tôi không thể hiểu được, khiến cho tôi cảm thấy những lần tùy hứng và câu gắt đó là một lẽ đương nhiên mình phải làm, tôi đã đem tất cả trách nhiệm đổ lên trên người cậu, tôi giả

vờ tất cả mọi sai lầm đều là từ cậu.

Rất nhiều, rất nhiều chuyện, đều là tôi đã sai.

Thật sự xin lỗi!

Nếu sự tùy hứng của cô, sự bông bột, cáu gắt của cô khiến cho cô đã từng mất đi cậu ấy, vậy có phải nếu cô cứ tiếp tục như thế này, rồi sẽ có một ngày, sớm muộn gì cô cũng mất đi anh?

Lâm Nhất Nhiên ôm lấy Trần Tư Tầm thật chặt, hít sâu một hơi, dè dặt lên tiếng: “Trần Tư Tầm, em sẽ trưởng thành, em sẽ cố gắng trở nên tốt hơn, vì vậy.”

Vì vậy xin anh hãy tha thứ cho cái sự tùy hứng nho nhỏ này, xin anh đừng mất đi lòng kiên nhẫn, xin anh hãy chờ em lớn lên, được không?

Còn nhớ hồi trung học, cô hay cùng Đường Cẩm nằm ở trên bàn, mỗi người đeo một bên tai phone nghe nhạc, Đường Cẩm thích nhất là những bài tình ca của Lương Tĩnh Như, cô ấy luôn nói là giọng hát ấm áp của Lương Tĩnh Như và lời ca day dứt có thể đâm sâu đến tận đáy lòng mềm yếu của người nghe.

Lúc đó, Lâm Nhất Nhiên vẫn chưa hiểu rõ, chỉ đơn giản cùng Đường Cẩm nghe đi nghe lại, giọng hát nhẹ nhàng của Lương Tĩnh Như từ trong tai phone truyền đến, cô hát: Nếu như sự buồn bình của em, vô tình khiến anh bị tổn thương, anh có thể nhẹ nhàng nhắc nhở em hay không? . . . Tuy trái tim em cảm thấy lo sợ, nhưng em càng lo sợ sẽ mất anh hơn. . . .

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Thay đổi a thay đổi

Sau khi trở về ký túc xá, Hạng Doanh Doanh nhìn thấy hai mắt của Lâm Nhất Nhiên đỏ ngầu, cho rằng, cô nhìn thấy mình và Trần Tư Tầm thân mật mà đau khổ, trong lòng không khỏi có chút đắc ý, lại hỏi qua loa hai câu sau đó liền gọi mấy chị em tốt của mình đi ăn cơm.

Lâm Nhất Nhiên khóc suốt buổi trưa nên cũng chẳng còn sức lực để so đo với Hạng Doanh Doanh, chỉ liếc mắt nhìn cô ta một cái, sau đó nằm phịch xuống giường ngủ thiếp đi, lúc thức dậy cũng đã hơn tám giờ tối.

Đền trong ký túc xá tắt hết, Lâm Nhất Nhiên gọi hai câu, không có ai trả lời, cô lấy điện thoại ra nhìn, thấy có hai cuộc gọi nhờ của Trần Tư Tầm, nghĩ bụng chắc là anh gọi mình đi ăn cơm. Cô nằm trên giường một hồi, sờ sờ bụng mình, cảm thấy hơi đói, thế là lại gọi cho Trần Tư Tầm bảo anh dẫn đi ăn, sau khi nói chuyện điện thoại xong, Lâm Nhất Nhiên xuống giường thay quần áo.

“Oa, A Nhiên, cậu dậy rồi à?”

Đèn bị mở lên, Từ Tân Trúc đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Lâm Nhất Nhiên đang ngồi ở trên giường mặc một chiếc áo cộc tay, “Cậu ngủ cả một buổi trưa, bây giờ đói bụng rồi đúng không? Tớ còn chút đồ ăn vặt này, cậu ăn lót dạ đỡ đi, bây giờ cần tin hết cơm rồi.”

“A. . . không sao, tớ đi ra ngoài ăn.” Lâm Nhất Nhiên vừa mặc quần áo vừa nói.

“Một mình cậu đi sao? Tớ còn có chút việc, hay để tớ gọi tiểu Huy về đi với cậu nhé?” Từ Tân Trúc hơi lo lắng, cô vẫn không quên lần trước đi chơi, Lâm Nhất Nhiên suýt nữa thì lạc đường.

“À, không sao đâu.” Lâm Nhất Nhiên soi gương chải đầu, có chút mơ hồ nói: “Tớ đi với bạn, không sao đâu.”

“Cái gì?” Từ Tân Trúc không nghe rõ Lâm Nhất Nhiên đang nói gì, định hỏi cô đi ra ngoài với ai, Lâm Nhất Nhiên đột nhiên cầm túi xách trên giường, “Được rồi, tớ đi đây!”

“Ồi. . . .” Từ Tân Trúc nhìn cô hấp tấp chạy ra ngoài, lẩm bẩm nói: “Hẹn ra ngoài với ai mà lại gấp gấp như vậy chứ?”

Hôm nay Trần Tư Tầm không có buổi tọa đàm ở giảng đường, nên bây giờ anh cũng có thời gian dẫn cô đi ăn cơm.

Người đàn ông mặc một chiếc áo màu bạc cùng với một chiếc quần jeans, bên phải đeo một cái túi Nike rất lớn, toàn thân đều là dáng vẻ nam sinh, nhưng dưới màn đêm, bóng dáng của anh lại trở nên cao ngất, nếu trên người anh không toát ra cảm giác chín chắn trầm ổn thì đứng từ xa nhìn lại, so với một nam sinh hai mươi tuổi có khác gì nhau.

“Thì ra là đi ra ngoài với bạn trai nha.” bên trong, Từ Tân Trúc ghé vào cửa sổ nhìn bóng dáng của một người đang đứng ở ngoài cổng ký túc xá,

“Nhìn như vậy chắc là rất đẹp trai.”

Từ Tân Trúc không nhìn thấy rõ Trần Tư Tầm, nhưng Hạng Doanh Doanh từ bên ngoài ký túc xá lại có thể nhìn thấy rõ ràng.

“Giáo sư Trần?” giống như Hạng Doanh Doanh, một nữ sinh ở phòng sát vách ký túc xá cũng lộ ra vẻ mặt vui mừng, “Giáo sư Trần!”

“Xin chào!” Trần Tư Tầm nhìn nữ sinh vừa hét chói tai, lịch sự cười nhạt một cái.

“Sao giáo sư lại ở đây?” Nữ sinh phòng sát vách có chút kinh ngạc, “Anh đang chờ ai à?”

“Ừ.” Trần Tư Tầm từ chối cho ý kiến đáp lời, đoán chắc Lâm Nhất Nhiên cũng gần xuống đến nơi, anh biết cô không muốn ai biết quan hệ của hai người, liền nói với Hạng Doanh Doanh: “Hai người mau về phòng đi, đã muộn rồi, đi cẩn thận một chút!”

“Vâng, anh Tư Tầm!” Hạng Doanh Doanh hạnh phúc ngọt ngào đáp. (ko biết xấu hổ =]])

Nữ sinh phòng sát vách liếc mắt nhìn Hạng Doanh Doanh một cái, lại nói với Trần Tư Tầm: “VẬY, tụi em về trước, hẹn gặp lại, giáo sư Trần!” Nói xong lại kéo tay của Hạng Doanh Doanh lôi đi.

“Này này, cậu với anh ấy là quan hệ như thế nào?” Mới vừa đi được hai bước, nữ sinh phòng sát vách không nhịn được hỏi: “Anh ấy còn nói cậu đi cẩn thận một chút?”

“Ai da, kỳ thực cũng không có quan hệ gì!” Hạng Doanh Doanh ra vẻ không quan tâm, “Là bạn học với anh trai tớ, chúng tớ cùng chơi với nhau thôi.”

“A? Thì ra là hai người đã sớm quen biết!” Nữ sinh phòng sát vách hét chói tai, “Thì ra là hai người đã sớm quen biết, còn kêu là anh Tư Tầm nữa!”

“Cậu nhỏ giọng một chút!!!” Hạng Doanh Doanh vội vàng che miệng cô, nhủ thầm nói: “Nói nhỏ chút! Để cho mấy nữ sinh điên cuồng kia nghe thấy thì làm sao bây giờ?”

Cái gọi là nữ sinh điên cuồng theo đuổi Trần Tư Tầm, nữ sinh phòng sát vách dĩ nhiên hiểu rõ, vội vàng gật đầu, “Biết rồi biết rồi! Vậy quan hệ của cậu và Trần Tư Tầm chắc là tốt lắm nhì? Anh ấy có gọi cậu là em gái Doanh Doanh không?”

“Không có a~” Hạng Doanh Doanh bật cười, khó xử nói: “Thật sự không có.”

“Không có sao~” Nữ sinh phòng sát vách nhẹ nhàng nói: “Thật sự không có sao? Em gái Doanh Doanh~” Hạng Doanh Doanh bị bộ dáng trêu chọc của nữ sinh kia khiến cho bật cười, giờ tay đánh cô ta một cái.

“Đáng ghét nha, em gái Doanh Doanh~” nữ sinh phòng sát vách cười cười nói, Hạng Doanh Doanh không nhịn được cũng cười theo, đang chạy chậm đi ra ngoài thì lại đụng phải người khác.

“Ui da!” Hạng Doanh Doanh bị đụng phải lui về phía sau hai bước, ôm bả vai nói: “Có mất hay không vậy?”

“Sorry sorry!” Người nọ ôm trán xin lỗi, “Ôi? Doanh Doanh!”

Hạng Doanh Doanh ngẩng đầu, “Lâm Nhất Nhiên?”

“A!” Lâm Nhất Nhiên xoa xoa trán, “Tớ ra ngoài ăn cơm.”

“A. . . vậy cậu đi chậm một chút!” Hạng Doanh Doanh tuy đau bả vai nhưng lại không muốn trở mặt với Lâm Nhất Nhiên, “Đau chết tớ rồi!”

“Thực xin lỗi, tại vì có người chờ tớ cho nên tớ chạy hơi vội!” Lâm Nhất Nhiên bước tới xoa xoa bả vai của Hạng Doanh Doanh, “Thật xin lỗi thật xin lỗi!”

“Có người chờ cậu?” Hạng Doanh Doanh nhìn Lâm Nhất Nhiên từ trên xuống dưới, hoài nghi hỏi: “Ai chờ cậu?”

“Bạn thôi!” Lâm Nhất Nhiên trả lời một cách mơ hồ, “Không nói nữa, tớ đi trước đây!”

“Có người chờ cô ấy?” Nữ sinh phòng sát vách có chút buồn bực nói: “Không lẽ là Trần Tư Tầm?”

“Không có khả năng!” Hạng Doanh Doanh phủ nhận chắc như đinh đóng cột, không muốn suy nghĩ thêm nữa, “Được rồi, chúng ta lên lầu thôi!”

Trên lầu, Từ Tân Trúc đang vừa xem tivi vừa cắn quả táo, chỉ nghe “Bang” một tiếng, cửa bị đá văng ra, Hạng Doanh Doanh xách theo túi lớn túi nhỏ, “Tân Trúc, nhanh lên, đến giúp tớ một tay!”

“Cậu làm gì vậy?” Từ Tân Trúc vội vàng từ trên giường bò xuống, “Mua nhiều đồ như vậy, cậu chuyển nhà à?”

“Đây toàn là hàng giảm giá đấy.” Hạng Doanh Doanh thở dài một tiếng, đem túi đồ ném trên mặt đất, xoa xoa bả vai, “Mệt quá, mệt chết mất!”

“Cậu xem cậu đi, xách nhiều thứ như vậy có thể không mệt sao?”

“Ừ!” Hạng Doanh Doanh cầm ly nước lên uống một ngụm, chợt nhìn sang giường ngủ của Lâm Nhất Nhiên, giả vờ như vô tình hỏi: “A Nhiên đâu?”

“A. . . cô ấy ra ngoài ăn cơm rồi!”

“Đi một mình à? Nguy hiểm lắm!”

“Không phải đi một mình!” Từ Tân Trúc tiếp tục gặm quả táo, “Đi với bạn, mà chắc là bạn trai rồi, tớ cũng không rõ!”

Bạn trai?!

Hạng Doanh Doanh sùng sốt một phen, vội vàng chạy đến ban công, Từ Tân Trúc khó hiểu nhìn cô, cũng đi theo ra ban công, “Sao vậy?”

“A. . . không có gì, vừa nãy trở về, tớ thấy ngoài cổng có một anh chàng rất đẹp trai, không biết có phải là bạn trai cô ấy không?” Hạng Doanh Doanh mơ hồ nói không rõ ràng.

“A. . . cậu nói là người con trai đứng bên ngoài cổng ký túc xá phải không? Có phải anh ta mặc quần jeans, vai đeo một cái túi lớn?” Từ Tân Trúc miêu tả.

Hạng Doanh Doanh nghĩ đến trang phục của Trần Tư Tầm vừa rồi, gật gật đầu, “Đúng vậy đúng vậy!”

“Đúng rồi! Tớ nhìn theo A Nhiên đi xuống, sau đó là gặp người con trai đó mà.”

“Cậu nói, Lâm Nhất Nhiên xuống gặp người đó?” Hạng Doanh Doanh kinh hãi, nuốt chút nữa làm rơi ly nước, “Chính mắt cậu nhìn thấy?”

“Đúng vậy, có chuyện gì thế?” Từ Tân Trúc khó hiểu nói: “Chính mắt tớ nhìn thấy mà!”

“A. . . không có gì.” Hạng Doanh Doanh miễn cưỡng cười cười, “Tớ đi ra ngoài một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Cái gọi là giật tít

Lâm Nhất Nhiên và Trần Tư Tầm đi lang thang ở chợ đêm.

“Không phải em nói muốn đi ăn cơm sao?” Tay của Trần Tư Tầm bị Lâm Nhất Nhiên lôi kéo lắc qua lắc lại, “Sao lại đến đây?”

“Bởi vì đột nhiên chẳng muốn ăn nữa.” Lâm Nhất Nhiên chép chép miệng, “Vẫn là chưa quen khẩu vị.”

“Ừhm. . . . muốn ăn món cá của mẹ làm rồi. . . .” Nói đến đây, Lâm Nhất Nhiên dừng bước, cảm xúc trong lòng hơi trùng xuống.

Trần Tư Tầm khoác tay lên bả vai cô, “Đi, chúng ta đi mua cá!”

“A? Mua cá sao?”

“Về nhà làm cá ăn!”

“Cái gì? Cậu nói Lâm Nhất Nhiên ở ký túc xá kia.”

“Xuyt! Cậu nhỏ giọng một chút!” Hạng Doanh Doanh che miệng nữ sinh, “Muốn chết à? Nhỏ giọng một chút!”

“Ừm.Ừm. Biết rồi!” Nữ sinh nhẹ nhàng gạt bàn tay ra khỏi miệng mình, “Cậu nói xem, cái người vừa va phải cậu lúc nãy, có phải là ra ngoài gặp Trần Tư Tầm hay không?”

“Ừ!” Hạng Doanh Doanh tức giận hạ cánh tay, hung ác nói: “Ban đầu, lúc vừa mới chuyển vào phòng đó, tớ đã cảm thấy cô ta có rất nhiều tâm tư, cậu biết không, ngày đó Trần Tư Tầm tới trường chúng ta, cô ta cứ khẳng khẳng nói Trần Tư Tầm là bạn trai mình!”

“Gi cơ?” Nữ sinh phồng sát vách kéo dài âm điệu, “Không thể nào, đầu óc cô ta có bệnh hay không vậy?”

“Đúng vậy! Tớ biết Trần Tư Tầm cả thời gian dài như thế, cho dù anh ấy có bạn gái thì cũng phải là chị Bội Tường hoặc là chị Thất Thất chứ! Làm sao

có thể là cô ta?”

“Không lẽ bởi vì cô ta quá thích Trần Tư Tầm nên tẩu hỏa nhập ma rồi?”

“Cho nên tớ mới nói, cô ta rất có tâm tư!” Hạng Doanh Doanh kéo tay nữ sinh, “Cậu nghĩ xem, trường chúng ta biết bao nhiêu nữ sinh ôm ấp hình bóng anh ấy, làm sao chỉ là một Lâm Nhất Nhiên lại có thể ra ngoài ăn com với Trần Tư Tầm? Rõ ràng là cô ta dùng thủ đoạn gì thôi!”

“Ừm, nói có lý. . . .” Nữ sinh phòng sát vách gật đầu, “Ôi trời, vậy chẳng phải cậu đến hỏi Trần Tư Tầm thì được rồi sao?”

“Aizz, cậu ngốc thế? Nếu tớ đi hỏi anh ấy, anh ấy sẽ nghĩ tớ như thế nào?” Hạng Doanh Doanh không tình nguyện nói.

“A. . . đúng rồi, em gái Doanh Doanh của chúng ta muốn bảo trì hình tượng trước mặt anh Tư Tầm đúng không?”

“Ai da, tớ mới không phải nha!” Hạng Doanh Doanh khó xử cười cười, “Đừng nói đùa!”

“Mặt đỏ mặt đỏ~” Nữ sinh phòng sát vách trêu chọc, “Được rồi, cậu yên tâm đi, tớ nhất định sẽ không để cho cái cô Lâm Nhất Nhiên kia phá hỏng chuyện tốt của cậu và Trần Tư Tầm! Ừm, yên tâm đi!”

“Ồi, tớ không phải là có ý đó!” Hạng Doanh Doanh vội vàng giải thích, “Tớ sẽ giận cậu đấy, tớ không phải. . . .”

“Yên tâm yên tâm, tớ biết mà, tớ biết mà!” Nữ sinh chặn tay cô, vẻ mặt “Tôi hiểu rõ” nói: “Đi thôi, tớ về đây!”

“Cậu đừng đi a!” Hạng Doanh Doanh lại càng kéo tay của cô nữ sinh, liên tục giải thích: “Tớ thật sự không phải như cậu nghĩ, ôi, cậu đừng trở về nói lung tung nhé, tớ không phải. . . .”

“Aizz, biết rồi biết rồi!” Nữ sinh phòng sát vách có chút bất đắc dĩ, “Cậu về đi, tớ biết rồi, cậu yên tâm, yên tâm!”

“Tớ. . . .” Hạng Doanh Doanh còn muốn nói cái gì nhưng lại bị nữ sinh nhẹ nhàng vỗ vỗ tay, sau đó xoay người đi về.

Đôi khi càng che giấu, người khác lại càng khẳng định là mình đã hiểu rõ sự thật. Hạng Doanh Doanh ngẩng đầu, trên mặt là nụ cười đắc ý.

Lâm Nhất Nhiên chưa bao giờ biết, Trần Tư Tầm còn có một căn hộ ở thành phố B.

“Sao anh lại có nhiều nhà như vậy?” Lâm Nhất Nhiên tháo giày, đi chân trần đến phòng khách, “Đồ dùng vẫn còn rất mới!”

“Đừng đi chân không, qua đây đi dép vào.” Trần Tư Tầm lấy một đôi dép từ trong tủ đi đến chỗ cô.

“Em không muốn đi dép.” Lâm Nhất Nhiên không tình nguyện xỏ chân vào, cuối cùng còn quơ qua quơ lại.

“Sàn nhà lát đá cẩm thạch, rất lạnh!” Trần Tư Tầm xoa đầu cô, không dấu vết dòi đi đề tài, “Sao anh cảm thấy tóc em hình như dài ra thì phải?”

“Đúng nha!” Lâm Nhất Nhiên nhanh chóng túm một lọn tóc, gảy qua gảy lại, “Anh xem này, thật là dài hơn nhiều rồi.”

“Ừm, dài thật.” Tóc cô đã dài đến xương quai xanh, “Đường đi.” Nói xong, Trần Tư Tầm đem cá đi vào phòng bếp.

“Vậy anh thích tóc dài hay tóc ngắn?” Lâm Nhất Nhiên cũng đi theo vào phòng bếp, nhìn Trần Tư Tầm bắt đầu thuần thục nấu com.

“Em thích cái nào?” Anh hỏi lại.

“Em hỏi anh mà!” Lâm Nhất Nhiên nhăn mày, kéo dài giọng: “Em đang hỏi anh nhaaa!”

“Em thích cái nào thì anh thích cái đó.” Trần Tư Tầm cười cười, “Tất cả đều nghe em.”

“Em để tóc dài, được không?” Lâm Nhất Nhiên ôm lấy anh từ phía sau, tựa đầu vào lưng anh, “Em để tóc dài, sau đó uốn lọn lọn, như vậy trông sẽ không còn giống trẻ con nữa.”

“Được, được.” Trần Tư Tầm có chút bất đắc dĩ bật cười.

“Anh cười cái gì?” Dựa đầu vào lưng anh, cảm thấy cả người anh run lên, cô bất mãn ngẩng đầu, “Có gì mà buồn cười?”

“Cười em đáng yêu quá.” Trần Tư Tầm bỏ dao xuống, xoay người đem cô gái nhỏ ôm vào trong lòng mình, “Thật là đáng yêu nha!”

“Trời ơi, tay anh toàn là nước, đừng chạm vào em!” Lâm Nhất Nhiên có chút ghét bỏ đẩy tay Trần Tư Tầm ra, sau đó vòng tay ôm lấy eo anh, cọ cọ vào ngực anh, cô thỏa mãn thở dài một tiếng, “Ừm, thật là thoải mái!”

Trần Tư Tầm cũng ôm cô, “Ừm, vô cùng thoải mái!”

“À, đúng rồi, anh có ấn tượng gì với Hạng Doanh Doanh sao?”

Lâm Nhất Nhiên bỗng nhớ lại trưa nay gặp Hạng Doanh Doanh, cô nói: “Cô ấy là em gái của bạn anh mà!”

“Không có!”

“Hừ, cô ấy đẹp như vậy, làm sao mà anh lại không có ấn tượng được?” Lâm Nhất Nhiên chép chép miệng, giọng nói có chút chua.

Trần Tư Tầm bị cô chọc đến nổi cười ra tiếng, anh nâng tay nắm chặt lấy cằm cô, “Đúng là bên cạnh anh có rất nhiều người đẹp, cho nên anh không nhớ hết được.”

Lâm Nhất Nhiên hít hít mũi, trừng mắt nhìn anh, “Đúng vậy đúng vậy, giống như Bội Tường và Lâm Tâm Thất ấy, tất cả đều là mỹ nữ!”

Trần Tư Tầm nhìn đáng vẻ đang ăn dấm chua của Lâm Nhất Nhiên, anh cảm thấy tâm tình mình rất tốt, giờ tay xoa rối tóc cô, “Đúng vậy nha, thì sao nào?”

“Em còn có thể làm được gì sao?” Lâm Nhất Nhiên trừng mắt với anh, “Đều là nước, đừng chạm vào em!”

Trần Tư Tầm hé miệng, bỗng nhiên một tay anh kéo Lâm Nhất Nhiên, nâng cô đặt lên trên kệ bếp, bàn tay anh sờ loạn ở thắt lưng cô, khiến cho Lâm Nhất Nhiên hét chói tai.

“Đều là nước, đều là nước! Anh khôn kiếp!” Lâm Nhất Nhiên vừa cười vừa đẩy anh. “Này!” Đang lo cười quá mức, “Bộp” một tiếng, đầu cô va phải chỗ gạch men trên tường, đau đến ứa nước mắt.

Trần Tư Tầm vội vàng túm chặt cô, “Có đau không?”

“Nói nhảm!” Lâm Nhất Nhiên ôm gáy, đau đến nổi nước mắt cũng trào ra, “Hôm nay sao lại đen đui như vậy, hết đụng đầu trước đến đụng đầu sau, đụng muốn ngu luôn rồi!”

“Không có việc gì, em vốn thông minh mà!” Trần Tư Tầm cười cười, xoa xoa chỗ đau cho cô.

“Thật là khó coi, lần này mà bị đụng ngu, anh lại càng không muốn em rồi!” Lâm Nhất Nhiên cong miệng, buồn bã nhìn Trần Tư Tầm.

“Không sao, anh không ghét bỏ em!”

“Nhưng em ghét bỏ bản thân mình.” Lâm Nhất Nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác, “Em không bằng Bội Tường, không bằng Lâm Tâm Thất, cũng chẳng bằng Hạng Doanh Doanh, em không phải mỹ nữ.”

Trần Tư Tầm cười cười xoa đầu cô, “Thật ra nhìn kỹ, đáng đáp của em cũng bình thường, nhưng mà. . . .”

Người đàn ông nâng đôi bàn tay ướt át, ôm lấy hai gò má của cô gái nhỏ, hơi cúi đầu hôn xuống môi cô.

“Nhưng mà ở trong mắt anh, em chính là người đẹp nhất!”

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Tớ đã về rồi

Trần Tư Tầm đến thành phố B vừa lúc trường đại học đang diễn ra một buổi tập kịch quy mô lớn, các thành viên của đội kịch cũng nhân lúc này bố trí một buổi biểu diễn. Để kịp diễn trước khi Trần Tư Tầm và đoàn giáo sư rời đi, tất cả mọi người đều cố gắng luyện tập.

Hạng Doanh Doanh là một sinh viên đại học năm nhất có dáng người tương đối tốt, dung mạo lại giống như một mỹ nữ, đương nhiên là cũng sẽ tham gia buổi biểu diễn này, hơn nữa còn sắm một vai cực kỳ quan trọng.

Hạng Doanh Doanh là một người không chịu thua kém ai, lại còn rất thích Trần Tư Tầm, cho nên cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội tốt để được chứng tỏ bản thân mình trước mặt anh, vì thế cô thường ở lại phòng tập rất khuya, luyện tập võ cùng cực khổ.

“Doanh Doanh, em thật chăm chỉ!” Đội trưởng đội kịch đối với lần công diễn này vô cùng coi trọng, nhìn thấy Hạng Doanh Doanh chăm chỉ luyện tập như vậy dĩ nhiên là cực kỳ cảm động.

“Ừm, em biết đội trưởng rất coi trọng lần diễn xuất này, cho nên em nhất định sẽ cố gắng!” Hạng Doanh Doanh cười khanh khách mở miệng.

Đội kịch trong trường là một tập thể rất lớn, có đủ loại thành phần rất phức tạp, cộng thêm lần công diễn này là một cơ hội tốt để thể hiện bản thân của

mình, đương nhiên sẽ dẫn đến rất nhiều cuộc tranh giành gay gắt, đội trưởng lại là một người thật thà, chắc chắn sẽ không làm cái chuyện gì gọi là quy tắc ngầm, cho nên các thành viên tranh đấu với nhau rất kịch liệt.

“Đội trưởng, anh đừng lo lắng, em nghĩ mọi người sẽ cố gắng diễn thật tốt vai của mình, yên tâm đi!” Hạng Doanh Doanh cười, cúi xuống cầm chai nước của mình đưa cho đội trưởng, “Dù sao lần công diễn này cũng rất quan trọng, em nghĩ mọi người sẽ cố gắng hết sức mình.”

“Không phải tất cả mọi người đều chăm chỉ như em” Đội trưởng cầm bình nước, “Em xem Lý Tinh đi, mỗi lần đến đây đều là bộ dạng lơ đãng, lời thoại thì đọc sai mãi, lúc tập thì cũng không chăm chú, đúng là. . .” Lý Tinh đảm nhiệm vai nữ chính của vở kịch, vóc dáng rất tốt, có lẽ bởi vì đây là lần đầu đảm nhiệm vai chính cho nên hơi khân trang, hai lần luyện tập cũng không thể ở trong trạng thái tốt nhất.

Đội trưởng vừa nói vừa lắc đầu, về mặt sâu nào: “Vở kịch lần này sắp được công diễn, em cũng biết lãnh đạo nhà trường đối với lần diễn xuất này rất coi trọng, nếu thất bại thì phải làm sao bây giờ?”

“VẬY.hay là đổi người thử xem sao?” Hạng Doanh Doanh cẩn thận đề nghị.

“Đổi người? Làm sao có thể dễ dàng như vậy được!” Đội trưởng lắc đầu: “Chúng ta chỉ còn có vài ngày nữa thôi, bây giờ nếu đổi người, riêng vấn đề học thuộc lời thoại cũng phải mất mấy ngày, như vậy thì quá gấp rút rồi. . . .Aizzz. . . .”

“Em nghĩ, mọi người mỗi ngày đều luyện tập cho nên lời thoại chắc cũng đã nhớ rõ ràng rồi.” Hạng Doanh Doanh dựa vào bên cạnh, không chắc chắn nói: “Không biết người khác như thế nào, nhưng mà mỗi ngày em đều nghe đi nghe lại, hai ngày nay, lời kịch của Lý Tinh, em cũng đã nhớ được hơn phân nửa rồi!”

“Thật à?” Đội trưởng nhìn Hạng Doanh Doanh từ trên xuống dưới, trầm ngâm một lúc, “Tốt lắm, vậy ngày mai em thử vai diễn của Lý Tinh một chút, tôi xem xem, nếu có thể thì sẽ để em đôi vai với cô ấy!”

“A? Không được không được, như vậy không tốt đâu!” Hạng Doanh Doanh vừa nghe, vội vàng xua tay: “Đội trưởng, như vậy không tốt, vai nữ chính đã thuộc về Lý Tinh từ trước, bây giờ thay đổi, chỉ sợ. . . .”

“Chỉ sợ cái gì, tôi là người quyết định, tôi có tư cách hủy bỏ vai diễn của cô ấy! Lại nói, cũng không phải là do ai khác mà là do cô ấy không đảm nhiệm tốt vai trò của mình! Không có việc gì cả, tôi đã nói rồi, chỉ cần kỹ thuật diễn xuất của em không có gì trở ngại thì vai nữ chính là của em.”

“Nhưng.”

“Không có nhưng nhị gì hết, cứ quyết định như vậy đi!” Đội trưởng vung tay lên: “Khuya lắm rồi, em cũng trở về nghỉ đi, ngày mai hãy chuẩn bị thật tốt!”

Ngày hôm sau, đội trưởng đúng là chưa quên chuyện này, để cho Hạng Doanh Doanh đổi trang phục đóng chung với Lý Tinh, lại nói, Hạng Doanh Doanh cũng không chịu thua kém, mặc kệ là về mặt diễn xuất hay là về mặt khí thế cũng đều đề đầu cười cổ Lý Tinh. Đội trưởng vỗ xuống bàn một cái hô to: “Vai chính thuộc về em!”

Hạng Doanh Doanh đảm nhận vai chính, vậy còn vai nữ thứ? Hạng Doanh Doanh tuy rất đắc ý nhưng vẫn không quên đề nghị với đội trưởng: “Lâm Nhất Nhiên ở ký túc xá của tụi em rất có thiên phú biểu diễn! Em tiến cử cô ấy vào vai nữ thứ!”

Lại nói Hạng Doanh Doanh tiến cử Lâm Nhất Nhiên vào vai nữ thứ cũng là có nguyên nhân. Bởi vì cái vai này ở trong vở kịch là một người rất có tâm kế, nhưng lại rất biết cách giả bộ vô tội, ra vẻ đáng thương, quan trọng nhất là, ở đoạn cuối, nữ thứ còn bị nam chính cho một cái bạt tai. Hạng Doanh Doanh vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện Lâm Nhất Nhiên gần gũi với Trần Tư Tâm, vậy nên cô rất muốn nhân cơ hội này, trước mặt Trần Tư Tâm, giết chết nhuệ khí của Lâm Nhất Nhiên!

Lâm Nhất Nhiên đương nhiên là không biết cái nguyên do này, cho nên cảm thấy rất kinh ngạc: “Tớ diễn vai nữ thứ?”

“Đúng vậy, đây chính là do tớ khó khăn lắm mới tranh thủ xin giúp cậu được đấy!” Hạng Doanh Doanh ngồi bên giường của Lâm Nhất Nhiên, đem trang phục biểu diễn tới: “A Nhiên, cậu hãy nắm chắc cơ hội này!”

“Nhưng mà tớ không thích hợp để diễn kịch, như vậy cũng được sao?”

“Không có việc gì không có việc gì, tớ và đội trưởng đã quen biết, nên cố tình cho cậu cơ hội lần này!” Hạng Doanh Doanh khoác tay lên vai cô: “Mà chẳng lẽ cậu không muốn nhân dịp này chứng tỏ tài năng của mình trước mặt Trần Tư Tâm sao? Tuy không phải là nữ chính nhưng vai nữ thứ cũng rất quan trọng nha!”

Lâm Nhất Nhiên có chút quần bách, làm như vậy để làm gì, thứ nhất là cô không có năng khiếu về diễn xuất, thứ hai là cô vẫn chưa xem qua kịch bản, chỉ luyện tập với Hạng Doanh Doanh vài lần, cứ tiếp tục như vậy, điều này chẳng phải là.

“Không được không được, chẳng may tớ làm hư cả một vở kịch thì làm sao bây giờ?” Lâm Nhất Nhiên đẩy bộ quần áo trở lại: “Không được, vẫn là không được!”

“Có cái gì đâu mà không được! Đội trưởng cũng đã lên tiếng rồi, lại nói, cậu với tớ luyện tập nhiều lần như vậy, lời thoại chắc chắn cũng đã học thuộc lòng rồi!” Hạng Doanh Doanh có chút nóng nảy, vội vàng khuyên nhủ: “Không sao, buổi diễn xuất không có khả năng bị thất bại chỉ vì cậu, yên tâm đi!” Hạng Doanh Doanh đương nhiên làm sao có thể để cho Lâm Nhất Nhiên từ chối được, trên thực tế, trong lòng Hạng Doanh Doanh chỉ mong Lâm Nhất Nhiên phá hỏng buổi biểu diễn thôi.

“Aizz, tớ vẫn cảm thấy không yên tâm!” Lâm Nhất Nhiên ôm trang phục, ngẩng đầu nhìn Hạng Doanh Doanh: “Việc này.”

“Không có việc gì, tớ đã nói không sao thì sẽ không sao!” Hạng Doanh Doanh đứng dậy, cầm điện thoại: “Tớ cũng gọi anh tớ đến đây để xem buổi công diễn này, cậu đừng lo lắng nhiều, cứ yên tâm đi!”

Lâm Nhất Nhiên nhìn Hạng Doanh Doanh cầm điện thoại chạy ra ngoài, không chờ cho cô nói một câu, thật sự là không còn cách nào khác, cô cầm điện thoại gọi cho Đường Cẩm kễ khổ, nào ngờ sau khi nghe cô nói, Đường Cẩm lại tỏ ra vô cùng hứng thú, lên đại học rồi mà cô ấy vẫn không sửa được cái tính “chỉ sợ thiên hạ không loạn” này, còn khuyến khích Lâm Nhất Nhiên biểu diễn nữa.

Lâm Nhất Nhiên thật sự là không muốn diễn, nhưng cuối cùng, bởi vì Hạng Doanh Doanh nói là danh sách của tất cả vai diễn đều đã được báo lên, nếu Lâm Nhất Nhiên không diễn thì tất cả sẽ phải hủy bỏ. Lúc này Lâm Nhất Nhiên mới buộc lòng đáp ứng.

Buổi biểu diễn đã được quyết định vào bốn ngày sau, Lâm Nhất Nhiên là loại người nước đến chân mới nhảy, dĩ nhiên sẽ luyện tập vô cùng chăm chỉ. Bởi vậy cho nên mỗi ngày, ngoại trừ đi học, tắm rửa, ăn cơm, đi ngủ, cô còn phải luyện tập, bận rộn đến nỗi chân không kịp chạm đất, chả còn thời gian mà đi gặp Trần Tư Tầm nữa. Thời gian nháo nhảng một cái liền trôi qua, đến khi Lâm Nhất Nhiên gặp lại Trần Tư Tầm thì cũng đã là ngày công diễn.

“Anh!” Hạng Doanh Doanh từ phía sau khán đài, ra sức vỗ tay với người đàn ông đứng cạnh Trần Tư Tầm: “Anh!”

Lâm Nhất Nhiên cũng nghiêng người sang nhìn, hay thật, người đó chẳng phải là cái người trong buổi họp lớp Trần Tư Tầm đã mang cô đi theo đó sao?

Không muốn để cho Hạng Doanh Doanh biết quan hệ của mình và Trần Tư Tầm, Lâm Nhất Nhiên vội vàng rút người vào trong, định đi về phía sau, lại bị Hạng Doanh Doanh túm chặt tay.

“Cậu xem kia!” Hạng Doanh Doanh kéo tay cô, một tay chỉ về người đang đứng trên bậc thang, ánh mắt như sắp phun ra lửa: “Người phụ nữ kia là ai mà lại dám lôi kéo cánh tay của Trần Tư Tầm?”

Lôi kéo cánh tay của anh? Lâm Nhất Nhiên nhủ mảy, nhện không được quay đầu lại, bỗng dưng sững sốt, cái người ngồi ở bên trái Trần Tư Tầm, đang nháy mắt nói chuyện với anh, rõ ràng là Đường Cẩm mà!

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Cái gọi là trả thù cá nhân

“Đường Cẩm?” Lâm Nhất Nhiên không nhận được kêu lên thất thanh, đột nhiên ý thức được mình đang ở chỗ nào, cô vội vàng che miệng lại.

“Cậu biết cô ta?” Vẻ mặt của Hạng Doanh Doanh hơi vặn vẹo, cảm xúc có chút không khống chế được, sống chết túm lấy cánh tay của Lâm Nhất Nhiên: “Cô ta là bạn gái của Trần Tư Tầm có phải hay không?”

“Ách. . . .” Lâm Nhất Nhiên đột nhiên bị túm lấy cánh tay, hơi lảo đảo, nghiêng rằng: “. . . .Đau, nhẹ tay một chút, đau quá!”

“A, sorry!” Lúc này Hạng Doanh Doanh mới kịp phản ứng, vội vàng rút tay lại, trên mặt để lộ ra một nụ cười gượng gạo: “Thật xin lỗi, tớ chỉ là. . . .”

“Không sao, không có chuyện gì đâu!” Lâm Nhất Nhiên khoát tay, xoa xoa đầu tay đỏ ửng hằn lên cổ tay mình, trên đó còn có một tia máu.

“Vậy cô gái kia chính là bạn gái của Trần Tư Tầm? Cậu biết cô ta sao?” Hạng Doanh Doanh lại một lần nữa núp ở phía sau màn sân khấu, vẫn không ngừng truy vấn.

“Không, cô ấy không phải, tớ mới đúng!” Lâm Nhất Nhiên xoa xoa cánh tay, có chút bất đắc dĩ lặp lại lần nữa: “Tớ mới đúng!”

“Làm ơn đi, Lâm Nhất Nhiên, cậu có thể đừng nói ra những chuyện vô lý như vậy có được không?” Hạng Doanh Doanh dường như bộc phát, nâng cao giọng, hung dữ nhìn chằm chằm Lâm Nhất Nhiên.

“Ách. . . .” Lâm Nhất Nhiên bị dọa cho hoảng sợ: “Cậu. . . .”

“Các vị giáo sư, các bạn học sinh, chúc mọi người buổi tối tốt lành!”

Người dẫn chương trình xinh đẹp bước lên trên sân khấu, đội trưởng đội kịch chạy qua, túm lấy cánh tay của Hạng Doanh Doanh: “Tìm hai người các em này giờ! Mau lên, chuẩn bị một chút, sắp sửa ra sân khấu rồi!”

Cuối cùng, Hạng Doanh Doanh liếc mắt nhìn Đường Cẩm một cái, sau đó nghiêng đầu đi sang chỗ khác.

Ánh mắt này.rất ngoan độc. . . .

Lâm Nhất Nhiên đi theo phía sau Hạng Doanh Doanh, trong lòng có chút sợ hãi, không biết nếu cô ta biết mình mới thật sự là bạn gái của Trần Tư Tầm thì sẽ thế nào?

Tình yêu khiến cho một cô gái hiền lành cũng có thể trở thành một người phụ nữ độc ác, huống chi trên đời này làm gì có người nào thật sự có đủ lòng thiện lương.

“Mộng Dao, lời anh ấy nói có phải là sự thật không?”

Không thể không nói, khi Hạng Doanh Doanh trang điểm tinh xảo đứng ở trên sân khấu là lúc ánh đèn chiếu rọi bốn phía, cô sắm vai Không Mộng Tinh, tay phải đang xoa trước ngực, tay trái đang kéo cậu nam sinh cao lớn đẹp trai đứng bên cạnh mình, nước mắt lưng tròng nhìn về cô gái đang đứng cách mình mấy bước chân: “Thật sự là như vậy sao? Em là vì anh ấy nên mới hãm hại chị sao?”

“Chị nói thử xem?” Lâm Nhất Nhiên đóng vai nữ thứ Không Mộng Dao, nhếch môi cười khẩy một tiếng, hơi nghiêng người, hai mắt liếc xéo: “Chị đã biết mà còn hỏi tôi? Lại còn vờ vĩnh giả bộ làm gì? Giả bộ nhu nhược làm gì?”

“Mộng Dao, cô ấy là chị gái của cô! Tại sao cô. . . .”

“Là chị gái của tôi thì thế nào? Còn không phải bởi vì anh sao? Nếu không phải vì anh, không phải vì tôi yêu anh, tôi. . . .”

“Bốp” một tiếng, bàn tay trái của cậu nam sinh giơ lên, về mặt đầy tức giận: “Đủ rồi! Cô còn dám nói!”

“Tân Vũ! Anh đừng như vậy!”

“Anh đánh tôi. . .Anh bởi vì chị ta mà đánh tôi, anh dám đánh tôi?” Lâm Nhất Nhiên diễn vai Không Mộng Dao, nâng tay ôm má, hai mắt tròn lên: “Anh là tên khốn kiếp, anh. . . .”

Lời nói còn chưa dứt, chỉ nghe “Bốp” thêm một tiếng, Lâm Nhất Nhiên bị tát, lão đảo lui về sau hai bước, lúc ngẩng đầu lên, bên má phải của cô đã hằn dấu tay đỏ tươi.

“Mộng Dao, tại sao em lại đối với anh ấy như vậy?” Hạng Doanh Doanh sắm vai Không Mộng Tinh, chậm rãi hạ tay xuống, về mặt đau lòng: “Tại sao em có thể như vậy?”

“Tôi. . . .” Lâm Nhất Nhiên hoàn toàn chết đứng tại chỗ.

Dựa theo kịch bản, Hạng Doanh Doanh trong vai Không Mộng Tinh lúc này sẽ phải khóc lóc, choáng váng tựa vào ngực nam sinh mới đúng, tại sao lại. . . .

Lại “Bốp” một tiếng, Hạng Doanh Doanh nhẹ nhàng rút tay về: “Mộng Dao! Em khiến cho chị đau lòng quá!” (xin lỗi chứ edit đến chỗ này bức xúc quá... cho bạn chữ 1 câu : Con khốn! Thứ tiểu nhân!)

“Tôi. . . .” Lâm Nhất Nhiên ôm má, chỉ cảm thấy đầu óc mông lung, “Cô. . . .”

“Được rồi được rồi, để cho Mộng Dao nghỉ ngơi một chút, chuyện còn lại để sau hãy nói.”

Nam chính cũng bị hành động bất ngờ của Hạng Doanh Doanh làm cho sợ ngây người, vội vàng nói tiếp lời kịch: “Mộng Dao, cô đi về trước đi!”

“Cô gái kia làm gì vậy?”

Phía dưới, vốn dĩ Đường Cẩm đang say sưa xem kịch, bây giờ nghiêng răng nghiêng lợi, mắt hạnh tròn lên: “Cố ý?!”

“Chắc là kịch bản sắp đặt. . . “Người đàn ông mặc áo somi đen ngồi bên cạnh Trần Tư Tầm, không chắc chắn nói: “Nếu không thì Hạng Doanh Doanh sẽ không làm vậy.”

“Cái gì mà kịch bản sắp đặt? Anh không thấy khuôn mặt của Lâm Nhất Nhiên đã bị em gái anh đánh sưng lên rồi sao?” Đường Cẩm cao giọng, trừng mắt nhìn người đàn ông kia một cái, sau đó quay sang Từ Thụy nói một câu: “Em đi đến hậu trường xem Lâm Nhất Nhiên thế nào.” Sau đó liền vội vàng chạy về phía hậu trường.

Trần Tư Tầm mím môi, chau mày, cũng đứng lên đi đến hậu trường.

“Chờ chút!” Từ Thụy đứng lên: “Tớ cũng đi!”

“Ôi, tôi cũng đi!” Người đàn ông mặc áo somi đen cũng đứng lên, vội vàng nói: “Chờ tôi với!”

“Cái gì Doanh Doanh kia, cô mau ra đây!”

Ở hậu trường, Đường Cẩm bất chấp hô to: “Cô đâu rồi?”

“Đường Cẩm?”

Một đám người vây quanh tại một góc sáng sủa, Lâm Nhất Nhiên từ trong đám đông ló đầu ra: “Sao cậu lại tới đây?”

Đường Cẩm vừa nhìn thấy hai má của Lâm Nhất Nhiên sưng phồng lên, trên tay đang cầm một chiếc khăn lông xoa xoa mặt, đột nhiên cô tức giận, tiến lên hai bước kéo Hạng Doanh Doanh đang đứng một bên, tay phải “Bốp Bốp” liên tiếp hai lần: “Cô đi chết đi!”

Hạng Doanh Doanh đối với việc Lâm Nhất Nhiên liên tục mở miệng nói Trần Tư Tâm là bạn trai của mình đã vô cùng chán ghét, lần này ý vào chuyện đang diễn xuất nên tin là Lâm Nhất Nhiên sẽ không dám phản kháng, vì thế lúc này ở trên sân khấu mới ra tay cho hả giận, không nghĩ tới giữa đường lại nhẩy ra một Trình Giao Kim, lần này bị đánh đến u mê, tập trung nhìn lại mới thấy, người đứng trước mặt mình là người phụ nữ khi này ngồi kế bên Trần Tư Tâm ở phía dưới, lại còn vô cùng thân mật. Lần này, rốt cuộc cũng không nén được tức giận trong lòng, tiến lên hai bước định giơ tay lên thì lại có một bàn tay chặn lại.

“Tôi không cần biết cô có phải là em gái của Hạng Kính hay không, nhưng nếu cô dám đụng đến người phụ nữ của tôi, tôi tuyệt đối sẽ khiến cho cô phải hối hận.”

Từ Thụy vung tay phải lên, trở lại là một bộ dáng cộc nhủ lông bông, nhìn chằm chằm nữ sinh thấp hơn mình không ít, ánh mắt sắc bén.

Hạng Doanh Doanh bị anh hất tay một cái, lao đảo lui về phía sau hai bước, nắm cổ tay, ngẩng đầu nhìn người đàn ông toàn thân toát ra khí lạnh: “Anh Từ Thụy, anh.”

“Thật xin lỗi, tôi không biết cô, hơn nữa, tôi không có em gái!” Từ Thụy cũng không ngẩng đầu, lạnh lùng đáp trả, cũng không quan tâm sắc mặt Hạng Doanh Doanh khó coi bao nhiêu, nắm tay Đường Cẩm đi đến trước mặt Lâm Nhất Nhiên, đảo qua ánh mắt lạnh lùng, ân cần hỏi: “Em gái Lâm, em không sao chứ?”

Lâm Nhất Nhiên tay trái đang ôm má, tay phải cầm khăn lông, lắc lắc đầu, đội trưởng đội kịch vội vàng bước ra hòa giải: “Mọi người bỏ qua đi, bỏ qua đi, đây là nội dung kịch bản, nội dung kịch bản!”

“Nội dung cái con mẹ nó!” Đường Cẩm hất tay Từ Thụy ra, chỉ vào đôi má sưng đỏ của Lâm Nhất Nhiên: “Mặt cô ấy như vậy mà bảo là nội dung kịch bản? Lừa gạt ai vậy?”

“Được rồi, em đừng cãi nhau!” Từ Thụy liếc mắt nhìn Hạng Kính, chau mày kéo Đường Cẩm, quay đầu nhìn xung quanh: “Trần Tư Tâm?”

Hạng Doanh Doanh nghe câu này liền vội vàng ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện Hạng Kính và Từ Thụy đều ở đây, chỉ có Trần Tư Tâm là không thấy đâu.

Lâm Nhất Nhiên vội vàng lắc đầu, há miệng muốn nói gì nhưng lại đau đến nỗi phải hít vào một ngụm khí lạnh.

“Lâm Nhất Nhiên, chúng ta đến bệnh viện thôi!” Đường Cẩm tránh khỏi tay Từ Thụy, tiến lên nắm tay Lâm Nhất Nhiên, gắt gao trừng mắt liếc Hạng Doanh Doanh một cái.

“Em chạy đi đâu đấy!” Từ Thụy nhanh mắt phát hiện thấy một người đàn ông đang từ đi đến, vội vàng tiến lên kéo tay Lâm Nhất Nhiên và Đường Cẩm: “Vừa rồi cậu còn ở đây, sao lại biến mất nhanh vậy?”

Từ Thụy nói xong liền đẩy Lâm Nhất Nhiên về phía Trần Tư Tâm: “Mau nhìn cô gái nhà cậu này, khuôn mặt đã sưng lên như bánh mì rồi!”

“Anh Tư Tâm!” Hạng Doanh Doanh tiến lên hai bước muốn kéo áo Trần Tư Tâm, trong đôi mắt ánh lên nước mắt: “Em. . . .”

Trần Tư Tâm cau mày không nói gì, nhẹ nhàng đẩy Hạng Doanh Doanh ra, đi đến trước mặt Lâm Nhất Nhiên, ngồi xổm xuống, anh nắm chặt cảm cô, cẩn thận xem xét vết thương trên mặt, sau đó lôi ra tuýp thuốc mỡ chẳng biết mua từ lúc nào, trước ánh mắt kinh ngạc của tất cả học sinh, anh vì cô mà bôi thuốc, sau đó nắm lấy tay cô: “Đến bệnh viện thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: Không thể nói nên lời

“Đúng, đến bệnh viện đi!” Đường Cẩm hòa theo nói: “Bây giờ đi ngay đi.”

“Anh Tư Tâm, anh, các người. . . .” Hạng Doanh Doanh đứng đực mặt ra, ngo ngoảnh nhìn Lâm Nhất Nhiên và Trần Tư Tâm đang nắm tay nhau: “Các người. . .”

“Doanh Doanh! Đừng nói nữa!” Hạng Kính đương nhiên biết Hạng Doanh Doanh thích Trần Tư Tầm, vì sợ nha đầu kia hăm vào càng ngày càng sâu, cho nên sau khi họp lớp, anh cố ý nói cho cô biết là Trần Tư Tầm đã có bạn gái, không ngờ.

“Anh.” Nhìn thấy người nhà, Hạng Doanh Doanh cảm thấy vô cùng ủy khuất, tiến lên hai bước nắm chặt tay anh mình, nước mắt ở trong hốc mắt đã bắt đầu tràn ra.

“Cô khóc cái gì?” Đường Cẩm đẩy Hạng Doanh Doanh một cái, hung ác nói: “Giã bộ cái gì mà giã bộ!”

“Đường Cẩm!” Từ Thụy vội vàng tiến lên hai bước giữ chặt tay cô, đem cô kéo trở về: “Đừng náo loạn!” Tuy trong lòng anh vô cùng chán ghét cách làm của Hạng Doanh Doanh, nhưng dù sao cũng có giao tình vài năm với Hạng Kính nên không thể trước mặt anh ta làm điều gì quá đáng.

“Cái gì mà đừng náo ? Anh xem cô ta biến Lâm Nhất Nhiên thành bộ dạng như thế nào? Trong lòng cô ta rắp tâm suy nghĩ cái gì?” Đường Cẩm hất tay Từ Thụy ra, chỉ vào gò má sưng phù của Lâm Nhất Nhiên, ánh mắt đỏ lên: “Anh với bạn của anh giao tình bao nhiêu năm, cô ta là em gái của người ta, em với cô ta không thể so sánh được, nhưng em nói cho anh biết, Từ Thụy, em với Lâm Nhất Nhiên cũng là bạn bè bao năm, em không thể đứng nhìn người khác khi dễ cô ấy!” Nói xong, Đường Cẩm tiến lên đẩy Hạng Doanh Doanh: “Hạng Doanh Doanh, tôi nói cho cô biết, cô không phải là thích Trần Tư Tầm sao? Những người giống như cô ở trường trung học trong thành phố A tôi cũng đã thấy nhiều rồi, nhưng cô suy nghĩ rồi nhìn lại bản thân một chút đi, con mẹ nó, cô có bản lĩnh đoạt Trần Tư Tầm từ trong tay Lâm Nhất Nhiên sao? Nếu không có, tôi khuyên cô mau về nhà, tìm chỗ nào mát mẻ rồi ngồi ở đó mà ngu ngốc đi! Đừng có cố chấp kiêu căng kéo bị người ta coi thường đấy!”

Sắc mặt của Hạng Doanh Doanh tái mét, gờ tay run run chỉ vào Đường Cẩm: “Cô. . . . cô nói Lâm Nhất Nhiên và. . . .”

“Không sai, tôi nói cho cô biết, ai muốn cướp Trần Tư Tầm từ tay Lâm Nhất Nhiên, hỏi trước một chút, Đường Cẩm tôi đồng ý sao?” Đường Cẩm chống nạnh, ngẩng đầu cao ngạo nói.

“Lâm Nhất Nhiên, cô. . . . cô. . . .” Môi của Hạng Doanh Doanh đều đã run lên, nước mắt ở trên khóe mi cuối cùng cũng rơi xuống, cái mũi nhỏ đỏ bừng, khóc đến nỗi khiến cho người ta cảm thấy tiếc thương: “Cô lừa tôi. . . .”

“Cô ấy lừa cô cái gì?” Đường Cẩm dừng mãnh đem Lâm Nhất Nhiên bảo hộ ở phía sau: “Cô ấy lừa cô cái gì?”

“Cô ấy. . . .”

“Đường Cẩm, cậu đừng nói!”

Phía sau Đường Cẩm, một tay Lâm Nhất Nhiên ôm má, tay phải kéo nhẹ tay Trần Tư Tầm, khẽ lắc đầu, ý bảo Đường Cẩm lui ra phía sau, Lâm Nhất Nhiên buông tay Trần Tư Tầm, tiến lên phía trước.

“Hạng Doanh Doanh, tôi lừa cậu cái gì?”

Hai má của cô sưng lên, ửng đỏ, tuy đã bôi thuốc nhưng nói chuyện vẫn chưa được rõ ràng: “Tôi đã nói với cậu rồi, tôi là bạn gái của Trần Tư Tầm, đúng hay không? Tôi nói không chỉ một lần, đúng hay không? Là tự bản thân cậu không tin, đúng hay không? Các cậu không tin tôi, nhưng tôi đã nói rồi, đúng hay không?”

Nữ sinh nhẹ nhàng mở miệng, mặc dù giọng nói có chút không rõ ràng, nhưng hầu hết mọi người có thể nghe được rất rõ, sắc mặt của Hạng Doanh Doanh đã rất khó coi, một chút huyết sắc đều không có, Lâm Nhất Nhiên làm như không thấy, hỏi liên tiếp bốn câu, bốn câu có đúng hay không, khiến cho Hạng Doanh Doanh một câu cũng không trả lời được.

“A Nhiên!”

Đám đồng bóng nhiên bị tách ra, Trương Huy Huy kéo tay Từ Tân Trúc từ trong đám người chạy tới, vừa đến đã mở miệng: “Tớ nghe nói cậu bị đánh?”

“Không có chuyện gì!” Lâm Nhất Nhiên ôm má, nhìn đến vẻ mặt lo lắng của cô nữ sinh, lắc lắc đầu, khẽ nhún mày: “Sao các cậu lại đến đây?”

“Cậu còn nói nữa, tụi tớ vốn đang ở căn tin ăn cơm, kết quả lại nghe thấy cậu bị đánh, cơm cũng chưa kịp ăn liền chạy sang đây!” Trương Huy Huy nâng chiếc cằm nhỏ nhắn của Lâm Nhất Nhiên lên: “Tại sao lại như thế này? Mau đến bệnh viện kiểm tra đi!”

“Cô đi theo đi!” Đường Cẩm túm chặt áo của Hạng Doanh Doanh, dùng lực kéo một phen, Hạng Doanh Doanh bị cô kéo lao đảo, lúc ngẩng đầu lên, khuôn mặt đã tràn đầy nước mắt.

“Ôi trời, cậu làm sao vậy?” Trương Huy Huy tiến lên đẩy tay Đường Cẩm: “Cậu kéo Doanh Doanh làm gì?”

“Cậu hỏi xem cô ta đã làm gì? Mặt của Lâm Nhất Nhiên sưng lên như vậy là do ai gây ra?” Đường Cẩm đẩy tay Trương Huy Huy ra, lại kéo Hạng Doanh Doanh: “Đi!”

“Cậu. . . .”

“Tiểu Huy, đừng đi!” Từ Tân Trúc túm chặt Trương Huy Huy, nhìn cô lắc lắc đầu, ý bảo cô đừng nói nữa: “A Nhiên, cần tụi tớ đi với cậu không?”

Lâm Nhất Nhiên ôm má lắc đầu, vươn tay kéo áo Trần Tư Tầm, Trần Tư Tầm nắm tay cô, trước ánh mắt khó hiểu của Trương Huy Huy hiện ngang đi

ra ngoài.

Trần Tư Tầm lái xe cực nhanh, Lâm Nhất Nhiên biết tâm trạng của anh đang không tốt.

Đèn xanh, đèn đỏ, người đàn ông dừng lại.

Cô vươn bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn ra, gắt gao nắm chặt tay anh, mở miệng nói không rõ ràng: “Em không sao, không đau đâu.”

Trần Tư Tầm nghiêng đầu sang, vẻ mặt căng thẳng, anh giờ tay cẩn thận vén tóc trên gương mặt đang sưng đỏ của cô: “Thật không?”

“Ừm, thật sự không đau!” Lâm Nhất Nhiên muốn cười, nhưng lại đau đến hít phải khí lạnh, ánh mắt của Trần Tư Tầm khẽ biến, cũng không quan tâm đèn đỏ hay đèn xanh nữa, đạp chân ga, chạy thẳng một đường đến bệnh viện.”

Lâm Nhất Nhiên sợ tới mức vội vàng nắm chặt dây an toàn, nhìn anh rất nhanh đã chạy đến bệnh viện, tùy tiện tìm một chỗ để đậu xe, sau đó tự mình bước xuống.

“Àm” một tiếng, Lâm Nhất Nhiên có chút luống cuống chân tay, nhìn khuôn mặt không chút thay đổi nào của Trần Tư Tầm, mạnh mẽ đóng sập cánh cửa. Anh xoay người, bỗng nhiên đem cô ôm vào trong ngực mình, tay phải gắt gao để sau lưng cô, tay trái nhẹ nhàng đặt sau gáy, không dám dùng lực.

“Thật xin lỗi!” Giọng nói của anh nhàn nhạt nhưng cực kỳ bình ổn, lại mơ hồ lộ ra một chút đau lòng và xót xa: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi!”

Lâm Nhất Nhiên hiểu anh đang nói gì, cô vươn hai tay nhẹ nhàng đặt sau lưng anh: “Không có việc gì, thật sự là không có việc gì.”

Kỳ thực, lúc ở trên sân khấu, bị Hạng Doanh Doanh làm vậy, Lâm Nhất Nhiên trong phút chốc quả thật là đã ảo tưởng anh có thể giống như vương tử xông lên sân khấu, hất tay của Hạng Doanh Doanh ra, hoặc là trả lại cho cô ấy một cái bạt tai.

Nhưng mà Lâm Nhất Nhiên biết, anh sẽ không làm vậy, bởi vì anh là Trần Tư Tầm.

Trần Tư Tầm là ai, làm sao có thể giống một đứa bé mười bảy mười tám tuổi làm một chuyện thiếu suy nghĩ như vậy, cho nên. . . .

“Không sao, thật sự là không có việc gì đâu.” Lâm Nhất Nhiên cố gắng an ủi anh: “Em còn chưa đánh nhau với người ta, cái này coi như là học hỏi kinh nghiệm đi, được không?”

Trần Tư Tầm buông tay ra, cúi đầu, mượn ánh trăng nhìn vào cô: “Vậy coi như là bị cô ta đánh oan ức sao?”

“Không như vậy thì thế nào?” Lâm Nhất Nhiên cười có chút gượng gạo: “Em còn có thể đánh lại sao? Lúc đó cô ấy không biết em là bạn gái của anh, nhưng mà em biết cô ấy là em gái của bạn anh, nếu em đánh lại cô ấy, chẳng phải sẽ làm khó cho anh sao?”

“Mặc kệ những chuyện đó!” Trần Tư Tầm ngẩng đầu, nhìn Hạng Doanh Doanh cách đó không xa đang đi về phía mình, ánh mắt trở nên lạnh lùng: “Mặc kệ những chuyện đó, cứ làm những gì em muốn!”

Anh thu hồi ánh mắt, giờ tay nhẹ nhàng nâng khuôn mặt cô, dịu dàng nói: “Không cần sợ, không cần kiêng nể cái gì, có anh ở đây, sai lầm gì thì anh gánh chịu!”

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Tôi muốn trả lại những thứ lúc trước

Em yêu, đừng khóc nữa. Sau này, sai lầm của em, anh sẽ gánh vác.

Đây là một câu nói rất phổ biến trong trường học.

Lâm Nhất Nhiên nhớ rõ, chị họ của mình đã từng hất cằm nhìn laptop khen ngợi không ngớt, sau đó lại đem những lời này làm chữ ký trên QQ.

“Câu nói này rất hay!”

Lúc đó, chị ấy tươi cười mơ mộng ghé vào sát giường, nhìn Lâm Nhất Nhiên đang nằm nhắn tin với Lý Điền: “Sau này mặc kệ là làm chuyện gì, nếu như có thể được một ai đó hết lòng ủng hộ, chắc chắn sẽ làm cho mình cảm thấy ấm áp và yên tâm!”

“A. . . thật không?” Lâm Nhất Nhiên lấy tay chống đầu, có chút mơ hồ nói: “Vậy sau này chị cũng tìm một người như vậy đi!”

“Con bé ngốc này, người như vậy có thể dễ dàng tìm là thấy sao?” Chị họ vươn ngón tay thon dài, di di vào trán cô: “Loại chuyện như vậy có thể gặp chứ không thể cầu! Nếu sau này chị có thể gặp được một người đàn ông toàn tâm toàn ý bảo vệ chị như vậy, bất kể tổn kém như thế nào, cho dù có đôi nhà, đôi xe, đôi chồng thì chị cũng phải giữ lại anh ta!”

“Đôi chồng. . . .” Khóe miệng Lâm Nhất Nhiên run rẩy: “Phải đến nỗi như vậy sao?”

“Đương nhiên, đương nhiên là phải như vậy rồi!” Chị họ trưng vẻ mặt “em còn nhỏ lắm” nói: “Sau này Nhất Nhiên nhà chúng ta phải tìm được một ông chồng như vậy nha!”

“Vâng!” Lâm Nhất Nhiên xoay người lại, cầm điện thoại hí hóp mắt gửi tin nhắn, vẻ mặt rất nghiêm túc.

“Nhắn tin cho ai thế?” Chị họ giật lấy điện thoại, cười hi hi hỏi: “Cho chồng tương lai sao?”

“Chị đưa đây!” Lâm Nhất Nhiên vội vàng lật người bò dậy, kéo tay của chị họ chụp lấy điện thoại: “Đưa cho em!”

“Không, không.” Chị họ đứng dậy, giơ điện thoại trong tay lên thật cao, vẻ mặt hưng phấn nói: “Không đưa!”

Lâm Nhất Nhiên bỏ nhào vào người chị họ, đè lên trên rồi thọt lét, sau đó cả hai người cùng ngã xuống giường, bật cười ha ha.

Lúc đó Lâm Nhất Nhiên không hề để tâm đến việc này, cũng không hề biết rằng, tương lai không xa, cô sẽ gặp được một người đàn ông tận tâm tận lực yêu thương che chở mình, người đàn ông của chính cô.

Sau khi nhìn thấy chị họ lần lượt tan hợp tan hợp tan với rất nhiều bạn trai, Lâm Nhất Nhiên mới tỉnh ngộ, có lẽ loại người như vậy chỉ có thể gặp mà không thể cầu.

Cho nên.

Lâm Nhất Nhiên nhìn Trần Tư Tầm, hơi nhíu khóe môi, trong mắt còn thấp thoáng ý cười.

“A Nhiên, cậu không sao chứ?”

Hạng Doanh Doanh vẫn chạy một mạch vào xen giữa hai người, cắt ngang một màn ấm áp vừa rồi: “Không phải là tớ có ý đâu!”

Lâm Nhất Nhiên thu hồi ánh mắt, nghiêng đầu sang nhìn khuôn mặt trang điểm tinh xảo, còn có chút biểu hiện áy náy: “Thật sự là tớ không có ý, chỉ là lúc diễn đến đoạn đó, cảm xúc dâng trào, không khống chế được cho nên mới. . .”

“Doanh Doanh, cô đừng nói nữa!” Lâm Nhất Nhiên cắt ngang lời Hạng Doanh Doanh, nhìn chằm chằm vào đôi mắt nữ sinh, ánh trắng rọi sâu vào trong đáy mắt cô, giống như là có một khe suối nhỏ đang chảy trong đôi mắt.

“Doanh Doanh, ký túc xá của chúng ta, từ phòng sát vách cho đến cả đội kịch, thậm chí cả trường Đại học này, tất cả mọi người đều nói Hạng Doanh Doanh và Trần Tư Tầm có quan hệ không tầm thường, đặc biệt không tầm thường, có thể thân thiết gần bó, suốt ngày một tiếng “anh Tư Tầm” gọi tới gọi lui, mà Lâm Nhất Nhiên tôi thì lại dựa vào mình quen biết với Trần Tư Tầm khi còn trung học, nên ra ngoài cứ quần quít bám chặt lấy anh ấy, một nháo hai khóc ba thất cổ, cả ngày theo dõi anh ấy, cuối cùng còn gọi điện qua uy hiếp là nếu anh ấy không đưa tôi đi ăn thì xem tôi sẽ nói như thế nào, bọn họ còn nói tôi muốn đưa anh ấy lên giường để gao nấu thành com, không chế anh ấy, cho nên mới khi dễ người bạn gái là cô, khiến cho cô khóc suốt mướt không thôi, có đúng không?”

“Không phải, tớ.A Nhiên, cậu hãy nghe tớ nói, tớ thật sự là không biết chuyện này, thật đấy, cái này là do Trương Tinh ở phòng sát vách, là cái đứa con gái tóc dài lần trước đi chơi với tớ ấy, là cô ta nói, tớ đã bảo cô ta là đừng nói lung tung, nhưng cô ta không nghe, thật đấy. A Nhiên, cậu phải tin tớ, có thể. . . có thể là cô ta biết tớ thích anh Tư Tầm, cho rằng tớ bị tổn thương một cách bất công, thật sự là tớ không biết! Cậu.” Hạng Doanh Doanh vội vàng tiến lên kéo tay Lâm Nhất Nhiên, ngược mắt trong suốt nhìn cô, sau đó đưa ánh mắt nhìn tới khuôn mặt vô cảm của Trần Tư Tầm đang đứng sau lưng Lâm Nhất Nhiên, vẻ mặt của Hạng Doanh Doanh lại càng thêm lo lắng, giống như sợ là bọn họ không tin: “Nếu không tin, không tin thì tớ sẽ gọi điện thoại cho cô ta, hỏi xem cô ta châm ngòi giữa quan hệ của chúng ta là có mục đích gì! Tớ sẽ gọi cho cô ta, tớ. . .” “Hạng Doanh Doanh vừa nói vừa lấy điện thoại, làm ra vẻ như muốn gọi.

“Chờ chút!” Lâm Nhất Nhiên giữ tay nữ sinh: “Vệ phiếu điểm của lớp chúng ta biến mất mà không có lý do, biên bản cuộc họp tôi viết để nộp cho giáo viên chủ nhiệm tại sao lại không thấy, mọi người đối với sự trách cứ của nhà trường đều nghĩ là do tôi, giáo viên phụ trách công tác đoàn sau mỗi lần họp đều nói cho tôi biết, cái cô bạn gái có quan hệ thân thiết với cô lúc nào cũng tìm tôi gây khó dễ, tất cả đều là vì bất bình cho cô sao?”

“Bọn họ.”

“Hạng Doanh Doanh, có thể thật sự là tôi không đẹp bằng cô, không thể mạnh vì gạo, bạo vì tiền như cô, cũng không biết cách trang điểm bằng cô, chỗ nào tôi cũng không tốt bằng cô.” Lâm Nhất Nhiên buông tay, đi đến trước mặt Hạng Doanh Doanh nói tiếp: “Nhưng mà tôi có một điểm hơn cô, cô có biết là gì không?”

(Mạnh vì gạo bạo vì tiền: có điều kiện thuận lợi thì làm việc mới có hiệu quả.)

Hạng Doanh Doanh sững sờ, Hạng Kính và Từ Thụy đứng sau lưng lắng nghe cuộc nói chuyện cũng đang nhìn chằm chằm vào Lâm Nhất Nhiên.

“Tôi so với cô thì thành thật hơn, tôi cũng biết thân biết phận hơn cô!” Lâm Nhất Nhiên mở to hai mắt, nhìn chăm chăm vào đôi mắt được trang điểm tinh xảo ánh lên màu tím nhạt, “Không biết cô đã từng nghe qua câu nói này chưa : Quân tử thẳng thắn vô tư, tiểu nhân dài ưu tư (*), tôi muốn đánh cô thì tuyệt đối sẽ không phải chờ đến lúc lên sân khấu để giả bộ, tôi nhất định sẽ quang minh chính đại đánh cô, giống như hiện tại!”

Lâm Nhất Nhiên mím môi, đột nhiên giơ tay phải lên, tát Hạng Doanh Doanh một cái.

Bốp!!!

Hạng Doanh Doanh không kịp đề phòng cái tát của Lâm Nhất Nhiên, lao đảo lùi hai bước, ôm má trừng to mắt: “Cô dám đánh tôi?”

“Không phải là cô cảm thấy tôi khi dễ cô sao? Lần này tôi quang minh chính đại tát cô, sao nào?” Lâm Nhất Nhiên ngẩng đầu, kiên quyết mở miệng: “Sau lưng đã đâm tôi một dao thì cũng đừng đứng trước mặt tôi mà tươi cười như vậy!”

“Cô đừng có quá đáng!” Hạng Kính đứng sau lưng Hạng Doanh Doanh tiến lên hai bước, kéo em gái mình ra sau lưng, lạnh lùng nhìn Lâm Nhất Nhiên nói: “Coi như là Doanh Doanh có sai thì cô cũng đừng có quá đáng như thế!”

“Cái gì gọi là coi như? Cô ta chính là không đúng! Hạng người như cô ta có đánh chết cũng đáng!” Đường Cẩm chạy đến trước mặt Lâm Nhất Nhiên, chống nạnh nhìn về phía người đàn ông: “Đúng là kẻ tám lạng người nửa cân, chà trách các người là anh em ruột, thị phi cũng không phân rõ phải trái!”

“Cô. . . .”

“Hạng Kính! Việc này cậu cũng đừng can thiệp!” Từ Thụy tiến lên kéo Hạng Kính: “Quả thật là em gái cậu sai rồi!”

Hạng Doanh Doanh ôm má trốn sau lưng anh mình, đưa mắt nhìn đến người đàn ông đứng sau lưng Lâm Nhất Nhiên, trong mắt nén lệ mở miệng nói: “Anh Tư Tầm. . . .” (con này ko có dây thần kinh nhục chăng?)

“Người khác không được động vào em gái của cậu, người phụ nữ của tôi cũng không phải muốn động thì có thể động vào đâu.” Trần Tư Tầm nắm tay Lâm Nhất Nhiên, kéo cô ra bảo hộ ở phía sau lưng mình, lạnh đạm nói: “Thật xin lỗi, Hạng tiểu thư, tôi cũng giống như Từ Thụy, không có em gái!”

(* Quân tử thân thẳng thắn, tiểu nhân trường thích thích: Quân tử thì lúc nào trong lòng cũng luôn ngay thẳng còn tiểu nhân thì lúc nào trong lòng cũng lo âu – “Quân tử - Tiểu nhân” - Đạo Khổng Tử)

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Đêm ngược đến kết thúc còn ba chương

“Nhưng mà. . . .” Hạng Doanh Doanh hơi mở miệng định nói câu gì, nước mắt từ trong hốc mắt chảy ra, lại vội vàng lấy tay quệt đi, cái mũi nho nhỏ đỏ bừng, đáng vẻ trông thật đầm đìa đáng yêu.

“Hạng tiểu thư, tuy phụ nữ mà quá thông minh thì không tốt, nhưng nếu phụ nữ quá ngu dốt thì sẽ càng làm cho người ta chán ghét hơn.” Khuôn mặt của Trần Tư Tầm không chút thay đổi nhìn đáng vẻ Hạng Doanh Doanh khóc đến lê hoa đài vũ, không hề có một chút gì gọi là thương hương tiếc ngọc.

Hạng Kính đứng bên cạnh Hạng Doanh Doanh cảm thấy không thể nghe nổi nữa, tiến lên một bước lạnh lùng quát: “Trần Tư Tầm! Cậu quá đáng rồi đấy! Em gái của tôi chẳng qua cũng chỉ vì thích cậu, cậu có cần phải vũ nhục nó như vậy không?”

“Anh, anh chẳng qua là lợi dụng em. . . em thích anh!” Hạng Doanh Doanh một phen nước mắt nước mũi, khóc càng lợi hại hơn, hết tay phải đến tay trái giơ lên lau nước mắt, lau đến nỗi hai con mắt đều sưng đỏ.

Lâm Nhất Nhiên đứng một bên thờ ơ nhìn đáng vẻ của Hạng Doanh Doanh, chỉ cảm thấy trong lòng trùng xuống.

“Hạng Doanh Doanh, cô đừng quá đáng!” Lâm Nhất Nhiên kéo tay Trần Tư Tầm, đột nhiên cao giọng nói: “Trần Tư Tầm làm gì cô, anh ấy lợi dụng cô thích anh ấy để làm gì? Cường hôn cô hay là cưỡng ép cô, chiếm tiện nghi hay lừa tài gạt sắc gì của cô? Cô đừng có nói cái kiểu như mình bị người ta bội tình bạc nghĩa có được không? Trừ cô và anh trai của cô không biết phân biệt phải trái ra, ở đây chẳng có ai tin lời cô nói đâu!” Dứt lời, Lâm Nhất Nhiên lại quay đầu sang nhìn Hạng Kính mở miệng: “Lúc trước bởi vì tôi kiêng dè anh là bạn của anh ấy, cho nên tôi mới nhẫn nhịn, lúc ở trên sân khấu tôi bị em gái của anh đánh, tôi đã không thêm nói gì, trong trường học tôi bị em gái anh hãm hại tôi cũng không nói gì, cô ta khiến cho bạn bè xa lánh tôi tôi cũng không nói gì, nhưng mà người ta nói, muốn biết một người như thế nào thì hãy nhìn vào bạn bè xung quanh anh ta, Trần Tư Tầm có một người bạn như anh, tôi quả thật cũng phải nên cân nhắc suy xét một chút xem anh ấy là người như thế nào rồi!” Dứt lời, cô tức giận quay đầu đi, cũng không nói gì thêm nữa.

“Ôi ôi, Lâm Nhất Nhiên, sao cậu lại như vậy, anh ta là anh ta, Trần Tư Tầm là Trần Tư Tầm, sao đến cả Trần Tư Tầm mà cậu cũng nói như vậy? Vậy cậu. . . .Ưm. . . .Từ Thụy, anh buông ra. . . .Buông!! Uhm!!”

“Lúc em gái của cậu bị tôi vũ nhục còn có cậu ở bên cạnh bảo vệ, lúc Lâm Nhất Nhiên bị khi dễ thì cô ấy trông cậy vào ai? Hơn nữa đối tượng khi dễ cô ấy lại chính là em gái cậu!” Trần Tư Tầm đưa mắt nhìn Hạng Kính, lãnh đạm nói: “Cậu nói cho tôi biết đi, đại thẩm phán?”

Hạng Doanh Doanh đang nắm tay Hạng Kính, cảm thấy thân thể của anh mình hơi chấn động, đôi mắt tròn to, trong ánh mắt còn có vẻ trống rỗng.

Lâm Nhất Nhiên và Đường Cẩm đều nhìn thấy vẻ mặt kỳ quái của anh ta.

“Quan tâm đến mức hồ đồ.” Trần Tư Tầm nhàn nhạt phun ra mấy chữ, sau đó xoay người kéo tay Lâm Nhất Nhiên dắt đi.

“Bác sĩ, cô ấy không sao chứ?” Đường Cẩm đứng cạnh bác sĩ, khẩn trương hỏi: “Có khi nào tụ máu bầm hay để lại sẹo không?”

“Không đâu, tôi kê cho cô ấy toa thuốc, đem về nhà bôi theo lời dặn của bác sĩ là được rồi!”

“A, vâng!” Đường Cẩm gật đầu liên tục, đột nhiên nhớ tới cái gì: “A bác sĩ, cô ấy bị dị ứng với penicillin cùng thuốc kháng sinh, đừng cho cả hai loại vào chung một toa thuốc, còn nữa, cô ấy. . . .” Từ Thụy đứng ở bên cạnh Đường Cẩm, khoác tay lên vai cô, mỉm cười nhìn đáng vẻ cô đang lo lắng.

Ngoài cửa, Lâm Nhất Nhiên nhìn bộ dạng lo lắng của Đường Cẩm, trong lòng cảm thấy ngọt ngào, nhin không được che miệng cười trộm, xoay người lại, “Cộp” một tiếng, đụng đầu vào cửa.

“Đau chết tôi rồi. . . .!” Lâm Nhất Nhiên ôm trán: “Đau chết mất. . . .!”

Trần Tư Tầm bắt đầu xoa trán giúp cô, kéo cô đến ghế ngồi trong hành lang bệnh viện, cởi áo khoác của mình khoác lên người cô: “Em đây, thật sự là không thể nào khiến cho anh bớt lo được mà!”

“Không dám, anh mau mặc áo vào đi, em không lạnh, cũng không phải là đang quay phim truyền hình!” Lâm Nhất Nhiên một tay nâng lên xoa trán, một tay đẩy áo khoác trở về.

Trần Tư Tầm cười cười, cũng không nói gì, đem áo khoác khoác lên trên đùi, che lấp vấy bẩn của cô, sau đó nắm tay cô, nhẹ nhàng xoa nắn.

“Em đang không vui à?” Trần Tư Tầm nhìn sang, nhẹ nhàng hỏi.

Không phải rõ ràng là như vậy sao, Trần Tư Tầm nhìn cô một cái, cũng không nói gì nữa.

“Aizz, anh đừng như vậy, em không đau, thật sự không đau!” Lâm Nhất Nhiên liên tục giải thích: “Thật sự không đau, không tin anh sờ sờ thử xem.”

“Không được, không thể sờ!” Trần Tư Tầm cẩn thận quan sát gò má sưng đỏ của cô, chau mày nói.

Về mặt của Lâm Nhất Nhiên đột nhiên cứng đờ: “What a [bad word] day!”

Người đàn ông bị về mặt của cô chọc cười, anh nâng cánh tay đặt trên bờ vai mỏng manh rồi lại nhẹ nhàng xoa lên mái tóc đen mềm mại của cô, cũng không nói gì thêm nữa.

“Đúng rồi, sao lúc này anh lại gọi Hạng Kính là đại thẩm phán?” Cô đột nhiên ngồi dậy, tò mò hỏi: “Mà về mặt của anh ta còn trở nên rất kỳ quái nữa.”

“Thời đại học, cậu ta là ủy viên kỷ luật, bởi vì tính tình chính trực, cho nên bọn anh hay trêu chọc gọi cậu ấy là đại thẩm phán.” Nhớ lại chuyện cũ, trên mặt của Trần Tư Tầm mang theo nụ cười thản nhiên: “Anh hy vọng cậu ấy có thể suy nghĩ được như trước kia chứ không phải xử trí theo cảm tính.”

“A. . . .” Lâm Nhất Nhiên dựa vào trong ngực của người đàn ông, kéo dài âm điệu: “Này, sau này nếu như em cũng phạm sai lầm như Hạng Doanh Doanh thì anh sẽ làm thế nào?”

“Đương nhiên là sẽ chỉ trích rồi.”

“A. . . .” Lâm Nhất Nhiên mím mím môi: “Tuy chính trực thì cũng không sai, nhưng em hy vọng anh có thể bao che cho em một chút.”

“Anh chắc chắn sẽ không bao che cho em.” Người đàn ông nhún mày, nhìn về mặt bất mãn của cô, đem cô ôm vào trong ngực.

Anh sẽ không bao che cho em, nhưng anh sẽ cùng em gánh vác.

Lúc rời khỏi bệnh viện cũng đã muộn rồi, Lâm Nhất Nhiên mặt ủ mày ê xách một túi thuốc rất to, “Anh nói xem, có khi nào chúng ta bị bác sĩ lừa rồi hay không?”

“Hả?”

“Tại sao lại kê nhiều thuốc như vậy chứ?” Lâm Nhất Nhiên đem túi thuốc đặt trên đùi mình, lục tới lục lui, “Oa, đây không phải là thuốc lúc này anh bôi cho em sao? Trong đây cũng có, sao lại như vậy a?”

“Bác sĩ đưa thì cứ cầm lấy, giữ lại lần sau còn có thể dùng.”

“.....Anh đang nguyên rửa em lần sau bị người ta đánh tiếp sao?”

“Không phải.” Trần Tư Tầm nắm chặt vô lăng, vươn tay phải sang xoa đầu cô, “Giữ lại lần sau em có gặp khó khăn gì thì lấy ra dùng.”

“.....”

Trong trường học, tin đồn cũng không hề giảm bớt, ngược lại, bởi vì Hạng Doanh Doanh ác ý tung ra nên càng tăng thêm, mỗi ngày đều có vài người chỉ trò bàn tán về Lâm Nhất Nhiên, thậm chí có người lúc đi đến trước mặt cô còn cố ý lớn tiếng nói cái gì đó.

Mà Hạng Doanh Doanh không biết tại sao lại dọn ra khỏi ký túc xá, Lưu Thiển quay trở lại, cũng may, ba người trong phòng đều rất hiểu Lâm Nhất Nhiên, vẫn luôn ủng hộ cô, mà Trương Huy Huy nghe xong những chuyện đã xảy ra lại càng thêm tức giận, muốn đi tìm Hạng Doanh Doanh đánh nhau, cuối cùng lại bị Từ Tân Trúc và Lưu Thiển ngăn cản.

“Vậy thì tính như thế nào đây?” Trương Huy Huy đặt mông ngồi xuống giường, đáng về tức giận vô cùng đáng yêu.

“Vậy cậu muốn như thế nào?” Lưu Thiển cẩn thận quan sát tỉ mỉ những đầu móng tay, “Nếu thật sự đi tìm cô ta đánh nhau, chỉ sợ còn chưa kịp chạm đến cọng tóc thì đã bị người nhà của cô ta đá văng trở về rồi.”

“Ai da, thôi đi, tớ cũng chẳng muốn nói nhiều lời vô ích với cô ta.” Lâm Nhất Nhiên tựa lưng vào giường xoa hai bên má, “Nhìn thấy cô ta là tớ lại đau đầu.”

“Lâm Nhất Nhiên, bọn tớ khi dễ cậu như vậy, sao cậu không trả thù?” Trương Huy Huy tròn to mắt: “Cậu thật tốt bụng!”

“Cậu ấy mà tốt bụng? Đó là tại các cậu không nhìn thấy cái cảnh sau khi đến bệnh viện, Lâm Nhất Nhiên tát cho Hạng Doanh Doanh một cái bạt tai thôi!” Lưu Thiển “Ồi” một tiếng, “Cái này phải gọi là độc ác mới đúng!”

“À?” Lâm Nhất Nhiên vội vàng đứng dậy, “Sao cậu biết vậy?”

“Lúc đó tớ cũng vào bệnh viện thăm bạn, vô tình nhìn thấy.”

“À.....không nói chuyện này nữa, ngày một sinh nhật tớ, ở khách sạn XX, các cậu phải tới nhé!” Lâm Nhất Nhiên đứng lên hét to.

“Không thành vấn đề!” Ba miệng một lời: “Quà tặng thì miễn đi.”

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Đếm ngược đến kết thúc còn hai chương

Trần Tư Tầm đến thành phố B không chỉ bởi vì muốn ở bên cạnh Lâm Nhất Nhiên, quan trọng hơn chính là anh muốn cùng với Lâm Nhất Nhiên trải qua ngày sinh nhật mười tám tuổi của cô.

“Sinh nhật vui vẻ!”

Đường Cẩm, Từ Thụy, Lưu Thiển, Trương Huy Huy, Từ Tân Trúc.

Tuy không nhiều người lắm, nhưng đều là những người có tình cảm rất tốt với Lâm Nhất Nhiên.

“Sinh nhật mười tám tuổi ~ trưởng thành rồi!” Đường Cẩm nâng ly rượu chạy đến trước mặt Lâm Nhất Nhiên: “Đến đây đến đây, cậu có thể uống rượu rồi!”

“Đường Cẩm! Đừng nghịch nữa!” Từ Thụy cười quở trách: “Uống nhiều khéo Trần Tư Tầm phải công cô ấy về mất!”

“Công thì công, có gì đâu.” Đường Cẩm không phục, phản bác lại.

“Nhưng mà em gái Lâm nặng như vậy, anh sợ Tư Tầm công không nổi nha!” Từ Thụy cười xấu xa.

“Anh. . . .” Lâm Nhất Nhiên vỗ bàn đứng bật dậy: “Từ Thụy, anh mới nặng!”

“Từ Thụy, cậu đừng trêu chọc cô ấy nữa.” Trần Tư Tầm giơ tay kéo cô, Lâm Nhất Nhiên lao đảo hai bước, lại trở về chỗ ngồi.

“Được rồi được rồi, không chọc nữa, không chọc nữa.” Từ Thụy giơ hai tay làm tư thế đầu hàng: “Người có sinh nhật lớn nhất, người có sinh nhật lớn nhất.”

“Hừ.” Lâm Nhất Nhiên quay đầu, “Từ Thụy, hôm nay phạt anh uống rượu! Để cho Đường Cẩm công anh về.”

“A?” Từ Thụy thương xót tội nghiệp nhìn Đường Cẩm: “Anh không nỡ nha.”

“Không có chuyện gì.” Đường Cẩm vung tay lên một cách khí thế: “Em vác không nổi thì cùng lắm ném anh ở bên đường thôi.”

Mọi người cười vang, Lâm Nhất Nhiên cũng cười, khuôn mặt của cô đã đỏ bừng.

“Cười! Lại còn cười được!” Từ Thụy oán hận nhìn Lâm Nhất Nhiên: “Mặt đã sưng như vậy mà còn cười!”

“Kệ em!” Lâm Nhất Nhiên trừng mắt nhìn Từ Thụy: “So với vợ anh thậm chí còn tốt hơn nhiều!”

“Em em em. . . .Trần Tư Tầm! Cậu cũng không thêm quân vợ mình à?”

“Mặc kệ cô ấy, như vậy rất tốt!” Trần Tư Tầm trong mắt tràn ngập ý cười: “Tớ thích!”

“A a a a!!!” Từ Thụy hét lớn: “Phục vụ, mang rượu lên, hôm nay tôi muốn ngâm mình trong rượu mà chết!!!”

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề, sẽ mang lên đầy đủ.” Lâm Nhất Nhiên cười cười, nghiêng đầu nói vào bên tai Trần Tư Tầm: “Em đi toilet!”

“Đi cẩn thận!” Trần Tư Tầm gật đầu, vỗ nhẹ sau lưng cô.

“Ừhm!”

Định luật Murphy nói: Nếu một điều xấu có thể xảy ra, nó sẽ xảy ra, cho dù cơ hội chỉ là rất nhỏ. (Câu này là một trong những định luật của Murphy, đúng ra là: Nếu một điều xấu có thể xảy ra, nó sẽ xảy ra, và vào thời điểm tồi tệ nhất có thể. – Anything that can go wrong, will go wrong. – Tại vì nó ghi vậy nên đề vậy mà cũng có 1 nghĩa thế thôi)

Còn là, người mình không muốn gặp nhất thì lại luôn luôn nhìn thấy.

Cho nên, khi Lâm Nhất Nhiên đi đến chỗ hành lang hẹp dài, gặp một đám nữ sinh cùng trường, còn đặc biệt nhìn thấy rõ ràng người đi đầu là Hạng Doanh Doanh thì cô chỉ biết than thở: Định luật Murphy thật vĩ đại.

“Ôi, tôi còn tưởng là ai, đây không phải là Lâm Nhất Nhiên sao?” Hạng Doanh Doanh đứng trước mặt Lâm Nhất Nhiên, nhíu mày mỉm cười.

“Sắp đặt cũng thật khéo, quả thật là xuất hiện nhân tài tầng tầng lớp lớp. . . .” Lâm Nhất Nhiên từ trong kẽ răng nặn ra những lời này, cũng trưng ra bộ mặt tươi cười: “Ôi, Doanh Doanh, đã lâu không gặp!”

“Nghe nói, hôm nay là sinh nhật cô, vẫn chưa kịp nói chúc mừng sinh nhật vui vẻ.” Hạng Doanh Doanh cười rạng rỡ, “Nhưng mà bây giờ nói cũng chưa muộn. . . .Aizz, thật sự là hâm mộ cô quá, chỉ là một buổi tiệc sinh nhật mà có thể tổ chức ở cái khách sạn nổi tiếng như vậy, chắc chắn, ông xã có tiền quả nhiên có khác!”

“A? Ông xã cô ấy là ai nha?” Bên cạnh Hạng Doanh Doanh, nữ sinh phòng sát vách kia cũng “kê xướng người họa” nói.

“Cậu không biết sao?” Về mặt của Hạng Doanh Doanh kinh ngạc: “Là Trần Tư Tầm nha! Rất có tiền đó!”

“A khó trách, khó trách!” Nữ sinh nhìn Lâm Nhất Nhiên từ trên xuống dưới, cuối cùng nhìn đến cái lắc trên cổ tay của cô, “Ngay cả ăn mặc cũng khác rồi! Còn có thể đeo lắc tay Tiffany! Xem ra ở bên cạnh một người có tiền thật tốt!”

“Đúng nha đúng nha, bên cạnh người giàu thật hạnh phúc!” Lâm Nhất Nhiên cắn răng trưng ra một nụ cười, nâng cánh tay, nheo mắt nhìn cái lắc trên cổ tay mình nói: “Aizz, quan trọng là người giàu có nguyện ý vì mình mà tốn tiền hay không thôi! Nếu không thì cho dù có là một phú ông cả trăm vạn triệu cũng vô dụng, đúng không?”

“Hừ, được người ta bao dưỡng mà vẫn còn đẹp như vậy, quả thật là tam quan bất chính (1)! Không hổ là người đến từ thành phố A!” Hạng Doanh Doanh cười lạnh: “A. . . không đúng, Tinh Tinh, cậu cũng là người thành phố A, hình như là. . . .hình như là học bên cạnh lớp của Lâm Nhất Nhiên phải không? Cậu nói một chút xem Lâm Nhất Nhiên là người như thế nào?”

“Ai da, cô ta à, ở trường của tớ nổi tiếng là con người ti tiện, lúc Trần Tư Tầm vừa đến làm chủ nhiệm thì cô ta đã theo đuổi người ta, quần quít không rời! Chắc chắn, nói tới là tớ lại muốn nổi da gà rồi!”

“Lâm Nhất Nhiên, đồng hương của cô mà cũng nói như vậy, cô còn gì để nói nữa không?” Hạng Doanh Doanh cười.

“Chắc chắn, cái gọi là Nhất phượng thủy thổ dưỡng nhất phượng nhân (2), xem ra quả thật không sai!” Lâm Nhất Nhiên trả lời một cách mỉa mai: “Ngay cả thành phố C mà cũng có thể có loại người như vậy thì thành phố A tại sao lại không thể có phần tử cặn bã?”

“Cô. . . .”

“Như thế nào? Muốn đánh nhau à?” Giọng nói của Đường Cẩm từ phía sau lưng Hạng Doanh Doanh vang lên, nữ sinh cực kỳ khí phách đẩy cái người gọi là Tình Tình một cái: “Cô ăn nói hồ đồ cái gì thế?”

“Cô là ai? Tại sao lại đẩy tôi?” Tình Tình trừng mắt: “Cô có bệnh à?”

“Tôi là ai?” Đường Cẩm cười lạnh một tiếng, đi đến bên cạnh Lâm Nhất Nhiên, liếc mắt nhìn Tình Tình, biểu tình cực kỳ lưu manh: “Cô nha, không phải là đến từ thành phố A hay sao? Sao lại không biết tôi?”

“Cô. . . cô là ai?” Tình Tình có chút hoài nghi đánh giá Đường Cẩm, khinh miệt nói: “Tôi không biết cô!”

“Cô nói cho tôi biết.” Đường Cẩm nhàu mày, nhếch môi cười hỏi: “Nữ sinh liên tục gây sức ép cho tất cả học sinh trường trung học A là ai?”

“Cô. . . cô là Tân Lương?” Tình Tình mở to hai mắt: “Cô là Tân Lương?!”

Lâm Nhất Nhiên trừng to hai mắt: “Cậu. . . .”

“Cậu ngậm miệng!” Đường Cẩm liếc mắt nhìn Lâm Nhất Nhiên, sau đó lại dòi đến trên người Tình Tình: “Coi như cô thông minh, nếu đã biết tôi là ai thì cũng nên nhớ thủ đoạn của tôi! Biết điều thì mau đưa cái đám người này của cô đi đi, nếu không. . . .” Đường Cẩm ngừng lại, nhấn nhá cái mũi “hừ hừ” hai tiếng, tiện tay vỗ lấy một chai bia, “Cô sẽ biết tôi làm như thế nào!”

Tình Tình bị dọa giật mình, tiến lên hai bước kéo cánh tay của Hạng Doanh Doanh, “Doanh Doanh, chúng ta. . . chúng ta đi thôi!”

“Đi cái gì! Cô ta là ai?” Hạng Doanh Doanh nhìn Đường Cẩm từ trên xuống dưới, nhỏ giọng hỏi.

“Cô ta. . . cô ta là Tân Lương, ở trong trường nổi tiếng là không dễ chọc!” Tình Tình nhỏ giọng giải thích: “Đánh nhau rất hung ác, lại còn luôn nhắm vào gân tay của người ta.”

“A?” Hạng Doanh Doanh cũng bị dọa cho giật mình, Đường Cẩm chớp lấy cơ hội này, hét to: “Còn không mau cút đi!”

Hạng Doanh Doanh “hừ” một tiếng, quay đầu rời đi.

“Cậu thật sự dám làm vậy!”

Chờ cho Hạng Doanh Doanh đi xa, Lâm Nhất Nhiên mới đẩy đẩy Đường Cẩm: “Vừa rồi tớ thật sự sợ cậu sẽ đánh nhau với bọn họ.”

“Tớ cũng sợ!” Đường Cẩm vỗ vỗ ngực: “Dọa chết, dọa chết tớ rồi!”

“Tớ thấy cậu rất có khí thế nha! Vẫn còn biết sợ à?” Lâm Nhất Nhiên vừa đi vừa nói.

“Nói nhảm! Không lẽ cậu cho rằng tớ thật sự là Tân Lương sao?” Đường Cẩm trừng mắt liếc Lâm Nhất Nhiên một cái: “Đi thôi đi thôi, tất cả mọi người đang chờ cậu!”

“A. . . A. . . A. . .” Lúc này Lâm Nhất Nhiên mới hồi phục tinh thần, “Đi thôi!”

Trong phòng, tất cả mọi người đã chuẩn bị tốt quà cáp, Đường Cẩm đặc biệt đặt theo yêu cầu làm một món đồ chơi sang trọng gần ba mét, cao gấp đôi Lâm Nhất Nhiên, Lưu Thiên tặng một bộ trang điểm, Trương Huy Huy tặng một đôi giày cao gót, Từ Tân Trúc tặng một đôi bông tai được khảm đá tinh xảo, Từ Thụy lại cười nói rằng mình tặng cả bàn tiệc rượu, bởi vì anh đã đem tất cả thanh toán hết rồi.

“Trần Tư Tầm Trần Tư Tầm, quà của anh đâu?” Đường Cẩm tò mò kêu to: “Mau lấy ra!”

“Đúng vậy, đúng vậy!”

“Mau lấy ra đi!”

“A Nhiên chắc chắn là chờ không được nữa rồi!” Trương Huy Huy cười to: “Mau lên đi!”

“Không không không, anh ấy đã tặng rồi, anh ấy đã tặng rồi!” Lâm Nhất Nhiên giơ tay lên: “Cái lắc tay này!”

“Cái này không tính.” Đường Cẩm nói: “Quà sinh nhật phải đưa ngay ngày sinh nhật! Đưa trước không tính!”

Lâm Nhất Nhiên có chút xấu hổ, quay đầu lại thì chỉ thấy anh đang cười.

“Quà thì quà thật đã chuẩn bị.” Trần Tư Tầm đứng dậy, nhìn về mặt mong chờ của Lâm Nhất Nhiên, không nhanh không chậm nói: “Nhưng không phải là ngày hôm nay.”

“Vậy thì khi nào?” Đường Cẩm hỏi.

“Hai năm sau.” Trần Tư Tầm nhìn Lâm Nhất Nhiên đang kinh ngạc, mỉm cười nói: “Hai năm sau, anh sẽ tặng cho em một món quà rất lớn!”

Tất cả mọi người đều nói “Ừm” một tiếng, chỉ có Lâm Nhất Nhiên mỉm cười gật đầu.

“Được!”

(1): Tam quan bất chính : giả trị, tình yêu, nhân sinh quan.

(2): Nhất phương thủy thổ dưỡng nhất phương nhân (ngân ngữ Trung Quốc) – ý nói mỗi hoàn cảnh tạo nên con người và tính cách khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Đếm ngược đến kết thúc còn một chương

Hai năm sau.

“Về trường trung học A?” Lâm Nhất Nhiên ôm một chồng sách lớn trước ngực, có chút kỳ quái nhìn Trần Tư Tầm: “Về trường học làm gì?”

“Đến đó rồi biết.” Trần Tư Tầm một tay lái xe, một tay theo thói quen vuốt tóc cô.

Hai năm trôi qua, tóc của cô đã dài, mái tóc đen nhánh xõa tung trước ngực, so với hai năm trước càng tăng thêm hương vị phụ nữ, thứ duy nhất vẫn không thay đổi đó chính là đôi mắt chân thành và trong suốt.

“Em đến hội trường đợi anh.” Trần Tư Tầm dừng lại, hạ cửa sổ xe nói với cô: “Anh đi lấy ít đồ, em qua đó trước đi.”

“A?” Lâm Nhất Nhiên nhìn hội trường cách đó không xa, có chút do dự: “Một mình em?”

“Ừm, ngoan, không có việc gì!” Trần Tư Tầm cười cười, “Đi đi!”

“A. . . được rồi!” Lâm Nhất Nhiên cuối cùng cũng gật đầu: “Vậy anh cẩn thận một chút!”

“Được!”

Hai năm không quay về, Lâm Nhất Nhiên chậm rãi từ trong sân trường dạo bước.

Ngôi trường vẫn không thay đổi gì nhiều, trong sân, cây tùng cổ vẫn cứng cáp như cũ, các dãy phòng học hình như đã được sơn lại, trong sân trường còn có một tượng đá lớn, tất cả đều khiến cho người ta có cảm giác thật thân quen.

Cửa hội trường không khóa, Lâm Nhất Nhiên nhẹ nhàng đẩy ra cánh cửa đang khép hờ, bên trong là một mảnh tối đen như mực, vô cùng an tĩnh.

Cô gái nhỏ mò mẫm tìm chỗ ngồi xuống, khép đôi mắt lại, dường như có thể cảm nhận được cảnh tượng tốt nghiệp năm ấy, hoa khô của nhóm múa nhảy một điệu kinh diễm toàn trường, Tần Lương hát một bài hát đau đến tê tâm liệt phế.

Bao nhiêu năm tuổi trẻ nồng cuồng, giờ đây tất cả đều tan vào cơn mưa như một giấc mộng.

Lâm Nhất Nhiên bỗng cảm thấy mình đa sầu đa cảm, thì ra trong vô thức, thời gian đã trôi qua lâu như vậy.

Lớp học yên tĩnh bỗng vang lên tiếng đàn Piano, vẫn là một giai điệu quen thuộc, bài Dừng Khí của Lương Tịnh Như.

“Xoẹt” một tiếng, trên màn hình lớn lóe lên, sau một màn bông tuyết trôi qua, thời gian bắt đầu đếm ngược.

3, 2, 1

“Nhất Nhiên, đã lâu không gặp em!”

Trên màn hình, một người phụ nữ ăn mặc rất trang nhã, cô vẫn cột tóc đuôi ngựa như lúc trước, đôi mắt cười lên cong như trăng lưỡi liềm.

“Chị Thất Thất!” Lâm Nhất Nhiên kinh ngạc thốt lên, nhìn trái phải xung quanh vẫn tối đen như mực: “Chuyện này là thế nào?”

“Nhất Nhiên, em đừng ngạc nhiên, đừng hoảng sợ. . . để cho chị nói hết đã.” Hình ảnh người phụ nữ so với hai năm trước ý vị hơn vài phần, “Nhất Nhiên, hai năm không gặp, em càng ngày càng đẹp ra, nghe nói em vẫn còn quen với cái lão Trần Tư Tầm kia, chị thật sự rất giật mình đấy.” Vừa nói xong, cô liền cười cười: “Nhất Nhiên, còn nhớ hai năm trước ở sân bay, em đứng trước mặt chị, rất bình tĩnh mà nói ‘Anh ấy là Trần Tư Tầm’, vẻ mặt thân nhiên, ánh mắt kiên định. Đến bây giờ chị vẫn còn nhớ rõ, khi mình nheo mắt nhìn theo chiếc máy bay bay vút lên trời xanh, từ từ nhỏ dần rồi biến mất. Khi đó chị nghĩ, có lẽ em đã hiểu, một cô bé như em nhất định phải có được hạnh phúc.”

“Chị Thất Thất. . . .” Nước mắt đã dâng tràn trong khóe mắt cô, hình ảnh lại thay đổi, kế tiếp là Đường Cẩm.

“Lâm Nhất Nhiên Lâm Nhất Nhiên, nửa năm rồi không gặp cậu, cậu còn nhớ tớ không?” Một nữ sinh đã hai mươi tuổi nhưng vẫn tinh nghịch như cũ: “Lâm Nhất Nhiên, chúng ta đã quen biết nhiều năm, quan hệ như vậy, tớ không cần nói chắc cậu cũng hiểu, ngàn câu vạn chữ chỉ gộp lại một ý, tớ yêu cậu!”

“A Nhiên, trở về thành phố A không có tụi tớ cậu sống có quen không?”

Trương Huy Huy, Từ Tân Trúc, Lưu Thiển, ba người ngồi trên một hàng ghế dài, cười tí mắt nhìn vào màn hình.

Lâm Nhất Nhiên nhỏ giọng đáp một tiếng, nước mắt đã rớt xuống.

“Thời gian một năm quen biết, cùng ăn cùng ngủ, chúng ta đã là những đồng bạn thân thiết nhất của nhau, cuộc sống sau này cho dù không có tụi tớ ở bên cạnh cậu thì cậu cũng đừng học theo những thói xấu nhé!”

Ba người nhìn về phía màn hình vẫy vẫy tay, đồng thanh kêu lên: “Lâm Nhất Nhiên, tụi mình vĩnh viễn là bạn tốt!”

Hình ảnh đột nhiên bị cắt ngang, lớp học lại trở về một mảnh tối tăm, Lâm Nhất Nhiên vội vàng chạy đến bên cạnh màn hình: “Chuyện này là sao vậy?”

Giống như là được điều khiển bằng giọng nói, màn hình lại một lần nữa sáng lên, lần này là bóng dáng của một nữ sinh xuất hiện trên màn ảnh lớn.

“Hi! Lâm Nhất Nhiên, đã lâu không gặp!”

Giọng nói lãnh đạm, mái tóc xoắn màu hạt dẻ, đôi mắt phượng, khí thế sắc bén.

“Tân Lương” Lâm Nhất Nhiên che miệng: “Cậu không phải. . . cậu không phải. . . .”

“Tớ không sao, tớ không sao.” Dường như là biết cô đang định nói gì, Tân Lương cười nhạt, ngồi ở trên sofa bắt chéo chân: “Lâm Nhất Nhiên, cậu vẫn tốt chứ? Nghe nói cậu và Trần Tư Tầm vẫn còn quen nhau, tớ thật sự rất vui, lần đầu tiên khi biết hai người quen nhau, tớ cảm thấy con bé như cậu đã nhất được bảo bối, không biết kiếp trước cậu đã tạo được cái phúc gì nữa! Tuy rằng không có ai là hoàn hảo, chắc chắn sẽ có khiếm khuyết, nhưng mà ưu điểm vượt trội hơn, cái người đàn ông như Trần Tư Tầm, vừa cao lớn, đẹp trai, chín chắn, tao nhã trầm ổn, rất thông minh, lại có trách nhiệm, biết gánh vác, đáng người lại rất đẹp, hiểu chuyện, có tiền, lại chấp nhận tốn tiền vì cậu, biết rõ cách để bảo vệ cậu, tổng hợp lại các nhân tố thì có thể đạt được 95 điểm cho một người đàn ông hoàn mỹ, có bao nhiêu người có thể gặp được một người mình thích cũng thích mình, thật sự là không dễ dàng đâu! Bây giờ nếu trên trời rơi xuống một miếng bánh dẻ lên người cậu thì cậu nhất định phải nắm chắc! Cho nên. . . .” Tân Lương dừng lại, vén ngọn tóc trên mái, “Gà cho anh ấy đi!”

“Gà cho anh ấy đi!”

“Gà cho anh ấy đi!”

“Gà cho anh ấy đi!”

“Gà cho anh ấy đi!”

“Gà cho anh ấy đi!”

“Gà cho anh ấy đi!”

Vô số giọng nói pha lẫn trùng trùng điệp điệp vang lên.

“Tạch” một tiếng, hội trường trở nên sáng rực, lúc này Lâm Nhất Nhiên mới có thể nhìn thấy rõ, trên sân khấu có vô số những chùm bong bóng, phía trên rèm treo rất nhiều các loại hoa hồng.

Có người từ hai bên sân khấu đi đến, trong tay mỗi người đều cầm một bó hoa hồng nhỏ.

Từ Thụy, Đường Cẩm, Tân Lương, Lưu Thiển, Trương Huy Huy, Từ Tân Trúc, Hạ Tịch, Lâm Tâm Thất, những bạn gái ngày trước học lớp bên cạnh, bạn học của Trần Tư Tầm, chủ nhiệm lớp mười một, hiệu trưởng, vân vân. . . . Lâm Nhất Nhiên nhìn đến hoa cả mắt.

“Mọi người. . . .” Cô nhìn bọn họ, vừa khóc vừa cười: “Sao mọi người lại đến đây?”

“Đến gặp cậu nha!” Trương Huy Huy nháy mắt mấy cái, đem hoa hồng nhét vào trong tay Lâm Nhất Nhiên, “Sợ cậu nhớ tui tó.”

“Nhất Nhiên!” “Nhiên Nhiên!”

“Ba! Mẹ!” Lâm Nhất Nhiên chớp mắt mấy cái, vội vàng tiến lên vài bước: “Sao ba mẹ cũng tới đây?”

“Còn không phải là do đứa nhỏ Trần Tư Tầm kia hay sao?” Lâm mẹ kéo tay Lâm Nhất Nhiên: “Nhiên Nhiên, làm cha mẹ ai cũng hy vọng con gái mình có thể được hạnh phúc, Trần Tư Tầm là một đứa bé ngoan, mẹ tin tưởng nó có thể chăm sóc cho con thật tốt, Nhiên Nhiên, gả cho cậu ấy đi, ba mẹ sẽ chúc phúc cho hai đứa!”

“Mẹ. . . .” Lâm Nhất Nhiên lại rơi nước mắt: “Mẹ. . . .”

“Em khiến cho người đàn ông của mình mất ngủ hai mươi bốn tiếng rồi đấy!”

Giọng nói quen thuộc qua Microphone khuếch tán khắp hội trường, mọi người đều tách ra một đường, Lâm Nhất Nhiên ôm một bó hoa hồng đứng yên tại chỗ, chỉ thấy Trần Tư Tầm đứng ở trên sân khấu, vẫn là áo sơ mi quần tây như cũ, mái tóc đen cắt ngắn, trong đôi mắt mang theo ý cười.

“Đây là chuyện khoa trương nhất và cũng là chuyện lãng mạn nhất mà cả đời này anh từng làm!” Tay phải của người đàn ông cầm microphone, đi xuống sân khấu, từng bước từng bước đến bên cạnh Lâm Nhất Nhiên.

“Nhưng mà tất cả đều vì em!” Giọng nói của Trần Tư Tầm vẫn rất bình thản như trước đây, nhưng lại khó giấu được nụ cười: “Vi sau này, mỗi năm anh đều có thể tặng quà cho em. . . .”

Người đàn ông quỳ một chân xuống, hai tay nâng một chiếc hộp nhỏ, khoe mắt đuôi mày đều tràn ngập ý cười.

Lâm Nhất Nhiên một tay ôm ngực, một tay che miệng, nước mắt đều đã ngập tràn khóe mi.

“Lâm Nhất Nhiên, lấy anh nhé!”

“Vâng!” Cô gái nhỏ lau nước mắt, hít hít mũi, nở nụ cười, mạnh mẽ gật đầu.

“A!!!!”

“Lâm Nhất Nhiên, cuối cùng thì cậu đã gả đi rồi!”

“Quá tuyệt vời!!”

“Kết hôn nha!!”

“Tớ muốn làm phù dâu!!”

Lâm Nhất Nhiên đứng giữa tiếng hoan hô đỉnh tai nhức óc, ở trong loa phát ra một bản nhạc, giữa những ngọn đèn sáng rực rỡ, giữa một biển hoa hồng, giữa những lời chúc phúc của ba mẹ, cô bị Trần Tư Tầm nâng tay lên, đeo vào một chiếc nhẫn, sau đó kéo vào ngực anh, Lâm Nhất Nhiên nở nụ cười.

“Ai muốn kết hôn a!!”

Các nữ sinh cười cười, đem bó hoa hồng trong tay ném vào không trung, Lâm Nhất Nhiên ngẩng đầu đón nhận đôi môi của anh.

Thì ra trong vô thức, thời gian đã trôi qua lâu như vậy.

Nhưng mà em biết, mặc kệ là có trôi qua bao lâu, anh vẫn sẽ ở bên cạnh em.

Cách đây ba năm, buổi tối trước khi em đến thành phố B, anh và em nắm tay nhau đi dạo, khi đó anh đã nói với em rằng, anh sẽ không buông tay, khi đó em đã tự nhủ với chính mình, cả đời này em nhất định sẽ không buông tay anh.

Lâm Nhất Nhiên rũ mắt xuống, nhìn mười ngón tay đan xen nhau, chiếc nhẫn lấp lánh trên ngón áp út, cô mỉm cười nhưng nước mắt lại lần nữa làm mờ khóe mi.

Em, cả đời này, nhất định, sẽ không bao giờ buông tay anh.

Hoàn chính văn

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Ngoại truyện - Tắt đèn

Trên thế giới này, thời gian quả thật là vô cùng kỳ diệu.

Khi lần đầu tiên Lâm Nhất Nhiên ngồi trong ngôi nhà mới của cô và Trần Tư Tầm, nhìn căn phòng mặc dù xa lạ nhưng cũng vô cùng ấm áp, trong lòng cô chỉ có một suy nghĩ:

Dù sao.từ nay về sau, đây cũng là ngôi nhà của bọn họ.

Mặc dù đã kết hôn, nhưng bởi vì hôn lễ vừa kết thúc thì Lâm Nhất Nhiên phải chạy về trường học để thi cuối kỳ cho nên cô cũng chưa nghiêm túc quan sát ngôi nhà này.

Phòng khách không lớn, vách tường trắng như tuyết hai ngày trước đã được treo lên một khung ảnh cưới rất to, trong hình, một cô gái nhìn về phía ông kính cười thật tươi, mặt mày đều đã cong lên, để lộ ra hai cái răng nanh nho nhỏ, mà người đàn ông bên cạnh, bởi vì anh mặc một thân tây trang màu trắng nên càng để lộ ra khí chất anh tuấn, đẹp trai, ánh mắt thâm tình đang nhìn cô gái nhỏ trong ngực, khắp nơi trong ánh mắt đều tràn ngập ý cười.

Thật sự là kỳ diệu.

Lâm Nhất Nhiên nằm dài lên bàn, miệng nhỏ khẽ ngâm nga một bài hát không tên, ánh mắt từ từ lướt qua tất cả những bài trí trong căn phòng này.

Lần đầu tiên gặp nhau, anh đứng tựa người trên khung cửa, vẻ mặt không chút thay đổi nhìn về phía cô, mà giờ đây, cái người đàn ông hoàn mỹ gần như không còn gì có thể bắt bẻ được nữa, lại trở thành ông xã của mình.

Trong phòng bếp có tiếng xào rau, chỉ chốc lát sau lại có mùi vị của thức ăn truyền đến, Lâm Nhất Nhiên nâng cằm nhìn vào trong, chỉ thấy bóng dáng cao ngất của người kia thấp thoáng.

Trần Tư Tầm đang ở trong phòng bếp làm com tỏi cho cô, chúc mừng cô lần đầu tiên về nhà.

Đúng vậy, về nhà, về nhà, cô thích hai từ này.

Đây là nhà của anh, nhà của cô, nhà của bọn họ.

Ha ha.

Hai từ này khiến cô cảm thấy lòng mình ấm áp, Lâm Nhất Nhiên có chút ngây ngốc bật cười. Lúc cô đang cười ngốc nghếch, Trần Tư Tầm không biết từ khi nào đã bước ra, anh đứng trước mặt, gõ lên trán cô: “Đang nghĩ gì vậy?”

“Ha ha, nhớ anh nha.” Lâm Nhất Nhiên cười hi hi nói, nhiều năm trôi qua, da mặt cô đã trở nên càng ngày càng dày rồi.

Trần Tư Tầm bật cười, vỗ nhẹ vào má Lâm Nhất Nhiên, anh nâng cằm cô, cúi đầu nhẹ nhàng hôn xuống, “Ngoan ngoan chờ anh.”

“Em biết rồi.” Lâm Nhất Nhiên ngọt ngào trả lời, ánh mắt dõi theo bóng dáng của Trần Tư Tầm đi vào trong phòng bếp.

Cô nhớ rõ lần đầu tiên mình đến nhà anh vì không còn chỗ nào để đi, kết quả chẳng những làm phiền anh phải chứa chấp mình, mà còn làm phiền anh nửa đêm phải vì mình mà đi mua băng vệ sinh.

Tuy chỉ là một chút chuyện cũ, nhưng Lâm Nhất Nhiên vẫn không nhịn được mà đỏ mặt, bởi vì điều này thật sự rất dọa người a.

Trần Tư Tầm nấu com cũng không quá lâu, Lâm Nhất Nhiên rất nhanh đã được nhìn thấy đủ loại món ăn hấp dẫn, theo thứ tự được mang lên trước mặt mình, khiến cho cô phải cố gắng lắm mới không ở trước mặt Trần Tư Tầm mà động tay gấp trước.

Bữa ăn này theo phong cách phương Tây, cho nên đương nhiên sẽ không thể thiếu rượu vang đỏ.

Lâm Nhất Nhiên nhìn Trần Tư Tầm đem hai cái ly chân cao để trước mặt hai người, sau đó lại rót rượu, trong lòng Lâm Nhất Nhiên lại có cái cảm giác mấy năm về trước, khi phát hiện ra rằng anh thích cô. . . .cảm giác không được chân thực cho lắm.

Một người hoàn mỹ như vậy. sao có thể thích mình.

Nhưng rồi vài năm trôi qua, cô cũng không còn nghi ngờ gì nữa, chỉ cần biết rằng cái người trước mặt đang thuộc về cô, như vậy là đủ rồi.

Những thứ khác, không quan trọng.

“Chúc mừng em về nhà!” Trần Tư Tầm ngồi đối diện nâng ly “Cheers”

“Vâng!” Lâm Nhất Nhiên ngọt ngào đáp, nhìn người đối diện nâng ly, “Chúc gia đình chúng ta luôn vui vẻ! Cheers!”

Hai ly thủy tinh va vào nhau “keng” lên một tiếng. Rượu đỏ trong ly sóng sánh, ở dưới ánh nến lại trở nên rất đẹp.

Một bữa tối cực kỳ vui vẻ, không chỉ bởi vì Trần Tư Tầm nấu ăn cực kỳ ngon, quan trọng hơn chính là, anh, cái người đàn ông này.

“Minh và Trần Tư Tầm ăn tối cùng nhau” Chỉ một cái ý nghĩ này thôi cũng đủ để khiến cho Lâm Nhất Nhiên cảm thấy cực kỳ sung sướng.

Dĩ nhiên, lúc vui vẻ thì sẽ không cần thận uống nhiều hơn một chút cũng là chuyện bình thường.

Cho nên, khi kim đồng hồ vui sướng chỉ đến số hai, khuôn mặt đỏ bừng của Lâm Nhất Nhiên chỉ có thể gục xuống bên cạnh bàn, cô cảm thấy đầu óc choáng váng, nhìn khuôn mặt của Trần Tư Tầm không hề thay đổi, rõ ràng bọn họ đều uống nhiều như nhau, tại sao cái người này một chút men say cũng không có vậy?

Cô dường như đã quên rằng, thứ bọn họ uống chỉ là rượu vang đỏ, không hề dễ say.

Trần Tư Tầm ôm cô đặt lên ghế sofa, rồi lại xoay người bắt đầu thu dọn tàn cục, sau khi xong xuôi mới trở về sofa, cúi đầu nhìn cô gái nhỏ.

Cồn trong rượu khiến khuôn mặt của cô ửng hồng, lông mi thon dài khẽ run lên, Lâm Nhất Nhiên theo thói quen cắn cắn môi, giống như là đang khó chịu, vươn tay kéo kéo cổ áo.

Trần Tư Tầm khẽ cười một tiếng, ngắm nghĩ một hồi rồi lại xoay người đi vào phòng tắm.

Không bao lâu sau liền nghe thấy tiếng nước từ trong phòng tắm yếu ớt truyền đến, Lâm Nhất Nhiên hơi mở mắt ra, cố gắng hoạt động đầu óc đang bị chất cồn thiêu rụi đến mơ hồ, nhưng không có kết quả, chỉ có thể nhìn Trần Tư Tầm từ trong phòng tắm bước ra, đứng ở trước mặt mình, cúi người bế cô lên, chậm rãi bước vào trong phòng tắm.

“Anh làm gì vậy.” Lâm Nhất Nhiên hơi ngẩng đầu, giọng nói có chút mơ hồ nghe không rõ.

“Tắm rửa.” Trần Tư Tầm cười híp mắt đặt cô ngồi trên ghế trong phòng tắm, ngón tay thon dài bắt đầu giúp cô. cởi quần áo.

Ừm hình như có chỗ nào không đúng. . . .

Lâm Nhất Nhiên mơ màng rên rỉ một tiếng, kiểu gì cũng không nghĩ ra được có chỗ nào không đúng. . .

Ào giác thôi.

Vì vậy, cô nhẹ nhàng động đậy thân thể, thuận tiện đem áo somi trên người mình cởi ra.

Sau đó là váy. tất. nệm y. quần lót. . . .

Đợi đến lúc cô kịp phản ứng chỗ nào không đúng thì quần áo đều đã bị Trần Tư Tầm cởi sạch.

“Anh anh anh anh.” Lâm Nhất Nhiên lập tức tỉnh rượu, tròn to mắt nhìn người đàn ông vẫn như cũ mỉm cười.

“Anh làm sao?” Trần Tư Tầm híp mắt chạm nhẹ lên chóp mũi cô, giống như không chút nào phát hiện chính mình đang làm chuyện gì.

“Anh. đi ra ngoài. em sẽ tự mình tắm rửa.”

Lâm Nhất Nhiên cố sức nói ra những lời này cũng chỉ nhận lấy một tiếng cười nhẹ của người đàn ông, “Em thật sự có thể tự mình tắm rửa sao?”

“.”

“Ngoan ngoãn nghe lời, anh sẽ không làm gì em.” Cho dù có làm gì thì cũng là hợp pháp. Trần Tư Tầm im lặng trong lòng bổ sung thêm một câu, anh cũng chiều xoa nhẹ mái tóc mềm mại của cô.

Lâm Nhất Nhiên nghe thấy những lời này thì lại mơ hồ nhớ lại một câu chuyện cười lúc trước.

Ngày xưa, có một chàng thư sinh và một nàng tiểu thư nhà nọ mến nhau. Một ngày kia, bọn họ hẹn nhau đi chơi, trên đường gặp mưa to, hai người liền chạy đến một căn nhà trống để trú mưa, cuối cùng phải ngủ lại một đêm. Trong nhà chỉ có một cái giường, hai người tuy là lưỡng tình tương duyệt nhưng lại chưa từng có quan hệ bất chính nào. Vị tiểu thư kia thấy thương tiếc cho chàng công tử, ngượng ngùng mời công tử ngủ chung giường, lại nhét ở bên trong cái gối ngăn cách thêm một tờ giấy, trên tờ giấy viết: Việt giới giả, cầm thú dã (*) Vị thư sinh kia cũng là một quân tử, cho nên đã thật sự chịu đựng suốt đêm, không hề làm loạn.

(* Việt giới giả, cầm thú giả: vượt qua ranh giới thì không bằng cầm thú.)

Sáng sớm hôm sau, khi tiểu thư kia tỉnh lại thì người đã đi mất, chỉ còn lưu lại một tờ giấy.

Trên đó viết bảy chữ rất to: Nhữ liên cảm thú đô bất như. (Người ngay cả cảm thú cũng không bằng.)

..... Lâm Nhất Nhiên đột nhiên bật cười, hé mắt nhìn về phía Trần Tư Tầm, cô nghĩ rằng anh không phải là cảm thú đâu, mà là còn không bằng cảm thú đấy.

Bị ôm lên bỏ vào bồn tắm, độ ấm của nước đã thích hợp, vô cùng áp áp, ngâm xuống cảm giác cực kỳ thoải mái, Lâm Nhất Nhiên từ từ nhắm hai mắt, thờ dài một tiếng, chỉ cảm thấy ý thức của mình càng ngày càng mơ hồ, cũng không muốn quan tâm về cái vấn đề cảm thú kia nữa, chỉ nhìn thấy Trần Tư Tầm dùng một loạt ánh mắt mà mình không thể hiểu được đang nhìn về phía cô, một bên từ từ cời nút thắt son, sau đó lại dùng một tư thế cực kỳ mê người cời hết quần áo.

..... Cho đến cuối cùng, rốt cuộc hai người cũng thẳng thắn đối mặt với nhau.

Dù đã quen biết Trần Tư Tầm mấy năm, nhưng Lâm Nhất Nhiên chưa hề nghĩ tới hai người bọn họ sẽ đi đến bước này, cô hơi mở to mắt, say mê nhìn Trần Tư Tầm chậm rãi bước vào trong bồn tắm.

Vô cùng. mê người.

Dường như. dường như là còn có một chút chờ mong. ...

Lâm Nhất Nhiên nhìn gương mặt của Trần Tư Tầm vẫn như cũ, nhận nhận mỉm cười, anh đưa tay kéo cô ôm vào lòng mình, ngón tay ở trên thân thể cô vuốt ve. khiêu khích.

Bị bàn tay kia ở trên người chậm rãi vuốt ve, mỗi nơi anh chạm đến giống như là đang bị lửa nóng thiêu đốt. rất nóng. ngọn lửa dục vọng. ...

Ánh mắt cô gắt gao khép chặt, không dám nhìn vào mặt của đối phương, cũng không hề có động tác nào khác, tùy ý để cho bàn tay anh vuốt ve trên thân thể mình.

Xem như là. ngầm đồng ý đi.

Ngón tay hơi lạnh xoa đến nơi đầy đặn trước ngực cô, anh hơi nhẹ nhàng dùng lực, hai tay của Lâm Nhất Nhiên gắt gao ôm chặt lấy cổ của Trần Tư Tầm, nhắm mắt lại chịu đựng cái cảm giác kỳ lạ này.

Hai chân cũng không khỏi khép chặt lại một chỗ, trong thâm tâm xuất hiện một loại khát vọng, nhưng cô lại không biết là mình đang khát vọng cái gì.

Tiếp tục. tiếp tục trượt xuống.

Trần Tư Tầm đưa tay nghiêng đầu cô, nhẹ nhàng hôn lên, đầu lưỡi anh khẽ lướt qua bờ môi của Lâm Nhất Nhiên, dường như là đang chờ đợi điều gì đó.

Bàn tay từ trên cầm cô buông xuống, lại một lần nữa đặt trước ngực cô, nhẹ nhàng dùng lực, Lâm Nhất Nhiên không khỏi ưm lên một tiếng, rốt cuộc cũng mở miệng.

Trần Tư Tầm cứ như vậy mà xâm nhập vào đôi môi đang mở ra, đầu lưỡi linh hoạt khẽ cạ vào hai hàm răng, đoạt lấy khoang miệng của Lâm Nhất Nhiên, bàn tay cũng không dừng động tác, chậm rãi trượt xuống eo của cô, ở chỗ rốn vòng mấy vòng, sau đó.

Lâm Nhất Nhiên tròn to hai mắt, nhịp tim đập càng lúc càng nhanh. ...

“Có muốn anh tiếp tục không?” Trần Tư Tầm giúp cô vén lên mái tóc trên trán, cười đến dịu dàng.

..... Đến lúc này mới hỏi cô có muốn tiếp tục không.

Trong cổ họng nức nở nghẹn ngào hai tiếng, Lâm Nhất Nhiên khẽ gật đầu.

“Vậy là, đồ nhi muốn tiếp tục phải không?” Trần Tư Tầm cúi đầu nói nhỏ bên tai Lâm Nhất Nhiên, “Chúng ta lên giường nhé!”

Cái hơi thở ấm nóng này khiến cho Lâm Nhất Nhiên hơi co rúm người lại, lập tức gật đầu.

Trần Tư Tầm từ trong bồn tắm chậm rãi đứng dậy, đem khăn tắm bao bọc xung quanh người Lâm Nhất Nhiên, sau đó liền bế cô đi thẳng vào trong phòng ngủ.

Lâm Nhất Nhiên cảm thấy tim mình đập mạnh, càng ngày càng kịch liệt, là chờ mong, là hoảng sợ. Vẫn còn. còn có một chút gì đó.

Có lẽ vì quan tâm đến cảm xúc của Lâm Nhất Nhiên cho nên Trần Tư Tầm cũng không bật đèn, chỉ đem cô đặt lên trên giường, rút khăn tắm ra, sau đó cứ như thế đứng ở bên cạnh.

Ánh trắng ngoài cửa sổ hắt vào, chiếu lên thân hình rắn chắc của người đàn ông này, vóc người tiêu chuẩn, vai rộng mỏng hẹp, tỉ lệ cân xứng, cùng với. . .

Lâm Nhất Nhiên quay đầu sang một bên, ngừng thở, không dám nhìn xuống nữa. . . .

Phía dưới. . . . Phía dưới kia. . . .

Trần Tư Tâm nhìn phản ứng của cô gái nhỏ, khẽ cười một tiếng, anh cúi xuống đề lên trên người cô rồi lại từ trên trán cô hôn dọc xuống, mang theo tất cả sự chân thành.

Từ khi bắt đầu gặp gỡ.

Cho đến phong thư kẹp trong cuốn sách kia.

Càng về sau. . . .

Rốt cuộc thì dần dần chính mình lại thích cô gái nhỏ này. . . .

“Lâm Nhất Nhiên, anh yêu em!”

“Vâng. . . em. . . . cũng yêu anh. . . .”

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Ngoại truyện: Từ Thụy và Đường Cẩm

Nếu thật sự truy xét tới cùng nguyên nhân tại sao Đường Cẩm và Lâm Nhất Nhiên quen biết nhau, thì phải nói từ bịch sữa đậu nành và một ông chú bí ổi.

Khi đó vừa mới trải qua kỳ thi cấp ba.

Đường Cẩm mới vừa nhận được lời vàng lời ngọc từ Thái Thượng Hoàng nhà cô, Thánh Thượng đã cho phép Tiểu Đường Tử cô mua điện thoại di động rồi.

Ông cụ nhà Đường Cẩm đối với chuyện giáo dục cô hết sức nghiêm khắc, cho nên khi lên trung học cơ sở mà có điện thoại di động thì cũng không còn là chuyện gì hiếm lạ nữa rồi. Nhưng giáo viên chủ nhiệm lại nghiêm cấm cái thứ này xuất hiện ở trong lớp.

Ông cụ nhà cô cũng không quan tâm người khác như thế nào, vẫn kiên quyết ủng hộ giáo viên tới cùng, sống chết cũng không cho phép Đường Cẩm mua điện thoại di động. Sau khi thi trung học năm nhất xong thì tất cả các quản chế đều được thả lỏng. Đường Cẩm ngầm nghĩ kiểu gì cũng nhất định phải mua điện thoại, nếu không, muốn liên lạc với ai cũng bất tiện, nghĩ vậy, cô liền đi xin tiền để mua một cái.

Kết quả thuận lợi ngoài dự đoán.

Đường Cẩm không bỏ qua cơ hội này, chạy đến Electronic City xem thử có cái điện thoại nào vừa mắt mình hay không.

Vừa bước vào thì đã nhìn thấy một đám người bu đang lại một chỗ, hình như là đang xem cái gì.

Cái loại chuyện bu vào xem chuyện lạ như thế này ở Tổ quốc ta cũng đã trở thành một thói quen yêu thích, chỉ cần nơi nào có chuyện thì nơi đó tất nhiên sẽ có người vây xem.

Khi đó Đường Cẩm cũng không hiểu là mình nghĩ như thế nào, cũng trực tiếp lách qua đám người chui vào trong, nếu như là một lúc khác, chắc hẳn là cô sẽ không làm vậy.

Ngồi nhớ lại, ngày đó rốt cuộc mình nghĩ như thế nào, chính bản thân cô cũng không hiểu rõ.

Lúc vừa chen vào trong đám người, cô nhìn thấy một ông chú trên tay đang giờ giờ ống quần, một tay chỉ vào nữ sinh đang đứng đối diện, điên cuồng mà mắng.

Một phút sau, Đường Cẩm đã hiểu ra chân tướng.

Người đứng đối diện với cái gã thân thể cao lớn, chính là cô gái nhỏ kia, thì ra là trong lúc đang uống sữa đậu nành, đi đứng không cẩn thận nên đụng vào người kia, khiến cho sữa đậu nành đổ hết lên trên quần người đó.

Đã vậy, người kia còn được nước làm tới, không chịu buông tha. Nhìn thấy đối phương là một đứa nhỏ, lão ta vừa mắng chửi, vừa đòi tiền bồi thường.

Chỉ cần liếc mắt qua một cái cũng có thể nhìn ra là hàng via hè hai mươi đồng rẻ bèo, vậy mà để cho ông ta mở miệng lại thành chiếc quần bảo bối, giặt khô đến hai trăm đồng.

Cái tên này!

Thời điểm đó Đường Cẩm so với lúc trung học thì mạnh mẽ hơn nhiều.

Nhìn những người đang vây xem chung quanh, đa số đều đứng bên ngoài chỉ chỉ trỏ trỏ chứ không ai chịu bước lên hỗ trợ, lại nhìn đến cái người đàn ông đang văng nước miếng tứ tung kia, bộ dáng giống như không lột được da của đối phương là không thể nào hà giận được, cuối cùng lại nhìn đến cô gái tuổi tác so với mình cũng không chênh lệch bao nhiêu, Đường Cẩm ngay lập tức cảm thấy bất bình.

“Không phải chỉ là một cái quần thôi sao? Coi như là vậy, nhưng cô ấy cũng đã xin lỗi chú rồi còn gì?”

Cái người đàn ông bị ối kia đang mắng sừng miệng, bỗng nhiên nghe thấy có người nói chen vào, xoay người lại, đối mặt với cái người vừa xen vào kia. Vừa nhìn thấy đối phương cũng là một đứa con gái nhỏ tuổi, ông ta lại lập tức không kiên nhẫn gì, tiếp tục giương nanh múa vuốt.

“Cô nói cái gì? Quần của tôi thì tính làm sao đây? Nó trở nên như vậy, hai cô giặt sạch cho tôi được sao?”

.....

“Chú cởi quần ra đi!”

?? Người kia lập tức ngây ngốc: “Cái gì. . . .?”

Đường Cẩm đem giọng nói phóng lên thật cao: “Tôi nói là chú cởi quần ra đi! Cởi ngay bây giờ! Chúng tôi sẽ đem về giặt sạch cho chú!”

Để xem, nếu ông dám cởi ở chỗ này, tôi đây sẽ giặt cho ông!

Gã đàn ông bị ối bị ghen ở chỗ hòng không nói ra được thành lời.

Vốn nhìn thấy đối phương chỉ là một con nhóc, đang định kiếm một ít tiền, nhưng cô ta lại nói như vậy. . .

Đường Cẩm đoan đoan chính chính đứng ở đối diện, nhìn thẳng vào mắt của đối phương.

Cái gã đàn ông kia bị Đường Cẩm nhìn như vậy có chút không biết phải làm sao, sắc mặt đã đỏ bừng.

“Cô!. . . .Cô có tư cách gì mà nói như vậy? Bây giờ những người trẻ tuổi đều như vậy sao?” Những lời này chứa đầy sự căm phẫn, muốn có bao nhiêu tức giận là có bấy nhiêu tức giận.

Đường Cẩm cũng có chút tức giận. Thì ra là một người không biết xấu hổ đến mức này! Nhưng cũng chưa kịp đợi cô nói cái gì, cô gái bị gã đàn ông bị ối kia mắng đến khuôn mặt cũng đỏ bừng lại đột nhiên bước ra.

“Chú xin lỗi cô ấy đi!” Đường Cẩm hơi giật mình với phản ứng của cô gái. Nhưng rất nhanh lại phát hiện người kia cũng không nhu nhược giống như trong suy nghĩ của mình.

Cô gái gần từng chữ nói: “Chuyện vừa rồi là tôi không đúng, cho nên tôi xin lỗi, nhưng mà, cô ấy không đáng gì đến chuyện này, chú không có tư cách để phán xét con người của cô ấy!”

Đường Cẩm kinh ngạc nhìn cô gái đang đứng sau lưng mình, hơi giật mình. Bỗng nhiên cô cảm thấy lòng mình ấm áp.

Đây là lần đầu tiên Đường Cẩm và Lâm Nhất Nhiên chính thức quen biết.

“Cẩm . . .Đường Cẩm . . .” “Ách. . .Ừ sao vậy?”

Đường Cẩm khôi phục suy nghĩ giữa tiếng gọi của Lâm Nhất Nhiên: “Sao vậy?”

“Còn sao nữa. . .” Lâm Nhất Nhiên có chút bất đắc dĩ: “Tan học a. . . .”

.....

“Thi sát hạch?” Tại ngã tư, Đường Cẩm nghe Lâm Nhất Nhiên nói một cái tin tức không thể tưởng tượng nổi: “Nhanh vậy sao?”

A a a a a! Sát hạch cái rắm!!!

“Đúng vậy, hai ngày nữa sẽ thi!” Lâm Nhất Nhiên quay đầu lại nhìn Đường Cẩm: “Vẫn là 3+3.”

“3+3 ?” Miệng của Đường Cẩm lại càng mở to hơn.

Là ý kiến của người nào? Đột xét duyệt đầu tiên vẫn còn chưa bắt đầu mà?

Kỳ thi đều là hư vô. . . Kỳ thi đều là hư vô. . . Đường Cẩm không muốn thảo luận thêm chút nào về cái vấn đề này nữa, liền lái sang chuyện khác.

“Aizz, cậu với thằng bé nhà cậu thế nào rồi? Sao không thấy hai người đi cùng nhau?” Đường Cẩm vừa hỏi vừa đẩy đẩy Lâm Nhất Nhiên: “Chú ý đèn đỏ!”

“Cũng tốt.” Lâm Nhất Nhiên rõ ràng không chú tâm, nhưng Đường Cẩm cũng không hiểu là tại sao.

Quả nhiên, Lâm Nhất Nhiên cọ sát vào chiếc Passat rồi ngã nhào xuống đất.

Đường Cẩm căn bản đang lo lắng Lâm Nhất Nhiên không biết như thế nào rồi, nhưng nào ngờ lại có người xem xe còn quan trọng hơn.

Một nam một nữ hùng hùng hổ hổ tiến đến bắt đèn. Đường Cẩm nhớ đến lần đầu tiên gặp Lâm Nhất Nhiên. Lần đó chẳng phải cũng bị một gã đàn ông bị ỏi bắt đèn sao? Thật xui xẻo!

Tuy rằng lên trung học, Đường Cẩm cũng đã kìm chế cảm xúc của mình đi một chút, nhưng tính cách vẫn mạnh mẽ như vậy, cô ngẩng đầu lên không hề sợ hãi: “Chúng tôi căn bản là không có đụng vào xe của mấy người!”

Cái người phụ nữ bước từ trên xe xuống có chút thẹn quá hóa giận. Bước nhanh về phía trước, giơ tay lên chuẩn bị đánh người. Lại thấy một bàn tay khác bay ra, túm chặt cổ tay của cô ta. Đường Cẩm bỗng nhiên cảm thấy một màn này rất giống như nhiều năm trước. Cho tới bây giờ đều là cô đứng ra vì người khác, chỉ duy nhất một lần có người kiên định đứng ra che trước mặt cô, nói với đôi phương: “Chú xin lỗi cô ấy đi!” Người đó chính là Lâm Nhất Nhiên. Mà bây giờ. . . .

Người đàn ông kia quay đầu lại, trên khuôn mặt đẹp trai là một nụ cười tuần mỹ. Khóe mắt hơi nhếch lên khiến cho người khác có cảm giác giống như là đôi mắt ấy biết nói, khiến cho người ta có muốn cũng không thể nào nảy sinh ác cảm. Toàn thân tây trang thẳng thớm lại mang theo một cỗ hương vị không thể kiềm chế được.

Anh ta nói: “Tiểu thư, đánh người giữa đường thì không được hay cho lắm. . . Nhất là đối với một cô bé.”

. Cùng với Đường Cẩm, đem Lâm Nhất Nhiên giao cho Trần Tư Tầm, ánh mắt nhìn theo thầy Trần đi xa dần, sau đó cô mới hồi phục lại tinh thần, quay đầu lại nhìn cái người kia. Lúc này, anh ấy đã xử lý xong cái chuyện vừa nãy, cũng quay đầu lại, hai mắt nhìn thẳng vào Đường Cẩm.

“Đường Cẩm?” Đây là do lúc này Lâm Nhất Nhiên đang đau đớn mà gọi tên cô.

Đường Cẩm gật gật đầu, không có chút nào gọi là khó xử, cũng quay đầu lại nhìn vào đối phương: “Từ Thụy?” Cô nhớ rõ, vừa rồi thầy Trần gọi cái tên này.

Từ Thụy vỗ tay thành tiếng: “Em gái, thật thông minh!”

Đường Cẩm nhếch khóe môi cười cười.

“Sao vậy?” Đường Cẩm bị Từ Thụy kéo ra xe, rồi lại tự động đem cô nhét vào trong xe, cuối cùng lại tự mình mở cửa xe: “Có muốn anh đưa em về nhà không?”

Đường Cẩm giật giật khóe môi, đã đem mình đẩy vào tận trong xe rồi mà. . . còn hỏi?

Tuy nghĩ như vậy nhưng trong lòng cô lại có cảm giác gì đó, giống như là lần đầu tiên Lâm Nhất Nhiên đứng che ở trước mặt mình vậy.

Ấm áp, còn có khẽ rung động. . . Chỉ là rất nhỏ, rất nhỏ mà thôi. . . .

Mọi người nghĩ Lâm Nhất Nhiên như thế nào?

Quạt cường, thông minh, thành thật, có trách nhiệm, coi mờ, đáng vẽ cũng không tệ lắm.

Nhưng mà Đường Cẩm lại cảm thấy Lâm Nhất Nhiên chỗ nào cũng tốt, đến nỗi khiến cho người ta muốn đem cái suy nghĩ đó ra mà phá vỡ. Hôm nay lúc đến trường, chuyện Lý Điển và Lâm Nhất Nhiên chia tay cơ bản là toàn trường đều biết.

Cho nên Đường Cẩm cảm thấy tức giận. Bực bội trong người, lại còn có chút ủy khuất.

Vì sao không nói cho mình biết, vì sao lúc đó lại không nói cho mình biết? Mình vậy mà lại biết thông qua những lời đồn đãi! Cùng với một chút ủy khuất này, còn lại là cảm giác chỉ tiếc rèn sắt không thành vô cùng lớn. Vì thế nên sau giờ học, Đường Cẩm liền bắt người kéo đến toilet.

“Tớ làm sao bây giờ? Tớ có thể làm được gì? Chuyện gì tớ cũng không biết, cứ như vậy mà bị người ta nói chia tay, tớ có thể làm gì nữa đây?”

Giọng nói của Lâm Nhất Nhiên nhỏ dần, mang theo tiếng khóc nức nở, trong đôi mắt vẫn lén tia máu.

Đường Cẩm bỗng nhiên cảm thấy đau lòng, ôm Lâm Nhất Nhiên không nỡ buông ra, nhưng mà đau lòng đi qua thì còn lại là không cam lòng.

Cái nha đầu chết tiệt này có phải đã quá u mê rồi hay không? Tại sao lại không tức giận? Nếu là cô thì cô đã sớm bỏ gậy tay đôi phương rồi! Đứng trên lầu nhìn Lý Diễm và cái nữ sinh kia tay nắm tay rêu rao đi vào trường học, Đường Cẩm tức giận càng lúc càng sâu, chỉ kém không đem khung cửa sổ bỏ gậy mà ném xuống.

Đáng chết, muốn khoe hạnh phúc sao?

Đường Cẩm là một cô bé thật thà, nếu người khác đối xử tốt với cô, cô nhất định sẽ tốt lại gấp đôi, còn đối với loại người như thế này, cô nhất định phải trả lại gấp mười.

Yêu hận rõ ràng, cũng bởi vì vậy mà cô càng không thể tha thứ cho Lý Diễm làm tổn thương Lâm Nhất Nhiên như vậy.

Nghĩ đi nghĩ lại, nhin không được lại chạy đến nói một câu: “Bảo mã vương tử.”

Nào ngờ mới nói xong được vài phút lại nhìn thấy bảo mã vương tử đến thật rồi. Đã vậy, bên cạnh bảo mã vương tử còn là Audi vương tử (=))

Từ Thụy.

Nói là mang bọn họ đi ăn tối, nhưng mà Đường Cẩm đã nhìn ra, chỉ sợ đằng sau cái vẻ mặt tươi cười đến vô hại này của Trần Tư Tầm lại là đang giả heo ăn thịt hổ, chủ nhiệm lớp cô chỉ đem hai người bọn họ ra làm bức bình phong thôi. . . .

Ăn tối xong, Từ Thụy đương nhiên là muốn chở cô về nhà.

Đường Cẩm cũng không cự tuyệt.

Đại khái là bởi vì nhớ tới lần đó, người này đứng che ở trước mặt khiến cô cảm thấy lòng mình rất ấm áp, đại khái là vì tối nay bóng đêm rất đẹp, đại khái . . . là bởi vì không có ai khác đưa mình về nhà nên mới phải để cho anh đưa về nhà.

Tìm rất nhiều lý do, cuối cùng Đường Cẩm cũng ngồi vào xe Từ Thụy.

Vừa mới chạy chưa đầy hai phút, Từ Thụy đã bắt đầu mở miệng: “Sao em gái Lâm lại ôm áo somi trong người vậy?”

Gân xanh trên mặt Đường Cẩm chợt nổi lên.

. Em gái Lâm? Gọi như vậy.

“Nói là muốn đền áo somi cho thầy Trần, căn bản là đã tiêu hết tất cả tiền tiết kiệm. . . .” Đường Cẩm vừa cảm khái nói, vừa liếc trộm về mặt của Từ Thụy, đương nhiên cô biết, nói cho Từ Thụy chẳng khác nào là nói cho thầy Trần. Nhưng mà Đường Cẩm cũng vì cái suy nghĩ này, áo somi người ta nhận hay không là một chuyện, nhưng ít nhất cũng phải để cho thầy Trần biết Lâm Nhất Nhiên vì cái áo somi đó mà đã phải bỏ ra bao nhiêu, nếu cảm thấy không hay thì cũng có thể đem tiền trả lại cho Lâm Nhất Nhiên nha.

Xe chạy được nửa đường, điện thoại di động của Từ Thụy vang lên, Đường Cẩm kinh sợ nhìn Từ Thụy một tay kéo hộc tủ trước mặt xuống, tay phải vẫn lưu loát lái xe.

“Này này, thật sự không có vấn đề gì sao? Lỡ xảy ra tai nạn thì làm thế nào bây giờ?”

Đường Cẩm lẩm bẩm nói, có chút kinh hồn bạt vía nhìn Từ Thụy chỉ lái xe bằng một tay.

Điện thoại của Từ Thụy đương nhiên là đã thông rồi, đại khái là giọng nói của Đường Cẩm đã vang đến đầu dây bên kia. Lập tức, tiếng khóc u oán từ bên kia truyền sang.

“Từ Thụy, người phụ nữ bên cạnh anh là ai?”

Từ Thụy nhìn thoáng qua Đường Cẩm, mặt không đỏ tím không đập nói: “Bạn gái!”

Tiếng khóc ở bên kia đầu dây càng thảm thiết hơn.

“Từ Thụy! Em không tin mình đã thật sự chia tay! Anh chắc chắn là vẫn còn yêu em!”

Giọng nói của Từ Thụy có phần không kiên nhẫn: “Cô có thôi đi hay không? Tôi nói chia tay là chia tay. Nghĩ cho cùng, sao cô không tự suy nghĩ xem mình đã làm ra cái chuyện gì?”

.Đổi phương im lặng một lúc lâu.

“Thật ra là em yêu anh. . . .Anh hãy tin em. . . sự việc ngày hôm đó chỉ là ngoài ý muốn. . . .”

Đường Cẩm ngồi bên cạnh cũng không lên tiếng. Bị người khác đem ra làm lá chắn, cô chả hiểu chuyện gì cả. Chủ yếu là nghe cái người phụ nữ ở bên kia đầu dây đang nổi điên, giọng nói cực kỳ lớn. Từ Thụy ngồi trong xe lại vô cùng yên tĩnh, đoạn đối thoại của hai người, cô nghe được rất rõ ràng. Một Đường Cẩm không sợ trời không sợ đất, rốt cuộc cũng có lúc cảm thấy xấu hổ rồi.

Từ Thụy hiển nhiên là không muốn nói gì thêm, cho nên chỉ trả lời ngắn gọn dứt khoát: “Tôi vẫn luôn tin vào hai mắt của mình. Nếu cô và anh ta có tình cảm thì hãy quý trọng cho thật tốt. Hai chúng ta không có cơ hội nữa rồi, có hiểu không?”

Cơ bản là người nghe vào, nhất định sẽ hiểu, chắc chắn là người phụ nữ kia đã bắt cả hai tay, bây giờ hối hận lại muốn làm hòa.

Vốn dĩ Đường Cẩm không muốn xen vào việc của người khác, nhưng cuộc đời của Đường Cẩm, từ nhỏ đến lớn chịu không nổi một điều là bị kéo vào mấy cái vụ suốt ruột như phim tình cảm. Hôm nay lại diễn ra ở ngay trước mắt mình, lại còn vô cùng khoa trương giả tạo khiến cho cô cảm thấy hết sức khó chịu. Vốn định chịu đựng cho qua chuyện, nhưng cuối cùng lại không thể chịu nổi khi bị cái tiếng khóc khoa trương của người phụ nữ kia hành hạ, cô cảm thấy thật sự rất phiền. Vì suy nghĩ đến an toàn tính mạng cho bản thân mình, cô không muốn Từ Thụy lái xe bằng một tay. Đây chính là một xe mà hai mạng người nha!

Cuối cùng, Đường Cẩm trực tiếp giật lấy điện thoại từ tay Từ Thụy.

“Hắc, cô à, nghe rõ không? Tôi và cái người bên cạnh, chính là bạn trai cũ của cô, bây giờ đã là người yêu của tôi, cô có thể đừng quần lấy anh ấy nữa có được không? Tiểu tam tuy rằng thật xấu hổ, tuy rằng cũng thật thảm hại, nhưng tiểu tam bắt cả hai tay thì lại vừa xấu hổ vừa thảm hại hơn!”

Người đối diện vừa nghe thấy một giọng nói khác, tiếng khóc lập tức biến thành tiếng gào thét kịch liệt: “Cô là cái thá gì? Từ Thụy yêu tôi!”

. Tại sao lại đặc biệt khoa trương giả tạo như vậy a.

Đường Cẩm đưa ra kết luận sau cùng, tròn tròn mắt, bắt chước khẩu khí của Tần Lương, nói vào trong điện thoại: “Hắc, tôi nói cho cô biết này, đừng có ở đây dây dưa, yêu cô? Yêu cái ông nội cô! Mau rút cho tôi, đừng có ở đây để chờ nghe chửi nhé! Cũng đừng có lộn xộn, nếu không tôi sẽ cho người giết chết cô!” Nói xong, căn bản cũng không thèm để ý tới phản ứng của người ở đầu dây bên kia: “Tôi cúp đây!”

“Bộp” một tiếng, cúp điện thoại di động.

Tắt máy, tháo pin, động tác vô cùng lưu loát, cô làm một lèo giống như là đã làm rất thường xuyên vậy.

Mãi đến lúc điện thoại đã được ném trở về trên tay Từ Thụy, nhìn thấy đôi mắt của Từ Thụy đang cười, cô bỗng nhiên cảm thấy vừa rồi mình có hơi quá phận. Mặt thộn ra —— đỏ bừng bừng.

Ngây ngậy ngô ngớ mở miệng: “Ách. . . ngại quá. . . tôi không phải. . . .” Giọng nói càng lúc càng nhỏ, Đường Cẩm bối rối gãi gãi đầu, lại dứt khoát nói to: “Dù sao anh cũng lừa tiếp chuyện với cô ta, tôi nghe cũng cảm thấy phiền phức, cho nên tiện tay giúp anh giải quyết không phải là tốt sao? Hơn nữa cũng là do anh đem tôi ra làm tấm chắn trước!”

Từ Thụy lại không để ý tới nữ sinh đang cố gắng giải thích, anh tiện tay ngoặt vô lăng, dừng xe sang bên đường: “Nhắc mới nhớ, ngày trước em cũng đứng ra che chắn cho Lâm Nhất Nhiên như vậy sao?”

Từ Thụy lần đầu tiên gọi thẳng tên Lâm Nhất Nhiên như vậy? Điều này làm cho Đường Cẩm có chút kinh ngạc: “Ách. . . Cái gì?”

Từ Thụy lắc lắc đầu không tiếp tục giải thích nữa, đạp chân ga, xe lại tiếp tục chạy.

Thật là khó hiểu. Đường Cẩm liếc mắt nhìn Từ Thụy một cái, cũng không nói gì nữa.

Từ Thụy không nói chuyện, chỉ là đến khi xe dừng lại ở đối diện nhà của Đường Cẩm, anh mới hỏi: “Có thể cho anh biết số điện thoại của em được không?”

Đường Cẩm ngẫm nghĩ một hồi, sau đó đọc ra một dãy số.

“Ừm. . . .” Cô chỉ về tòa nhà sau lưng mình: “Tôi lên đây, anh về đi. . . .”

Nghe thấy Đường Cẩm nói vậy, Từ Thụy lắc lắc đầu không chịu rời đi, ngược lại, lại ghé vào sát vô lăng: “Em vừa nói em là bạn gái của anh rồi đúng không?”

Đường Cẩm khó hiểu nói: “Tôi nghĩ là anh đồng ý để cho tôi nói vậy. . . .Như thế nào? Không được sao?”

Từ Thụy lắc lắc đầu.

Ánh mắt chăm chú nhìn Đường Cẩm. Đôi con ngươi màu café bởi vì đèn đường chiếu vào mà phát sáng, để lộ ra khuôn mặt có chút lông bông, mơ mơ hồ hồ không thể thấy rõ.

“Đường Cẩm . . .Đường Cẩm” Anh đem ánh mắt tươi cười nhìn về phía cô, lặp lại tên cô một lần nữa: “Hình như là anh đã thích em rồi, sao nào, em có muốn làm bạn gái của anh không?”

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Giáo Sư, Em Có Thể Tốt Nghiệp Chưa?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.